TRITONIC PREMIUM

semne bune

Neil Gaiman

Terry Pratchett

Semne bune

Drăguţele şi precisele profeţii ale lui Agnes Nutter, vrăjitoare

Roman
de
Neil Gaiman şi Terry Pratchett

Traducere
LIVIU RADU

t...

TRITONIC

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustraţia copertei: © Hallgerd | Dreamstime.com

Good Omens

Colecţia: TRITONIC PREMIUM

Neil Gaiman a câştigat trei premii Hugo, două Nebula, un premiu World Fantasy, patru Bram Stoker, unsprezece Locus, câte două premii British SF şi Mythopoeic, patru Geffen şi un premiu International Horror Guild. Este scriitor profesionist de peste douăzeci de ani, autor de romane, dar şi de non-ficţiune (e de menţionat monografia Duran Duran din 1984) şi romane grafice, editor de antologii, scenarist şi maestru de ceremonii la marile premii mondiale de F&SF. Cărţile lui au fost traduse în peste douăzeci de ţări. Neil Gaiman s-a născut în Anglia, în 1960, dar acum trăieşte în Statele Unite, lângă Minneapolis, Minnesota, unde creşte dovleci şi colecţionează calculatoare şi pisici. Vii. Printre admiratorii lui, se numără Norman Mailer, Stephen King, Alice Cooper şi Tori Amos.

Terence David John Pratchett (Pterry, aşa cum îl numesc fanii) este un scriitor de fantasy britanic (născut pe 28 aprilie, 1948, în Beaconsfield, Buckinghamshire), cunoscut mai ales pentru seria *Discworld.*

După ce a părăsit şcoala, în 1965, Terry Pratchett s-a angajat ca jurnalist la ziarul local Bucks Free Press („Am început cariera de jurnalist într-o dimineaţă, iar primul cadavru l-am văzut după numai două ore, căci pe vremea aceea, experienţa de lucru nu era doar o vorbă goală“). Ca jurnalist, a fost trimis să-i ia un interviu lui Peter Bander van Duren, director al unei mici edituri din Buckinghamshire, despre o nouă carte a companiei respective, şi atunci Pratchett a amintit întâia oară despre o carte semnată de el, *Oamenii Covorului.* Aproape 40 de

ani mai târziu, Terry Pratchett este recunoscut ca unul dintre cei mai valoroşi autori de fantasy ai tuturor timpurilor şi unul dintre cei mai mari scriitori britanici contemporani, cu peste treizeci de milioane de volume vândute şi cărţi traduse în douăzeci şi cinci de limbi.

DEDICAŢIE

Autorii doresc să se alăture demonului Crowley,
dedicând această carte amintirii lui

G.K. Chesterton

Un om care ştia ce se întâmplă.

La început

Era o zi frumoasă.

Toate zilele fuseseră frumoase. Până atunci nu fuseseră decât şapte, iar ploaia încă nu fusese inventată. Dar norii care se strângeau la est de Eden sugerau că prima furtună era pe drum şi că va fi una zdravănă.

Îngerul de la Poarta de Răsărit îşi puse aripile pe cap, ca să se apere de primii stropi.

— Scuze, spuse el, politicos. Ce ziceai?

— *Ziceam* că picătura asta a căzut ca un balon de plumb, spuse şarpele.

— Oh. Da, spuse îngerul, care se numea Aziraphale.

— Sincer vorbind, cred că a fost un pic cam exagerat, zise şarpele. Mă refer la primul păcat şi la toată chestia respectivă. Nu văd ce-i atât de rău să cunoşti diferenţa dintre bine şi rău.

— Trebuie *să fie* ceva rău, concluzionă Aziraphale, cu tonul uşor îngrijorat al cuiva care nu vede că-i aşa şi care-i preocupat de acest lucru. Altfel n-ai fi fost implicat *tu.*

— Mi-au spus, Du-te acolo şi provoacă nişte necazuri, spuse şarpele, al cărui nume era Crawly[1], dar se gândea să şi-l schimbe; decisese că *el* nu era Crawly.

— Da, dar tu eşti un demon. Nu-s sigur că ai posibilitatea să faci bine, spuse Aziraphale. Ştii, asta ţine de natura ta fundamentală. Înţelege, nu-i nimic personal.

— Trebuie totuşi să recunoşti că a fost şi un pic de spectacol, spuse Crawly. Adică arătatul la Copac şi spusul „Să Nu Te Atingi De El“, cu litere mari. Nu-i ceva foarte subtil, nu-i aşa? Vreau să spun, atunci de ce nu l-a pus într-un vârf de munte sau la distanţă foarte mare? Asta te face să te întrebi ce-a plănuit El, de fapt…

[1] crawly înseamnă cel care se târăşte (nt.)

— E mai bine să nu facem supoziţii, zise Aziraphale. Am spus întotdeauna că nu poţi să prezici inefabilitatea. Există Bine şi există Rău. Dacă faci Răul când ţi se spune să faci Bine, meriţi să fii pedepsit. Hmm…

Rămaseră într-o tăcere stânjenită, privind stropii de ploaie strivind primele flori.

După un timp, Crawly zise:

— Nu aveai o sabie de flăcări?

— Hmm… spuse îngerul.

O expresie de vinovăţie trecu peste figura sa, apoi se întoarse şi rămase acolo.

— Aveai, nu-i aşa? întrebă Crawley. Ardea nemaipomenit.

— Hmm… mda…

— Arăta foarte impresionant.

— Da, dar…

— Ai pierdut-o?

— Oh, nu! Nu, n-am pierdut-o… mai mult am…

— Ei?

Aziraphale arăta jalnic.

— Dacă vrei să ştii, zise el morocănos, am dat-o.

Crawly se uită în sus, la el.

— Ei da, a trebuit s-o dau, spuse îngerul, frecându-şi distrat mâinile. Sărmanii de ei arătau atât de zgribuliţi, iar ea *deja* aştepta un copil, şi cu toate animalele acelea *rele* pe acolo, cu furtuna care avea să vină, m-am gândit că nu-i nicio pagubă, aşa că am zis, uite ce-i, dacă vă întoarceţi, Atotputernicul o să facă scandal, dar s-ar putea să aveţi nevoie de sabia asta, aşa că uite-o, nu vă osteniţi să-mi mulţumiţi, faceţi doar un bine zdravăn tuturor şi nu lăsaţi să vă prindă apusul soarelui aici.

Şi îngerul rânji îngrijorat spre Crawly.

— Asta era cea mai bună atitudine, nu-i aşa?

— Nu-s sigur că eşti capabil să faci rău, zise sarcastic Crawly.

Aziraphale nu remarcă tonul.

— Oh, aşa sper şi eu, spuse el. Chiar sper să fie aşa. Chestia asta m-a îngrijorat toată după-amiaza.

Un timp, priviră împreună ploaia.

— Chestia amuzantă e că *eu* mă tot întreb dacă treaba cu mărul n-a fost şi ea cea corectă, zise Crawly. Un demon poate să aibă necazuri serioase dacă face ce-i bine, comentă el şi-l înghionti cu cotul pe înger. Ar fi amuzant dacă am greşit amândoi, ce zici? Ar fi amuzant dacă eu am făcut lucrul bun şi tu l-ai făcut pe cel rău, eh?

— Nu chiar, spuse Aziraphale.

Crawly se uită la ploaie.

— Nu, zise el, devenind serios. Presupun că nu.

Perdele negre ca ardezia se rostogoliră peste Eden. Tunetul bubui printre coline. Animalele, proaspăt numite, se ascunseră de furtună.

Departe, în pădurile în care picura apă, ceva strălucitor şi înflăcărat pâlpâi printre copaci.

Avea să fie o noapte întunecată şi furtunoasă.

SEMNE BUNE

O Naraţiune despre Anumite Evenimente care se petrec în
ultimii unsprezece ani ai istoriei omeneşti, în deplină concordanţă cu cele arătate în:

Drăguţele şi Precisele Profeţii ale lui Agnes Nutter[2]

Compilate şi editate, cu note de subsol de natură educativă
şi percepte pentru înţelepţi
de Neil Gaiman şi Terry Pratchett.

DRAMATIS PERSONAE[3]

FĂPTURI SUPRANATURALE

Dumnezeu (Dumnezeu)
Metatron (Vocea lui Dumnezeu)
Aziraphale (un înger şi, cu program redus, un negustor de cărţi rare)
Satan (un înger prăbuşit; Duşmanul)
Beelzebub (tot un înger prăbuşit şi Prinţ al Iadului)
Hastur (un înger prăbuşit şi Duce al Iadului)
Ligur (tot un înger prăbuşit şi Duce al Iadului)
Crowley (un înger care nu atât că s-a prăbuşit, cât a sărit oarecum în jos)

PERSOANELE APOCALIPTICE CĂLARE

MOARTEA (Moartea)
Războiul (Războiul)
Foametea (Foametea)
Poluarea (Poluarea)

OAMENI

Nu-Trebuie-Să-Comiţi-Adulter Pulsifer (un Descoperitor de vrăjitoare)
Agnes Nutter (o profetesă)

[2] Agnes este un nume ce provine din limba greacă, înţelesul său este *sfânta*; nutter înseamnă, în engleză, ţicnită (nt.)
[3] în latină, personajele dramei (nt.)

Newton Pulsifer (funcţionar la salarizare şi Descoperitor de vrăjitoare Soldat)

Anathema Device[4] (ocultist practic şi descendent profesionist)

Shadwell (Descoperitor de vrăjitoare Sergent)

Madam Tracy (Isabela cea Vopsită – doar dimineaţa, joia prin înţelegere – și medium)

Sora Mary Vorbăreaţa (o călugăriţă satanică a ordinului pălăvrăgitor al St. Beryl)

Domnul Young (un tată)

Domnul Tyler (preşedintele unei asociaţii de locatari)

Un comisionar

EI

ADAM (un Antihrist)

Pepper (o fată)

Wensleydale (un băiat)

Brian (un băiat)

Coruri complete de tibetani, extratereștri, americani, atlanţi şi alte creaturi rare şi stranii ale Ultimelor Zile.

ŞI

Câine (câine de pază satanic şi muşcător de pisici)

---

[4] numele personajului se poate traduce *aparat de anatemizat* (nt.)

Cu unsprezece ani în urmă

Teoriile curente despre crearea Universului susţin că, dacă acesta a fost creat şi n-a început, pur şi simplu, după cum s-au şi întâmplat lucrurile neoficial, atunci acesta a căpătat existenţă cu zece – douăzeci de mii de milioane de ani în urmă. După aceleaşi opinii, Pământul se presupune că e în vârstă de patru virgulă cinci mii de milioane de ani.

Aceste date sunt incorecte.

Savanţii evrei medievali stabiliseră data Creaţiei în anul 3760 î.H. Teologii greci ortodocşi stabiliseră că aceasta avusese loc în anul 5508 î.H.

Aceste presupuneri sunt şi ele incorecte.

Arhiepiscopul James Usher (1580-1656) a publicat în 1654, *Annales Veteris et Novi Testamenti,* în care sugerează că Pământul şi Cerul au fost create în anul 4004 î.H. Unul dintre ajutoarele sale a continuat calculele şi a putut să anunţe triumfător că Pământul a fost creat duminică, 21 octombrie 4004 î.H., exact la ora 9 dimineaţa, pentru că lui Dumnezeu îi place să lucreze dimineaţa devreme, când are forţe proaspete.

Şi asta era incorect. Cu aproape un sfert de oră.

Întreaga afacere cu schelete fosilizate de dinozauri a fost o glumă pe care paleontologii n-au priceput-o încă.

Asta dovedeşte două lucruri:

În primul rând, Dumnezeu merge pe căi extrem de misterioase, ca să nu zicem ocolite. Dumnezeu nu joacă zaruri cu Universul: El joacă un joc inefabil, inventat de El însuşi, care poate fi comparat, din perspectiva oricărui alt jucător[5], cu participarea la o versiune obscură şi complexă a pokerului într-o cameră întunecată, cu cărţi fără nimic pe ele, cu mize infinite, şi cu un crupier şi care nu-ţi spune

[5] adică toată lumea (na.)

regulile şi care *zâmbeşte tot timpul.*

În al doilea rând, Pământul e o Balanţă.

Prezicerea astrologică pentru Balanţă, în articolul „Stelele tale azi“ din ziarul *Advertiser* din localitatea Tadfield din ziua în care a început această poveste, era următoarea:

BALANŢĂ, 24 septembrie – 23 octombrie

S-ar putea să vă simţiţi fără vlagă şi plictisit de aceeaşi veche rutină cotidiană. Problemele legate de casă şi familie sunt în centrul atenţiei şi dau rateuri. Evitaţi riscurile nenecesare. Un prieten este important pentru dumneavoastră. Lăsaţi în aşteptare deciziile majore, până când drumul din faţa dumneavoastră o să pară limpede. Astăzi puteţi să fiţi vulnerabil la crizele de stomac, deci evitaţi salatele. Ajutorul poate să vină dintr-o direcţie neaşteptată.

Prezicerea fusese perfectă din toate privinţele, cu excepţia părţii despre salate.

*

Nu era o noapte întunecată şi furtunoasă.

Ar fi trebuit să fie, dar asta-i vremea pentru voi. Pentru fiecare savant nebun care are parte de o furtună convenabilă exact în noaptea în care Marea sa Operă e terminată şi pusă pe lespede, există zeci care stau fără niciun rost sub stelele paşnice, în timp ce Igor cronometrează orele suplimentare.

Dar să nu lăsăm ceaţa (cu ploaie ulterior, temperatura scăzând la circa şapte grade Celsius) să dea impresia falsă de siguranţă. Faptul că-i o noapte blândă nu înseamnă că reprezentanţii forţelor întunecate nu-s pretutindeni. Ei sunt pretutindeni tot timpul. Ei sunt *oriunde.*

Întotdeauna sunt. Asta-i toată ideea.

Doi dintre ei stăteau la pândă în cimitirul în ruine. Două siluete de umbră, una gheboşată şi îndesată, cealaltă zveltă şi ameninţătoare, amândoi fiind pânditori de nivel

olimpic. Dacă Bruce Springsteen ar fi înregistrat vreodată „Born to Lurk“[6], cei doi ar fi fost pe coperta albumului. Pândeau în ceaţă de o oră, dar erau antrenaţi şi puteau să pândească tot restul nopţii, dacă era nevoie, şi să le rămână destulă ameninţare ursuză pentru o izbucnire finală de pândire în zori.

În cele din urmă, după încă douăzeci de minute, unul dintre ei zise:

— Asta-i o poantă tâmpită. Ar fi trebuit să fie aici acum câteva *ore!*

Numele vorbitorului era Hastur. Era un Duce al Iadului.

*

Multe fenomene – războaie, molime, audituri subite – au fost considerate ca dovadă a amestecului ascuns al lui Satan în treburile Omului, dar cei ce studiază demonologia sunt în general de acord că şoseaua de centură M25 a Londrei este printre candidaţii fruntaşi la locul pentru Dovada nr. 1.

Bineînţeles că indivizii greşesc, pentru că ei consideră că drumul acela nenorocit este rău din cauza măcelului şi a frustrării incredibile pe care le provoacă în fiecare zi.

De fapt, foarte puţini oameni de pe faţa pământului ştiu că forma şoselei M25 este cea a semnului *odegra* în limba Preoţilor Negri din Anticul Mu, care înseamnă „Trăiască Fiara cea Mare, Devoratoarea Lumilor“. Miile de automobilişti care tămâiază zilnic drumul cu gaze de eşapament de-a lungul serpentinelor sale au acelaşi efect ca apa asupra unei roţi de rugăciune, emanând o ceaţă nesfârşită de rău de nivel scăzut pentru a polua atmosfera metafizică din jur, pe distanţă de mile întregi.

Era una dintre cele mai bune realizări ale lui Crowley. Durase *ani întregi* s-o facă şi implicase trei atacuri informatice, două spargeri, o mituire minoră şi, într-o noapte umedă când orice altceva dăduse greş, două ore pe un câmp denivelat, mutând ţăruşii de marcare doar cu câţiva metri – câţiva, dar cu o semnificaţie incredibil de

---

[6] născut să pândeşti – aluzie la melodia de succes „Born to USA“ (nt.)

ocultă. Când Crowley privise primul blocaj de circulaţie, lung de treizeci de mile, trăise sentimentul fierbinte al unei trebi rele bine făcute.

Asta îi adusese laude.

În acel moment, Crowley mergea cu viteza de 110 mile pe oră[7], undeva la est de Slough[8]. Nimic din înfăţişarea sa nu arăta în mod special demonic, cel puţin după standardele clasice. Nu avea coarne, nici aripi. Se ştie că asculta o casetă cu *Best of Queen,* dar nu se poate trage nicio concluzie din asta, pentru că toate casetele lăsate în maşină mai mult de o noapte se metamorfozează în albume *Best of Queen.* Nu-i trecea prin minte niciun gând deosebit de demonic. De fapt, se întreba destul de vag cine erau Moey şi Chandon.[9]

Crowley avea păr negru, pometi frumoşi şi purta pantofi din piele de şarpe, sau măcar lăsa impresia că poartă pantofi. Putea să facă nişte chestii uimitoare cu limba sa. Iar când nu era atent, avea tendinţa să sâsâie.

Şi nu clipea prea mult.

Maşina pe care o conducea era un Bentley negru din 1926, care avusese un singur proprietar de când fusese nou, iar acel proprietar fusese Crowley. Acesta avusese grijă de maşină.

Motivul pentru care întârziase era că-i plăcea teribil de mult secolul al douăzecilea. Era mult mai bun decât cel de-al şaptesprezecelea şi mult mai bun decât cel de-al paisprezecelea. Crowley spusese întotdeauna că unul dintre lucrurile drăguţe legate de Timp era că îl ducea mereu mai departe de secolul al paisprezecelea, cel mai groaznic de plictisitor veac de pe Pământul lui Dumnezeu, scuzată să-i fie grosolănia. Secolul al douăzecilea nu era deloc plictisitor. De fapt, o lumină albastră pâlpâitoare din oglinda retrovizoare îi spuse lui Crowley că în ultimele cincizeci de secunde fusese urmărit de doi oameni care

---

[7] aproximativ 176 kilometri/oră (nt.)

[8] Slough – zonă la 35 km în vestul Londrei (nt.)

[9] de fapt, în cântecul *Killer Queen,* Freddie Mercury spune *Moet and Chandon,* referindu-se la o celebră marcă de şampanie (nt.)

aveau să facă secolul şi mai interesant.

Crowley se uită la ceasul de la mână, care fusese proiectat pentru scafandrii la mare adâncime cărora le place să ştie ce oră este în douăzeci şi una de capitale ale lumii, în timp ce se află sub apă.[10]

Bentley-ul se repezi ca fulgerul pe breteaua de ieşire de pe autostradă, coti pe două roţi şi ţâşni pe un drum înfrunzit. Lumina albastră îl urmă.

Crowley oftă, luă o mână de pe volan şi, întorcându-se pe jumătate, făcu un semn complicat peste umăr.

Girofarul rămase în depărtare, pentru că maşina poliţiei se opri, spre uluirea ocupanţilor săi. Dar asta nu fu nimic faţă de uimirea pe care o trăiră aceştia când ridicară capota şi descoperiră în ce se transformase motorul.

*

În cimitir, Hastur, demonul cel înalt, îi întorsese spatele lui Ligur, cel scund, care era un pândar mai priceput.

— Văd o lumină, zise el. Uite-l că vine, ticălosul cel nemaipomenit.

— Ce conduce? întrebă Ligur.

— Un automobil. O căruţă fără cai, îi explică Hastur. Nu cred că aveau aşa ceva când ai fost ultima oară pe aici. Adică nu pentru ce ai numi uz general.

— Aveau în faţă un om cu un steag roşu, zise Ligur.

— Au mai evoluat de atunci.

— Cum arată acest Crowley? se interesă Ligur.

Hastur scuipă.

— A stat aici prea mult timp, zise el. Chiar de la început. După părerea mea a devenit un băştinaş. Conduce o maşină cu telefon în ea.

Ligur se gândi la cele auzite. Ca mulţi demoni, avea o înţelegere foarte limitată a tehnologiei şi se pregătea să

---

[10] Fusese făcut la comandă, special pentru Crowley. Fiind un unicat făcut la comandă, era foarte scump, dar Crowley îşi putea permite. Ceasul acela arăta ora din douăzeci de capitale ale lumii şi dintr-o capitală din Cealaltă Lume, unde există întotdeauna o singură oră, iar aceasta este Prea Târziu. (na.)

spună ceva de genul: pun pariu că are nevoie de o grămadă de sârmă, când Bentley-ul se opri la poarta cimitirului.

— Şi poartă ochelari de soare chiar şi atunci când nu are nevoie de ei, pufni Hastur, apoi ridică vocea. Trăiască Satan, zise el.

— Trăiască Satan, îi ţinu isonul Ligur.

— Salut, zise Crowley, făcând un semn cu mâna. Îmi pare rău că am întârziat, dar ştiţi cum e pe şoseaua A40 la Denham, aşa că am încercat s-o iau pe la Chorley Wood şi atunci…

— *Acum* sunterăm toţi acilea, zise Hastur cu subînţeles, aşa că trebuie să socotim Faptele Zilei.

— Mda. Faptele, zise Crowley, cu înfăţişarea uşor vinovată a celui care se duce la biserică prima oară după mulţi ani şi a uitat cum trebuie să se poarte.

Hastur îşi drese glasul.

— Am ispitit un preot, zise el. În timp ce mergea pe stradă şi a văzut fete frumoase la soare. Am vârât îndoiala în mintea lui. Ar fi putut să fie un sfânt, dar într-un deceniu îl vom avea.

— Foarte drăguţ, zise Crowley, amabil.

— Eu am corupt un politician, spuse Ligur. L-am făcut să creadă că o mică mită nu strică nimănui. Într-un an, îl vom avea.

Cei doi se uitară, aşteptând, la Crowley, care le zâmbi cu gura până la urechi.

— O să vă placă, zise el.

Zâmbetul lui deveni şi mai larg, şi mai conspirativ.

— Am blocat *toate* telefoanele mobile din centrul Londrei timp de patruzeci şi cinci de minute, în timpul prânzului, zise el.

Urmă o tăcere, exceptând fâsâitul îndepărtat al maşinilor.

— Da? zise Hastur. Şi ce-i cu asta?

— N-a fost uşor, spuse Crowley.

— Asta-i *tot*? întrebă Ligur.

— Uite ce-i, oameni buni…

— Şi cum a servit asta la procurarea de suflete pentru stăpânul nostru? zise Hastur.

Crowley se concentră.

Ce putea să le spună? Că douăzeci de mii de oameni se înfuriaseră? Că puteai să auzi arterele închizându-se în tot oraşul? Şi că atunci când s-au întors şi-au vărsat nervii pe secretare sau pe agenţii de circulaţie, s-au răzbunat pe alţi oameni? De fapt, în toate felurile mărunte şi răzbunătoare, *şi-au vărsat necazul pe ei înşişi.* Tot restul zilei. Efectele de durată erau incalculabile. Mii şi mii de suflete se aleseseră, toate, cu o patină slabă de uzură, toate astea fără să mişti un deget!

Dar nu puteai să spui asta unor demoni precum Hastur şi Ligur. Toţi ăştia aveau minţi din secolul al paisprezecelea. Pierdeau ani întregi ca să culeagă un suflet. Să presupunem că era *măiestrie,* dar în zilele astea trebuia să gândeşti altfel. Nu la scară mare, ci la scară largă. Când în lume sunt cinci miliarde de oameni, nu mai poţi să culegi păcătoşii unul câte unul, trebuie să-ţi extinzi efortul. Dar demonii ca Ligur şi Hastur n-ar înţelege. De exemplu, ei nu s-ar fi gândit niciodată la o televiziune în limba galeză. Sau la taxa pe valoare adăugată. Sau la Manchester.

El era foarte încântat de Manchester.

— Puterile care Sunt par să fie mulţumite, zise el. Vremurile se schimbă. Deci, care-i problema?

Hastur se aplecă în spatele unei pietre de mormânt.

— Asta, zise el.

Crowley se uită la coş.

— Oh, nu! exclamă el.

— Da, zise Hastur, rânjind.

— Deja?

— Da.

— Şi... hmm... îmi revine mie să...

— Da, spuse Hastur, căruia îi făcea plăcere toată chestia.

— De ce eu? întrebă disperat Crowley. Hastur, mă ştii, ştii că nu-i domeniul meu...

— Oh, ba da, este, zise Hastur. E domeniul tău. E rolul tău de succes. Ia-l. Vremurile se schimbă.

— Da, zise şi Ligur, rânjind. Vremurile se cam sfârşesc, pentru început…

— De ce *eu?*

— Este evident că ai pile mari, zise maliţios Hastur. Presupun că Ligur şi-ar fi dat braţul drept pentru o asemenea şansă.

— Adevărat, spuse Ligur.

Oricum, braţul drept al cuiva, îşi spuse el. Erau o mulţime de braţe drepte prin jur, n-avea niciun rost să irosească unul bun.

Hastur scoase o mapă cu hârtii din văgăunile jegoase ale pardesiului său.

— Semnează. Aici, zise el, făcând o pauză teribilă între cuvinte.

Crowley scotoci într-un buzunar interior şi scoase la iveală un stilou. Era neted, de-un negru mat. Arăta de parcă ar fi fost în stare să depăşească limita de viteză.

— Drăguţ stilou, zise Ligur.

— Poate să scrie sub apă, mormăi Crowley.

— Ce-or să mai inventeze? mârâi Ligur.

— Indiferent ce-o fi, ar trebui să-l inventeze iute, zise Hastur. *Nu!* Nu A.J. Crowley. Numele tău *adevărat.*

Crowley dădu din cap posomorât, apoi desenă pe hârtie un semn complicat, şerpuit. Semnul luci roşu în beznă – doar o clipă – apoi se decoloră.

— Ce trebuie să fac cu el? întrebă Crowley.

— O să primeşti instrucţiuni, mormăi Hastur. Crowley, de ce eşti atât de îngrijorat? Momentul pentru care muncim de atâtea veacuri e gata să vină!

— Mda. Adevărat, zise Crowley.

Acum nu mai arăta ca silueta sprintenă care sărise atât de vioaie din Bentley cu câteva minute în urmă. Avea o expresie preocupată.

— Ne aşteaptă momentul triumfului etern!

— Etern. Mda, zise Crowley.

— Iar tu vei fi instrumentul acestui destin glorios!

— Instrument. Mda, bombăni Crowley, apoi luă coşul de parcă acesta ar fi fost gata să explodeze – ceea ce, într-un fel, avea să facă în scurt timp. Hmmm. Bine, zise el. Atunci, o să plec. Pot să plec? Să termin cu el. Nu că aş *vrea* să termin cu el, adăugă Crowley în grabă, fiind conştient de ce s-ar putea întâmpla dacă Hastur i-ar face un raport nefavorabil. Mă ştii. Sunt un tip zelos.

Demonii cu funcţii mai mari nu ziseră nimic.

— Atunci, o s-o tulesc, se bâlbâi Crowley. La revedere, băieţi. Hmm… Grozav. Minunat. *Ciao.*

În timp ce Bentley-ul dispărea în beznă, Ligur spuse:

— Ce înseamnă asta?

— E în italiană, zise Hastur. Cred că înseamnă „mâncare“.

— Atunci a zis o chestie caraghioasă, comentă Ligur, uitându-se după luminile care se îndepărtau. Ai încredere în el?

— Nu, spuse Hastur.

— Foarte bine, zise Ligur, care îşi spuse că ar fi o lume tare amuzantă dacă demonii ar avea încredere unii în alţii.

*

Crowley, aflat undeva la vest de Amersham, gonind prin noapte, alese o casetă la întâmplare şi încercă s-o scoată din cutiuţa delicată de plastic, în timp ce şofa. Lumina farurilor susţinea că-i vorba de *Cele patru anotimpuri,* de Vivaldi. O muzică liniştitoare, de asta avea nevoie.

O îndesă în Blaupunkt.[11]

— Cerahatcerahat*cerahatl* De ce acum? De ce eu? bombăni el, în timp ce asupra sa se revărsară acordurile familiare ale formaţiei Queen.

Şi, deodată, Freddie Mercury îi spuse:

— PENTRU CĂ MERITAI, CROWLEY.

Crowley binecuvântă în şoaptă. Folosirea aparaturii electronice ca mijloc de comunicare fusese ideea sa, iar Cei de Jos o preluaseră şi, ca de obicei, o folosiseră într-un

[11] Blaupunkt — firmă germană, specializată în aparatură audio pentru maşini (nt.)

scop rău. Crowley sperase să-i convingă să se înscrie la Cellnet[12], dar în loc să facă asta, interveneau prin intermediul a ceea ce asculta în momentul acela şi modificau mesajul.

Crowley înghiţi în sec.

— Mulţumesc foarte mult, stăpâne, zise el.

— AVEM MULTĂ ÎNCREDERE ÎN TINE, CROWLEY.

— Mulţumesc, stăpâne.

— E UN LUCRU IMPORTANT, CROWLEY.

— Ştiu, ştiu.

— E CEVA MĂREŢ, CROWLEY.

— Las-o în grija mea, stăpâne.

— ASTA ŞI FACEM, CROWLEY. IAR DACĂ IESE PROST, ATUNCI CEI IMPLICAŢI VOR SUFERI MULT. ŞI TU, CROWLEY. MAI ALES TU.

— Am înţeles, stăpâne.

ASTEA SUNT INSTRUCŢIUNILE TALE, CROWLEY.

Şi, brusc, ştiu. Nu suferea chestia asta. Ar fi putut la fel de uşor să-i spună, nu era nevoie să-i vâre cunoaştere rece direct în creier. Trebuia să se ducă la un anumit spital.

— Voi ajunge acolo în cinci minute, stăpâne, nu-i nicio problemă.

BINE. *Văd o mică siluetă de om scaramouche scaramouche vrei să dansezi fandango…*[13]

Crowley dădu cu pumnul în volan. Totul mersese atât de bine, ţinuse totul sub control câteva secole. Dar aşa merg lucrurile, crezi că eşti în vârful lumii şi, deodată, îţi explodează Harmaghedonul în faţă.[14] Războiul Mondial, Ultima Bătălie. Raiul contra Iad, trei runde, o Prăbuşire, fără abandon. Asta o să fie. N-o să mai existe lumea. Asta *însemna* sfârşitul lumii. N-o să mai existe lumea. Doar Rai nesfârşit sau, în funcţie de cine câştigă, Iad nesfârşit. Crowley nu ştia cum e mai rău.

---

[12] reţea de telefonie mobilă britanică (nt.)

[13] I see a little silhouetto of a man scaramouche scaramouche will you do the fandango — vers din Bohemian Rhapsody — Queen (nt.)

[14] termenul folosit în Biblia ortodoxă este Harmaghedon, acesta a fost folosit în locul anglo-saxonului Armaggedon (nt.)

Sigur, *Iadul* era mai rău, prin definiţie. Dar Crowley îşi aminti cum era Raiul, iar acesta avea câteva lucruri în comun cu Iadul. Pentru început, în niciunul dintre ele nu puteai să faci rost de o băutură decentă. Iar plictiseala din Rai era aproape la fel de rea ca şi aţâţarea de care aveai parte în Iad…

Dar nu avea cale de scăpare. Nu poţi să fii demon şi să dispui de liber arbitru.

…*N-o să te las să pleci (să-l las să plece)…*

Măcar n-o să fie anul acesta. Avea timp să facă tot felul de chestii. Pentru început, să scoată fondurile depuse pe termen lung.

Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar opri pur şi simplu maşina acolo, pe drumul acela întunecos, umed şi pustiu, ar lua coşul, l-ar răsuci deasupra capului şi apoi i-ar da drumul…

Ceva groaznic, asta s-ar întâmpla.

Fusese cândva înger. Nu fusese menit Prăbuşirii. Pur şi simplu se încurcase cu persoane nepotrivite.

Bentley-ul gonea prin beznă, cu indicatorul de combustibil îndreptându-se spre zero. Arăta spre zero de peste şaizeci de ani. Nu era chiar rău să fii demon. De exemplu, nu trebuia să cumperi benzină. Singura dată când Crowley cumpărase benzină fusese cândva, în 1967, ca să obţină pe gratis abţibildul cu gaura-de-glonţ-în-parbriz gen James Bond, care-i plăcuse pe vremea aceea.

Făptura din coşul de pe bancheta din spate începu să plângă: vaietul de sirenă antiaeriană al unui nou născut. Puternic. Fără cuvinte. Şi *bătrân.*

*

Era un spital drăguţ, îşi spuse domnul Young. Ar fi fost mai liniştit, dacă n-ar fi existat călugăriţele.

Îi plăceau călugăriţele. Nu că ar fi fost de stânga sau ceva de genul ăsta. Nu, când vine vorba de a evita să se ducă la biserică, biserica la care evita să se ducă era St. Cecil and All Angels, o biserică anglicană serioasă şi nici n-ar fi visat să evite să se ducă la alta. Toate celelalte aveau

mirosul greşit – lac pentru podele pentru Cel de Jos, şi nişte tămâie suspectă pentru Cel de Sus. În adâncul fotoliului de piele al sufletului său, domnul Young ştia că Dumnezeu e stânjenit de asemenea lucruri.

Dar îi plăcea să vadă în jur călugăriţe, în același fel în care îi plăcea să vadă Armata Salvării. Îl făcea să simtă că lucrurile erau *în regulă,* că oamenii de undeva menţineau Pământul pe axa sa.

Aceasta era prima sa experienţă cu Ordinul Pălăvrăgitor al Sfintei Beryl.[15]

Deirdre dăduse de ele în timp ce fusese implicată în una din cauzele ei, probabil cea care implica o mulţime de sud-americani neplăcuţi care luptau împotriva altor sud-americani neplăcuţi, iar preoţii îi instigau, în loc să-şi vadă de treburi cu adevărat preoţeşti, precum organizarea curăţirii bisericii prin rotaţie.

Călugăriţele trebuiau să fie tăcute, asta era problema. Aveau forma potrivita pentru asta, precum chestiile alea ascuţite pe care le primeşti în camerele acelea în care domnul Young bănuia că se fac testele pentru aparatura audio de înaltă fidelitate. Nu trebuiau să pălăvrăgească tot

[15] Sfânta Beryl Articulatus din Cracovia, reputată că a fost martirizată în mijlocul secolului al cincilea. Conform legendei, Beryl era o tânără care a fost logodită împotriva voinţei sale cu un păgân, prinţul Casimir. În noaptea nunţii, ea s-a rugat Domnului să intervină, aşteptându-se cumva să-i crească o barbă miraculoasă, şi comandase deja un brici mic, cu mâner de fildeş, potrivit pentru doamne, tocmai pentru această eventualitate; în loc de asta, Domnul a înzestrat-o pe Beryl cu calitatea miraculoasă de a pălăvrăgi continuu despre tot ce-i trecea prin minte, cam incoerent, fără pauze ca să respire sau să se hrănească.

Conform unei versiuni a legendei, Beryl a fost strangulată de prinţul Casimir, la trei săptămâni după nuntă, cu căsătoria încă neconsumată. Beryl a murit virgină şi martiră, pălăvrăgind până în ultima clipă.

Conform altei versiuni a legendei, Casimir şi-a cumpărat un set de dopuri pentru urechi, iar Beryl a murit în pat, alături de el, la vârsta de şaizeci şi doi de ani.

Ordinul Pălăvrăgitor al Sfintei Beryl are obligaţia de a încerca s-o depăşească pe Sfânta Beryl mereu, cu excepţia după-amiezii de marţi, timp de o jumătate de oră, când călugăriţele au voie să tacă şi, dacă vor, să joace tenis de masă (na.)

timpul.

Îşi umplu pipa cu tutun – i se spunea tutun, dar nu era ceea ce considera el tutun, nu era tutunul cu care se obişnuise – şi se întrebă gânditor ce s-ar întâmpla dacă ai întreba o călugăriţă unde e closetul pentru bărbaţi. Probabil că papa avea să-i trimită un bilet tăios. Îşi schimbă greoi poziţia şi se uită la ceas.

Un lucru ce trebuia menţionat: măcar călugăriţele o lăsaseră mai moale cu obligaţia lui de a fi prezent la naştere. Dierdre fusese complet de acord cu asta. *Citise* iarăşi tot felul de lucruri. Era doar o puştoaică şi declarase subit că naşterea avea să fie cea mai veselă şi mai împărtăşitoare experienţă pe care o puteau avea doi oameni. Asta provenise din faptul că-i permisese să-şi facă ordine în ziare. Domnului Young nu-i plăceau ziarele ale căror pagini interioare aveau nume precum „Stil de viaţă“ sau „Opţiuni“.

Ei bine, nu avea nimic împotriva experienţelor vesele împărtăşite. Îi plăcea să împărtăşească experienţe vesele. Probabil că lumea avea nevoie de mai multe experienţe vesele împărtăşite. Dar spusese clar că aceasta era o experienţă veselă pe care Deirdre putea să şi-o împărtăşească singură.

Iar călugăriţele fuseseră de acord. Nu vedeau niciun motiv pentru care tatăl trebuia implicat în desfăşurarea evenimentelor. Domnul Young îşi spuse că, dacă te gândeai bine, probabil că ele nu vedeau niciun motiv pentru care tatăl să fi fost implicat *oriunde.*

Termină de îndesat aşa-zisul tutun în pipă şi se uită la micul afiş de pe peretele sălii de aşteptare care spunea că, pentru binele lui, n-ar trebui să fumeze. Decise că, pentru binele lui, o să se ducă pe verandă. Iar dacă afară exista un tufiş discret pentru binele său, cu atât mai bine.

Merse pe coridoarele pustii şi găsi o uşă care dădea într-o curte în care ploua şi care era plină de lăzi de gunoi aşa cum se cuvine.

Se înfioră, apoi îşi feri pipa cu mâinile, ca să o aprindă.

Nevestelor li se întâmpla asta, la o anumită vârstă.

Douăzeci şi cinci de ani fără reproş, apoi le apuca subit şi începeau să facă exerciţii ca nişte roboţi, cu şosete roz, din care le ieşeau afară degetele, şi începeau să te învinovăţească pentru că nu ţi-ai câştigat niciodată existenţa muncind. Asta din cauza hormonilor sau ceva de genul ăsta.

O maşină mare, neagră, se opri lângă lăzile de gunoi. Un tânăr cu ochelari de soare ieşi grăbit, purtând ceva ce arăta ca un cărucior pentru copii, şi se repezi către intrare.

Domnul Young îşi scoase pipa din gură:

— Aţi lăsat luminile aprinse, zise el, amabil.

Bărbatul îi aruncă privirea indiferentă a celui pentru care luminile aprinse reprezintă cea mai mică dintre griji şi făcu un semn către Bentley. Luminile se stinseră.

— Grozav, spuse domnul Young. Prin infraroşii, nu-i aşa?

Fu un pic surprins să vadă că bărbatul nu părea să se fi udat. Şi căruciorul părea să fie ocupat.

— A început deja? întrebă bărbatul.

Domnul Young se simţi un pic mândru să fie recunoscut imediat drept părinte.

— Da, răspunse el. M-au dat afară, adăugă el, recunoscător.

— Deja? Aveţi idee cât o să aşteptăm noi?

Noi, remarcă domnul Young. Evident, un medic cu opinii despre co-rudenie.

— Cred că suntem gata, zise domnul Young.

— În ce cameră se află ea? întrebă grăbit bărbatul.

— Suntem în Camera Trei, zise domnul Young, apoi îşi pipăi buzunarele şi găsi pachetul mototolit pe care îl adusese cu el, conform tradiţiei. Vreţi să împărtăşim vesela experienţă a unui trabuc?

Dar bărbatul dispăruse.

Domnul Young puse cu grijă pachetul la loc şi se uită gânditor la pipă. Doctorii ăştia se grăbeau mereu. Lucrau toate orele date de Dumnezeu.

*

Urmează să aibă loc un truc ca acela care se face cu un

bob de mazăre şi cu trei ceşti, un truc foarte greu de urmărit şi care se joacă pentru o miză mult mai mare decât o mână de mărunţiş.

Textul va fi rulat cu încetinitorul, pentru ca să puteţi urmări iuţeala de mână.

Doamna Deirdre Young născuse în Sala de Naşteri Trei. Adusese pe lume un băieţel cu păr auriu, pe care o să-l numim Pruncul A.

Soţia ataşatului cultural american, doamna Harriet Dowling, născuse în Sala de Naşteri Patru. Adusese pe lume un băieţel cu păr auriu pe care o să-l numim Pruncul B.

Sora Mary Vorbăreaţa fusese o satanistă credincioasă de la naşterea ei. Se dusese la şcoala sabatică când fusese copil şi primise stele negre pentru caligrafie şi chiolhane. Când i s-a spus să se alăture Ordinului Pălăvrăgitor, se dusese supusă, având un talent natural în această direcţie şi, oricum, ştiind că va fi printre prieteni. Ar fi putut să fie strălucită, dacă ar fi fost pusă în situaţia în care ar fi putut să se manifeste astfel, dar descoperise cu mult timp în urmă că aveai un drum mai uşor în viaţă dacă erai o aiurită, aşa cum se comporta ea. În acel moment i se înmânase un băieţel cu păr auriu, pe care o să-l numim Duşmanul, Distrugătorul de regi, Îngerul Hăului Fără Fund, Fiara cea Mare numită Dragon, Prinţul Acestei Lumi, Părintele Minciunilor, Progenitura lui Satan şi Stăpânul Întunericului.

Fiţi atenţi. Şi au mers, şi au mers…

— El este? întrebă sora Mary, uitându-se la prunc. Mă aşteptam să aibă ochi caraghioşi. Roşii sau verzi. Sau copite mititele, drăguţe. Sau o coadă.

Întoarse copilul pe toate părţile, în timp ce vorbea. Nu avea nici coarne. Copilul diavolului părea teribil de normal.

— Da, el e, zise Crowley.

— Mă bucur să-l ţin pe Antihrist, zise sora Mary. Şi să-i fac baie lui Antihrist. Şi să-i număr degeţelele…

Acum se adresa direct copilului şi se cufundase într-o lume a sa. Crowley îi flutură mâna prin faţa vălului.

— Alo! Alo! Soră Mary!

— Scuze, domnule. Copilul ăsta e o dulceaţă. Seamănă cu tăticul lui? Pun pariu că da. Seamănă cu tăticuţul lui…

— Nu, spuse ferm Crowley. În locul tău m-aş duce în sala de naşteri.

— Credeţi că o să-şi amintească de mine, când o să crească? zise melancolică sora Mary, în timp ce mergea încet pe coridor.

— Roagă-te să n-o facă, zise Crowley şi o tuli.

Sora Mary merse prin spital, în timp de noapte, împreună cu Duşmanul, Distrugătorul de regi, Îngerul Hăului Fără Fund, Fiara cea Mare numită Dragon, Prinţul Acestei Lumi, Părintele Minciunilor, Progenitura lui Satan şi Stăpânul Întunericului, pe care îl ţinea în braţe, în siguranţă. Găsi un cărucior şi îl puse în el.

Pruncul bolborosi ceva. Ea îl gâdilă.

Un cap de femeie venerabilă apăru în uşă şi zise:

— Soră Mary, ce faci aici? N-ar trebui să fii la datorie, în Sala Patru?

— Jupânul Crowley a spus…

— Hai, du-te, fii o călugăriţă bună. L-ai văzut undeva pe soţ? Nu-i în sala de aşteptare.

— L-am văzut doar pe jupânul Crowley, iar el mi-a spus…

— Sunt sigură că ţi-a spus, zise cu fermitate sora Grace Volubila. Cred că-i mai bine să mă duc şi să-l caut pe omul ăla jalnic. Vino şi ai grijă de ea. Femeia e un pic toropită, dar pruncul e bine, spuse sora Grace, apoi se opri. De ce faci cu ochiul? Ai ceva la ochi?

— Ştii tu de ce, zise sora Mary, sâsâind cu şiretenie. Pruncii. Schimbul…

— Sigur, sigur. La momentul potrivit. Dar nu putem să-l lăsăm pe tată să hoinărească pe-aici, zise sora Grace. Nu se ştie ce-ar putea să vadă. Aşa că aşteaptă aici şi ai grijă de copil, e un scump.

Apoi plecă pe coridorul lustruit. Sora Mary, împingând căruciorul, întră în sala de naşteri.

Doamna Young era mai mult decât somnoroasă.

Adormise, cu înfăţişarea plină de mulţumire a cuiva care ştia că alţi oameni au să facă de îndată toată alergătura. Pruncul A dormea lângă ea, cântărit şi cu o etichetă cu numele său. Sora Mary, care venise să fie de ajutor, luă eticheta cu numele, o copie şi legă copia de pruncul care-i fusese dat în grijă.

Copiii arătau la fel, amândoi fiind mici, cu pete şi semănând cumva, dar nu de-adevăratelea, cu Winston Churchill.

Acum, îşi spuse sora Mary, am dreptul la o cană bună cu ceai.

Majoritatea membrelor mănăstirii erau sataniste de modă veche, ca şi părinţii şi bunicii lor. Se născuseră aşa şi, dacă te gândeai bine, nu erau deosebit de rele. Marea majoritate a oamenilor nu este. Sunt doar mânaţi de idei noi, cum ar fi să se încalţe cu cizme şi să împuşte oameni, sau să se îmbrace în cearşafuri albe şi să linşeze oameni, sau să se îmbrace în blugi eleganţi şi să cânte la chitară oamenilor. Oferă oamenilor o credinţă nouă însoţită de un costum, iar sufletele şi minţile lor te vor urma. Oricum, să *te naşti* satanist tindea să reducă importanţa acestui lucru. Era ceva ce făceai sâmbătă noaptea. Iar în restul timpului te descurcai cum puteai în viaţă, ca oricare altul. Pe lângă asta, sora Mary era călugăriţă, iar călugăriţele, indiferent de credinţa lor, sunt în primul rând călugăriţe, lucru care are mult de-a face cu oboseala activităţii în schimburi aiurea, păstrarea calmului în situaţii de urgenţă şi să mori de dorul unei căni cu ceai. Sora Mary spera să vină cineva curând. Făcuse ce era important şi acum îşi voia ceaiul.

Pentru înţelegerea treburilor omeneşti trebuie să vă fie limpede că majoritatea marilor triumfuri şi tragedii ale istoriei sunt produse nu de oameni care sunt fundamental buni sau fundamental răi, ci de oameni care sunt, fundamental, oameni.

Se auzi un ciocănit în uşă. Sora Mary deschise.

— S-a întâmplat deja? întrebă domnul Young. Eu sunt tatăl. Soţul. Oricare. Amândouă.

Sora Mary se aşteptase ca ataşatul cultural american să

semene cu Blake Carrington sau J. R. Ewing.[16] Domnul Young nu semăna cu niciun american pe care îl văzuse la televizor, poate cu excepţia unui şerif din categoria cea mai bună a serialelor poliţiste.[17] Individul o dezamăgise. Nici nu fu prea atentă la vesta lui tricotată, din lână.

Îşi înghiţi dezamăgirea şi zise:

— Oooh, da. Felicitări. Doamna, soţia dumneavoastră, doarme, sărmana de ea.

Domnul Young se uită peste umărul ei.

— Gemeni? întrebă el şi începu să-şi caute pipa, apoi se opri, după care începu s-o caute din nou. *Gemeni*? Nu mi-a spus nimeni nimic de gemeni.

— Oh, nu! se grăbi să spună sora Mary. *Acesta* e al dumneavoastră. Celălalt e… al altcuiva. Aveam grijă de el până se întoarce sora Grace. Nu, se corectă ea, arătând spre Duşmanul, Distrugătorul de Regi, Îngerul Hăului Fără Fund, Fiara cea Mare numită Dragon, Prinţul Acestei Lumi, Părintele Minciunilor, Progenitura lui Satan şi Stăpânul Întunericului, acesta e sigur al dumneavoastră. Din creştetul capului până în vârful copiţelelor – pe care nu le are, adăugă ea în grabă.

Domnul Young se uită în jos la copil.

— Ah, da, spuse el, nu tocmai convins. Seamănă în partea mea a familiei. Are toate şi la locul lor?

— Oh, da, zise sora Mary. E un copil foarte normal, adăugă ea. Foarte, foarte normal.

Urmă o perioadă de tăcere. Cei doi se uitau la copilul care dormea.

— Nu prea aveţi accent, spuse sora Mary. Aţi stat mult timp pe aici?

— Vreo zece ani, zise domnul Young, uimit. Ştiţi, slujba se mută şi eu o dată cu ea.

— Întotdeauna am considerat că-i o slujbă foarte interesantă, continuă sora Mary.

---

[16] personaje din serialele Dynasty şi Dallas (nt.)

[17] cu o bătrânică pe post de detectiv şi niciun fel de urmărire cu maşini, dacă aceasta nu se desfăşoară foarte încet (na.)

— Cred că da, spuse domnul Young, care nu se gândise niciodată la asta.

Din câte îşi amintea el, Luton semăna mult cu Tadfield. Acelaşi fel de gard viu între casă şi gară. Acelaşi fel de oameni.

— Măcar clădirile erau mai înalte, spuse disperată sora Mary.

Domnul Young se uită la ea. Singura care îi venea în minte era clădirea de birouri Alliance and Leicester.

— Şi presupun că aţi fost la o grămadă de petreceri în aer liber, continuă călugăriţa.

Aha. De data asta era pe teren mai solid. Deirdre era foarte atrasă de asemenea lucruri.

— La multe, zise el cu simţire. Ştiţi, Deirdre face dulceaţă pentru ele. Iar eu trebuie s-o ajut cu Elefantul Alb.

Acesta era un aspect al societăţii din palatul Buckingham la care sora Mary nu se gândise niciodată, cu toate că pahidermul se potrivea perfect.

— Cred că-i un cadou, zise ea. Am citit că potentaţii străini i-au dăruit tot felul de lucruri.

— Poftim?

— Sunt un mare fan al familiei regale.

— Oh, şi eu sunt, zise domnul Young, repezindu-se recunoscător la noul sloi de gheaţă de pe şuvoiul tulburător al cunoştinţei.

Da, ştiţi cum stau lucrurile cu membrii familiei regale. Cei adevăraţi, bineînţeles, care-şi pun toată energia în fluturatul mâinii şi în direcţia inaugurării de poduri. Nu cei care se duc la discoteci toată noaptea şi vomită pe paparazzi.[18]

— Frumos, zise sora Mary. Credeam că vouă nu vă plac prea mult, după revoluţie şi aruncatul în râu al ceştilor de ceai.

Sora pălăvrăgi mai departe, încurajată de instrucţiunile ordinului că membrii trebuie să spună întotdeauna tot ce

---

[18] Credem că merită să menţionăm faptul că domnul Young credea că paparazzi sunt un soi de linoleum italian (na.)

le trece prin minte. Domnul Young era prea zăpăcit şi prea obosit ca să se sinchisească prea mult de asta. Probabil că viaţa religioasă îi făcea un pic ciudaţi pe oameni. Îşi dorea să se trezească doamna Young. Apoi unul dintre cuvintele surorii Mary atinse o coardă sensibilă din mintea sa.

— Există posibilitatea să capăt o cană cu ceai? îndrăzni el.

— Vai de mine, zise sora Mary, ducându-şi mâna la gură, la ce m-oi fi gândit?

Domnul Young nu făcu niciun comentariu.

— Am grijă imediat, zise ea. Sunteţi sigur că nu doriţi cafea? Există un automat la celălalt etaj.

— Ceai, vă rog, spuse domnul Young.

— Pe cuvântul meu, aţi devenit cu adevărat un băştinaş, spuse veselă sora Mary, apoi se grăbi să iasă.

Domnul Young, lăsat singur cu o soţie care dormea şi doi prunci care dormeau, se prăbuşi pe un scaun. Da, totul era probabil din cauza trezitului devreme, al îngenunchiatului şi al altor chestii de acelaşi fel. Văzuse cândva un film al lui Ken Russel[19]. Fusese cu călugăriţe. Acolo nu erau chestii de felul *ăsta,* dar nu iese fum fără foc…

Oftă.

Tocmai atunci Pruncul A se trezi şi se puse pe un plâns zdravăn.

Domnul Young nu mai fusese silit de ani de zile să liniştească un copil care ţipa. Nu fusese niciodată prea priceput la asta. Îl respectase întotdeauna pe Sir Winston Churchill şi i se părea nerespectuos să bată la fund o versiune mai mică a acestuia.

— Bine ai venit în lume, zise el fără vlagă. O să te obişnuieşti cu ea, după un timp…

Pruncul închise gura şi se uită la el, de parcă ar fi fost un general recalcitrant.

Sora Mary alese acel moment pentru a veni cu ceaiul. Chiar dacă era satanistă, găsise o farfurie şi pusese nişte biscuiţi glazuraţi pe ea. Erau de felul celor care se servesc

---

[19] probabil *The Devils,* ecranizare a romanului *The Devils of Loudun* de A. Huxley (nt.)

la sfârşitul anumitor reuniuni cu ceai. Cei ai domnului Young aveau culoarea roz a unui aparat chirurgical şi pe ei fusese plasat câte un om de zăpadă din glazură albă.

— Nu cred că aveţi parte de aşa ceva în mod obişnuit, zise sora Mary. Sunt ceea ce voi numiţi prăjituri. Noi le spunem *bis-cu-iţi.*

Domnul Young tocmai deschise gura ca să explice că da, aşa le spunea şi el, ca toţi cei din Luton, când apăru o altă călugăriţă, abia respirând.

Aceasta se uită la sora Mary, îşi dădu seama că domnul Young nu văzuse niciodată interiorul unei pentagrame, aşa că se mulţumi să arate spre pruncul A şi să facă cu ochiul.

Sora Mary dădu din cap şi făcu şi ea cu ochiul.

Călugăriţa scoase afară căruciorul cu copilul.

Ca metodă de comunicaţie umană, făcutul cu ochiul este una complexă. Poţi să spui multe făcând cu ochiul. De exemplu, gestul călugăriţei spusese:

Unde naiba ai fost? Pruncul B s-a născut, suntem gata să facem schimbarea, iar tu eşti într-o încăpere nepotrivită, cu Duşmanul, Distrugătorul de Regi, Îngerul Hăului Fără Fund, Fiara cea Mare numită Dragon, Prinţul Acestei Lumi, Părintele Minciunilor, Progenitura lui Satan şi Stăpânul Întunericului, bând ceai. Îţi dai seama că era să fiu împuşcată?

Iar din punctul de vedere al călugăriţei, făcutul cu ochiul al sorei Mary însemnase: *Aici e Duşmanul, Distrugătorul de Regi, Îngerul Hăului Fără Fund, Fiara cea Mare numită Dragon, Prinţul Acestei Lumi, Părintele Minciunilor, Progenitura lui Satan şi Stăpânul întunericului, şi nu pot să vorbesc pentru că e de faţă acest străin.*

Pe de altă parte, sora Mary crezuse că făcutul cu ochiul al călugăriţei însemnase:

Bravo, soră Mary – ai schimbat copiii singură. Acum arată-mi care e copilul în plus, ca să-l iau de aici şi să te las să bei ceai cu excelenţa sa regală culturalul american.

Iar propriul ei clipit însemnase:

Poţi să pleci, dragă, ăsta-i Pruncul B, acum ia-l şi lasă-mă să pălăvrăgesc cu excelenţa sa. Întotdeauna mi-am

dorit să-l întreb de ce au toate clădirile acelea înalte cu oglinzi pe ele.

Subtilităţile acestea îi scăpaseră domnului Young, care era extrem de stânjenit de afecţiunea aceea clandestină şi-şi spunea: Domnul Russell ştia despre ce vorbea şi nu greşea.[20]

Greşeala sorei Mary ar fi putut să fie observată de cealaltă călugăriţă, dacă n-ar fi fost buimăcită zdravăn de oamenii Serviciului Secret din încăperea doamnei Dowling, care se uitau la ea cu o jenă crescândă. Acest lucru se datora faptului că fuseseră instruiţi să reacţioneze într-un anumit fel când vedeau oameni cu veşminte lungi, ce fluturau, şi cu acoperământ de cap lung, care flutura, şi sufereau din cauza unui conflict de semnale. Oamenii care suferă de un conflict de semnale nu sunt cei mai pricepuţi să ţină pistoale, mai ales când tocmai au asistat la o naştere naturală, care părea o cale neamericană de a aduce pe lume noi cetăţeni. Şi mai auziseră că în clădire existau cărţi de rugăciuni.

Doamna Young se mişcă.

— Aţi ales deja un nume pentru copil? întrebă amabilă sora Mary.

— Hmmm? făcu domnul Young. Oh, nu, încă nu. Dacă ar fi fost fată am fi numit-o Lucinda, după mama mea. Sau Germaine. Asta a fost alegerea lui Deirdre.

— Wormwood e un nume drăguţ, spuse călugăriţa, amintindu-şi de clasici. Sau Damien. Damien e un nume foarte popular.[21]

*

Anathema Device – mama ei, care nu studia prea mult problemele religioase, citise din întâmplare într-o zi cuvântul acela şi i se păruse un nume drăguţ pentru o fată – avea opt ani şi jumătate şi citea Cartea sub pătură, cu o lanternă.

---

[20] aluzie la filmul pomenit anterior (nt.)

[21] Wormwood — pelin, Damien înseamnă în limba greacă îmblânzitor de fiare şi a fost purtat de personaje din filme horror (nt.)

Alţi copii învaţă să citească pe abecedare cu poze colorate de mere, mingi, gândaci de bucătărie şi alte chestii. Nu şi familia Device. Anathema învăţase să citească din Carte.

Aceasta nu avea în ea mere şi mingi. Avea o gravură în lemn, reuşită, din secolul al optsprezecelea, reprezentând-o pe Agnes Nutter fiind arsă pe rug şi arătând destul de veselă.

Primul cuvânt pe care putuse să-l recunoască fusese *drăguţ.* Foarte puţini oameni ştiau, la opt ani şi jumătate, că *drăguţ* înseamnă şi „scrupulos de exact", iar Anathema era unul dintre ei.

Al doilea cuvânt fusese *precis.*

Prima frază pe care o citise cu voce tare fusese:

— Aistea vă grăiesc eu vouă şi vă povăţuiesc cu vorbele mele. Patru trebuie să călărească şi Patru trebuie să călărească şi Trei trebuie să călărească prin mijlocul ceriului, iar Soarele călători-va în flăcări; iar pe ei nu trebuie să-i oprească: nici peşte, nici ploaie, nici talaz, nici Diavol nici Înger. Şi tu trebuie să fii a lor, Anathema.

Anathemei îi plăcea să citească despre ea însăşi.

(Există cărţi pe care părinţii grijulii care citesc ziare de duminică le pot cumpăra având imprimat în ele numele copiilor lor, ca eroină sau erou al cărţii. Acest lucru era menit să trezească interesul copilului faţă de carte. În cazul Anathemei, nu era numai *ea* în Carte – din câte se descoperise până atunci – ci şi părinţii ei, şi bunicii ei, şi toţi dinaintea acestora, până în secolul al şaptesprezecelea. Ea era prea tânără şi prea preocupată de sine ca să acorde vreo importanţă faptului că nu se făcea nicio menţiune despre copiii ei sau la vreun eveniment din viitorul ei dincolo de o perioadă de unsprezece ani din acel moment. Când ai opt ani şi jumătate, o perioadă de unsprezece ani înseamnă o viaţă întreagă şi, atunci când crezi în Carte, chiar este.)

Ea era un copil strălucit, cu faţă palidă şi ochi negri, cu păr negru. De obicei încerca să facă oamenii să se simtă stânjeniţi, o trăsătură de familie pe care o moştenise,

împreună cu darul de a fi medium mai mult decât îi făcea bine, de la stră-stră-stră-stră-stră-străbunica ei.

Era precoce şi stăpânită. Singurul lucru pentru care profesorii ei îndrăzneau s-o mustre pe Anathema era ortografia ei, care nu era la fel de îngrozitoare ca în urmă cu 300 de ani.

*

Călugăriţele luară Pruncul A şi îl schimbară cu Pruncul B, sub nasul soţiei ataşatului şi al oamenilor din Serviciul Secret, folosind şmecheria inteligentă de a lua un copil („ca să fie cântărit, iubito, trebuie să facem asta, aşa zice legea“) şi aducând înapoi un alt copil, puţin mai târziu.

Ataşatul cultural, Thaddeus J. Dowling, fusese chemat în grabă la Washington cu câteva zile în urmă, dar fusese alături de doamna Dowling prin telefon în timpul experienţei naşterii, ajutând-o să respire.

Asta nu-l împiedica să vorbească la alt telefon cu consilierul său în probleme de investiţii. La un moment dat fusese obligat să-şi lase soţia să-l aştepte douăzeci de minute.

Dar fusese totul bine.

A avea un copil este cea mai veselă experienţă în comun pe care o pot împărtăşi doi oameni, iar el nu avusese de gând să piardă nicio secundă din această experienţă.

Pusese unul dintre oamenii din Serviciul Secret s-o înregistreze pe o casetă video, pentru el.

*

În general, răul nu doarme şi nu vede de ce ar dormi şi alţii. Dar lui Crowley îi plăcea să doarmă, era una dintre plăcerile lumii. Mai ales după o masă consistentă. De exemplu, dormise foarte bine în majoritatea secolului al nouăsprezecelea. Nu din cauză că avusese nevoie de somn, ci pentru că îi făcuse plăcere.[22]

Una dintre plăcerile lumii. Ar fi fost bine să înceapă să se bucure de ea acum, cât mai era timp.

---

[22] Totuşi trebuise să se scoale în 1832, ca să se ducă la baie (na.)

Bentley-ul mugea prin noapte, îndreptându-se spre est.

Sigur, era în favoarea Harmaghedon-ului, în *general.* Dacă i-ar fi întrebat cineva de ce petrecuse secole amestecându-se în treburile omenirii, ar fi spus „Oh, ca să aduc Harmaghedon-ul şi triumful Iadului.“ Dar una era să te străduieşti să-l aduci şi alta era să se întâmple cu adevărat.

Crowley ştiuse întotdeauna că o să fie prin preajmă atunci când avea să vină sfârşitul lumii, pentru că era nemuritor şi nu avea altă alternativă. Dar sperase că o să mai fie mult până atunci.

Pentru că îi plăceau oamenii. Asta era un defect important la un demon.

Oh, se străduia din greu să le facă mizerabile vieţile lor scurte, pentru că asta era slujba sa, dar nimic din ce putea imagina el nu era nici pe jumătate la fel de rău precum chestiile pe care le imaginau ei înşişi. Păreau să aibă un talent anume pentru asta. Cumva, talentul ăsta fusese prins în planul lor de construire. Se născuseră într-o lume care era împotriva lor într-o mie de feluri mărunte şi-şi dedicau cea mai mare parte a energiei lor ca s-o facă şi mai rea. Cu trecerea anilor, Crowley găsea că-i din ce în ce mai greu să găseşti de făcut ceva cu adevărat demonic care să iasă în evidenţă faţă de fundalul natural al răutăţii generalizate. Fuseseră timpuri grele în mileniul trecut, când îi venea să trimită un mesaj Jos, în care să spună: Uite ce-i, am putea să renunţăm, am putea să închidem Dis şi Pandemonium-ul[23] şi toată lumea să se mute aici sus, pentru că nu putem să le facem nimic ce nu-şi fac ei între ei, ba chiar fac lucruri la care nu ne-am fi gândit niciodată, implicând deseori electrozi. Ei au ceea ce ne lipseşte nouă. Au *imaginaţie.* Şi, bineînţeles, electricitate.

Unul dintre ei scrisese „Iadul e gol şi toţi diavolii sunt aici.“[24]

---

[23] Dis — cercul inferior al Infernului, în Divina Comedie;
Pandemonium — capitala infernului în Paradisul pierdut al lui Milton (nt.)

[24] citat din *Furtuna* de W. Shakespeare (nt.)

Crowley se alesese cu un elogiu pentru inchiziţia spaniolă. El *fusese* în Spania atunci, în principal hoinărind prin cantinas[25] în locurile cele mai frumoase şi nu ştiuse despre inchiziţie decât când sosise elogiul. Se dusese să arunce o privire, apoi se întorsese şi se îmbătase pentru o săptămână.

Hieronymous Bosch. Ce ţicnit!

Şi tocmai când credeai că erau mai răi decât putea să fie Iadul, puteau da dovadă de mai multă milostenie decât ar fi fost în stare vreodată Raiul. Deseori era implicat acelaşi individ. Sigur, era chestia aia cu liberul arbitru. Ce aiureală!

Aziraphale încercase odată să-i explice. Toată treaba, zisese el – asta se întâmpla în jur de 1020, când stabiliseră prima oară mica lor Înţelegere – era că atunci când un om era bun sau rău, era aşa pentru că voia să fie astfel. În timp ce indivizi ca el sau Crowley fuseseră plasaţi pe calea lor de la început. Oamenii nu pot deveni cu adevărat sfinţi, zicea el, decât dacă au şi ocazia să fie definitiv ticăloşi.

Crowley se gândise la spusele lui ceva timp şi prin 1023 spusese: Las-o baltă, chestia asta funcţionează doar dacă toţi pornesc de la egalitate. Nu poţi să pui pe cineva să înceapă într-un bordei murdar din mijlocul unei zone de război şi să te aştepţi să se descurce la fel de bine ca şi cineva născut într-un castel.

— Ah, zisese Aziraphale, ăsta-i un avantaj. Cu cât pleci mai de jos, cu atât ai mai multe oportunităţi.

Crowley zisese: Asta-i nebunie.

— Nu, răspunsese Aziraphale, e inevitabil.

Aziraphale. Duşmanul, bineînţeles. Dar un duşman de şase mii de ani, ceea ce-l făcea un soi de prieten.

Crowley se întinse şi ridică telefonul maşinii.

Bineînţeles, dacă eşti demon, asta presupune că nu ai liber arbitru. Dar nu poţi să te plimbi foarte mult timp printre oameni fără să înveţi câte ceva.

*

[25] cârciumi, în limba spaniolă (nt.)

Domnul Young nu fusese încântat de Damien sau Wormwood. Nici de alte sugestii ale sorei Mary Vorbăreaţa, care acoperiseră jumătate din Iad şi majoritatea Anilor de Aur ai Hollywoodului.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, un pic jignită. Nu cred că-i nimic rău la Errol. Sau la Cary. Ambele sunt nume americane foarte drăguţe.

— Mi-ar fi plăcut ceva mai tradiţional, explică domnul Young. În familia noastră am folosit nume bune, simple.

Sora Mary radia.

— Asta-i bine. După părerea mea, numele vechi sunt cele mai bune.

— Matthew, Mark, Luke sau John, zise el, gânditor, iar sora Mary tresări. Numai că acestea nu m-au impresionat niciodată ca fiind cu adevărat nume bune, biblice, adăugă domnul Young. Sună mai degrabă ca nume de cowboy sau de fotbalişti.

— Saul e drăguţ, spuse sora Mary, scoţându-l la iveală pe cel mai bun.

— Nu vreau ceva *prea* de modă veche, zise domnul Young.

— Sau Cain. Cain sună foarte modern, încercă sora Mary.

— Hmmm, făcu domnul Young, cuprins de îndoială.

— Sau mai există… mai există Adam, spuse sora Mary, zicându-şi că era un nume destul de sigur.

— Adam? zise domnul Young.

*

Ar fi drăguţ să credem că surorile sataniste făcuseră ca pruncul în plus – Pruncul B – să fie adoptat în mod discret. Că acesta crescuse ca un copil normal, fericit, vesel, activ şi exuberant. Iar după aceea crescuse şi devenise un adult normal, destul de mulţumit.

Şi poate că aşa s-a întâmplat.

Să ne gândim la premiul lui din şcoala primară pentru ortografie; la timpul neieşit din comun, dar plăcut, petrecut la universitate; la slujba sa din departamentul de

salarii de la Tadfield and Norton Building Society; la soţia sa cea drăguţă. E posibil să vă imaginaţi nişte copii şi un hobby – poate repararea motocicletelor din perioada de dinaintea Celui De-al Doilea Război Mondial sau prăsirea peştilor tropicali.

Nu vreţi să ştiţi ce *ar fi putut* să se întâmple cu Pruncul B.

Oricum, ne place mai mult versiunea dumneavoastră.

Probabil că a câştigat premii pentru peştii săi tropicali.

*

Într-o căsuţă din Dorking, Surrey, era aprinsă o lumină la fereastra dormitorului.

Newton Pulsifer avea doisprezece ani, era slab, cu ochelari, şi ar fi trebuit să fie în pat cu câteva ore în urmă.

Dar mama sa era convinsă că fiul său e un geniu şi-l lăsa să stea după ora de culcare, ca să facă „experienţe“.

Experienţa pe care o făcea în momentul acela consta în schimbarea unei fişe de contact la un radio vechi din bachelită, pe care mama lui i-l dăduse ca să se joace. Stătea la ceea ce numea cu mândrie „bancul său de lucru“, o masă veche, rablagită, acoperită cu colaci de sârmă, baterii, beculeţe şi un aparat radio cu galenă făcut în casă, care nu funcţionase niciodată. Nu reuşise nici să facă radioul să funcţioneze şi nu părea că o să reuşească vreodată.

Trei aeromodele uşor deformate atârnau de sfori de bumbac, legate de tavanul dormitorului său. Chiar şi un privitor obişnuit ar fi văzut că erau făcute de cineva scrupulos şi foarte atent, dar care nu se pricepea să construiască aeromodele. El era deosebit de mândru de toate, chiar şi de Spitfire, căruia îi greşise complet aripile.

Îşi împinse ochelarii pe şaua nasului, privi atent fişa de contact şi puse jos şurubelniţa.

De data asta avea mari speranţe, urmase toate instrucţiunile pentru schimbarea unei fişe de contact, de la pagina cinci din *Cartea băieţilor de electronică practică, incluzând o sută şi unu lucruri care se pot face cu*

electricitatea. Legase firele corecte, conform codului culorilor, la pinii corecţi, verificase că siguranţa avea amperajul potrivit, strânsese totul în şuruburi. Până aici, nicio problemă.

Vârî firul în priză, apoi apăsă pe comutator.

Toate luminile din casă se stinseră.

Newton radia de mândrie. Rezultatul fusese mai bun. Ultima oară când făcuse asta scosese din funcţiune tot Dorking-ul, iar un tip de la firma de electricitate venise şi discutase cu mămica lui.

Băiatul avea o pasiune arzătoare şi complet neapreciată pentru chestiile electrice. La şcoală aveau un calculator şi vreo şase copii studioşi rămâneau după ore, făcând tot felul de chestii cu cartele perforate. Când profesorul care răspundea de calculator acceptase în cele din urmă rugămintea lui Newton de a li se alătura, Newton apucase doar să introducă o carteluţă în maşinărie. Calculatorul o mestecase şi se înecase în mod fatal cu ea.

Newton era sigur că viitorul e al calculatoarelor şi că atunci când viitorul va veni, el va fi gata, în prima linie a noii tehnologii.

Viitorul avea propriile sale idei despre asta. Totul era în Carte.

*

Adam, îşi spuse domnul Young, apoi încercă să spună numele, să vadă cum sună.

— Adam.

Hmmm…

Se uită la buclele blonde ale Duşmanului, Distrugătorului de regi, Îngerului Hăului Fără Fund, Fiarei cea Mare numită Dragon, Prinţului Acestei Lumi, Părintelui Minciunilor, Progeniturii lui Satan şi Stăpânului întunericului.

— Ştiţi, concluzionă el după un timp, cred că arată ca un Adam.

*

Nu fusese o noapte întunecoasă şi furtunoasă.

Noaptea întunecoasă şi furtunoasă avu loc peste două zile, la vreo patru ore după ce atât doamna Dowling cât şi doamna Young, cu copiii lor, părăsiseră clădirea. Era o noapte deosebit de întunecoasă şi de furtunoasă şi, chiar după miezul nopţii, când furtuna ajunse în punctul ei culminant, un fulger izbi mănăstirea Ordinului Pălăvrăgitor, dând foc acoperişului sacristiei.

Nimeni nu fu rănit rău de foc, dar incendiul dură câteva ore, făcând pagube frumoase în acest timp.

Instigatorul focului pândea din vârful colinei din apropiere şi privea incendiul. Era înalt, subţire şi duce al Iadului. Fusese ultimul lucru ce trebuise făcut înainte de întoarcerea în regiunile de Jos, şi îl făcuse.

Putea să lase liniştit restul lui Crowley.

Hastur se duse acasă.

*

Teoretic, Aziraphale era un prinţ, dar în zilele astea oamenii făceau glume pe seama asta.

De fapt, nici el, nici Crowley n-ar fi ales compania celuilalt, dar erau amândoi oameni, sau măcar creaturi cu formă de om, iar înţelegerea acţionase în folosul lor tot acest timp. Pe lângă asta, te obişnuieşti cu singura faţă care fusese în jur, mai mult sau mai puţin constant, timp de şase milenii.

Înţelegerea fusese foarte simplă, de fapt atât de simplă că nici nu merita să fie scrisă cu literă mare, lucru care se făcea doar pentru că existase atât de mult timp. Era felul acela de înţelegere logică pe care o încheie mulţi agenţi izolaţi, care lucrează în condiţii stânjenitoare, la mare distanţă de superiorii lor, cu agentul inamic, când îşi dau seama că au mai multe în comun cu oponentul lor imediat decât cu aliaţii lor îndepărtaţi. Consta într-o neintervenţie tacită în anumite activităţi ale celuilalt. Asigura că, dacă nu câştigai cu adevărat, nici nu pierdeai cu adevărat, iar ambii erau în stare să demonstreze stăpânilor lor că depuneau strădanii serioase împotriva unui adversar

inteligent şi bine informat.

Şi mai însemna că lui Crowley i se permisese să dezvolte Manchester, în timp ce Aziraphale avusese mână liberă în întregul Shropshire. Crowley luase Glasgow, Aziraphale luase Edinburgh (niciunul dintre ei nu pretinsese vreo responsabilitate pentru Milton Keynes[26]).

Şi, bineînţeles, li se păruse normal să-şi ia apărarea unul altuia, atunci când bunul simţ impunea asta. La urma urmei, amândoi erau de origine îngerească. Dacă unul dintre ei se ducea în Hull pentru o ispită iute, părea de bun simţ să străbaţi iute oraşul şi să ai parte de un moment scurt, standard, de extaz divin. Ar fi fost făcut *oricum,* iar a avea grijă de asta oferea tuturor mai mult timp liber şi reducea cheltuielile.

Aziraphale se simţea uneori vinovat din cauza asta, dar secolele în care avusese de-a face cu omenirea au avut acelaşi efect asupra sa ca şi asupra lui Crowley, cu excepţia faptului că efectul fusese în alt sens.

În plus, Autorităţile păreau că nu se sinchisesc prea mult cine face un anumit lucru, câtă vreme era făcut.

În acest moment, Aziraphale stătea cu Crowley lângă iazul cu raţe din parcul St. James. Cei doi hrăneau raţele.

Raţele din parcul St. James sunt atât de obişnuite să fie hrănite cu pâine de agenţii secreţi care se întâlneau clandestin, încât le-au apărut reacţii pavloviene proprii. Dacă pui o raţă din parcul St. James într-o cuşcă şi îi arăţi o poză cu doi oameni – unul purtând de obicei o haină cu guler de blană, iar celălalt ceva sobru, cu o eşarfă – o să se uite la ea, aşteptând. Pâinea neagră a ataşatului cultural rus este căutată în mod deosebit de mai multe raţe cu discernământ, în timp pâinea Hovis with Marmite a conducătorului serviciului MI9 este savurată de cunoscători.

---

[26] Notă pentru americani și pentru alți străini:Milton Keynes este un nou oraș, aflat aproximativ la jumătatea distanței dintre Londra și Birmingham. Fusese construit ca să fie modern, eficient, sănătos și, mai ales, un loc plăcut pentru locuit. Mulți britoni găsesc asta amuzant, dar amândoi îl raportaseră ca un succes (na.)

Aziraphale aruncă o coajă unui răţoi cu aspect neîngrijit, care o prinse şi se scufundă imediat.

Îngerul se întoarse către Crowley.

— Chiar aşa, dragă? murmură el.

— Scuze, zise Crowley. Nu mi-am dat seama ce fac.

Răţoiul ieşi furios la suprafaţă.

— Sigur că ştim că se întâmplă ceva, zise Aziraphale. Dar, cumva, îţi imaginezi asemenea lucruri întâmplându-se în America. Acolo se petrec chestii de felul ăsta.

— S-ar putea să se întâmple, zise Crowley, morocănos, şi se uită gânditor în cealaltă parte a parcului, spre Bentley, roata din spate a maşinii tocmai fiind blocată serios.

— Oh, da, diplomatul american, zise îngerul. Destul de *spectaculos.* De parcă Harmaghedonul ar fi un soi de spectacol cinematografic pe care ai vrea să-l vinzi în cât mai multe ţări posibil.

— *În fiecare ţară,* spuse Crowley. Pe Pământ şi în toate regatele de pe el.

Aziraphale aruncă ultima bucată de pâine raţelor – care se duseră să-l plictisească pe ataşatul naval bulgar şi pe un bărbat cu cravată de la Cambridge, care părea că se ascunde – şi puse cu grijă punga de hârtie într-un coş pentru gunoi.

Apoi se întoarse spre Crowley.

— Bineînţeles că noi o să câştigăm, spuse el.

— *Tu* nu doreşti asta, îi spuse demonul.

— Şi de ce, mă rog?

— *Ascultă,* spuse disperat Crowley, câţi muzicieni crezi că au cei de partea ta? Muzicieni de prima mână, vreau să zic.

Aziraphale păru surprins.

— Mda, cred că… începu el.

— Doi, zise Crowley. Elgar şi Liszt.[27] *Asta-i tot.* Noi avem restul. Beethoven, toţi cei din familia Bach, Mozart, toată grămada. Poţi să-ţi imaginezi o veşnicie cu Elgar?

Aziraphale închise ochii.

— Iei totul prea uşor, mormăi el.

---

[27] compozitori romantici, primul britanic, al doilea ungur (nt.)

— Asta e, zise Crowley, cu o lucire de triumf în ochi; ştia foarte bine punctul slab al lui Aziraphale. Fără compact discuri. Fără Albert Hall. Fără reclame. Fără teatrul de operă Glyndbourne. Doar armonii cereşti toată ziua.

— O chestie inefabilă, murmură Aziraphale.

— Ai putea spune: ca ouăle fără sare. Ceea ce îmi aminteşte de ceva. Fără sare, fără ouă. Fără somon marinat cu sos de mărar. Fără micile restaurante în care eşti cunoscut. Fără cuvintele încrucişate din *Daily Telegraph.* Fără anticariate mici. Şi fără librării. Fără ediţii vechi şi interesante. Fără – Crowley scotoci la fundul butoiului cu interese ale lui Aziraphale – fără tabachere de argint din timpul regenţei…

— Dar după ce vom învinge viaţa va fi mai bună! croncăni îngerul.

— Dar nu va fi interesantă. Uite ce-i, tu ştii că am dreptate. Tu n-o să fii fericit cu o harpă, după cum eu n-o să fiu fericit cu o furcă.

— Ştii că noi nu cântăm la harpă.

— Şi noi nu folosim furci. Am fost retoric.

Se uitară unul la celălalt.

Aziraphale îşi întinse în lături mâinile sale cu manichiură elegantă.

— Ştii, ai mei sunt mai mult decât fericiţi să se întâmple. Vezi, pentru asta a fost tot ce-a fost. Asta-i marele test final. Săbii de flăcări, Cei Patru Călăreţi, mări de sânge, toată chestia aia plicticoasă, zise el, ridicând din umeri.

— Şi apoi Jocul s-a terminat, introduceţi o altă monedă? zise Crowley.

— Uneori găsesc că modul tău de exprimare e cam greu de urmărit.

— Mie îmi plac mările aşa cum sunt. Nu trebuie să se întâmple asta. Nu trebuie să testezi totul până se distruge doar ca să vezi dacă l-ai făcut bine.

Aziraphale ridică din nou din umeri.

— Mi-e teamă că asta-i o înţelepciune la care nu ai acces, zise îngerul, ridică din umeri, apoi îşi trase haina în jurul său; deasupra oraşului se strânseseră nori cenuşii.

Hai să mergem într-un loc cald, zise el.

— Mă inviţi? zise ursuz Crowley.

Merseră un timp într-o tăcere sumbră.

— Nu că n-aş fi de acord cu tine, spuse îngerul, în timp ce mergeau cu greu prin iarbă. Numai că nu-s obişnuit să nu mă supun. Ştii asta.

— Nici eu nu sunt, zise Crowley.

Aziraphale îl privi pieziş.

— Hai, las-o baltă, la urma urmei, eşti demon!

— Mda. Dar ai mei sunt doar în general în favoarea nesupunerii. Au coborât din ceruri dintr-o nesupunere *bine definită.*

— Cum ar fi nesupunerea faţă de ei înşişi?

— Te-ai prins. O să fii uimit. Sau poate n-o să fii. Cât timp crezi că avem la dispoziţie?

Crowley flutură mâna către Bentley, care îşi descuie uşile.

— Profeţiile sunt diferite, zise Aziraphale, strecurându-se în scaunul de lângă şofer. Cu siguranţă că avem timp până la sfârşitul veacului, deşi ne putem aştepta ca anumite fenomene să apară mai înainte. Majoritatea profeţilor din mileniul trecut erau mai preocupaţi de ritmul versurilor decât de acurateţea profețiilor.

Crowley îndreptă degetul spre cheia de contact. Motorul porni.

— Poftim? zise el.

— Ştii ce vreau să zic, spuse amabil îngerul. Şi sfârşitul lumii voastre va fi tras cu tunul, în anul bla-bla-bla unu. Sau doi, sau trei, sau cât vrei tu. Nu se prea găsesc rime bune pentru şase, aşa că s-ar putea ca acesta să fie un an bun să te afli în el.

— Şi ce fel de fenomene?

— Viţei cu două capete, semne pe cer, gâşte zburând înapoi, ploi de peşti. Chestii de felul ăsta. Prezenţa Antihristului afectează funcţionarea normală a cauzalităţii.

— Hmmm…

Crowley vârî maşina în viteză. Apoi îşi aminti ceva. Pocni din degete.

Dispozitivul de blocare a roţilor dispăru.

— Hai să prânzim, zise el. Îţi sunt dator cu un prânz de… când a fost asta?

— Din 1793, din Paris, zise Aziraphale.

— Oh, da. Domnia Terorii. A fost o chestie a ta sau a mea?

— N-a fost a ta?

— Nu-mi amintesc. Dar a fost un restaurant bun…

Trecură pe lângă un agent de circulaţie uluit, al cărui carnet fu mistuit de combustie spontană, spre amuzamentul lui Crowley.

— Sunt convins că n-am vrut să fac asta, zise el.

Aziraphale roşi.

— Eu am fost, spuse el. Am crezut întotdeauna că *ai tăi* au inventat agenţii de circulaţie.

— Aşa ai crezut? *Noi* credeam că i-aţi inventat voi.

Crowley se uită la fumul pe care-l vedea în oglinda retrovizoare.

— Hai să mergem la Ritz.

Crowley nu se ostenise să facă rezervări. În lumea sa, rezervarea de mese era o chestie pe care trebuiau s-o facă alţii.

*

Aziraphale colecţiona cărţi. Dacă ar fi fost complet sincer cu el însuşi, ar fi recunoscut că librăria sa era un loc în care le depozita. Nu era singurul care făcea asta. Ca să-şi menţină deghizarea de vânzător tipic de cărţi la mâna a doua folosea orice mijloc cu excepţia violenţei fizice pentru a-i împiedica pe clienţi să cumpere. Miros neplăcut, priviri încruntate, oră de deschidere schimbătoare – se pricepea teribil la toate astea.

Colecţiona cărţi de mult timp şi, ca toţi colecţionarii, se specializase. Avea peste şaizeci de cărţi despre preziceri privind evoluţia în ultimele secole ale celui de-al doilea mileniu. Avea o înclinaţie pentru Wilde în prima ediţie. Şi avea un set complet de Biblii Scandaloase, cărţi care aveau nume propriu datorat erorilor de culegere a literelor.

În aceste Biblii era inclusă Biblia Nedrepţilor, numită astfel din cauza erorii de tipar care o făcuse să declare în Scrisoarea I către Corintieni: „Nu ştiţi că cei nedrepţi vor moşteni Regatul lui Dumnezeu?“; şi Biblia Deformată, tipărită de Barker şi Lucas în 1632, în care cuvântul *nu* fusese omis din cea de-a şaptea poruncă, făcând-o să sune „Trebuie să comiţi adulter“. Mai existau Biblia Descărcării, Biblia Melasei, Biblia Peştilor Ţepeni, Biblia din Charing Cross şi celelalte. Aziraphale le avea pe toate. Chiar şi pe cea mai rară, o Biblie publicată în 1651 de firma londoneză Bilton şi Scaggs.

Fusese primul dintre cele trei mari dezastre editoriale ale acestei firme.

Cartea era cunoscută de obicei sub numele de Biblia V-o Trag La Buci. Cea mai mare eroare de compoziţie – dacă poate fi numită aşa – apărea în cartea lui Iezechiel, capitolul 48, versetul cinci.

> 2. *Iar lângă hotarul lui Dan, de la hotarul de răsărit până la cel de la apus, o parte pentru Aşer.*
> 3. *Iar lângă hotarul lui Aşer, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, o parte pentru Neftali.*
> 4. *Iar de la hotarul lui Neftali, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, o parte pentru Manase.*
> 5. *V-o trag la buci la toţi. M-am scârbit până-n adâncul Sufletului de tipărit. Jupânul Biltonn nu-i un domn şi jupânul Scagges nu-i decât un rahat cu Moţ. Vă spun vouă, într-o zi ca aista Oricine cu un dram de Bun simţ ar trebui să stea afară, la Soare, nu închis acilea toată ziulica în şandramaua asta Veche. @*“AE@;! **
> 6. *Iar de la hotarul lui Efraim, de la hotarul de răsărit până la cel de la apus, o parte pentru Ruben.*[28]

[28] Biblia V-o Trag La buci mai fusese remarcată şi pentru că avea douăzeci şi şapte de versete în al treilea capitol al Genezei, în loc de cele douăzeci şi patru obişnuite. Acestea urmau după versetul 24, care în versiunea regelui Iacob este:

„Şi l-a izgonit pe om şi a aşezat la răsărit de grădina Edenului heruvimi şi sabie de flacără ce se rotea în toate părţile, să păzească drumul către pomul vieţii.“

Al doilea mare dezastru editorial al lui Bilton şi Scagg a apărut în 1653. Printr-o şansă nemaipomenită, obţinuseră una dintre celebrele „Lost Quartos“ – cele trei piese ale lui Shakespeare care nu apăruseră niciodată în ediţie în folio şi care erau pierdute pentru savanţi şi spectatori. Doar numele lor a ajuns până la noi. Cea de care vorbim era prima piesă a lui Shakespeare, *Comedia lui Robin Hoode sau Pădurea Sherwoode.*[29]

Jupânul Bilton plătise aproape şase guinee pentru textul format in quarto şi credea că poate să obţină aproape dublu pe volumele legate.

Apoi pierdu textul.

Al treilea mare dezastru editorial al lui Bilton şi Scaggs nu a fost niciodată înţeles de vreunul dintre ei. Peste tot, cărţile cu profeţii se vindeau nebuneşte. Ediţia englezească a *Centuriilor* lui Nostradamus ajunsese la a treia ediţie şi cinci Nostradamus, fiecare pretinzând că-i cel adevărat, făceau turnee triumfătoare pentru acordarea de autografe. Iar *Colecţia de Profeţii* a Maicii Shipton ţâşnea singură din magazine.

Fiecare dintre marii editori londonezi – şi erau opt – avea pe lista sa cel puţin o carte cu profeţii. Fiecare carte era teribil de incorectă, dar aerul lor – vag şi general –

Iar în continuare scrie:

25. Iar domnul vorbi către îngerul care păzea poarta de la răsărit, zicând: Unde e sabia de flacără ce ţi-a fost dată?

26. Iar îngerul zise: eu am avut-o acum o clipă, trebuie s-o fi pus-o undeva şi am uitat imediat.

27. Iar Domnul nu-l mai întrebă încă o dată.

Se pare că aceste versete au fost inserate în timpul probelor. În zilele acelea se obişnuia ca tipografii să atârne tipăriturile de probă de grinzile de lemn din afara prăvăliei lor, pentru lămurirea populaţiei şi a citirii pentru verificare şi, din moment ce întregul set de tipăritură a fost ulterior ars, nimeni nu s-a ostenit să lămurească această problemă cu domnul A. Ziraphale, care avea o librărie la două uşi mai încolo şi care fusese întotdeauna de ajutor la tradus şi a cărui caligrafie a fost recunoscută imediat. (na.)

[29] Celelalte două piese sunt Prinderea Şoarecelui şi Căutătorii de Aur din 1589 (na.)

atoateştiutor le făcea foarte populare. Se vindeau cu miile şi cu zecile de mii.

— E un permis de tipărit bani, îi spuse jupânul Bilton jupânului Scaggs.[30] Publicul plânge după gunoaiele astea! Trebuie să tipărim iute o carte de profeţii scrisă de vreo cotoroanţă.

Manuscrisul sosi la uşa lor în dimineaţa următoare. Ca de obicei, simţul planificării timpului al autoarei fu exact.

Cu toate că nici jupânul Bilton, nici jupânul Scaggs nu-şi dădeau seama, manuscrisul care le fusese trimis era singura lucrare profetică din istoria omenirii care consta în întregime din preziceri complet corecte privitoare la următoarele trei sute şi patruzeci şi ceva de ani, fiind o descriere precisă şi corectă a evenimentelor care vor culmina cu Harmaghedonul. Merita banii prin fiecare amănunt.

Fu publicată de Bilton şi Scaggs în septembrie 1655, la timp pentru cumpărăturile de Crăciun[31] şi a fost prima carte tipărită în Anglia rămasă în stoc.

Nu s-a vândut.

Nici măcar exemplarul din mica prăvălie din Lancaster care avea lângă el un carton pe care scria „Autor Local".

Autoarea cărţii, o oarecare Agnes Nutter, nu fu surprinsă de asta, dar ar fi fost nevoie de groaznic de multe ca Agnes Nutter să fie surprinsă.

Oricum, ea nu scrisese cartea ca să se vândă sau pentru venituri, nici măcar pentru faimă. O scrisese pentru singurul exemplar gratuit la care avea dreptul autorul.

Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu legiunile de exemplare nevândute ale cărţii sale. Cu siguranţă, niciunul n-a rămas în vreun muzeu sau colecţie particulară. Nici măcar Aziraphale nu deţine vreun exemplar, dar ar cădea în genunchi la gândul că ar putea să-şi pună mâinile cu manichiură elegantă pe unul.

---

[30] care avea deja ceva gânduri în privinţa asta şi şi-a petrecut ultimii ani ai vieţii în închisoarea Newgate, pentru că le-a pus în practică (na.)
[31] O altă lovitură editorială de geniu, pentru că parlamentul puritan al lui Oliver Cromwell declarase Crăciunul ilegal, în 1654 (na.)

De fapt, în întreaga lume rămăsese un singur exemplar al profeţiilor lui Agnes Nutter.

Se afla pe un raft la vreo patruzeci de mile de locul în care Crowley şi Aziraphale se bucurau de un prânz bun. Metaforic, cartea începuse să facă tic-tac.

*

Era ora trei. Antihristul era pe Pământ de cincisprezece ore, iar un înger şi un demon băuseră zdravăn în trei dintre aceste ore.

Cei doi stăteau faţă în faţă în camera din spate a librăriei vechi şi aiurite din Soho a lui Aziraphale.

Majoritatea librăriilor din Soho au camere în spate şi majoritatea camerelor din spate sunt pline cu cărţi rare sau măcar foarte scumpe. Dar cărţile lui Aziraphale nu aveau ilustraţii. Aveau coperte vechi, cafenii, şi pagini care trosneau. Uneori, când nu avea altă alternativă, vindea câte una.

Şi uneori, bărbaţi serioşi în costume de culoare închisă îl căutau şi-i sugerau, foarte politicos, că poate i-ar plăcea să vândă magazinul, astfel încât acesta să poată fi transformat în prăvălie cu amănuntul, mai potrivită zonei. Uneori îi ofereau bani gheaţă, în rulouri mari de bancnote uzate de cincizeci de lire. Sau, uneori, în timp ce vorbeau, alţi bărbaţi cu ochelari de soare se plimbau prin magazin clătinând din cap şi spunând cât de inflamabilă era hârtia şi ce loc potrivit pentru un incendiu avea acolo.

Iar Aziraphale dădea din cap şi zâmbea, apoi spunea că o să se gândească la cele auzite. Apoi ei plecau. *Şi nu se mai întorceau niciodată.*

Dacă eşti un înger nu înseamnă că eşti şi prost.

Masa din faţa celor doi era plină cu sticle.

— Lucrul important e, zise Crowley. Lucrul important e… Lucrul important e…

Încercă să se concentreze asupra lui Aziraphale.

— Lucrul important e, zise el, încercând să se gândească la ceva. Lucrul important pe care voiam să ţi-l spun sunt delfinii, zise el, luminându-se. Asta voiam să spun.

— Un soi de peşte, spuse Aziraphale.

— Nunununununu, zise Crowley, clătinând din deget. Ie mamifer. E fapt, e mamifer. Diferenţa e… zise Crowley, înotând prin mlaştina gândurilor sale şi încercând să-şi amintească diferenţa. Diferenţa e că ei…

— Se împerechează afară din apă? încercă să-l ajute Aziraphale.

Crowley se încruntă.

— Nu cred. Sunt sigur că nu-i aşa. E ceva cu puii lor. Ceva, mormăi el, apoi reuşi să-şi revină. Lucrul important e. *Lucrul important* e. Creierul lor.

Se întinse după sticlă.

— Ce-i cu creierul lor? întrebă îngerul.

— Creier mare. Asta-i lucrul important. Mărimea. Mărimea creierului ăla mare. Şi mai există şi balenele. Crede-mă, e un oraş al creierului. Toată marea aia afurisită plină cu creiere.

— Kraken, zise Aziraphale, uitându-se posac în pahar.

Crowley îi aruncă privirea aceea lungă şi rece a cuiva căruia tocmai i-a picat o bârnă în fața trenului gândurilor.

— Uh?

— O jigodie mare, zise Aziraphale. Se şerpuieşte sub furtuna adâncurilor mai de deasupra. Sub greutatea imenşilor şi nenumăraţilor plolipi – polipi – de afurisite de alge mari de mare, ştii… Se zice că se ridică la suprafaţă tocmai la sfârșit, când marea fierbe.

— Mda?

— E adevărat.

— Atunci te-ai prins, zise Crowley, rezemându-se de spetează. Toată marea clocoteşte, sărmanii delfini şi atâta mâncare de mare distrusă, fără să-i pese nimănui. La fel şi cu gorilele. Vai, zic ele, cerul s-a înroşit tot, stelele se zdrobesc de sol, ce naiba au pus în banane în zilele astea? Şi atunci…

— Ştii, gorilele îşi fac cuiburi, zise îngerul, turnând altă băutură şi reuşind să nimerească paharul la a treia încercare.

— Nooo.

— Pe Dumnezeu că-i adevărat. Am văzut într-un film. Cuiburi.

— Alea-s păsări, zise Crowley.

— Cuiburi, insistă Aziraphale.

Crowley decise să nu-l contrazică.

— Ai priceput. Toate făpturile mari şi fum. Adică mici. Mari şi mici. O grămadă din ele cu creier. Şi gata, trosc…

— Dar şi *tu* iei parte la asta, zise Aziraphale. Tu ispiteşti oamenii. Eşti bun la asta.

Crowley îşi trânti paharul pe masă.

— Asta-i altceva. N-au decât să nu spună da. Asta-i momeala inefabilă, da? Ai tăi au schimbat macazul. Ar fi trebuit să continuaţi să puneţi oamenii la încercare. Nu să distrugeţi.

— Bine. Bine. Nu-mi place mai mult decât ţie, dar ţi-am spus, nu pot să nu mă săpun… sompum… să nu fac ce-am zis… Io-s îngel…

— Nu există teatre în Cer, zise Crowley. Şi foarte puţine filme.

— Nu încerca să mă ispiteşti pe *mine,* zise nefericit Aziraphale. Te ştiu io, şarpe bătrân!

— Gândeşte-te, nu se lăsă Crowley. Tu ştii ce-i veşnicia? Ştii ce-i veşnicia? Adică, ştii ce-i veşnicia? E un munte mare, ştii, înalt de-o milă, la capătul universului, şi la o mie de ani vine o păsărică…

— Ce păsărică? întrebă bănuitor Aziraphale.

— Păsărica de care vorbeam. Şi la fiecare o mie de ani…

— Aceeaşi pasăre la fiecare o mie de ani?

Crowley ezită.

— Mda, zise el.

— Atunci e o pasăre a naibii de bătrână.

— Bine. Şi la fiecare o mie de ani, pasărea aia zboară…

— … şontâcăie…

— … *zboară* tot drumul către munte şi-şi ascute ciocul…

— Stai. Nu poţi să faci asta. Între aici şi capătul universului e o grămadă de… zise îngerul, dând din mână expansiv, un pic nehotărât. E o grămadă de rahat, dragă băiete.

— Dar ajunge acolo oricum, insistă Crowley.
— Cum?
— Nu contează.
— Poate folosi o navă cosmică, zise îngerul.
Crowley se potoli un pic.
— Mda, zise el. Dacă vrei. Oricum, pasărea aia…
— Dar dacă vorbim despre *capătul* universului, zise Aziraphale, atunci trebuie să fie una din navele alea cosmice în care descendenţii tăi vor fi cei care vor ajunge la capătul universului. Trebuie să le spui descendenţilor tăi Când o să ajungeţi la Munte, trebuie să… zise îngerul, ezită un pic, apoi întrebă. Ce trebuie să facă?
— Să-şi ascută ciocul de munte, zise Crowley. Şi apoi pasărea zboară înapoi…
— … cu nava cosmică…
— Şi după o mie de ani se întoarce şi face acelaşi lucru, spuse iute Crowley.
Urmă un moment de tăcere de beţivi.
— Mi se pare cam mult efort ca să-şi ascută ciocul, mormăi Aziraphale.
— Ascultă, zise în grabă Crowley, poanta e că atunci când pasărea a tocit muntele, reducându-l la nimic, chiar atunci…
Aziraphale deschise gura. Crowley *ştiu* că avea să facă o remarcă referitoare la relativa duritate a ciocului păsării şi a granitului muntelui şi se năpusti iute.
— … atunci *încă n-ai terminat să priveşti* Sunetul muzicii.
Aziraphale îngheţă.
— Şi o *să-ţi placă,* zise Crowley fără să se oprească. Într-adevăr o să-ţi placă.
— Dragul meu băiat…
— N-o să ai de ales.
— Ascultă…
— Raiul n-are pic de gust.
— Acum…
— Şi nici măcar un singur restaurant pentru sushi.
Pe figura îngerului, devenită brusc serioasă, apăru o

expresie îndurerată.

— Nu pot face faţă chestiei astea beat, zise el. Trebuie să mă trezesc.

— Şi eu.

Ambii tresăriră când alcoolul le părăsi vasele de sânge şi se aşezară mai drepţi pe scaune. Aziraphale îşi aranjă cravata.

— Nu pot să intervin în planurile divine, cârâi el.

Crowley se uită gânditor în paharul său, apoi îl umplu din nou.

— Dar în cele diabolice? întrebă el.

— Poftim?

— Păi trebuie să existe şi un plan diabolic, nu-i aşa? Pe care l-am făcut *noi.* Cei din tabăra mea.

— Ah, dar acesta face parte din planul general *divin,* zise Aziraphale. Tabăra ta nu poate să facă nimic care nu face parte din planul inefabil divin, adăugă el, cu o urmă de îngâmfare.

— Cum vrei tu!

— Nu, asta-i… zise Aziraphale şi pocni din deget, enervat. Chestia aia… Cum îi zici în dialectul tău plin de culoare? Linia aia pe care o tragi dedesubt?

— Linia pentru total? Rezultatul final?

— Da. Asta e.

— Ei bine… dacă eşti sigur… zise Crowley.

— Dar nu poţi să fii sigur – corectează-mă dacă greşesc – că împotrivirea nu face şi ea parte din planul divin. Adică tu ar trebui să te împotriveşti în orice ocazie vicleniei Celui Rău, nu-i aşa?

Aziraphale ezită.

— Aşa e, da.

— Deci dacă vezi o viclenie, te pui în calea ei. Am dreptate?

— În linii mari. De fapt, eu îi încurajez pe oameni să se împotrivească, înţelegi, din cauza inefabilităţii.

— Bine. Bine. Deci tot ce poţi să faci e să te pui de-a curmezişul. Dacă ştiu ceva, se grăbi Crowley să adauge, e că naşterea e doar începutul. Educaţia e cea importantă. E

vorba de Influenţe. Altfel, copilul n-o să afle niciodată ce puteri are, zise el, apoi adăugă, după o scurtă ezitare. Cel puţin nu atât cât se intenţiona.

— Sunt sigur că ai tăi nu se vor sinchisi că-ţi voi sta în cale, zise gânditor Aziraphale. N-or să se sinchisească de loc.

— Ai dreptate. O să fie o adevărată pană din aripa ta, zise Crowley şi-i zâmbi încurajator îngerului.

— Ce-o să se întâmple cu copilul dacă n-o să primească o educaţie satanică? întrebă Aziraphale.

— Probabil nimic. N-o să ştie nimeni de el.

— Dar genetica…

— Nu-mi pomeni de genetică. Ce legătură are cu asta? întrebă Crowley. Uită-te la Satan. A fost creat înger şi a ajuns să fie Marele Duşman. Dacă te iei după genetică, atunci poţi să spui că puştiul o să ajungă un înger. La urma urmei, tatăl lui a fost cineva în Cer, pe vremuri. Dacă spui că o să ajungă un demon doar pentru că tăticul lui *a devenit* demon, e ca şi cum ai spune că un şoarece cu coada tăiată o să dea naştere la şoareci fără coadă. Nu. Educaţia e totul. Crede-mă pe mine.

— Şi fără influenţe satanice cărora nu li se opune nimeni…

— În cazul cel mai rău, Iadul va trebui s-o ia de la început. Iar Pământul va mai dispune de încă unsprezece ani. Asta e ceva pentru care merită să te osteneşti, nu-i aşa?

De data asta Aziraphale deveni din nou gânditor.

— Spui că puştiul nu-i rău de felul lui? întrebă el încet.

— E rău în mod *potenţial.* Presupun că e şi bun, tot potenţial. Doar că acest *potenţial* uriaş aşteaptă să fie modelat, zise Crowley, apoi ridică din umeri. Oricum, de ce discutăm despre *bine* şi *rău*? Acestea sunt doar nume pentru tabere. *Noi* ştim asta.

— Cred că merită încercarea, zise îngerul, iar Crowley dădu din cap, încurajator.

— Ne-am înţeles? spuse demonul, întinzând mâna.

Îngerul i-o strânse, prudent.

— O să fie mai interesant decât sfinţii, zise el.

— Şi, cu bătaie lungă, o să fie pentru binele copilului, spuse Crowley. Noi o să fim un soi de naşi ai lui. Am putea spune că o să ne ocupăm de educaţia sa religioasă.

Aziraphale radia.

— Ştii, nu m-am gândit niciodată la asta, zise el. *Naşi.* Să mă ia naiba!

— Nu-i prea rău, după ce te obişnuieşti cu asta, zise Crowley.

*

Era cunoscută drept Scarlett.[32] În momentul acela vindea arme, deşi chestia începuse să-şi piardă din savoare. Nu se ţinea mult timp de vreo slujbă. Trei, patru sute de ani cel mult. Nu voia să meargă pe un făgaş bătătorit.

Părul ei era de-un roşu curat, nici de culoarea ghimbirului, nici cafeniu, ci de culoarea profundă, arzătoare a aramei, şi-i cădea pe umeri în bucle pentru care bărbaţii ar fi fost dispuşi să omoare – şi chiar făceau deseori asta. Ochii ei erau de-un portocaliu şocant. Arăta de douăzeci şi cinci de ani şi întotdeauna arătase astfel.

Avea un camion prăfuit, roşu cărămiziu, plin cu armament asortat şi avea o îndemânare aproape incredibilă să treacă împreună cu el peste orice graniţă a lumii. Era în drum către o ţară mică din vestul Africii, unde se desfăşura un mic război civil, ca să livreze arme care, cu puţin noroc, ar fi transformat războiul acela mic într-unul important. Din nefericire, camionul se stricase, mai mult decât putea ea să-l repare.

Şi ea se pricepea foarte bine la maşinile din zilele acelea.

În momentul acela se afla în mijlocul unui oraş.[33] Oraşul respectiv era capitala Kumbolalandului, o naţiune africană în care domnise pacea în ultimele trei mii de ani. De vreo

[32] scarlett înseamnă stacojiu (nt.)

[33] Oraş numai după nume. Avea dimensiunile unui oraş de ţară britanic sau, tradus în termeni americani, ale unui centru comercial. (na.)

treizeci de ani era Sir-Humphrey-Clarksonland, dar din moment ce ţara nu avea niciun fel de bogăţii minerale şi importanţa strategică a unei banane, gonea către autoguvernare cu o grabă aproape nemaivăzută. Poate că ţara Kumbolaland era săracă şi plictisitoare, dar era paşnică. Triburile ei diferite, care trăiau fericite împreună, îşi transformaseră de mult timp spadele în pluguri. În piaţa oraşului avusese loc o bătaie în 1952, între un văcar beat şi un hoţ de vite, la fel de beat. Oamenii vorbeau şi în ziua de azi despre ea.

Scarlett căscă de căldură. Îşi făcu vânt cu pălăria cu boruri largi, lăsă camionul nefolositor pe strada prăfuită şi se duse într-un bar.

Cumpără o cutie cu bere, o goli şi apoi rânji la barman.

— Am un camion care trebuie reparat, zise ea. E cineva în preajmă cu care aş putea discuta?

Barmanul îşi rânji larg dinţii albi. Fusese impresionat de felul în care Scarlett îşi băuse berea.

— Domnişoară, doar cu Nathan. Dar Nathan s-a întors în Kaounda să aibă grijă de ferma socrului său.

Scarlett cumpără altă bere.

— Deci Nathan. Ai idee când o să se întoarcă?

— Poate săptămâna viitoare. Poate peste două săptămâni, scumpă doamnă. Nathan ăsta e un şnapan.

Barmanul se aplecă spre ea.

— Călătoriţi singură, domnişoară? întrebă el.

— Da.

— Ar putea să fie periculos. În zilele astea sunt tot felul de indivizi caraghioşi pe drumuri. Oameni răi. Nu *localnici*, adăugă el.

Scarlett ridică o sprânceană impecabilă.

În ciuda căldurii, barmanul se înfioră.

— Mulţumesc pentru avertisment, toarse Scarlett.

Vocea ei suna precum ceva ce pândeşte în iarbă şi se văd doar mişcările urechilor, până când ceva tânăr şi fraged trece prin preajmă.

Scarlett îşi duse mâna la pălărie, salutându-l pe barman, şi ieşi afară.

Soarele african fierbinte o izbi. Camionul ei stătea în stradă, cu o încărcătură de arme, muniţii şi mine de teren. Nu plecase nicăieri.

Scarlett se uită la camion.

Un vultur stătea pe acoperişul lui. Călătorise astfel trei sute de mile împreună cu Scarlett. Vulturul râgâi liniştit.

Scarlett se uită pe stradă: două femei pălăvrăgeau la colţul străzii; un vânzător plictisit stătea în faţa unei grămezi de tigve colorate, gonind muştele; câţiva copii se jucau alene în praf.

— Ce naiba, zise ea calmă, aş putea să-mi iau o zi de vacanţă.

Era miercuri.

Vineri, oraşul era o zonă nenorocită.

În următoarea marţi, economia Kumbolalandului era zguduită, douăzeci de mii de oameni erau morţi (inclusiv barmanul, împuşcat de rebelii care atacau baricadele din piaţă), aproape o sută de mii de oameni fuseseră răniţi, toţi de către armele asortate ale lui Scarlett care îşi îndepliniseră funcţiile pentru care fuseseră create, iar vulturul murise de exces de grăsime.

Scarlett era în ultimul tren care părăsea ţara. Simţea că trebuie s-o ia din loc. Se ocupase de arme prea mult timp. Voia o schimbare. Ceva cu viitor. I-ar fi plăcut să fie reporter la un ziar. Era o posibilitate. Îşi făcu vânt cu pălăria şi-şi încrucişă picioarele lungi în faţa sa.

Undeva, în tren, izbucni o bătaie. Scarlett rânji. Oamenii se băteau mereu, din cauza ei şi în jurul ei. Chiar că era drăguţ.

*

Sable avea păr negru, o barbă neagră cochetă şi tocmai hotărâse să se transforme în societate pe acţiuni.

Bea cu contabila sa.

— Cum merge, Frannie? o întrebă el.

— Până acum s-au vândut douăsprezece milioane de exemplare. Îţi vine să crezi?

Beau într-un restaurant numit *În Vârful şaselor,* aflat în

vârful clădirii de la numărul 666 de pe Fifth Avenue din New York. Asta îl amuza cumva pe Sable. Prin ferestrele restaurantului putea să vadă întregul New York. Noaptea, întregul New York putea să vadă numărul roşu imens 666 care împodobea cele patru laturi ale clădirii. Sigur, era doar un număr de pe o stradă. Dacă începeai să numeri, ajungeai până la urmă la el. Dar te făcea să zâmbeşti.

Sable şi contabila sa tocmai veniseră dintr-un restaurant mic, scump şi foarte exclusivist din Greenwich Village, unde bucătăria era complet *nouvelle*[34]*:* un şir de fasole, de mazăre şi o felie de piept de pui, aranjate estetic pe un platou pătrat de porţelan.

Sable inventase asta, ultima oară când fusese la Paris.

Contabila sa îşi răsese carnea şi cele două legume în mai puţin de cincizeci de secunde, apoi îşi petrecuse restul mesei uitându-se la farfurie, la tacâmuri şi, din când în când, la comeseni, într-un fel care sugera că se întreba ce gust or fi având, ceea ce se şi întreba de fapt. Acest lucru îl amuza enorm pe Sable.

Acesta se jucase cu apa minerală Perrier.

— Douăsprezece milioane! Oho! E foarte bine.

— E *grozav.*

— Atunci să devenim societate pe acţiuni. E timpul să dăm lovitura, n-am dreptate? Cred că în California. Vreau fabrici, restaurante, toată treaba. Vom păstra ramura publicistică, dar e timpul să ne diversificăm. Mda?

Frannie dădu din cap.

— Sună grozav, Sable. Avem nevoie…

Fu întreruptă de schelet. Un schelet în rochie Dior şi piele bronzată, întinsă aproape să plesnească pe oasele delicate ale craniului. Scheletul avea păr blond, lung, şi buze rujate perfect. Arăta precum chestia la care arată mamele din întreaga lume, murmurând:

— *Asta* o să ţi se întâmple, dacă nu-ţi mănânci verdeţurile.

Arăta ca un afiş elegant pentru foamete.

Tipa era un model din New York şi avea în mână o carte.

---

[34] de modă nouă, în franceză (nt.)

Spuse:

— Scuzaţi-mă, domnule Sable, sper că nu vă deranjez, dar cartea dumneavoastră mi-a schimbat viaţa, vreţi să-mi daţi un autograf?

Se uită implorator la el cu ochii afundaţi în orbitele minunat fardate.

Sable dădu amabil din cap şi luă cartea de la ea.

Nu fusese surprins că-l recunoscuse, pentru că ochii săi negri îl priveau din fotografia de pe coperta învelită în plastic. *Mâncare fără hrană: slăbiţi minunat* se numea cartea. *Cartea pentru o dietă a secolului.*

— Cum vă scrieţi numele? întrebă el.

— Sherryl. Doi r, un y, un 1.

— Îmi amintiţi de un vechi, vechi prieten, îi spuse el, în timp ce scria încet şi cu grijă pe pagina de titlu. Gata. Mă bucur că v-a plăcut. Mă bucur întotdeauna să întâlnesc un admirator.

Scrisese următoarele:

Sherryl,

O măsură de grâu pentru un bănuţ, trei măsuri de orz pentru un bănuţ şi vezi să nu te atingi de ulei şi de vin.

Apocalipsa. 6,6

Dr. Raven Sable

— E din Biblie, îi spuse el.

Tânăra închise cartea cu respect şi se retrase de la masă, mulţumindu-i lui Sable, nu ştia cât de mult însemna asta pentru ea, îi schimbase viaţa, cu adevărat îi…

Sable nu-şi câştigase gradul medical pe care pretindea că-l are, din moment ce nu fusese la facultate în zilele acestea, dar văzuse că tânăra murea de foame. Îi dădu două luni. *Fără hrană.* Rezolvă-ţi problema de greutate definitiv.

Frannie bătea de zor la laptop-ul ei, plănuind următoarea fază din transformarea de către Sable a obiceiurilor alimentare ale lumii occidentale. Sable îi

cumpărase maşina drept cadou personal. Era foarte, foarte scumpă, foarte puternică şi ulta-subţire. Lui îi plăceau lucrurile subţiri.

— Există o firmă europeană pe care o putem cumpăra pentru capul de pod iniţial – Holdings (Holdings) Incorporated. Acest lucru ne va da dreptul la taxa de bază din Liechtenstein. Acum, dacă vom dirija fondurile prin Insulele Caymans în Luxembourg, iar de acolo în Elveţia, putem plăti pentru fabrici în…

Dar Sable n-o mai asculta. Îşi amintea de restaurantul mic şi exclusivist. Îşi dădea seama că nu văzuse niciodată atât de mulţi oameni bogaţi flămânzi.

Sable rânji, rânjetul cinstit şi deschis care apare o dată cu satisfacţiile slujbei, perfecte şi pure. Pierdea vremea până la evenimentul principal, dar îl pierdea într-un mod excelent. Omora timpul, uneori şi oameni.

*

Uneori i se spunea White sau Blanc sau Albus sau Chalky sau Weiss sau Snowy sau alte o sută de alte nume.[35] Avea pielea albă, părul de-un blond decolorat, ochii de-un cenuşiu deschis. La o privire neatentă părea de vreo douăzeci şi ceva de ani, şi toată lumea se mulţumea să-l privească neatent.

Era aproape complet nememorabil.

Spre deosebire de cei doi colegi ai săi, nu putea să se ţină de o slujbă prea mult timp.

Avusese tot soiul de slujbe interesante într-o mulţime de locuri interesante.

(Lucrase la Centrala Electrică din Cernobâl, la Windscale şi la Three Mile Island, întotdeauna în slujbe mărunte, care nu erau foarte importante.)[36]

Fusese un membru neimportant dar preţuit al mai multor institute de cercetare.

(Ajutase la proiectarea motorului cu benzină, plasticului

---

[35] numele respective sunt diferite variante pentru alb (nt.)

[3636] centrale atomice din Ucraina, Anglia şi SUA în care au avut loc accidente sau incendii (nt.)

şi a cutiei de conserve care se deschide prin tragerea de un inel.)

Putea să se ocupe de orice.

Nimeni nu-l băga în seamă cu adevărat. Era modest, prezenţa sa era cumulativă. Dacă te gândeşti bine, poţi să-ţi imaginezi că pentru a face ceva, trebuia să fi fost undeva. Poate că şi discutase cu tine. Dar era uşor să-l uiţi, era domnul White.

De data asta lucra ca marinar de punte pe un petrolier ce se îndrepta spre Tokio.

Căpitanul zăcea beat în cabina sa. Secundul era la prora. Al treilea ofiţer era în cambuză. Cam acesta era tot echipajul: nava era aproape complet automatizată. Oamenii nu prea aveau ce face.

Dar dacă o persoană ar fi apăsat pe comutatorul GOLIRE DE URGENŢĂ A ÎNCĂRCĂTURII, sistemul automat ar fi avut grijă să golească o cantitate uriaşă de mâzgă neagră în mare, milioane de tone de ţiţei, cu efect devastator asupra păsărilor, peştilor, vegetaţiei, animalelor şi oamenilor din regiune. Bineînţeles, existau zeci de angrenaje infailibile şi siguranţe garantate, dar ce naiba, întotdeauna existau asemenea chestii.

După aceea a urmat o cantitate enormă de argumente pentru a explica a cui vină fusese. Până la urmă, problema rămase nerezolvată: vina se împărţi în mod egal. Nici căpitanul, nici secundul, nici al treilea ofiţer nu mai aveau să lucreze vreodată.

Din cine ştie ce motiv, nimeni nu s-a gândit la matrozul White, care era deja la jumătatea drumului spre Indonezia, pe un vapor rablagit, încărcat cu butoaie de metal ruginit, pline cu un ierbicid deosebit de toxic.

*

Şi mai era Altul. Fusese în piaţa din Kumbolaland. Şi fusese în restaurante. Şi fusese în peşte, în aer, în butoaiele cu insecticid. Era pe drumuri, în case, în palate şi în cocioabe.

Nu era un străin nicăieri şi nu puteai să scapi de el.

Făcea foarte bine ceea ce făcea, iar el era ceea ce făcea.

El nu aştepta. El muncea.

*

Harriet Dowling se întoarse acasă cu pruncul, pe care, la sfatul sorei Faith Prolix, care fusese mai convingătoare decât sora Mary, şi în urma acordului telefonic al soţului său, îl numise Warlock.[37]

Ataşatul cultural se întoarse acasă după o săptămână şi declară că pruncul semăna leit cu cei din partea sa a familiei. Şi-şi puse secretarul să dea un anunţ în *The Lady* pentru o doică.

Crowley văzuse *Mary Poppins* la televizor într-o zi de Crăciun (din spatele scenei, Crowley se amestecase în majoritatea televiziunilor; se mândrea în mod deosebit cu inventarea spectacolelor cu jocuri). Se jucase cu ideea unui uragan ca mod eficient şi incredibil de elegant de a risipi coada de doici ce cu siguranţă s-ar fi format, sau măcar cu aranjarea unui mod de reţinere a acestora în afara reşedinţei ataşatului cultural, reşedinţă ce se afla în Regent's Park.

Se mulţumi cu o grevă turbată la metrou, iar când veni ziua, se prezentă o singură dădacă.

Aceasta purta un costum de tweed şi cercei discreţi cu perle. Ceva în ea spunea *dădacă,* dar o spunea în modul şoptit pe care-l folosesc majordomii englezi într-un anumit fel de filme americane. Şi mai tuşea discret şi murmura că tipa ar putea să fie felul ăla de dădacă care oferă în anumite reviste servicii nespecificate, dar ciudat de explicite.

Pantofii ei fără tocuri făceau pietrişul de pe alee să scrâşnească, iar un câine cenuşiu mergea în tăcere lângă ea, în timp ce din gură îi picau pete albe de salivă. Ochii femeii sclipeau stacojii şi priveau avizi dintr-o parte în alta.

Femeia ajunse la uşa grea din lemn, zâmbi pentru ea însăşi, o fulgerare scurtă, satisfăcută, şi sună. Soneria

[37] vrăjitor; numele sugerează că vraciul respectiv se ocupa de vrăji legate de război, nu de vindecări sau de altfel de ocupaţii oculte (nt.)

dongăi macabru.

Uşa fu deschisă de un majordom de şcoală veche, cum se spune.[38]

— Eu sunt dădaca Ashtoreth, îi spuse ea. Iar acesta, continuă ea, în timp ce câinele cenuşiu de lângă ea se uita atent la majordom, imaginându-şi, probabil, unde avea să-i îngroape oasele, acesta este Rover.

Femeia lăsă câinele în grădină şi luă interviul cu brio, iar doamna Dowling conduse dădaca să vadă noua ei obligaţie.

Femeia zâmbi neplăcut.

— Ce copil încântător, zise ea. O să vrea curând o mică tricicletă.

Printr-o coincidenţă nemaipomenită, alt servitor nou sosi în aceeaşi după-amiază. Era vorba de grădinar, care se dovedi a fi uluitor de bun în meseria sa. Nimeni nu reuşea să-şi dea seama cum de se întâmpla asta, pentru că individul nu părea să se atingă vreodată de cazma şi nu făcea niciun efort să salveze grădina de stolurile de păsări care o umpluseră subit şi care se aşezau pe el de oricâte ori aveau ocazia. Individul stătea pur şi simplu la umbră, în timp ce în jurul său grădina reşedinţei înflorea, înflorea…

Warlock obişnuia să vină să-l vadă, când fu suficient de mare ca să umble, iar dădaca făcea ceea ce făcea în după-amiezile ei libere.

— Acesta e fratele limax, îi spunea grădinarul, iar făptura asta mititică este sora gărgăriţă a cartofului. Ţine minte, Warlock, când vei merge pe şoselele şi cărăruile drumului bogat şi important al vieţii, să dai dovadă de dragoste şi respect pentru toate făpturile vii.

— Dădaca spune că făcturile fii sunt bune doal să le stivesc cu călcâiul, domnu Fracis, zise micul Warlock, strivindu-l pe fratele limax şi ştergându-şi conştiincios mâna pe pulovărul său cu Kermit broscoiul.

— Să n-o asculţi pe femeia aia, zicea Francis, să mă

[38] O şcoală de noapte e chiar pe Tottenham Court Road, e condusă de un actor în vârstă care a jucat roluri de majordomi şi de domni în filme, la televiziune şi pe scenă încă din anii 1920 (na.)

asculţi pe mine.

Noaptea, dădaca Ashtoreth îi cânta cântece de leagăn lui Warlock.

Oh, marele duce de York
Are zece mii de oameni
Merse cu ei până-n vârful dealului
Şi zdrobi toate naţiunile lumii
sub conducerea lui Satan, stăpânul nostru.

şi

Acest purceluş se duce la Hades
Acest purceluş rămâne acasă
acest purceluş mănâncă carne omenească crudă
acest purceluş violează fecioare
Şi acest purceluş se caţără pe o grămadă de cadavre
ca să ajungă în vârf.

— Frotele Fancis grădinarul zice că trebe să pactic virtutea cu toati făcturili fii, zise Warlock.

— Dragule, nu-l asculta pe *bărbatul* acela, şoptea dădaca, în timp ce-l punea în pătuţ. Să mă asculţi pe mine.

Şi aşa mergeau lucrurile.

Înţelegerea funcţiona perfect. Meci egal. Dădaca Ashtoreth îi aduse copilului o mică tricicletă, dar nu reuşi să-l convingă să meargă cu ea prin casă. Iar copilului îi era frică de Rover.

În fundal, Crowley şi Aziraphale se întâlneau în autobuze cu etaj, în galerii de artă şi la concerte, îşi comparau notiţele şi zâmbeau.

Când Warlock împlini şase ani, dădaca plecă, luându-l pe Rover cu ea. Grădinarul îşi înaintă demisia în aceeaşi zi. Niciunul dintre ei nu plecă la fel de vioi cum venise.

Warlock se pomeni acum instruit de doi profesori particulari.

Domnul Harrison îl învăţă despre Attila hunul, Vlad

Dracul şi despre Întunericul Împletit în Spiritul Omenesc.[39] Încercă să-l înveţe pe Warlock să ţină discursuri politice demagogice care să captiveze sufletele şi minţile mulţimilor.

Domnul Cortese îl învăţă despre Florence Nightingale[40], Abraham Lincoln şi aprecierea artei. Încercă să-l înveţe despre liberul arbitru, abnegaţie şi Să Faci Altora Ce Ai Dori Să-Ţi Facă Ei Ţie.

Amândoi citeau foarte mult copilului din Apocalipsă.

În ciuda eforturilor lor, Warlock dovedi o tendinţă regretabilă de a fi bun la matematică. Niciunul dintre profesorii săi nu era complet satisfăcut de progresele sale.

Când Warlock avea zece ani, îi plăcea baseball-ul; îi plăceau jucăriile de plastic care se transformau în alte jucării de plastic care nu se deosebeau de primul set de jucării din plastic decât pentru un ochi antrenat; îi plăcea colecţia sa de timbre; îi plăcea guma de mestecat cu aromă de banană; îi plăceau benzile desenate, desenele animate şi bicicleta sa B.M.X.

Crowley era tulburat.

Erau în cafeneaua de la British Museum, un alt refugiu pentru toţi infanteriştii obosiţi ai Războiului Rece. La masa din stânga lor, doi americani ţepeni în costume înmânau pe furiş o servietă plină cu dolari detestabili unei femei scunde cu ochelari de soare; la masa din dreapta, locţiitorul conducătorului serviciului MI7 şi ofiţerul secţiei locale a KGB se certau cine să plătească nota pentru ceai şi chiflele cu stafide.

În cele din urmă, Crowley spuse ceea ce nici măcar nu îndrăznise să gândească în ultimul deceniu.

— Dacă vrei părerea mea, e al naibii de *normal,* îi spuse Crowley perechii sale.

Aziraphale aruncă alt ou umplut[41] în gură şi-l împinse la

---

[39] Uită însă să menţioneze că Attila se purta frumos cu mama sa sau că Vlad Dracul era scrupulos în a-şi spune zilnic rugăciunile, (na.)

[40] cu excepţia părţii despre sifilis (na.)

[41] joc de cuvinte, deviled egg, ou umplut, înseamnă, textual, ou diavolesc (nt.)

vale cu cafea. Îşi şterse buzele cu un şerveţel de hârtie.

— E din cauza influenţei mele bune, spuse el, radiind. Sau, mai degrabă, ca să recunoaştem meritele atunci când trebuie, a micii mele echipe.

Crowley clătină din cap.

— Iau de bune spusele tale. Uite ce-i – acum ar trebui deja să încerce să plieze lumea în jurul său, s-o plieze dorinţelor sale, s-o modeleze după imaginea sa, chestii de felul ăsta. Adică nu să *încerce.* O va face fără să ştie. Ai văzut vreo dovadă că se întâmplă *asta*?

— Nu, dar…

— De acum ar trebui să fie centrala electrică a unei forţe brute. Este?

— Nu, din câte am observat, dar…

— E prea normal, spuse Crowley, bătând darabana cu degetele în masă. Nu-mi place asta. E ceva în neregulă. Nu pot să-mi dau seama ce.

Aziraphale se servi din felia lui Crowley de prăjitură îngerească.[42]

— E un băiat în creştere. Şi, bineînţeles, a existat şi influenţa cerească în viaţa lui.

Crowley oftă.

— Sper că o să ştie cum să se descurce cu câinele iadului…

Aziraphale ridică din sprânceană.

— Câinele iadului?

— La a unsprezecea zi de naştere a sa. Am primit un mesaj din Iad, noaptea trecută.

Mesajul sosise în timpul emisiunii „The Golden Girls“, unul dintre programele de televiziune favorite ale lui Crowley. Rose avusese nevoie de zece minute ca să transmită ceea ce ar fi fost o comunicare destul de scurtă, iar când serviciul neinfernal fusese reluat, Crowley pierduse firul acţiunii.

— Or să-i trimită un câine din infern, ca să meargă alături de el şi să-l păzească de orice vătămare. Cel mai mare pe care îl au.

---

[42] *angel cake* este o prăjitură uşoară, de culoare albă (nt.)

— Oamenii n-or să remarce apariţia subită a unui câine negru uriaş? Părinţii săi, pentru început.

Crowley se ridică brusc, călcându-l pe picior pe ataşatul cultural al Bulgariei, care discuta aprins cu Păstrătorul Antichităţilor Maiestăţii Sale.

— Nimeni n-o să remarce *nimic* ieşit din comun. Asta-i realitatea, îngere. Iar tânărul Warlock poate să facă tot ce vrea cu *asta,* indiferent dacă ştie sau nu acest lucru.

— Şi când o să apară? Câinele? Are un nume?

— Ţi-am spus. La a unsprezecea zi de naştere. La ora trei după-amiază. O să apară acasă la el. Copilul o să-i dea el însuşi un nume. E foarte important să-l numească el însuşi. Asta îi stabileşte ţelurile. Mă aştept să-i spună Ucigaşul, Teroarea sau Vânează-Noaptea.

— O să fii acolo? întrebă nonşalant îngerul.

— N-aş lipsi pentru nimic în lume, spuse Crowley. Sper că nu-i nimic *prea* în neregulă cu copilul. O să vedem cum reacţionează faţă de câine. Asta ar trebui să ne spună ceva. *Sper* să-l trimită înapoi sau să-i fie frică de el. Dacă *îi dă* un nume, suntem pierduţi. O să aibă toate puterile şi Harmaghedonul ne aşteaptă după colţ.

— Cred, zise Aziraphale sorbind din vin (care tocmai încetase să fie un Beaujolais uşor oţeţit şi devenise un acceptabil – deşi surprins – Chateau Lafitte 1875), cred că o să ne vedem acolo.

Miercuri

Era o zi de august fierbinte, plină de gaze de eşapament, în centrul Londrei.

A unsprezecea zi de naştere a lui Warlock fusese bine pregătită.

Veniseră doisprezece băieţei şi şaptesprezece fetiţe. Şi o mulţime de bărbaţi cu frizură blondă identică, în costume de-un albastru închis şi cu teci pentru pistoale la umăr. Şi o echipă de chelneri, care sosise aducând jeleuri, prăjituri şi castroane cu sărăţele. Procesiunea camionetelor acestora fusese deschisă de un Bentley dintre cele două războaie mondiale.

Uluitorii Harvey şi Wanda, specialişti în petreceri pentru copii, fuseseră doborâţi de o pântecăraie neaşteptată, dar, printr-un noroc providenţial, fusese posibilă înlocuirea lor cu un tip apărut practic din senin. Un iluzionist.

Toţi au micul lor hobby. În ciuda sfatului lui Crowley, Aziraphale intenţiona să şi-l folosească pe al lui pentru un scop bun.

Aziraphale era deosebit de mândru de talentul lui de scamator. Urmase un curs ţinut de John Maskelyne prin 1870 şi petrecuse aproape un an exersând iuţeala de mână, ascunzând monede şi scoţând iepuri din joben. Considerase pe vremea aceea că era bun, chiar foarte bun. Poanta era că, deşi Aziraphale putea să facă lucruri ce ar fi făcut întregul Cerc Magic să stea în cap, nu apelase niciodată la ceea ce puteau fi considerate puterile sale *intrinseci* pentru punerea în practică a vrăjilor iuţelii de mână. Ceea ce însemna un handicap important. Începuse să-şi dorească să fi continuat să exerseze.

Dar, îşi zicea el, treaba asta era ca mersul pe bicicletă. Nu uiţi niciodată cum se face. Mantia sa de magician o fi fost ea cam prăfuită, dar, o dată îmbrăcată, se simţea bine

în ea. Începuse chiar să-şi amintească vechiul jargon.

Copiii îl priveau cu o neînţelegere plină de dispreţ. Dincolo de bufet, Crowley, în haina sa albă de chelner, se crispă, dintr-o jenă căpătată prin simpatie.

— Acum, tineri conaşi şi cuconiţe, vedeţi pălăria mea veche şi jerpelită? Voi, tinerii, aţi zice Ce pălărie rea! Şi vedeţi, nu-i nimic în ea. Dar, pe cuvântul meu, cine-i jupânul ăsta? Aha, e prietenul nostru cu blăniţă, Harry iepuraşul!

— A fost în buzunarul tău, explică Warlock.

Ceilalţi copii dădură din cap, aprobându-l. Ce credea individul că sunt ei? Copii?

Aziraphale îşi aminti ce-i spusese Maskelyne despre cei care fac şicane.

— Ia toată treaba în glumă, domnule Fell (numele pe care-l luase în vremea aceea Aziraphale). Fă-i să râdă şi or să-ţi ierte totul.

— Ha, ha, deci v-aţi prins de *trucul cu pălăria,* chicoti el, iar copiii îl priviră nepăsători.

— Eşti învechit, zise Warlock. Oricum voiam desene animate.

— Ştii, are dreptate, îl aprobă o fetiţă cu codiţă. *Eşti* învechit. Şi probabil o gioarsă.

Aziraphale se uită disperat la Crowley. Din punctul lui de vedere, tânărul Warlock era evident un adept al iadului şi, cu cât ar fi apărut mai iute Câinele Negru, iar ei ar fi putut să plece din locul ăla, cu atât ar fi fost mai bine.

— Are vreunul dintre voi, cei tineri, vreun bănuţ? Nu, conaşule? Atunci ce-i ăsta, pe care-l văd după urechea ta?

— De ziua *mea* de naştere am avut desene animate, declară fetiţa. Şi am avut transformator şi fetiţa cu codiţe şi atacator şi fulgerător şi…

Crowley gemu. Petrecerile pentru copii erau locul în care un înger cu un pic de bun simţ ar fi trebuit să se teamă să apară. Vocile piţigăiate de copii exprimară o veselie cinică atunci când Aziraphale scăpă pe jos trei inele de metal legate între ele.

Crowley se uită în altă parte şi privirea îi nimeri pe masa

încărcată cu cadouri. Dintr-un edificiu înalt de plastic îl priveau doi ochişori ca nişte mărgele.

Crowley îi privi atent, căutând vreo urmă de foc roşu. Nu poţi niciodată să fii sigur când ai de-a face cu birocraţii Iadului. Întotdeauna e posibil să trimită un gerbil[43] în loc de câine.

Dar era un gerbil foarte normal. Acesta părea să locuiască într-o construcţie fascinantă de cilindri, sfere şi roţi de moară, aşa cum ar fi inventat inchiziţia spaniolă dacă ar fi avut acces la o presă pentru plastic.

Se uită la ceasul său de mână. Lui Crowley nu-i trecuse prin minte să-i schimbe bateria, care se consumase cu trei ani în urmă, dar ceasul continua să arate ora exactă. Era trei fără două minute.

Aziraphale se agita din ce în ce mai mult.

— Posedă vreunul din această adunare asupra sa vreo batistă? *Nu?*

În zilele din perioada victoriană, nu se auzise de oameni care să nu aibă batiste, iar trucul, care consta în scoaterea la iveală prin magie a unei porumbiţe care acum ciugulea nervoasă încheietura mâinii lui Aziraphale, nu putea fi făcut fără o batistă. Îngerul încercă să-i atragă atenţia lui Crowley, dădu greş şi, cuprins de disperare, arătă spre unul dintre paznici, care se mişcă stânjenit de pe un picior pe celălalt.

— Tu, drăgălaşule. Vino aici. Dacă îţi cercetezi buzunarul de la piept, *cred* că s-ar putea să găseşti o batistă frumoasă de mătase.

— Nu, domnule. Nu cred, domnule, spuse paznicul, privind drept în faţa sa.

Aziraphale îi făcu disperat cu ochiul.

— Hai, dragă băiete, aruncă o privire, *te rog.*

Paznicul vârî o mână în buzunarul interior, păru surprins şi scoase o batistă, din mătase de albastrul oului de raţă, cu margine de dantelă. Aziraphale îşi dădu seama aproape imediat că dantela fusese o greşeală, pentru că aceasta se agăţă de pistolul din teacă şi-l aruncă răsucindu-se prin

---

[43] gerbil — un mic rozător din zonele deşertice (nt.)

încăpere, după care arma ateriză greoi într-un castron cu jeleu.

Copiii aplaudară frenetic.

— Hei, n-a fost rău, zise fetiţa cu codiţă.

Warlock alergase deja în cealaltă parte a camerei şi înhăţase pistolul.

— Sus mâinile, javrelor! răcni el, vesel.

Paznicii erau în dificultate.

Unii dintre ei îşi căutau propriile arme, alţii începură să se îndrepte către băiat şi alţii să se depărteze de el. Ceilalţi copii începură să se plângă că voiau şi ei pistoale, iar câţiva dintre cei mai evoluaţi încercară să le ia de la paznicii care fuseseră destul de proşti ca să-şi scoată armele la iveală.

Apoi cineva aruncă jeleu în Warlock.

Băiatul ţipă şi apăsă pe trăgaciul pistolului. Acesta era un Magnum 32, model CIA, cenuşiu, solid, greu, în stare să lichideze un om de la treizeci de paşi şi să nu lase din el decât o ceaţă roşie, o mizerie înfiorătoare şi o grămadă de hârțogărie.

Aziraphale clipi.

Un şuvoi subţire de apă ţâşni din ţeavă şi-l udă pe Crowley, care se uita pe fereastră, încercând să vadă dacă în grădină exista vreun câine negru, uriaş.

Aziraphale părea stânjenit.

Apoi o prăjitură cu frişcă îl izbi în faţă.

Era ora trei şi vreo cinci minute.

Cu un gest, Aziraphale transformă şi restul armelor în pistoale cu apă, apoi plecă.

Crowley îl găsi afară, pe pavaj, încercând să scoată o porumbiţă destul de fleşcăită din mâneca fracului său.

— A întârziat, zise Aziraphale.

— Văd, spuse Crowley. S-a sufocat în mâneca ta.[44]

Se întinse şi trase pasărea nemişcată din haina lui Aziraphale, apoi suflă din nou viaţă în ea. Porumbiţa gunguri recunoscătoare şi zbură, cam fără vlagă.

— Nu pasărea, spuse îngerul. Câinele. A întârziat.

---

[44] joc de cuvinte, *late* înseamnă atât întârziat, cât şi răposat (nt.)

Crowley clătină din cap, gânditor, şi zise:

— O să vedem.

Deschise uşa maşinii şi porni radioul.

— I-should-be-so-lucky-lucky-lucky-lucky-lucky, -I-should-be-so-lucky- in-SALUT, CROWLEY.

— Salut. Hmm, cine-i acolo?

— DAGON, DOMNUL MUŞTELOR, STĂPÂNUL NEBUNIEI, SUB-DUCE AL CELUI DE-AL ŞAPTELEA SUPLICIU. CE POT SĂ FAC PENTRU TINE?

— Câinele din iad. Verificam să vad dacă e totul în regulă.

— A FOST LIVRAT ACUM ZECE MINUTE. DE CE? N-A SOSIT? E CEVA ÎN NEREGULĂ?

— Oh, nu. Nu-i nimic în neregulă. Totul e bine. Da, acum îl văd. Un câine bun. Un câine *drăguţ.* Totul e grozav. Aţi făcut o treabă teribilă. Dagon, mi-a făcut plăcere să discut cu tine. Pe curând.

Şi închise radioul.

Cei doi se priviră. Se auzi un bubuit puternic din interiorul casei, iar ferestrele se zguduiră.

— Vai de mine, mormăi Aziraphale, fără să înjure pentru că avea antrenamentul unuia care petrecuse şase mii de ani fără să înjure şi care nu avea de gând să înceapă acum. Trebuie să fi uitat de un pistol.

— Nu-i niciun câine, zise Crowley.

— Niciun câine, spuse Aziraphale.

Demonul oftă.

— Urcă în maşină, zise el. Trebuie să discutăm. Oh, Aziraphale…

— Da?

— Înainte să urci în maşină, şterge-te de prăjitura aia cu frişcă.

*

Era o zi fierbinte, tăcută de august, departe de centrul Londrei. Pe laturile drumului spre Tadfield, praful apăsa troscotul. Albinele zumzăiau prin gardurile vii. Aerul avea ceva de rămăşiţe reîncălzite.

Se auzi un sunet, ca o mie de voci de metal care răcneau „Trăiască!“, întrerupte brusc.

Apoi pe drum apăru un câine negru.

Trebuia să fie câine. Avea formă de câine.

Există unii câini care, atunci când îi întâlneşti, îţi amintesc că, în ciuda a mii de ani de evoluţie dirijată de om, fiecare câine e la două mese distanţă de lup. Aceşti câini înaintează decişi, cu un scop determinat, ca sălbăticia întruchipată, cu dinţii galbeni, cu respiraţia puturoasă, în timp ce la distanţă, proprietarii lor bat câmpii: „E un scump, dacă te plictiseşte dă-i un şut“, iar în verdele ochilor acestor câini lucesc şi pâlpâie roşul focurilor de tabără din Pleistocen…

Câinele acela ar fi făcut chiar şi un asemenea câine să se ascundă fără ruşine după canapea, făcându-se că-i foarte ocupat cu osul lui de cauciuc.

Câinele mârâia deja şi mârâitul său era un mârâit grav al unei ameninţări încordate, felul acela de mârâit care începe în fundul gâtului şi se termină în gâtul altcuiva.

De pe fălcile lui pica salivă, care sfârâia pe asfalt.

Animalul făcu câţiva paşi şi adulmecă aerul posomorât.

Îşi ciuli urechile.

Se auzeau voci, la mare distanţă. *O voce.* O voce de băiat, dar una faţă de care el fusese creat să se supună şi nu *putea* să nu i se supună. Dacă vocea aceea i-ar fi spus „Caută“, el ar fi căutat; iar dacă i-ar fi spus „Ucide“, ar fi ucis. Era vocea stăpânului său.

Animalul sări peste gardul viu şi alergă pe câmpul de dincolo de acesta. Un taur care păştea îl privi o clipă, îşi aprecie şansele, apoi goni în grabă către gardul viu din cealaltă direcţie.

Vocile veneau dintr-un grup de copaci rămuroşi. Câinele cel negru se apropie, cu saliva curgându-i de pe fălci.

Una dintre celelalte voci spunea:

— N-o să vrea. Spui mereu că o să vrea, dar nu vrea niciodată. Să-l văd pe tăticul tău dându-ţi un animal de casă. Şi încă unul interesant. Probabil că vor fi nişte

insecte-beţe[45]. Asta-i ideea tăticului tău despre ceva interesant.

Câinele făcu echivalentul canin al ridicatului din umeri, dar îşi pierdu imediat interesul, pentru că imediat vorbi Stăpânul, Centrul Universului.

— O să fie un câine, zise vocea aceea.

— Hmm. Nu *ştii* că o să fie un câine. Nimeni *n-a spus* că va fi un câine. De unde ştii că o să fie un câine, din moment ce n-a *spus* nimeni. Tatăl tău o să se vaite mereu că mănâncă mult.

— Lemn câinesc, spuse o a treia voce, care era mai îngâmfată decât primele două.

Proprietarul unei asemenea voci trebuia să fie felul acela de persoană care, înainte de a monta un model din plastic, nu numai că va separa şi va număra toate componentele înainte de a începe, comparându-le cu instrucţiunile, dar va vopsi bucăţile care trebuie vopsite mai întâi şi le va lăsa să se usuce cum se cuvine, înainte de a se apuca de construit. Iar vocea aceea era despărţită de contabilitatea autorizată doar de timp.

— Wensley, câinii nu mănâncă lemn câinesc. N-ai văzut niciodată un câine mâncând aşa ceva.

— Voiam să spun că insectele-beţe mănâncă asta. Sunt foarte interesante. Se mănâncă una pe alta când se împerechează.

Urmă o pauză plină de gânduri. Câinele se apropie şi mai mult şi-şi dădu seama că vocile veneau dintr-o gaură din pământ.

De fapt, copacii acopereau o veche carieră de var, acum acoperită pe jumătate cu mărăciniş şi viţe. Era veche, dar evident nu scoasă din uz. Lângă ea se încrucişau cărări. Zone netede ale pantei indicau o folosire regulată sub formă de plăci cu rotile şi ciclişti la Zidul-Morţii – sau măcar la Zidul-Genunchilor-Zdreliţi-Serios. Bucăţi vechi de frânghie periculos de uzate atârnau în frunzişul cel mai accesibil. Ici, colo, foi de tablă ondulată şi scânduri vechi

[45] insecte din grupul phasmatodea, care au înfăţişarea unor beţe sau a unor frunze, ca să scape de duşmani (nt.)

din lemn fuseseră prinse în ramuri. Se vedea o pancartă arsă, ruginită, a firmei Triumph Herald Estate, pe jumătate îngropată în urzici.

Într-un colţ, o grămadă de roţi şi sârme ruginite însemnau locul faimosului Cimitir Pierdut, unde veneau să moară cărucioarele din super-magazine.

Dacă erai copil, acolo era paradisul. Adulţii localnici îi spuneau Groapa.

Câinele se uită printr-un mănunchi de urzici şi zări patru siluete care stăteau în centrul carierei de var pe acel obiect indispensabil oricărei vizuini secrete, lada obişnuită pentru lapte.

— Ba nu se mănâncă!

— Ba da.

— Pun pariu că nu, spuse primul vorbitor.

Acesta avea un anumit timbru care îl identifica drept tânăr şi femelă, iar glasul era plin de-o fascinaţie îngrozită.

— *Chiar* o fac. Am avut şase înainte să plecăm în vacanţă şi am uitat să le schimb lemnul câinesc. Iar când ne-am întors, am găsit doar unul, mare şi gras.

— Ba nu. Nu-i vorba de insecte-beţe, ci de călugăriţă. Am văzut la televizor cum femela cea mare îl mânca pe celălalt, care nici nu băga de seamă.

Urmă o altă pauză plină de subînţelesuri.

— La ce se roagă călugăriţa? zise vocea Stăpânului.

— Nu ştiu. Presupun că se roagă să nu se mărite.

Câinele reuşi să-şi potrivească un ochi uriaş în dreptul unei găuri din gardul dărăpănat al carierei şi se holbă în jos.

— E ca şi cu bicicletele, zise cu autoritate primul vorbitor. *Eu* credeam că o să primesc bicicleta aceea cu şapte viteze, cu şa ca un brici, purpurie şi cu tot felul de chestii, şi mi-au dat-o pe asta albastră. Cu un coş. O bicicletă pentru *fete.*

— Păi eşti fată, spuse unul dintre ceilalţi.

— Asta-i *sexism.* Să faci cuiva cadouri pentru fete, doar pentru că-i fată…

— *Eu* o să primesc un câine, spuse ferm vocea

Stăpânului.

Stăpânul stătea cu spatele spre el, câinele nu-i putea desluşi trăsăturile.

— Oh, da, un Rottenweiler din ăia mari de tot, nu? zise fata, cu un sarcasm nedisimulat.

— Nu, o să fie un câine de felul celor cu care te distrezi, spuse vocea stăpânului. Nu un câine mare…

…ochiul din urzici dispăru brusc…

— … ci unul dintre câinii aceia foarte inteligenţi care pot să intre în vizuinile de iepuri şi care au o ureche caraghioasă, care pare întoarsă pe dos. O corcitură. O corcitură cu *pedigree.*

Neauzită de cei de jos, pe buza carierei avu loc un uşor bubuit de tunet. Acesta putea fi produs de năvălirea bruscă a aerului într-un vid provocat, de exemplu, de un câine foarte mare care devenise un câine mic.

Sunetul uşor care urmă după aceea putea fi produs de o ureche ce se întorcea singură pe dos.

— Şi o să-i spun… zise vocea Stăpânului. O să-i spun…

— Da? zise fata. Cum o să-l chemi?

Câinele aşteptă. Acesta era momentul. Numirea. Asta avea să-i dea ţel, funcţie, identitate. Ochii săi luceau de-un roşu sumbru, chiar dacă acum erau ceva mai apropiaţi de pământ, iar câinele era ascuns în urzici.

— O să-i spun Câine, zise ferm Stăpânul. Un nume ca ăsta te scuteşte de multe necazuri.

Câinele din iad se opri. În adâncul creierului său diabolic ştia că ceva nu era în regulă, dar asta nu conta, pentru că supunerea şi marea sa dragoste pentru Stăpânul său depăşea orice îndoială. Cine era el să spună ce mărime ar trebui să aibă?

Coborî panta, ca să-şi întâlnească destinul.

Totuşi se întâmpla ceva ciudat. Întotdeauna dorise să se repeadă la oameni, iar acum îşi dădea seama că, în ciuda tuturor aşteptărilor, voia să facă acest lucru dând, în acelaşi timp, din coadă.

*

— Ai spus că el e! gemu Aziraphale, curăţându-şi absent ultima pată de prăjitură cu frişcă de pe rever, apoi îşi curăţă degetele, lingându-le.

— *Era* el, spuse Crowley. Adică ar trebui să ştiu, nu-i aşa?

— Atunci trebuie să fi intervenit altcineva.

— Nu există altcineva! Suntem doar noi. Binele şi Răul. O tabără sau cealaltă.

Dădu cu pumnul în volan.

— Ai fi uimit de felul de lucruri care ţi se pot face acolo jos, zise el.

— Îmi imaginez că sunt foarte similare felului de lucruri care îţi pot fi făcute acolo sus, spuse Aziraphale.

— Las-o baltă. Ai tăi dau dovadă de milostenia inefabilă, spuse mohorât Crowley.

— Da? Ai vizitat vreodată Gomora?

— Bineînţeles, zise demonul. Acolo era taverna aia mică şi grozavă unde găseai cocteilurile alea terifiante din curmale fermentate cu nucşoară şi iarbă de lămâie zdrobită…

— Mă refeream la după aceea.

— Oh.

Aziraphale spuse:

— Trebuie să se fi întâmplat ceva în spital.

— Nu se poate! Era plin de oamenii noştri!

— Ai cui oameni? întrebă calm Aziraphale.

— Ai mei, se corectă Crowley. Nu, nu oamenii *mei.* Hmm. Ştii tu. Satanişti.

Încercă să spună asta dispreţuitor. Sigur. În afară de faptul că lumea era un loc uimitor de interesant de care voiau amândoi să se bucure cât mai mult timp posibil, erau puţine lucruri asupra cărora ei doi cădeau de acord, dar aveau aceeaşi opinie despre cei care, dintr-un motiv sau altul, erau înclinaţi să-l venereze pe Prinţul întunericului. Crowley îi considerase întotdeauna jenanţi. Nu puteai să fii grosolan cu ei, dar nu te puteai împiedica să ai faţă de ei acelaşi simţământ ca, să zicem, cel pe care îl are un veteran din Vietnam faţă de cei ce vin îmbrăcaţi în

costume de camuflaj la şedinţele Gărzii de Cartier.

În plus, indivizii erau deprimant de entuziaşti. Dacă te gândeai la toate chestiile alea precum crucile cu capul în jos, pentagrame şi cocoşi... Înşelaseră mulţi demoni. Nu erau necesare nici măcar un pic. Ca să devii un satanist aveai nevoie doar de un efort de voinţă. Puteai să fii unul toată viaţa fără să ştii ce-i o pentagramă şi fără să vezi un cocoş mort decât sub formă de pui Marengo.[46]

În plus, unii dintre sataniştii de modă veche tindeau, de fapt, să fie oameni drăguţi. Rosteau cuvintele şi făceau gesturile necesare, exact ca şi oamenii pe care îi credeau ca fiind dintre cei opuşi lor, iar apoi se duceau acasă şi-și trăiau vieţile într-o mediocritate banală tot restul săptămânii, fără să aibă în minte nimic deosebit de rău.

Cât despre restul...

Existau oameni care îşi spuneau satanişti şi care îl făceau pe Crowley s-o ia razna. Nu era vorba numai de lucrurile pe care le făceau, era vorba de felul în care dădeau vina pe Iad, pentru toate. Scoseseră la iveală nişte idei care-ţi întorceau stomacul pe dos şi pe care niciun demon nu le-ar fi avut nici în o mie de ani, nişte chestii neplăcute, întunecate şi fără minte, pe care le putea concepe doar un creier omenesc funcţionând la capacitate maximă, apoi răcneau „Diavolul M-a Făcut Să Fac Asta“ şi obţineau simpatia tribunalului, când era clar că Diavolul putea cu greu să oblige pe cineva să facă ceva. El n-avea nevoie de asta. Unii oameni nu pricepeau acest lucru. Iadul nu era depozitul principal de rele, aşa cum, în opinia lui Crowley, Raiul nu era un izvor de bine. Erau doar tabere în marele joc de şah cosmic. Adevăratul element tipic, adevărata graţie şi adevăratul rău de-ţi oprea inima în piept se aflau exact în interiorul minţii omeneşti.

— Hmm, făcu Aziraphale. Satanişti...

— Nu văd cum ar fi putut să încurce lucrurile, spuse Crowley. Adică, doi copii... Nu-i ceva foarte greu, nu-i aşa?

---

[46] pui gătit conform reţetei inventate de bucătarul lui Napoleon după bătălia de la Marengo, care combină puiul cu ouă şi un rac, cu un sos de tomate, usturoi şi coniac (nt.)

Apoi se opri. Prin ceaţa amintirilor zări o călugăriţă măruntă, care îl şocase ca fiind extrem de aiurită chiar şi pentru un satanist. Şi mai fusese ceva. Crowley îşi aminti vag o pipă şi un pardesiu cu modelul în zig-zag care corespundea modei din 1938. Un bărbat pe care scria mare „tată care aşteaptă naşterea copilului".

Trebuie să fi existat un al treilea copil.

Îi spuse lui Aziraphale.

— Nu-s prea multe date pentru început, zise îngerul.

— Ştim că acel copil e în viaţă, spuse Crowley, deci…

— De unde ştim?

— Dacă s-ar fi întors Jos, crezi că aş mai fi aici?

— Ai dreptate.

— Deci tot ce trebuie să facem e să-l găsim, spuse Crowley. Să căutăm prin dosarele spitalului.

Motorul Bentley-ului tuşi, prinzând viaţă, iar maşina se năpusti înainte, apăsându-l pe Aziraphale de speteaza scaunului.

— Şi după aceea?

— După aceea o să găsim copilul.

— Şi după *aceea*?

Îngerul închise ochii, când maşina coti la un colţ, derapând.

— Nu ştiu.

— Grozavă soluţie.

— Presupun – *dă-te din drum, clovnule* – că ai tăi nu se gândesc – *Bagă-ţi scuterul undeva!* — să-mi ofere azil.

— Voiam să te întreb acelaşi lucru – *fii atent la pietonul ăla!*

— Dacă-i pe stradă, ştie ce risc îşi asumă, zise Crowley, plasând maşina în viteză între o maşină parcată şi un taxi, lăsând între ele un spaţiu care ar fi fost acceptat cu greu de cea mai bună carte de credit.

— Atenţie la drum! Atenţie la drum! Unde e spitalul?

— Undeva la sud de Oxford.

Aziraphale se prinse de bordul maşinii.

— Nu poţi să mergi cu nouăzeci de mile pe oră prin centrul Londrei!

Crowley se uită la el şi întrebă:
— De ce?
— O să fim omorâţi! spuse Aziraphale, ezită un pic, apoi se corectă. O să fim scoşi din trup în mod neplăcut. Oricum, poţi să omori alţi oameni.
Crowley ridică din umeri. Îngerul nu se adaptase complet la secolul al douăzecilea şi nu-şi dădea seama că-i foarte posibil să mergi cu nouăzeci de mile pe oră pe Oxford Street. Şi deoarece toată lumea ştia că-i imposibil să mergi cu nouăzeci de mile pe oră pe Oxford Street, nimeni nu-l băga în seamă.
Măcar maşinile erau mai bune decât caii. Motorul cu combustie internă fusese o binecuv… – un dar de la Dum… – o pleaşcă pentru Crowley. Singurii cai pe care fusese văzut călare, în zilele de demult, fuseseră bidivii mari, negri, cu ochii ca nişte flăcări şi cu copite care scoteau scântei. Asta era *de rigueur*[47] pentru un demon. De obicei, Crowley cădea din şa. Nu se pricepea prea bine la animale.
Undeva, pe lângă Chiswick, Aziraphale scotoci prin grămada de casete din bordul maşinii.
— Ce-i Velvet Underground? întrebă el.[48]
— N-o să-ţi placă, zise Crowley.
— Oh, făcu dispreţuitor îngerul. Be-bop.
— Aziraphale, nu ştii că dacă li s-ar cere unui milion de oameni să descrie muzica modernă, aceştia n-ar folosi termenul „be-bop“? zise Crowley.
— Ah, asta-i mai potrivită. Ceaikovski, zise Aziraphale, deschizând o cutie şi introducând caseta în casetofonul Blaupunkt.
— N-o să te bucuri de ea, oftă Crowley. A stat în maşină mai mult de o noapte.
Un sunet puternic de bas începu să bubuie prin Bentley în timp ce maşina gonea pe lângă Heathrow.
Aziraphale se încruntă.
— Nu recunosc asta, zise el. Ce e?
— E Ceaikovski, „Another One Bites the Dust“, zise

[47] obligatoriu, în franceză (nt.)
[48] formaţie rock americană de la sfârşitul anilor ’60 (nt.)

Crowley, închizând ochii în timp ce treceau prin Slough.

Până ajunseră să traverseze Chilterns care dormea, ascultară „We Are the Champions“ a lui William Byrd şi „I Want To Break Free“ de Beethoven, dar niciuna dintre ele nu fu atât de bună precum „Fat-Bottomed Girls“ a lui Vaughan Williams.[49]

*

Se spune că Diavolul are cele mai frumoase melodii.

E, în linii mari, adevărat. Dar Raiul are cei mai buni coregrafi.

*

Câmpia din Oxfordshire se întinde spre vest, cu o risipă de lumini care însemnează satele adormite în care fermierii cinstiţi se duseseră să doarmă după o zi întreagă de directive editoriale, consultanţă financiară şi proiectare de software.

Sus, pe colină, luceau câţiva licurici.

Teodolitul geodezului este unul dintre cele mai îngrozitoare simboluri ale secolului al douăzecilea. Plasat oriunde pe terenul deschis de la ţară, teodolitul spune: pe aici va trece Lărgirea Şoselei, da, şi două mii de locuinţe conform Caracterului Esenţial al Satului. Dezvoltarea Administrativă va fi evidentă.

Dar nici cel mai conştiincios topometru nu face măsurători la miezul nopţii. Cu toate acestea, aparatul era acolo, cu trepiedul înfipt adânc în gazon. Puţine teodolite au o ramură de alun atârnată de vârf, un pendul de cristal ce atârna de el sau rune celtice sculptate pe picioarele lui.

Briza uşoară flutura mantia siluetei zvelte care regla butoanele aparatului. Era totuşi o mantie grea, evident impermeabilă, cu căptuşeală călduroasă.

Multe cărţi despre vrăjitorie vă spun că vrăjitoarele lucrează goale. Asta pentru că majoritatea cărţilor de vrăjitorie sunt scrise de bărbaţi.

Numele tinerei femei era Anathema Device. Nu era

[49] toate piesele sunt, evident, ale formaţiei Queen (nt.)

uimitor de frumoasă. Trăsăturile ei, luate individual, erau extrem de frumoase, dar faţa ei, ca întreg, dădea impresia că fusese compusă în grabă, din ceea ce se găsea în stoc, fără să se respecte vreun plan. Probabil că termenul cel mai potrivit pentru ea era „atrăgătoare“, deşi oamenii care ştiu ce înseamnă şi pot să-l scrie ar fi adăugat „vivace“, dar cuvântul „vivace“ sună foarte mult a anii cincizeci, aşa că probabil n-ar fi adăugat nimic.

Tinerele nu trebuie să meargă singure în nopţile întunecoase, nici măcar în Oxfordshire. Dar orice maniac prădalnic s-ar fi ales cel puţin cu scula tăiată dacă ar fi acostat-o pe Anathema Device. La urma urmei, era o vrăjitoare. Şi tocmai pentru că era o vrăjitoare cu scaun la cap nu credea prea mult în amulete protectoare şi descântece, renunţase la toate astea în favoarea unui cuţit de pâine, lung de un picior, pe care-l ţinea la brâu.

Tânăra se uită prin teleobiectiv şi făcu altă reglare.

Mormăi ceva în şoaptă.

Topometrii mormăie deseori în şoaptă. Mormăie chestii de genul „O să avem aici un drum, cât ai spune Jack Robinson“ sau „e trei virgulă cinci metri, plus minus o mustaţă de ţânţar“.

De data asta era un mormăit de un cu totul alt gen.

— Noapte întunecată/Şi Lună sclipitoare, mormăia Anathema. La est prin sud/La vest prin sud-vest… vest-sud-vest… gata…

Scoase şi despături o hartă a Direcţiei Cartografice şi o ţinu la lumina lanternei. Apoi scoase o riglă transparentă şi un stilou şi trasă cu grijă o linie pe hartă. Aceasta intersecta altă linie trasă cu stiloul.

Tânăra zâmbi, nu pentru că era ceva amuzant într-un mod aparte, ci pentru că o muncă dificilă fusese făcută bine.

Apoi strânse teodolitul cel ciudat, îl legă în spatele unei biciclete negre ce era rezemată de gardul viu, se asigură că avea Cartea în coş, apoi plecă de pe pajiştea ceţoasă, cu tot calabalâcul.

Era o bicicletă foarte veche, cu un cadru ce părea făcut

din burlane. Fusese construită cu mult înainte de inventarea schimbătorului cu trei viteze, probabil imediat după inventarea roţii.

Dar bicicleta coborî dealul către sat. Cu părul fâlfâind în vânt, cu mantia bălăngănindu-se în urma ei ca o ancoră de rezervă, lăsă juggernaut-ul[50] pe două roţi să accelereze masiv prin aerul cald. Cel puţin la ora aceea a nopţii nu era pic de trafic…

*

Motorul Bentleyului făcea *pink, pink* în timp ce se răcea. Pe de altă parte, Crowley se încingea.

— Ai zis că ai văzut semnul rutier, zise el.

— Am trecut atât de iute pe lângă el… Şi credeam că ai mai fost pe aici.

— Cu unsprezece ani în urmă!

Crowley aruncă harta pe bancheta din spate şi porni din nou motorul.

— Poate ar trebui să întrebăm pe cineva, zise Aziraphale.

— Oh, da, zise Crowley. O să oprim şi o să întrebăm prima persoană pe care o s-o vedem mergând de-a lungul *unei cărări,* în miez de noapte!

Vârî maşina în viteză şi năvăli pe pajiştea umbrită de fagi.

— E ceva ciudat în zona asta, zise Aziraphale. Nu simţi?

— Ce?

— Încetineşte o clipă.

Bentley-ul încetini din nou.

— Ciudat, mormăi îngerul. Am fulgerările astea de… de…

Îşi duse mâinile la tâmple.

— Ce e? întrebă Crowley.

Aziraphale se uită la el.

— Dragoste, zise el. Cineva *iubeşte* cu adevărat locul ăsta.

---

[50] juggernaut — carul lui Krishna; în sens figurat, vehicul ce nu poate fi oprit şi care striveşte totul (nt.)

— Poftim?

— Aici pare să existe un mare simţământ de iubire. Nu pot să caracterizez altfel situaţia. Mai ales *ţie.*

— Vrei să zici… începu să spună Crowley.

Apoi se auzi un huruit, un ţipăt şi un pocnet. Maşina se opri.

Aziraphale clipi, îşi lăsă mâinile jos şi deschise prudent uşa.

— Ai lovit pe cineva, zise el.

— Nu, n-am lovit pe nimeni, zise Crowley. Cineva m-a lovit pe mine.

Cei doi ieşiră din automobil. În spatele Bentley-ului, o bicicletă era culcată pe drum, cu roata din faţă îndoită în forma unei benzi a lui Mobius, cu roata din spate zăngănind sinistru în timp ce se oprea din rotit.

— Să fie lumină, zise Aziraphale şi o lucire slabă, albastră, umplu pajiştea.

Cineva zise, din şanţul de lângă ei:

— Cum naiba ai făcut asta?

Lumina dispăru.

— Ce să fac? întrebă Aziraphale, vinovat.

— Hmm, zise vocea, părând ameţită. Cred că m-am lovit cu capul de ceva…

Crowley se uită la dunga lungă, metalică, de pe vopseaua lucitoare a Bentley-ului şi la adâncitura din bara de protecţie. Adâncitura se umflă şi bara reveni la forma iniţială. Vopseaua se vindecă.

— Sus, tânără domniţă, zise îngerul, ajutând-o pe Anathema să se ridice din ferigi. Nu aveţi niciun os rupt.

Era o afirmaţie, nu o speranţă. Existase o fractură minoră, dar Aziraphale nu rezistase ocaziei de a face un bine.

— Nu aveaţi lumini, începu tânăra.

— Nici dumneata, zise Crowley, simţindu-se vinovat. Ce-i corect e corect.

— Făceam un pic de astronomie? întrebă Aziraphale, ridicând bicicleta.

Diferite lucruri căzură din coşul acesteia. Îngerul arătă

spre teodolitul rablagit.

— Nu, zise Anathema. Adică da. Uite ce i-aţi făcut sărmanului Phaeton![51]

— Pardon? zise Aziraphale.

— Bicicleta mea. E toată…

— Uimitor de rezistente, maşinăriile astea vechi, zise îngerul vesel, înmânându-i vehiculul.

Roata din faţă lucea în lumina lunii, perfect rotundă, ca unul dintre cercurile Iadului.

Tânăra se uită la bicicletă.

— Ei bine, dacă totul e în regulă, zise Crowley, poate că ar fi bine să ne ducem fiecare la treburile noastre. Hmm. Nu ştiţi cumva drumul către Lower Tadfield?

Anathema se tot uita la bicicleta ei. Era aproape sigură că atunci când plecase cu ea nu avusese o gentuţă cu o trusă de reparaţii.

— E la capătul de jos al dealului, spuse ea. Asta-i bicicleta *mea*?

— Sigur, zise Aziraphale, întrebându-se dacă nu exagerase.

— Numai că sunt *sigură* că Phaeton n-a avut niciodată pompă.

Îngerul arătă din nou vinovat.

— Dar exista locul pentru una, zise el, neajutorat. Două cârlige mici…

— Aţi zis la capătul dealului? întrebă Crowley, ca să-l scoată din încurcătură pe înger.

— Cred că m-am lovit la cap, spuse fata.

— Ne-am oferi să vă ducem cu maşina, spuse iute Crowley, dar nu-i loc pentru bicicletă.

— Cu excepţia portbagajului, zise Aziraphale.

— Dar Bentley-ul nu are… Oh! Hmm!

Îngerul strânse conţinutul răsturnat al coşului bicicletei pe bancheta din spate şi o ajută pe fata ameţită să urce după ele.

— Nu putem să-i neglijăm pe ceilalţi, îi spuse el lui

---

[51] Phaeton — în mitologia geacă, fiul lui Helios, zeul soarelui, a încercat să mâne carul tatălui său şi s-a prăbuşit (nt.)

Crowley.

— Tu nu poţi. Eu pot. Avem *altceva* de făcut.

Crowley se uită la noul portbagaj de deasupra maşinii. Avea curelele în carouri.

Bicicleta se ridică singură şi se legă bine. Apoi Crowley urcă în automobil.

— Unde locuieşti, draga mea? gunguri Aziraphale.

— Bicicleta mea nu avea far. Adică avea, dar de soiul ăla în care trebuie să pui două baterii, dar au mucegăit şi le-am scos, zise Anathema, apoi se uită la Crowley. Să ştii că am un cuţit pentru pâine. Pe undeva pe aici.

Aziraphale păru şocat de ceea ce sugera ea.

— Doamnă, vă asigur că…

Crowley aprinse farurile. Nu avea nevoie de ele ca să vadă, dar ele îi făceau pe oamenii de pe drum să fie mai puţin nervoşi. Apoi vârî în viteză şi coborî potolit dealul. Drumul ieşi de sub copaci şi, după câteva sute de iarzi, ajunse la periferia unui sat de dimensiuni medii.

Simţi ceva familiar. Trecuseră unsprezece ani, dar locul acela trezise ceva în el.

— E un spital prin preajmă? întrebă el. Ţinut de călugăriţe?

Anathema ridică din umeri.

— Nu cred, zise ea. Singura clădire mai mare este conacul Tadfield. Nu ştiu ce se întâmplă acolo.

— Plănuire divină, bombăni Crowley, în şoaptă.

— Nici schimbător de viteze, zise Anathema. Bicicleta mea nu avea viteze. Sunt sigură că bicicleta mea nu avea schimbător de viteze.

Crowley se aplecă spre înger şi şopti sarcastic:

— Doamne, vindecă bicicleta asta!

— Scuze, m-am lăsat dus de val, şuşoti Aziraphale.

— Curele în carouri?

— Carourile sunt la modă.

Crowley gemu. În ocaziile în care îngerul reuşea să gândească conform secolului al douăzecilea, gravita întotdeauna în jurul anului 1950.

— Puteţi să mă lăsaţi aici, zise Anathema, de pe

bancheta din spate.

— Ne-a făcut plăcere, zise îngerul, radiind.

De îndată ce maşina se opri, îngerul deschise uşa din spate şi făcu o plecăciune, ca un servitor în vârstă care ura bun venit tânărului conaş care se întorsese pe vechea plantaţie.

Anathema îşi strânse lucrurile şi coborî din Bentley, cât mai ţanţoşă cu putinţă.

Era sigură că niciunul dintre cei doi bărbaţi nu se dusese în spatele automobilului, dar bicicleta era dezlegată şi rezemată de poartă.

Era clar că tipii erau foarte bizari, îşi zise ea.

Aziraphale făcu iarăşi o plecăciune.

— Suntem bucuroşi că v-am fost de folos, zise el.

— Mulţumesc, spuse Anathema, rece.

— Putem să plecăm? întrebă Crowley. Noapte bună, domnişoară.

Urcă, îngere!

Aha! Da, asta explica totul. Deci fusese în siguranţă.

Tânăra privi maşina dispărând către centrul satului, apoi îşi duse bicicleta pe cărare, către casă. Nu se ostenise s-o încuie. Era sigură că Agnes ar fi menţionat dacă avea să fie jefuită, se pricepea foarte bine la chestii personale de felul ăsta.

Închiriase casa mobilată, ceea ce însemna că mobila era de acel fel special pe care-l găseşti în aceste circumstanţe. Probabil că mobila fusese lăsată pentru gunoieri de magazinul local Război la Dorinţă. Nu conta. Nu se aştepta să locuiască mult timp acolo.

Dacă Agnes avea dreptate, Anathema nu avea să mai fie *nicăieri* mult timp. Nici altcineva.

Îşi întinse harta şi lucrurile pe masa cea veche, sub becul solitar al bucătăriei.

Ce aflase? Nu prea mult, decise ea. Probabil că EL se afla în capătul de nord al satului, dar ea bănuise asta oricum. Dacă te apropii prea mult de semnal, acesta te inundă. Dacă eşti prea departe, nu poţi să ai o imagine clară.

Era enervant. Răspunsul trebuia să fie undeva în Carte. Necazul era că, pentru a înţelege Prezicerile, trebuia să fii în stare să gândeşti ca o vrăjitoare pe jumătate nebună, foarte inteligentă, din secolul al şaptesprezecelea, care avea o minte ca un dicţionar pentru cuvinte încrucişate. Alţi membri ai familiei spuseseră că Agnes prezentase lucrurile într-un mod obscur pentru a le feri să fie înţelese de străini. Anathema, care bănuia că gândea uneori precum Agnes, decisese în sinea ei că vrăjitoarea prezentase Prezicerile aşa pentru că era o vrăjitoare bătrână şi afurisită, cu un simţ al umorului mârşav.

Nu reuşise să…

Nu mai avea cartea.

Anathema privi îngrozită lucrurile de pe masă. Harta. Teodolitul profetic făcut în casă. Termosul care conţinuse supă de vită fierbinte. Lanterna.

Dreptunghiul de aer unde ar fi trebuit să se afle Profeţiile.

Le pierduse.

Asta era ridicol! Unul dintre lucrurile despre care Agnes fusese întotdeauna foarte explicită fusese ce se întâmplase cu cartea.

Anathema înhăţă lanterna şi fugi afară din casă.

*

— Un simţământ care seamănă cu cel opus sentimentului pe care îl ai când zici „mi se pare bântuit de fantome“, spuse Aziraphale. Asta voiam să zic.

— Eu n-am spus niciodată „mi se pare bântuit de fantome“, zise Crowley. Mie îmi plac fantomele.

— Un simţământ *îndrăgit,* zise disperat Aziraphale.

— Nu. Nu simt nimic, spuse Crowley, cu veselie silită. Eşti exagerat de sensibil.

— E *slujba* mea, zise Aziraphale. Îngerii nu pot fi exagerat de sensibili.

— Cred că aici sunt oamenii care locuiesc aici şi tu îi simţi.

— N-am simţit nimic asemănător în Londra, zise

Aziraphale.

— Suntem aici. Asta dovedeşte că am dreptate, spuse Crowley. Iar *ăsta* e locul pe care-l căutăm. Îmi amintesc leii de piatră de pe stâlpii porţii.

Farurile Bentley-ului luminau tufişurile de rododendron, crescute aiurea, care erau înşirate de-a lungul aleii. Anvelopele scrâşneau pe pietriş.

— E un pic cam devreme ca să strigăm după călugăriţe, zise Aziraphale, plin de îndoială.

— Aiurea. Călugăriţele sunt treze la orice oră, îi răspunse Crowley. Probabil că acum are loc ultima slujbă a zilei, dacă n-o fi un curs pentru slăbit.

— Slabă poantă, zise îngerul. Chiar nu-i nevoie să faci asemenea chestii.

— Nu-i cazul să le iei apărarea. Ţi-am spus, sunt ale noastre. Călugăriţe negre. Vezi tu, aveam nevoie de un spital în apropierea bazei aeriene.

— M-ai pierdut.

— Crezi că soţiile diplomaţilor americani nasc de obicei în mici spitale religioase, din mijlocul pustietăţii? Totul trebuia să pară că s-a întâmplat în mod normal. Există o bază aeriană la Lower Tadfield, femeia s-a dus acolo pentru festivitatea de deschidere, era gata să nască, spitalul din bază nu era gata, omul nostru de acolo a zis „Există un loc puţin mai încolo“, şi asta a fost totul. O dovadă de bună organizare.

— Cu excepţia a două, trei amănunte minore, zise plin de sine Aziraphale.

— Dar *aproape că* a mers, se răţoi Crowley, simţind că trebuie să-şi apere firma.

— Vezi tu, răul conţine întotdeauna în sine seminţele propriei distrugeri, zise îngerul. E negativ în fond şi de aceea conţine propria-i prăbuşire, chiar şi în momentele sale de aparent triumf. Nu contează cât de grandios, cât de bine plănuit, cât de aparent fără fisură este un plan malefic, păcatul inerent va fi redirecţionat, prin definiţie, asupra instigatorilor săi. Nu contează că va părea plin de succes, până la urmă se va strica. Are ca temelie stânca

nedreptăţii şi se va cufunda fără urmă în marea dispariţiei.

Crowley se gândi la cele auzite.

— Nu, zise el, în cele din urmă. Din punctul meu de vedere, a fost doar incompetenţă medie. Hei…

Şuieră în şoaptă.

Curtea din faţa clădirii, acoperită cu pietriş, era înţesată cu maşini, care nu erau maşini de călugăriţe. Bentley-ul era surclasat. O grămadă de maşini aveau în numele lor GT sau Turbo, iar pe acoperiş antene de telefon. Aproape toate aveau vechimea mai mică de un an.

Pe Crowley îl mâncau mâinile. Aziraphale vindeca biciclete şi oase rupte. *El* tânjea să fure radiouri, să dezumfle nişte cauciucuri, chestii de felul ăsta. Rezistă tentaţiei.

— Bine, bine, spuse el. Pe vremea mea, călugăriţele se înghesuiau câte patru într-un Morris Traveller.

— Asta nu-i în regulă, zise Aziraphale.

— Poate s-au privatizat, spuse Crowley.

— Sau am nimerit în altă parte.

— E locul corect, îţi spun eu. Vino.

Ieşiră din maşină. După treizeci de secunde, cineva îi împuşcă pe amândoi. Cu o precizie incredibilă.

*

Dacă Mary Hodges[52], fostă Vorbăreaţa, se pricepea la ceva, atunci se pricepea să se supună ordinelor. Îi plăceau ordinele. Acestea făceau lumea un loc mai simplu.

Nu se pricepea la schimbări. Îi plăcuse cu adevărat Ordinul Pălăvrăgitor. Îşi făcuse prietene de la început. Fusese prima oară când avusese o cameră numai a ei. Sigur, ştia că se implicase în lucruri care puteau fi considerate rele, din anumite puncte de vedere, dar Mary Hodges văzuse multe din viaţă în treizeci de ani şi nu-şi făcea iluzii în legătură cu ce poate să facă rasa omenească pentru a-şi câştiga existenţa de pe o săptămână pe alta. În plus, mâncarea era bună şi întâlneai persoane interesante.

Ordinul, sau ce rămăsese din el, se mutase după

[52] Hodge — om simplu, ţăran, om naiv (nt.)

incendiu. La urma urmei, singurul scop care-i justifica existenţa fusese îndeplinit. Călugăriţele merseră mai departe pe căi separate.

Ea nu plecase. Îi plăcea conacul şi, zisese ea, cineva trebuia să rămână şi să aibă grijă să fie reparat cum se cuvine, pentru că în zilele noastre nu poţi să ai încredere în muncitori, dacă nu stăteai călare pe ei tot timpul, ca să zicem aşa. Asta însemna să-şi încalce legământul, dar Maica Stareţă spusese că-i în regulă, că nu avea de ce să-şi facă griji, încălcarea legământului era corect într-un ordin negru şi nu mai conta într-o perioadă de o sută de ani sau, mai degrabă, de unsprezece ani, deci dacă aşa îi plăcea ei, atunci iată documentele şi o adresă la care să redirecţioneze scrisorile, cu excepţia cazului când erau în plicuri lungi, cafenii, cu fereastră în faţă.

Apoi i se întâmplase ceva foarte ciudat. Rămasă singură în clădirea cu multe coridoare, lucrând în una dintre puţinele încăperi nedistruse, certându-se cu bărbaţi cu chiştoace de ţigară după ureche şi cu praf de ipsos pe pantaloni şi cu felul ala de calculator de buzunar care scoate răspunsuri diferite dacă sumele implicate sunt în bancnote folosite, descoperise ceva ce nu ştiuse niciodată că există.

Descoperise, sub straturi de prostie şi de dorinţa de a place, pe Mary Hodges.

Descoperise că-i era uşor să interpreteze estimările constructorilor şi să calculeze Taxa pe Valoarea Adăugată. Luase nişte cărţi de la bibliotecă şi descoperise că finanţele erau atât interesante, cât şi necomplicate. Încetase să citească soiul acela de reviste pentru femei care vorbesc despre poveşti romanţioase şi tricotat şi începuse să citească acel fel de reviste pentru femei care vorbeau despre orgasme, dar, în afară că-şi notase să aibă unul când o să aibă ocazia, le tratase ca fiind nişte poveşti romanţioase sau tricotat într-o formă nouă. Aşa că începuse să citească acel fel de reviste care vorbeau despre fuziuni de întreprinderi.

După ce se gândi îndelung, cumpără un calculator

personal de la un vânzător tânăr, amuzat şi condescendent, din Norton. După un week-end foarte plin, duse calculatorul înapoi. Nu din cauză că voia o priză la el, cum crezuse vânzătorul când o văzu întorcându-se în magazin, ci pentru că nu avea un coprocesor 387. Individul înţelesese partea asta – la urma urmei, era un vânzător şi înţelegea cuvinte lungi – dar după aceea, conversaţia o luă razna, din punctul lui de vedere. Mary Hodges scoase la iveală mai multe reviste. Majoritatea aveau undeva, în titlu, inclus termenul „PE“, iar în multe existau articole şi recenzii pe care femeia la încercuise cu grijă, cu cerneală roşie.

Mary citi despre Femeile Noi. Nu-şi dăduse seama că ea era o Femeie Veche, dar după ce se gândi bine, decise că titlurile de felul ăsta erau din aceeaşi categorie cu acelea despre poveşti romanţioase, croşetat şi orgasm, şi că lucrul cu adevărat important era să fii tu însuţi, cât de bine puteai. Fusese întotdeauna înclinată să se îmbrace în negru şi alb. Tot ce trebuia să facă era să-şi scurteze rochia, să-şi lungească tocurile şi să renunţe la voal.

Într-o zi, în timp ce răsfoia o revistă, află că în toată ţara era o cerere aparent nesatisfăcută pentru clădiri spaţioase, pe trenuri întinse, conduse de oameni care înţelegeau nevoile comunităţii oamenilor de afaceri. În ziua următoare se duse şi comandă papetărie cu numele Centrul de Pregătire pentru Management şi Conferinţe Tadfield Manor, gândind că până or să fie tipărite hârtiile, o să afle tot ce era necesar să ştie despre conducerea unei asemenea instituţii.

Reclamele apărură în săptămâna următoare.

Se dovedi că ideea avu un succes copleşitor, pentru că Mary Hodges îşi dăduse seama devreme în noua ei carieră ca Ea Însăşi că instruirea managerială nu înseamnă să pui oamenii să stea în faţa unor retroproiectoare nedemne de încredere. Firmele se aşteptau la mult mai mult, în zilele acelea.

Iar ea le oferi ceea ce aşteptau.

*

Crowley se prăbuşi cu spatele rezemat de o statuie. Aziraphale căzuse deja pe spate într-un tufiş de rododendron, cu o pată întunecată pe haină.

Crowley simţi că pe cămaşa sa se întinsese umezeala.

Era ridicol. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie ucis. Asta ar fi impus să dea tot felul de explicaţii. Nu se livrează trupuri noi hodoronc-tronc, întotdeauna se doreşte să se ştie ce-ai făcut cu cel vechi. Era ca şi cum ai fi încercat să obţii un stilou nou de la un departament de aprovizionare foarte încăpăţânat.

Se uită la mâna sa, neîncrezător.

Demonii aveau capacitatea de a vedea pe întuneric. Iar el văzu că mâna sa era galbenă. Sângera galben.

Prudent, întinse cu degetul şi gustă.

Apoi se târî până la Aziraphale şi se uită la cămaşa îngerului. Dacă pata aceea era de sânge, atunci biologia o luase razna.

— Mă doare, gemu îngerul. M-a nimerit chiar sub coaste.

— Da, dar tu sângerezi de obicei albastru? întrebă Crowley.

Aziraphale căscă ochii mari. Mâna sa dreaptă pipăi pieptul său.

Îngerul se ridică. Îşi făcu aceiaşi examinare sumară pe care şi-o făcuse şi Crowley.

— Vopsea! exclamă el.

Crowley dădu din cap.

— Ce joacă e asta? întrebă Aziraphale.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Crowley, cred că i se spune bulangii.

Tonul său sugera că şi el poate să joace chestia aia. Chiar mai bine.

Era un joc. Era ceva teribil de amuzant. Nigel Tompkins, Conducător Ajutor (Achiziţii) se târa prin tufărişuri, având în minte unele dintre cele mai memorabile scene din cele mai bune filme ale lui Clint Eastwood. Şi când te gândeşti că-şi închipuise că instruirea managerială avea să fie

plictisitoare…

Avuseseră şi o prelegere, dar fusese despre puştile cu vopsea şi despre lucrurile pe care nu ar trebui să le faci cu ele, iar Tompkins se uitase la figurile tinere ale cursanţilor ce-i erau rivali care, ca unul, deciseseră să-şi facă datoria, dacă aveau măcar o jumătate de şansă s-o ducă până la capăt. Dacă oamenii îţi spun că afacerile sunt o junglă şi apoi îţi pun o armă în mână, lui Tompkins i se părea evident că aceştia nu se aşteptau să tragi la ţintă, totul era ca deasupra căminului tău să atârne capul şefului societăţii pe acţiuni.

Oricum, se zvonea că un tip de la United Consolidated avea perspective considerabile de promovare datorită plasării anonime a unei cantităţi de vopsea în urechea superiorului său imediat, făcându-l pe acesta să se plângă că auzea ţârâituri în timpul şedinţelor importante şi, până la urmă, să fie înlocuit din motive medicale.

Şi mai erau şi colegii săi de curs – spermatozoizii colegi, ca să folosim o metaforă, toţi gonind înainte, ştiind că va exista doar un singur preşedinte al Industrial Holdings (Holdings) PLC şi că slujba va reveni, probabil, celui mai mare ticălos.

Sigur, o anumită fată cu un carnet de la Personal i-a spus că acel curs la care se ducea era doar pentru a stabili potenţialul de conducător, cooperarea de grup, iniţiativa şi altele. Cursanţii încercaseră să evite să se înfrunte.

Până atunci mersese bine. Cursa de canoe avusese grijă de Johnstone (timpan găurit) şi ascensiunile în munţii din Wales îl dăduseră gata pe Whittaker (luxaţia vintrelor).

Tompkins vârî alt cartuş cu vopsea în puşcă şi mormăi pentru el însuşi mantre de afaceri. Fă-o altora înainte să apuce ei să ţi-o facă. Ucide sau vei fi ucis. Sau te caci sau ieşi din bucătărie. Supravieţuiesc cei mai potriviţi. Joacă-te tu cu focul!

Se târî ceva mai aproape de siluetele de lângă statuie. Indivizii păreau că nu-l observaseră.

Când nu mai avu după ce să se ascundă, trase aer adânc în piept şi se ridică în picioare.

— Gata, dobitocilor, fiţi atenţi… *onuuuooo…*

Acolo unde fusese una dintre siluete apăruse ceva *groaznic.* Tompkins leşină.

Crowley reveni la forma sa favorită.

— Nu-mi place să fac asta, murmură el. Întotdeauna mi-e frică să nu uit cum să mă transform la loc. Asta poate să strice un costum bun.

— Cred că viermii erau în plus, zise Aziraphale, fără prea multă animozitate.

Îngerii au un anumit standard moral de menţinut şi, spre deosebire de Crowley, Aziraphale prefera să-şi cumpere hainele, în loc să le facă să apară din senin, printr-un efort de voinţă. Iar cămaşa fusese scumpă.

— Uită-te la ea, zise el. N-o să scot niciodată pata asta.

— Scoate-o printr-un miracol, zise Crowley, cercetând tufărişurile, să vadă dacă mai erau şi alţi participanţi la cursul de management.

— Da, dar o să ştiu întotdeauna că pata a fost acolo. Înţelegi. Adică în profunzime, zise îngerul, apoi ridică puşca şi o răsuci în mâini. N-am mai văzut până acum aşa ceva.

Se auzi un zgomot uşor şi statuia de lângă ei îşi pierdu o ureche.

— Să nu mai stăm prin preajmă, spuse Crowley. Individul nu era singur.

— Ştii, e o puşcă foarte bizară. Foarte ciudată.

— Credeam că ai voştri nu-s de acord cu armele, zise Crowley, apoi luă puşca din mâna dolofană a îngerului şi se uită de-a lungul ţevii butucănoase.

— Gândirea curentă e în favoarea lor, zise Aziraphale. Precumpăneşte argumentul moral. Bineînţeles, în mâinile potrivite.

— Da? spuse Crowley şi şerpui mâna peste metal. Acum e în regulă. Vino.

Lăsă arma să cadă peste silueta întinsă a lui Tompkins şi merse pe pajiştea umedă.

Uşa din faţă a conacului era descuiată. Cei doi intrară, fără să-i bage nimeni în seamă. Câţiva tineri dolofani în

uniforme militare pătate de vopsea beau cacao din căni, în ceea ce fusese cândva sala de mese a surorilor, iar unul sau doi le făcură veseli cu mâna.

Ceva, în genul unui pupitru de recepţie de hotel, ocupa un capăt al holului. Avea un aspect de competenţă calmă. Aziraphale se uită la placa de pe un şevalet de aluminiu, din spatele lui.

În materialul negru al plăcii erau încrustate litere mici de plastic, care alcătuiau cuvintele: *20-21 august: United Holdings (Holdings) PLC Curs de Iniţiativă în Luptă.*

Intre timp, Crowley luase o broşură de pe pupitru. Pe acesta se vedea o poză lucioasă a conacului, cu referiri speciale la jacuzzi şi bazinul de înot încălzit şi acoperit, iar pe spatele ei se afla un soi de hartă, cum au întotdeauna centrele pentru conferinţe, care folosea o scală eronată pentru a sugera că acolo se ajunge uşor de pe oricare ieşire de pe toate autostrăzile naţiunii, ignorând cu grijă labirintul de drumuri de ţară care, de fapt, înconjurau centrul pe mile întregi în fiecare parte a sa.

— Am greşit locul? întrebă Aziraphale.

— Nu.

— Am greşit momentul, atunci.

— Da.

Crowley răsfoia cărticica, sperând să găsească vreun indiciu. Poate că era prea mult să spere că Ordinul Pălăvrăgitor se mai afla acolo. La urma urmei, îşi făcuse partea sa. Crowley fluieră încet. Probabil că surorile plecaseră în America întunecată sau în altă parte, ca să-i convertească pe creştini, dar citi oricum broşura. Uneori cărticelele de felul acesta aveau şi o mică porţiune istorică, pentru că soiului acela de companii care închiriază locuri ca acela pentru un week-end, ca să ţină O Analiză Interactivă A Personalului sau pentru O Conferinţă Despre Dinamica Marketingului Strategic, le place să simtă că interacţionează strategic în clădirea pe care o ridicaseră nişte finanţişti elizabetani ca spital în timpul unei molime – clădire adevărată, dacă nu ţii seama de două reconstruiri complete, un război civil şi două incendii importante.

Nu că s-ar fi aşteptat la o frază de genul „până acum unsprezece ani, conacul a fost folosit ca mănăstire de un ordin de călugăriţe satanice, care de fapt nu erau bune de nimic“, dar nu se ştie niciodată.

Un bărbat dolofan, cu haine de camuflaj pentru deşert şi care avea în mână o cană de polistiren cu cafea, veni către ei.

— Cine câştigă? întrebă el, prietenos. Tânărul Evanson de la Planificare Avansată mi-a tras o împunsătură drept în cot.

— O să pierdem cu toţii, zise Crowley, distrat.

Se auzi o rafală de focuri de la parter. Nu păcănitul bilelor, ci trosnetul profund al unor bucăţi de plumb cu formă aerodinamică şi care călătoreau extrem de iute.

Se auzi un gângăvit de răspuns.

Războinicii de prisos se uitară unii la alţii. O altă rafală făcu praf un vitraliu victorian destul de urât de lângă uşă şi scobi un şir de găuri în tencuială, lângă capul lui Crowley.

Aziraphale îl prinse de braţ.

— Ce naiba e asta? întrebă el.

Crowley zâmbi ca un şarpe.

*

Nigel Tompkins se trezi cu o durere de cap domoală şi cu un spaţiu oarecum gol în memoria recentă. El nu ştia că, atunci când creierul uman era pus să înfrunte lucruri prea groaznice pentru a fi văzute, se pricepea foarte bine să le acopere cu o uitare silită. Aşa că puse totul pe seama unei lovituri de bilă cu vopsea în cap.

Avea impresia vagă că puşca lui era ceva mai grea, dar în starea sa de buimăceală nu-şi dădu seama de ce se întâmplase acest lucru decât după ce-l ochi pe participantul la cursul de manageri Norman Wethered, de la Audit Intern, şi apăsă pe trăgaci.

*

— Nu văd de ce eşti şocat, zise Crowley. Individul *îşi*

dorea o puşcă adevărată. Îşi dorea din răsputeri o puşcă adevărată.

— Şi l-ai asmuţit asupra acestor persoane lipsite de apărare! îi reproşă Aziraphale.

— Oh, nu, spuse Crowley. Nu chiar aşa. Am fost corect.

*

Contingentul de la Planificare Financiară stătea întins pe burtă în ceea ce fusese cândva un şanţ de hotar, şi nu se amuza deloc.

— Am spus întotdeauna că nu poţi să ai încredere în cei de la Achiziţii, zise locţiitorul directorului economic. Ticăloşii!

Un glonţ piui, ricoşând din zid, deasupra lui.

Individul se târî în grabă spre micul grup strâns în jurul prăbuşitului Wetherred.

— Cum e? întrebă el.

Locţiitorul şefului de la Salarizare se întoarse spre el, cu o figură groaznică.

— Destul de rău, răspunse el. Glonţul a trecut prin aproape toate. Access, Barclaycard, Diners – prin toate.

— Doar American Express Gold l-a oprit, zise Wetherred.

Se uitară cu toţii, muţi de oroare, la spectacolul portofelului cu cărţile de credit găurit aproape în întregime de glonţ.

— De ce au făcut asta? întrebă un funcţionar de la salarizare.

Conducătorul Auditului Intern deschise gura ca să spună ceva rezonabil şi nu reuşi. Fiecare are un punct în care, dacă-l atingi, crapă, iar el tocmai fusese lovit acolo cu o lingură. Douăzeci de ani de meserie. Ar fi vrut să fie un proiectant grafic, dar stăpânul carierelor nu auzise de aşa ceva. Douăzeci de ani de verificare dublă a formularului BF18. Douăzeci de ani de clămpănit la calculatorul de birou, chiar dacă indivizii de la Planificare de Viitor aveau calculatoare. Iar acum, din motive necunoscute, dar care puteau avea legătură cu reorganizarea şi cu dorinţa de a scăpa de cheltuielile unei pensionări anticipate, se

apucaseră să tragă în el cu gloanţe.

Armatele paranoiei mărşăluiau în spatele ochilor săi.

Se uită la propria-i puşcă. Prin ceaţa furiei şi tulburării, văzu că era mai mare şi mai neagră decât fusese când îi fusese dată. Şi o simţea mai grea.

O îndreptă spre un tufiş din apropiere şi privi cum şuvoiul de gloanţe anihilează tufişul.

Oh! Deci ăsta era jocul! *Cineva* avea să-l câştige.

Se uită la oamenii săi.

— Bine, băieţi, zise el, hai să le-o tragem ticăloşilor!

*

— După cum văd eu lucrurile, nimeni nu-i *obligat* să apese pe trăgaci, zise Crowley, apoi rânji larg şi luminos către Aziraphale. Hai! Să aruncăm o privire prin jur cât timp e ocupată toată lumea.

*

Gloanţele sfâşiau noaptea.

Jonathan Parker, din Secţia Achiziţii, se târa prin tufişuri când unul dintre acestea îi puse un braţ în jurul gâtului.

Nigel Thompkins scuipă un mănunchi de frunze de rododendron din gură.

— Pe jos este peluza companiei, şuieră el, prin trăsăturile murdare de noroi. Dar aici, sus, sunt eu…

*

— Asta o fost o chestie destul de josnică, zise Aziraphale, în timp ce mergeau de-a lungul coridoarelor goale.

— Şi ce trebuia să fac? întrebă Crowley, deschizând uşile la întâmplare.

— Nişte oameni se împuşcă între ei!

— Păi tocmai asta e! Se împuşcă ei înşişi. Asta voiau să facă. Eu doar i-am ajutat. Gândeşte-te la asta ca la un microcosmos. Liberul arbitru pentru toţi. Inefabil, nu-i aşa?

Aziraphale se uită la el.

— Oh, bine, zise Crowley, jenat. N-o să fie ucis nimeni. Or să scape în mod miraculos. Altfel, n-ar fi nicio

distracţie.

Aziraphale se relaxă.

— Ştii, Crowley, zise el, radiind. Întotdeauna am spus că, în adâncul tău, eşti…

— Bine, *bine,* se răsti Crowley. Hai, spune tot cuvântul ăla binecuvântat!

*

După un timp, începură să se formeze alianţe nedefinite. Majoritatea celor din departamentul financiar descoperiră că avea interese comune, îşi lămuriră divergenţele şi se întovărăşiră împotriva Planificării pentru Viitor.

Când sosi prima maşină de poliţie, şaisprezece gloanţe, venite dintr-o varietate de direcţii, îi loviră radiatorul înainte să parcurgă jumătate din alee. Alte două distruseră antena pentru radio a maşinii, dar poliţiştii ajunseseră târziu, prea târziu.

*

Mary Hodges tocmai punea telefonul în furcă atunci când Crowley deschise uşa biroului ei.

— Trebuie să fie terorişti, se răsti ea. Sau braconieri, adăugă ea, uitându-se la cei doi. Sunteţi de la poliţie, nu-i aşa?

Crowley văzu că femeia începuse să facă ochii mari.

Ca toţi demonii, avea o bună memorie a feţelor, chiar dacă trecuseră zece ani, lipsea voalul şi se adăugase un machiaj destul de sever. Crowley pocni din degete. Femeia se aşeză din nou pe scaun, iar figura ei deveni o mască fără expresie, politicoasă.

— Nu era nevoie de asta, zise Aziraphale.

— Bună – Crowley se uită la ceasul său – dimineaţa, doamnă, zise el, cu voce cântătoare. Suntem două entităţi supranaturale şi ne întrebăm dacă aţi putea să ne ajutaţi cu nişte informaţii despre celebrul Fiu al lui Satan, zise el, zâmbind rece îngerului. S-o trezesc? Iar tu o să-i spui cuvintele astea.

— Bine, dacă aşa vezi lucrurile, zise încet îngerul.

— Uneori, metodele vechi sunt cele mai bune, spuse Crowley, apoi se întoarse către femeia impasibilă. Ai fost călugăriţă acum unsprezece ani? întrebă el.

— Da, răspunse Mary.

— Uite, îi spuse Crowley lui Aziraphale. Vezi? Ştiam că nu greşesc.

— Norocul diavolului, mormăi îngerul.

— Numele tău era sora Vorbitoare. Sau ceva de genul ăsta.

— Vorbăreaţa, zise Mary Hodges, cu glas inexpresiv.

— Îţi aminteşti un incident legat de schimbarea pruncilor abia născuţi? întrebă Crowley.

Mary Hodges ezită. Când vorbi, era ca şi cum amintirile pe care le îngropase fuseseră deranjate pentru prima oară după mulţi ani de zile.

— Da, zise ea.

— Există posibilitatea ca schimbarea pruncilor să nu fi mers bine, în vreun fel?

— Nu ştiu.

Crowley se gândi un pic.

— Trebuie să existe documente, zise el. Întotdeauna există documente. În zilele astea, toată lumea are documente. Asta a fost una dintre cele mai bune idei ale mele, zise el, uitându-se mândru la Aziraphale.

— Oh, da, zise Mary Hodges.

— Şi unde sunt? întrebă blând Aziraphale.

— A avut loc un incendiu, după naştere.

Crowley gemu şi-şi ridică mâinile în aer.

— Ăsta a fost Hastur, probabil, zise el. E stilul lui. Poţi să crezi? Pun pariu că şi-a închipuit că era tare deştept.

— Îşi aminteşti vreun amănunt despre celălalt copil? întrebă Aziraphale.

— Da.

— Te rog să mi-l spui.

— Avea degetele tare drăguţe.

— Oh!

— Şi era tare dulce, zise Mary Hodges, gânditoare.

Afară se auzi sunet de sirenă, întrerupt brusc când un

glonţ lovi dispozitivul. Aziraphale îl zori pe Crowley.

— Hai să mergem, zise el. Putem să ne trezim cu poliţia în orice clipă şi voi fi obligat din punct de vedere moral să o ajut în anchetă. Poate, zise el după ce se gândi un moment, îşi aminteşte dacă în noaptea aceea a mai născut vreo femeie şi…

La parter se auzi zgomot de paşi care alergau.

— Opreşte-i, zise Crowley. Avem nevoie de mai mult timp!

— Dacă mai facem miracole, o să fim observaţi de Cei De Sus, zise Aziraphale. Dacă vrei cu adevărat ca Gabriel sau altcineva să se întrebe de ce au adormit patruzeci de poliţişti…

— Bine, spuse Crowley. Asta e. Merita să încerc. Să plecăm de aici.

— Peste treizeci de secunde te vei trezi, îi spuse Aziraphale fostei călugăriţe, aflată în transă. Şi vei avea un vis frumos despre ce-ţi place cel mai mult şi…

— Da, da, bine, oftă Crowley. Acum putem pleca?

*

Nimeni nu-i observă când plecară. Poliţia era prea ocupată ca să-i strângă pe cei patruzeci de participanţi la cursul de management, indivizi îmbătaţi cu adrenalină şi luptând nebuneşte. Trei maşini de poliţie lăsaseră urme pe peluză, iar Aziraphale îl puse pe Crowley să dea înapoi, ca să facă loc primei ambulanţe, apoi Bentley-ul şuieră prin noapte. În spatele lor, chioşcul şi foişorul fuseseră deja cuprinse de flăcări.

— Am lăsat-o pe sărmana femeie într-o situaţie groaznică, zise îngerul.

— Crezi? întrebă Crowley, încercând să lovească un arici şi nereuşind. Încasările se vor dubla, ţine minte ce-ţi spun. Dacă tipa îşi joacă bine cărţile, o să obţină renunţări la daune şi o să profite de toate chichiţele juridice. Instruire iniţială cu puşti adevărate? O să fie coadă la uşa ei!

— De ce eşti întotdeauna atât de cinic?

— Ți-am mai spus. Pentru că asta-i *slujba mea.*

Merseră un timp în tăcere. Apoi Aziraphale spuse:
— Crezi că el o să iasă cumva la iveală? Crezi că putem să-l descoperim în vreun fel?
— N-o să iasă la iveală. Nu ca să-l vedem noi. Camuflaj de protecţie. Probabil că nu-şi dă seama ce face, dar puterile sale or să-l ţină ferit de forţele oculte curioase.
— Forţele oculte?
— Tu şi cu mine.
— *Eu* nu sunt ocult, zise Aziraphale. Îngerii nu-s oculţi. Noi suntem eterici.
— Cum vrei tu, se răsti Crowley, prea preocupat ca să se certe.
— Există vreo cale de a-l localiza?
Crowley ridică din umeri.
— Urmăreşte-mă, zise el. Câtă experienţă crezi că am în privinţa asta? Harmaghedonul se întâmplă o singură dată. Nu ai posibilitatea să-l repeţi până iese bine.
Îngerul se uită la gardurile vii care goneau pe lângă ei.
— Totul pare atât de paşnic, zise el. Cum crezi că va avea loc *evenimentul*?
— Mda, distrugerea termonucleară a fost întotdeauna foarte populară. Deşi trebuie să spun că tipii cei mari sunt în acest moment foarte politicoşi unul cu celălalt.
— O izbitură de asteroid? întrebă Aziraphale. Am înţeles că-i o treabă la modă în zilele astea. O lovitură în Oceanul Indian, nori mari de praf şi vapori, adio orice formă superioară de viaţă.
— Oho! zise Crowley, având grijă să depăşească limita de viteză.
Fiecare amănunt conta.
— Nu suport să mă gândesc la aşa ceva, spuse morocănos Aziraphale.
— Toate formele superioare de viaţă lichidate cât ai clipi…
— Teribil.
— Şi rămân doar praful şi fundamentaliştii.
— Asta a fost urât din partea ta.
— Scuze. Nu m-am putut împiedica.

Cei doi priviră drumul.

— Poate nişte terorişti… începu Aziraphale.

— Nu unul de-al nostru, zise Crowley.

— Sau al nostru, spuse Aziraphale. Deşi ai noştri sunt luptători pentru libertate, bineînţeles.

— Uite cum facem, zise Crowley, jupuindu-şi anvelopele pe drumul de tranzit Tadfield. Să punem cărţile pe masă. Eu o să-ţi spun care-s ai noştri şi tu o să mi-i spui pe ai voştri.

— Bine. Tu începi.

— Oh, nu. Tu începi.

— Dar tu eşti un demon.

— Da, dar un demon cu cuvânt, sper eu.

Aziraphale numi cinci conducători politici. Crowley numi şase. Trei nume apăreau pe ambele liste.

— Vezi? zise Crowley. E aşa cum am spus întotdeauna că e. Oamenii sunt nişte jigodii. Nu poţi să ai încredere în ei niciun pic.

— Dar nu cred că vreunul dintre ai noştri a plănuit ceva grandios, zise Aziraphale. Doar acte minore de ter… de protest politic, se corectă el.

— Aha, zise Crowley cu amărăciune. Vrei să spui că nu-i vorba de asasinat ieftin în masă? Doar servicii personale, fiecare glonţ fiind tras individual de profesionişti bine pregătiţi?

Aziraphale nu replică.

— Ce-o să facem acum?

— O să încercăm să dormim un pic.

— Tu n-ai nevoie de somn. *Eu* n-am nevoie de somn. Răul nu doarme niciodată şi virtutea e veşnic de veghe.

— Poate că răul în general. Această parte anume a lui a căpătat obiceiul să pună din când în când capul jos.

Se uită la lumina farurilor. Avea să vină curând vremea când nu avea să se mai pună problema somnului. Când cei de Jos aveau să afle că el personal pierduse Antihristul, probabil că or să dezgroape toate rapoartele pe care le făcuse despre Inchiziţia Spaniolă şi or să le probeze pe pielea lui, câte unul o dată şi apoi toate la un loc.

Scotoci în bordul maşinii, luă o casetă la întâmplare şi o vârî în casetofon. Un pic de muzică avea să…

…*Bee-elzebub has a devil put aside for me, for me…*[53]

— Pentru mine, murmură Crowley, având figura inexpresivă; apoi scoase un geamăt sugrumat şi smulse butonul de pornire.

— Sigur, am putea să punem un om să-l găsească, zise gânditor Aziraphale.

— Poftim? zise distrat Crowley.

— Oamenii se pricep să găsească alţi oameni. Fac asta de mii de ani. Iar copilul *este* omenesc. Ca şi… ştii tu cine. Poate fi ascuns de noi, dar alţi oameni ar putea să… să-l simtă, probabil… Sau să descopere lucruri la care noi nu ne-am gândi.

— Nu poate să meargă! El e Antihristul! Are… un soi de apărare automată, nu-i aşa? Chiar dacă *nu ştie* că o are. Nu-i va lăsa pe oameni să-l bănuiască. Încă nu. Nu până când va fi gata. Bănuielile vor aluneca pe el precum… precum alunecă apa pe chestiile alea, cum le-o zice, termină el, lamentabil.

— Ai o idee mai bună? Ai măcar o *singură* idee bună? zise Aziraphale.

— Nu.

— Bine. S-ar putea să meargă. Să nu-mi spui că n-ai nicio organizaţie de faţadă pe care s-o poţi folosi. Ştiu că ai. Putem să vedem dacă indivizii pot să descopere vreo urmă.

— Şi ce-ar putea să facă ei şi noi n-am putea face?

— Pentru început, ei n-ar face oamenii să se împuşte unii pe alţii, n-ar hipnotiza femei respectabile, n-ar…

— Bine. Bine. Dar n-or să aibă nici măcar şansa unui bulgăre de zăpadă în Iad. Crede-mă, ştiu ce spun. Dar nu-mi vine nicio idee mai bună.

Crowley coti, pătrunse pe autostradă şi se îndreptă spre Londra.

— Am o anumită… reţea de agenţi, zise după un timp

---

[53] Belzebut a pus deoparte un diavol pentru mine, vers din Bohemian Rapsody, evident, melodie a formaţiei Queen (nt.)

Aziraphale. Răspândită prin ţară. O forţă disciplinată. O s-o pun să caute.

— Eu… hmmm… am ceva similar, recunoscu şi Crowley. Ştii cum e, nu se ştie niciodată peste ce pot să dea…

— Am face bine să-i alertăm. Crezi că ar putea să lucreze împreună?

Crowley clătină din cap.

— Nu cred că ar fi o idee bună, zise el. Indivizii nu-s prea subtili, din punct de vedere politic.

— Atunci o să ne contactăm fiecare oamenii şi o să vedem ce pot să facă.

— Presupun că merită să încercăm, zise Crowley. Nu că n-aş avea altceva de făcut, Dumnezeu ştie asta.

Îşi încruntă fruntea pentru un moment, apoi izbi cu palma în volan, triumfător.

— Raţe! răcni el.

— Poftim?

— Pe ele alunecă apa!

Aziraphale trase aer adânc în piept.

— Te rog să te mulţumeşti să conduci maşina, zise el, fără vlagă.

Merseră înapoi prin lumina zorilor, în timp ce caseta reda Misa în si minor a lui J. S. Bach, cu parte vocală interpretată de F. Mercury.

Lui Crowley îi plăcea oraşul dimineaţa devreme. Populaţia lui consta aproape numai din oameni care aveau treabă de făcut şi motive reale de a fi acolo, spre deosebire de milioanele netrebuincioase care colindau după ora opt dimineaţa, iar străzile erau – mai mult sau mai puţin – liniştite. Pe strada îngustă din faţa librăriei lui Aziraphale erau linii galbene, care semnalizau parcare interzisă, dar acestea se dădură ascultătoare la o parte, când Bentley-ul trase lângă trotuar.

— Bine, zise el, în timp ce Aziraphale îşi lua pardesiul de pe bancheta din spate. Păstrăm legătura. În regulă?

— Ce-i asta? zise Aziraphale, ridicând ceva dreptunghiular şi cafeniu.

Crowley îşi miji ochii.

— O carte? spuse el. Nu-i a mea.

Aziraphale răsfoi câteva pagini îngălbenite. Clopoţei de bibliofil începură să-i răsune în minte.

— Trebuie să fi aparţinut acelei doamne tinere, zise el încet. Ar trebui să-i aflăm adresa.

— Uite ce-i, am destule necazuri şi nu vreau să aud că trebuie să mă întorc ca să redau oamenilor ce le aparţine, zise Crowley.

Aziraphale căută pagina de titlu. Probabil că fu bine că demonul nu putu să-i vadă expresia.

— Dacă simţi că trebuie neapărat, cred că poţi să i-o trimiţi prin poştă, spuse Crowley. Adreseaz-o femeii nebune cu bicicletă. Să nu ai niciodată încredere într-o femeie care dă nume amuzante mijloacelor de transport.

— Da, da, sigur, spuse îngerul, apoi scotoci după chei, le scăpă pe pavaj, le ridică, le scăpă din nou, apoi se grăbi spre uşa magazinului.

— Păstrăm legătura, da? strigă Crowley după el.

Aziraphale se opri din gestul întoarcerii cheii în broască.

— Poftim? Oh. Oh. Da. Bine. Foarte bine.

Apoi trânti uşa.

— În regulă, mormăi Crowley, simţindu-se brusc foarte singur.

*

Lumina lanternei pâlpâia pe pajişte.

Necazul când încercai să găseşti o carte cu coperta cafenie printre frunze cafenii şi apa cafenie din fundul unui şanţ de pământ cafeniu în lumina cafenie – ei, cenuşie – a zorilor era că nu puteai s-o găseşti.

Nu era acolo.

Anathema încercă fiecare metodă de căutare care-i trecea prin minte. Exista metoda scotocirii metodice a solului. Exista zgândărirea neglijentă a ferigilor de pe marginea drumului. Exista mersul nonşalant şi privitul cu coada ochiului. Încercă chiar una despre care fiecare nerv romantic din trupul ei susţinea că ar putea să meargă, metodă care consta în a renunţa teatral, a se aşeza jos,

apoi a lăsa privirea să-i cadă în mod normal pe un petec de pământ care – dacă ea ar fi fost într-o poveste decentă – ar fi conţinut cartea.

N-o conţinea.

Asta însemna, după cum se temuse tot timpul, că volumul era probabil pe bancheta maşinii care aparţinea celor doi care îi reparaseră de bunăvoie bicicleta.

Simţea că generaţii întregi de descendenţi ai lui Agnes Nutter râdeau de ea.

Chiar dacă cei doi ar fi fost suficient de cinstiţi ca să dorească să i-o înapoieze, nu şi-ar fi bătut capul să găsească o căsuţă pe care abia o zăriseră prin beznă.

Singura ei speranţă era că indivizii nu ştiau pe ce puseseră mâna.

*

Aziraphale, ca mulţi dintre negustorii din Soho care se specializaseră în cărţi-greu-de-găsit pentru cunoscători cu discernământ, avea o cameră în spatele magazinului, dar ce se afla acolo era mult mai ezoteric decât ce găseai de obicei într-un pachet pentru Clientul Care Ştie Ce Vrea. Îngerul era deosebit de mândru de cărţile sale cu profeţii.

De obicei, prima ediţie a acestora.

Şi toate cu autograf.

Îl avea pe Robert Nixon[54] şi pe Martha Ţiganca, pe Ignatius Sybilla şi Ottwell Binns cel Bătrân. Nostradamus scrisese „Vechiului mieu pretin Azerafel, cu urări de bine“. Maica Shipton vărsase băutură pe exemplarul lui. Iar în dulapul climatizat dintr-un colţ se afla pergamentul original cu scrierea de mână tremurată a Sfântului Ioan cel Divin din Patmos, a cărui Apocalipsă fusese best seller-ul tuturor timpurilor. Aziraphale îl considerase un tip drăguţ, dar căruia îi plăceau cam mult ciupercile ciudate.

În colecţia sa *nu* avea un exemplar din *Drăguţele şi Precisele Profeţii ale lui Agnes Nutter,* iar Aziraphale intră în încăpere ţinând cartea aşa cum un filatelist adevărat ar

[54] Un individ sărac cu duhul din secolul al şaisprezecelea, fără nicio legătură cu vreun preşedinte al SUA (na.)

fi ţinut un timbru Mauritus albastru, pe care tocmai îl descoperise pe o carte poştală a mătuşii sale.

Nu văzuse până atunci niciun exemplar, dar auzise de carte. Toţi cei din comerţul cu cărţi de felul acesta, adică, ţinând seama că era vorba de o specializare foarte înaltă, asta însemna vreo douăsprezece persoane, auziseră de ea. Existenţa cărţii era un soi de vid în jurul căruia orbitaseră timp de secole tot felul de poveşti bizare. Aziraphale îşi dădea seama că nu poţi să orbitezi în jurul unui vid, dar nu-i păsa. *Drăguţele şi Precisele Profeţii* făceau ca jurnalul lui Hitler să pară un fals.

Mâinile îngerului tremurau puternic când acesta se aşeză pe o bancă, îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale şi deschise cartea, plin de respect. Aziraphale era un înger, dar venera cărţile.

Pe pagina de titlu scria:

Drăgucele şi Precisele Profecii
ale lui Agnes Nutter

Şi cu caractere puţin mai mici:

Fiind o Sigură şi Preţisă Istore din
Zilele Presente Până la Sfârştul acestei Lumi.

Cu caractere puţin mai mari:

Conţinând Multe Diuerse Minuni şi
reguli pentru Înţelepşiune

Cu alt tip de caractere:

Mai complete decât a fost publicat vreodată ceva

Cu caractere mai mici, dar cu majuscule:

PRIVIND STRANIILE VREMURI CARE VOR URMA

Cu italice, un pic disperate:

Şi evenimente de o Natură Minunată

Apoi, din nou cu caractere mai mari:

Amintesce de ce e mai bun la Nostradamus
— Ursula Shipton[55]

Profeţiile fuseseră numerotate şi erau mai mult de patru mii.

— Încetişor, încetişor, mormăi pentru sine Aziraphale.

Se duse în bucătărioară şi-şi făcu nişte cacao, apoi trase puternic aer în piept.

După care se întoarse şi citi o profeţie, la întâmplare.

După patruzeci de minute, nu se atinsese încă de cacao.

*

Femeia cu păr roşu din colţul barului hotelului era corespondentul de război cu cel mai mare succes din întreaga lume. Avea pentru moment un paşaport pe numele Carmine Zuigiber.[56] Se ducea unde erau războaie.

Mda… Mai mult sau mai puţin.

În prezent se ducea unde nu erau războaie. Fusese deja acolo unde erau războaie.

Femeia nu era cunoscută, cu excepţia locurilor unde conta. Dacă aduni o jumătate de duzină de corespondenţi de război în barul unui aeroport, conversaţia se va îndrepta, ca o busolă care se îndreaptă spre nord, către Murchinson de la *The New York Times,* către Van Horne de la *Newsweek,* către Anforth de la I. T. N. News. Corespondenţii de război ai corespondenţilor de război.

Dar când Murchinson, Van Horne şi Anforth se întâlneau într-o bojdeucă incendiată din Beirut, Afganistan sau

---

[55] Maica Shipton, clarvăzătoare din Anglia secolului al şaptesprezecelea (nt.)

[56] Carmine – carmin, nuanţă de roşu; Zuigiber – care poate provoca moartea (nt)

Sudan, îşi admirau unul altuia cicatricile, dădeau pe gât câteva pahare, apoi schimbau anecdote despre „Red“[57] Zuigiber, de la *National World Weekly.*

— Fiţuica aia nenorocită habar nu are pe ce naiba a pus mâna, zicea Murchinson.

De fapt, *National World Weekly* ştia pe ce pusese mâna: pe Corespondentul de Război. Numai că nu ştia de ce îl are şi la ce să-l folosească pe cel pe care-l avea.

Un număr tipic din *National World Weekly* ar fi arătat lumii că figura lui Iisus fusese văzută pe o chiflă de Big Mac cumpărată de cineva din Des Moines, împreună cu părerea unui artist despre chiflă; că Elvis Presley fusese zărit recent lucrând într-un Burger Lord din Des Moines; că ascultând înregistrările lui Elvis, o gospodină din Des Moines se vindecase de cancer; că grămada de vârcolaci care infestaseră Vestul Mijlociu sunt odraslele unei neveste nobile de colonist care fusese violată de Bigfoot; că Elvis fusese răpit de extratereștri în 1976 pentru că era prea bun pentru această lume.[58]

Aşa era *National World Weekly.* Se vindeau patru milioane de exemplare pe săptămână şi revista avea nevoie de un corespondent de război aşa cum avea nevoie de un interviu în exclusivitate cu Secretarul General al Naţiunilor Unite.[59]

Deci revista îi plătea o grămadă de bani lui Red Zuigiber ca să se ducă şi să găsească războaie, apoi ignora plicurile înţesate, prost dactilografiate, pe care le trimetea ea din jurul globului ca să-şi justifice decontarea cheltuielilor – în general destul de rezonabile.

Conducerea se simţea justificată, pentru că, după cum vedea ea lucrurile, individa nu era un corespondent de război foarte bun, deşi nu exista niciun dubiu că era cea mai atrăgătoare dintre corespondenţii de război, ceea ce

---

[57] roşcata (nt.)

[58] De remarcat că una dintre aceste poveşti este adevărată(na.)

[59] Interviul a fost făcut în 1983 şi a avut următorul conţinut:
I. Sunteţi Secretarul Naţiunilor Unite?
R. *Si.*
I. L-aţi văzut vreodată pe Elvis? (na.)

conta mult pentru *National World Weekly.* Reportajele ei de război erau întotdeauna despre o ceată de indivizi care trăgeau unii în alţii, fără o înţelegere adevărată a ramificaţiilor politice mai largi şi – lucru mult mai important – fără Interes Omenesc.

Uneori, conducerea dădea unul dintre articolele ei unui tip care rescria articole, ca să-l pună la punct. („Iisus i-a apărut lui Manuel Gonzales, de nouă ani, în timpul unei bătălii decisive pe Rio Concorsa, şi i-a spus să se ducă acasă, pentru că mama lui era îngrijorată. „Ştiu că era Iisus“, a spus curajosul copil, „pentru că arăta ca în poza care a apărut prin minune pe cutia mea pentru sandvişuri“)

În majoritatea cazurilor, *National World Weekly* o lăsa în pace şi punea cu grijă reportajele ei în coşul de gunoi.

Murchinson, Van Horne şi Anforth nu se sinchiseau de asta. Ei ştiau doar că atunci când izbucnea un război, domnişoara Zuigiber era acolo prima. De fapt, *înainte* să izbucnească.

— Cum reuşeşte asta? se întrebau unul pe altul, fără să le vină să creadă. Cum naiba reuşeşte?

Şi se priveau în ochi, spunându-şi din priviri: tipa e ca o maşină făcută de Ferrari, e felul de femeie pe care te aştepţi s-o vezi în postura de consoartă minunată a unui generalisim corupt dintr-o ţară în pragul colapsului, din Lumea a Treia, iar ea se învârte printre tipi ca noi. Suntem norocoşi, nu-i aşa?

Domnişoara Zuigiber se mulţumea să zâmbească şi comanda un rând de băutură pentru toţi, din partea *National World Weekly.* Şi urmărea luptele ce izbucneau în jurul ei. Şi zâmbea.

Avusese dreptate. Ziaristica i se potrivea.

Dar şi aşa stând lucrurile, avea nevoie de un concediu, ca toată lumea, iar Roşcata Zuigiber avu primul ei concediu în unsprezece ani.

Se afla pe o mică insulă mediteraneană care făcea bani din turism, iar acest lucru era ciudat. Red părea tipul de femeie care se ducea în concediu pe o insulă mai mică

decât Australia doar dacă era prietenă cu tipul care era stăpânul insulei. Iar dacă în urmă cu o lună i-ai fi spus vreunui insular că avea să fie război, ar fi râs de tine şi ar fi încercat să-ţi vândă un recipient pentru vin împletit din rafie sau o poză a golfului, făcută din scoici; aşa fusese situaţia acolo.

Acum era altfel.

Acum apăruse o divizare profundă, religioasă-politică, – referitoare la posibila apartenenţă a insulei la una dintre patru mici ţări de pe continent – divizare care împărţise ţara în trei facţiuni, distrusese statuia Sfintei Maria din piaţa oraşului şi făcuse praf turismul.

Red Zuigiber stătea în barul din Hotel de Palomar del Sol, bând ceea ce părea să fie un cocktail. Într-un colţ, un pianist obosit cânta la instrumentul său, iar un chelner cu perucă bocea într-un microfon:

— AAAAAAAAAAAfost-o-dată
UN CASTRONEL AAALB
AAAAAAAfoarte-trist-pentru-că-era
UN CASTRONEL AAALB

Un bărbat sări prin fereastră, cu un cuţit în dinţi, cu un automat Kalaşnikov într-o mână şi cu o grenadă în cealaltă.

— Breu aşt hotl în nle… zise el, se opri, scoase cuţitul din gură şi începu din nou. Preiau acest hotel în numele Facţiunii de Eliberare Proturcă!

Ultimii doi indivizi în vacanţă rămaşi pe insulă[60] se vârâră imediat sub masa lor. Red extrase netulburată cireaşa macerată în maraschino din băutura ei, o duse la buzele-i stacojii şi o supse încet de pe scobitoare, într-un fel care-i făcu pe mai mulţi bărbaţi din încăpere să fie

[60] Domnul şi doamna Thomas Threlfall, din Paigton, strada The Elm, numărul 9. Au susţinut întotdeauna că unul dintre lucrurile frumoase din concediu este că nu trebuie să citeşti ziarele sau să asculţi ştirile, că poţi să fugi de realitate. Şi din cauza unei infecţii intestinale de care suferise domnul Threlfall, şi a faptului că doamna Threlfall stătuse prea mult la soare în prima zi, acum era prima oară când ieşiseră din camera lor de hotel, după o săptămână şi jumătate (na.)

scăldaţi de o sudoare rece.

Pianistul se ridică, căută în pian şi scoase un pistol automat de dinainte de ultimul război mondial.

— Acest hotel a fost deja preluat de Brigada Teritorială progreacă! ţipă el. Dacă faci o mişcare greşită, îţi curm zilele!

În uşă se mişcă ceva. Un individ uriaş, cu barbă neagră, cu zâmbet plin de aur şi cu o puşcă Gatling adevărată, străveche, stătea în prag, având în urma sa o cohortă de indivizi înarmaţi, la fel de uriaşi, dar mai puţin impresionanţi.

— Acest hotel cu importanţă strategică, care ani de zile a fost un simbol al turismului slugarnic condus de imperialişti fascişti turco-greci, este acum proprietatea Luptătorilor pentru Libertate Italo-Maltezi! răcni el amabil. Acum ucideţi-i pe toţi!

— Aiurea! zise pianistul. Nu-i important din punct de vedere strategic. Are însă o pivniţă cu vinuri bine aprovizionată.

— Ai dreptate, Pedro, zise individul cu Kalaşnikovul. De aceea îl vor ai mei. Il General Ernesto de Montoya mi-a zis Fernando, războiul o să fie gata până sâmbătă, iar băieţii or să vrea să se distreze. Ocupă Hotel de Palomar del Sol şi preia-l ca pradă de război.

Bărbatul cu barbă se înroşi la faţă.

— Fernando Chianti, e un loc al naibii de important din punct de vedere strategic! Am făcut o hartă mare a insulei şi hotelul e chiar în mijloc, ceea ce îl face al naibii de important din punct de vedere strategic, îţi spun eu!

— Ha! făcu Fernando. Ai putea la fel de bine să spui că, din cauză că din căsuţa micului Diego se vede plaja privată a nudiștilor capitalişti decadenţi, căsuţa aia e importantă din punct de vedere strategic!

Pianistul deveni de-un roşu profund.

— Ai noştri au decis asta azi dimineaţă, recunoscu el.

Urmă tăcere.

Iar în tăcerea aceea se auzi un sunet uşor de frecare mătăsoasă. Red îşi descrucişase picioarele.

Mărul lui Adam al pianistului săltă şi coborî.

— E destul de importantă din punct de vedere strategic, reuşi el să spună, încercând să ignore femeia de pe scaunul de la bar. Adică, dacă cineva ar acosta un submarin acolo, am vrea să fim într-un loc de unde să-l vedem.

Tăcere.

— Oricum, e mai importantă din punct de vedere strategic decât hotelul ăsta, încheie el.

Pedro tuşi sinistru:

— Prima persoană care spune *ceva.* Orice. E moartă, zise el, rânji şi ridică arma. Da. Acum treceţi toţi lângă peretele din fundul încăperii.

Nimeni nu se mişcă. Nimeni nu-l asculta. Toţi ascultau un murmur neclar, slab, care venea de pe holul din spatele lui, un murmur liniştit şi monoton.

În cohorta din prag avu loc o oarecare agitaţie. Oamenii păreau că se străduiesc să stea locului, dar erau îndepărtaţi în mod inexorabil din calea murmuratului, care începuse să se manifeste în fraze auzibile.

— Nu vă sinchisiţi de mine, oameni buni. Ce noapte, nu-i aşa? Am ocolit de trei ori insula, mai să nu găsesc locul, cineva nu crede în indicatoare rutiere, nu-i aşa? Dar l-am găsit până la sfârşit, a trebuit să mă opresc şi să întreb de patru ori, în cele din urmă am întrebat la poştă, întotdeauna cei de la poştă ştiu, mi-au făcut o hartă, trebuie s-o am pe undeva…

Se ivi un omuleţ cu ochelari, în uniformă albastră, trecând senin pe lângă oamenii înarmaţi, ca o ştiucă printr-un iaz cu păstrăvi. Ducea un pachet lung, subţire, împachetat în hârtie cafenie şi legat cu sfoară. Singura concesie făcută climei erau sandalele lui din plastic cafeniu, care-i lăsau degetele libere, deşi şosetele de lână, verzi, pe care le purta în acestea arătau neîncrederea sa profundă şi naturală faţă de vremea din străini.

Avea o şapcă pe care scria *International Express,* cu litere mari, albe.

Era neînarmat, dar nimeni nu se atinse de el. Nimeni nu

îndreptă vreo armă spre el. Doar se holbau la el.

Omuleţul se uită în jur, prin încăpere, privind feţele, apoi se uită la blocul din mâna sa. După aceea se duse drept la Red, care stătea încă pe scaunul ei de la bar.

— Domnişoară, am un pachet pentru dumneavoastră, spuse el.

Red luă pachetul şi începu să dezlege sfoara.

Omul de la International Express tuşi discret şi-i întinse jurnalistei un chitanţier plin de amprente şi un stilou cu bilă galben, din plastic, legat de carnetul cu chitanţe cu o bucată de aţă.

— Domnişoară, trebuie să semnaţi pentru el. Aici. Scrieţi numele complet aici, iar semnătura aici.

— Sigur, zise Red, semnă indescifrabil în chitanţier, apoi îşi scrise numele.

Numele pe care-l scrise nu era Carmine Zuigiber. Era un nume mult mai scurt.

Bărbatul îi mulţumi amabil şi ieşi, mormăind ce local frumos aveţi aici, oameni buni, întotdeauna mi-am propus să vin aici în concediu, scuze că v-am deranjat, scuzaţi-mă, domnule… Şi ieşi din vieţile lor la fel de senin cum intrase.

Red termină de desfăcut pachetul. Oamenii începură să se strângă în jurul ei, ca să vadă mai bine. În pachet era o spadă mare.

Femeia o privi. Era o spadă foarte dreaptă, lungă şi ascuţită. Arăta atât veche, cât şi neuzată. Nu avea nimic ornamental sau impresionant în ea. Nu era o sabie magică, nu era o armă mistică a puterii şi forţei. Era, evident, o spadă creată să despice, să reteze, să taie, de preferinţă să ucidă, dar, dacă dădea greş, să provoace mutilarea unui mare număr de oameni. Avea o aură nedefinită de ură şi ameninţare.

Red prinse mânerul în mâna ei dreaptă, îngrijită, şi ridică spada la nivelul ochilor. Lama scânteie.

— Aiiiii*bine*, zise ea, coborând de pe scaun. *În* sfârşit!

Îşi termină băutura, ridică spada pe un umăr şi se uită în jur la facţiunile uimite, care o înconjurau complet.

— Băieţi, îmi pare rău că trebuie să vă părăsesc, zise ea.

Mi-ar fi plăcut să rămân şi să vă cunosc mai bine.

Oamenii din încăpere îşi dădură brusc seama că nu voiau s-o cunoască mai bine. Femeia era frumoasă, dar aşa cum e frumos focul din pădure: ceva ce putea fi admirat de la distanţă, nu de aproape.

Iar ea ridică spada şi zâmbi tăios ca un cuţit.

În camera aceea erau destule arme. Încet, cu mâini ce tremurau, armele fură îndreptate spre pieptul ei, spre spatele ei, spre capul său.

Oamenii o încercuiseră complet.

— Nu mişca! strigă Pedro, cu voce răguşită.

Toţi ceilalţi dădură din cap.

Red ridică din umeri. Începu să meargă.

Fiecare deget de pe vreun trăgaci se încordă, aproape fără să vrea. Plumbul şi mirosul de cordită umplu aerul. Paharul de coctail al lui Red se sparse în mâna ei. Oglinzile rămase în încăpere explodară în cioburi ucigătoare. O bucată din tavan se prăbuşi.

Şi cu asta se termină totul.

Carmine Zuigiber se întoarse şi se uită la cadavrele din jurul ei ca şi cum n-ar fi avut nici cea mai vagă idee despre felul în care ajunseseră acolo.

Linse un strop de sânge – al altcuiva – de pe dosul palmei sale, cu o limbă stacojie, ca de pisică. Apoi zâmbi.

Şi ieşi din bar, tocurile ei zăngănind pe plăcile de gresie ca loviturile unor ciocane îndepărtate.

Cei doi indivizi în vacanţă ieşiră de sub masă şi priviră măcelul.

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi dus la Torremolinos, cum facem de obicei, spuse unul dintre ei, cu glas plângăreţ.

— Străini, zise celălalt. Patricia, ei nu-s ca noi.

— Atunci ne-am lămurit. La anul ne ducem la Brighton, zise doamna Threlfall, fără să priceapă semnificaţia lucrului care tocmai se petrecuse.

Acel lucru însemna că nu avea să existe anul următor.

Şi că existau şanse să nu mai existe o nouă săptămână despre care să se vorbească.

Joi

În sat apăruse un nou venit.

Persoanele nou venite fuseseră întotdeauna un izvor de interes şi de speculaţii printre Ei[61] dar de data asta Pepper avea ştiri impresionante.

— S-a mutat în Jasmine Cottage şi e o vrăjitoare, spuse ea. Ştiu că-i aşa, pentru că doamna Henderson îi face curăţenie şi i-a spus mamei mele că tipa primeşte un ziar al vrăjitoarelor. Primeşte o grămadă de ziare obişnuite, dar îl primeşte şi pe acesta, special pentru vrăjitoare.

— Tatăl meu spune că nu există vrăjitoare, zise Wensleydale, care avea păr blond, creţ, şi privea viaţa serios, prin ochelari cu ramă groasă, neagră.

Mulţi credeau că fusese botezat Jeremy, dar nimeni nu folosea acest nume, nici măcar părinţii lui, care îi spuneau Youngster.[62] Îi spuneau aşa sperând în subconştient că puştiul va ţine seama de sugestie; Wensleydale lăsa impresia că se născuse având vârsta mentală de patruzeci şi şapte de ani.

— Nu văd de ce n-ar exista, zise Brian, care avea o faţă lată, veselă, sub un strat de murdărie ce părea permanent. Nu văd de ce vrăjitoarele n-ar avea propriul lor ziar. Cu articole despre ultimele vrăji şi alte chestii de felul ăsta. Tatăl meu e abonat la *Poşta Pescarilor Amatori* şi pun pariu că există mai multe vrăjitoare decât pescari cu

---

[61] Nu contează cum îşi numiseră cei patru banda, în decursul anilor, schimbarea frecventă a numelui fiind provocată de ceea ce citea Adam (sau vedea) în ziua precedentă (Echipa de Tineri a lui Adam; Adam şi Ceilalţi; Banda Gropii de Var; Cei Patru Foarte Cunoscuţi; Legiunea Adevăraţilor Supereroi; Banda Urmăritorilor; Cei Patru Agenţi Secreţi; Societatea Dreptăţii din Tadfield: Galaxatronii; Cei Patru Justiţiari; Rebelii). Toţi ceilalţi se refereau la ei în mod misterios, spunându-le Ei; până la urmă au început şi ei să-şi spună aşa (na.)

[62] ăla mai mic (nt.)

undiţa.

— Se numeşte *Ştiri Paranormale,* le mai spuse Pepper.

— Ăsta nu-i pentru vrăjitoare, zise Wensleydale. Mătuşa mea e abonată la el. Scrie despre îndoirea de linguri, ghicitul viitorului şi despre oameni care cred că în altă viaţă au fost regina Elizabea întâia. Acum nu mai există vrăjitoare. Oamenii au inventat medicamente şi le-au spus că nu mai e nevoie de ele, după care au început să le ardă.

— Ar putea să aibă poze cu broaşte şi cu alte făpturi, zise Brian, care nu voia să irosească o idee bună. Şi… un test de anduranţă pentru mături. Şi o rubrică despre pisici.

— Oricum, mătuşa ta ar putea să fie o vrăjitoare, zise Pepper. În secret. Ar putea să fie mătuşa ta ziua, iar noaptea să facă vrăji.

— Mătuşa *mea* nu face aşa ceva, zise mohorât Wensleydale.

— Şi reţete, zise Brian. Noi metode de a folosi resturile de broască râioasă.

— Oh, taci din gură! zise Pepper.

Brian pufni. Dacă ar fi spus Wensley aşa ceva, ar fi urmat o încăierare fără multă tragere de inimă, ca între prieteni. Dar ceilalţi Ei aflaseră cu multă vreme în urmă că Pepper nu se considera supusă regulilor de încăierare frăţească. Ar fi dat cu piciorul şi ar fi muşcat cu o precizie fizică uimitoare pentru o fată de unsprezece ani. Pe de altă parte, Ei, la vârsta de unsprezece ani, începuseră să fie stânjeniţi de ideea obscură că a pune mâna pe bătrâna Pep însemna să pătrunzi într-o categorie de gesturi cu care nu erau încă prea familiarizaţi, pe lângă faptul că te pricopseai cu o lovitură rapidă, care l-ar fi doborât şi pe Karate Kid.

Dar era bine s-o ai în banda ta. Băieţii îşi aminteau cu mândrie de momentul în care Greasy Johnson şi banda lui făcuseră mişto de ei pentru că se jucau cu o fată. Pepper se manifestase cu o asemenea furie, încât mama lui Greasy venise în seara aceea ca să reclame.[63]

---

[63] Greasy Johnson era un copil trist şi exagerat de solid. Există unul în fiecare şcoală, nu chiar *gras,* ci pur şi simplu uriaş şi care poartă haine

Pepper îl considera – fiind un mascul gigant – ca un inamic natural.

Ea însăşi avea părul roşu şi o faţă care nu era chiar atât de pistruiată ca o pistruie mare pe care erau şi bucăţi de piele.

Prenumele lui Pepper era Pippin Galadriel Moonchild. Îi fusese dat într-o ceremonie de botez într-un câmp dintr-o vale noroioasă în care se aflau trei oi bolnave şi nişte corturi găurite din plastic. Mama ei alesese valea Pant-y-Gyrdl din Ţara Galilor ca loc ideal pentru întoarcerea la Natură. (După şase luni – scârbită de ploaie, ţânţari, bărbaţi, oile care călcau corturile în picioare şi care mâncaseră mai întâi întreaga recoltă de marijuana a comunităţii, apoi minibuzul străvechi al acesteia – începuse să se întrebe de ce aproape toată istoria omenirii consta din încercarea de a se îndepărta cât mai mult posibil de Natură, apoi mama lui Pepper se întorsese în Tadfield, la surprinşii bunici ai lui Pepper, îşi cumpărase un sutien şi se înscrisese la un curs de sociologie, cu un oftat puternic de uşurare.)

Existau doar două căi prin care un copil putea să scape de un nume precum Pippin Galadriel Moonchild, iar Pepper o alesese pe cealaltă: cei trei Ei masculi aflaseră asta în prima zi de şcoală, în curtea pentru joacă, la vârsta de patru ani.

---

de aproape aceeaşi mărime ca şi tatăl lui. Hârtia se rupe sub degetele lui tremurătoare, stiloul se frânge când îl strânge în mână. Copiii cu care încearcă să se joace în jocurile lor liniştite, prietenoase, sfârşesc prin a fi călcaţi de picioarele lui uriaşe, iar Greasy Johnson devenise un bătăuş aproape ca un gest de autoapărare. La urma urmei, era mai bine să fie considerat bătăuş — ceea ce implica măcar un soi de control şi de dorinţă, decât să fie considerat un nătărău mare şi mototol. Greasy îl adusese la disperare pe profesorul de sport, pentru că dacă ar fi manifestat cel mai mic interes pentru sport, şcoala ar fi fost campioană. Dar Greasy Johnson nu considerase niciodată că îl interesa sportul. În secret, era devotat colecţiei sale de peşti tropicali, cu care câştigase premii. Greasy Johnson avea aceeaşi vârstă ca şi Adam Young, cu o diferenţă de câteva ore, iar părinţii lui nu-i spuseseră niciodată că fusese adoptat. Vedeţi? Aţi avut dreptate în privinţa pruncilor. (na.)

O întrebaseră cum o cheamă şi ea, nevinovată, le spusese. Ca urmare, fusese nevoie de o găleată cu apă ca să desprindă dinţii lui Pippin Galadriel Moonchild de pantoful lui Adam. Prima pereche de ochelari a lui Wensleydale fusese spartă, iar puloverul lui Brian avusese nevoie de cinci cârpeli.

Ei fuseseră împreună de atunci, iar Pepper devenise Pepper pentru totdeauna, exceptând-o pe mama ei şi (atunci când se simţeau foarte curajoşi şi Ei erau prea departe ca să-i audă) pe Greasy Johnson şi johnsonienii, cealaltă bandă a satului.

Adam bocănea cu călcâiele în lada de lapte care slujea de scaun, ascultând ciorovăiala cu aerul relaxat al unui rege care ascultă pălăvrăgeala curtenilor săi.

Mesteca leneş un pai. Era joi dimineaţa. Vacanţa se întindea în faţa lor, nesfârşită şi nepătată. Aveau nevoie de ceva cu care să-şi umple timpul.

Adam lăsă conversaţia să plutească în jurul său ca zumzăitul lăcustelor sau, mai precis, ca un căutător care priveşte pietrişul aşteptând sclipirea aurului folositor.

— În ziarul nostru de duminică spune că au existat mii de vrăjitoare în întreaga ţară, spuse Brian. Adorau Natura şi mâncau hrană sănătoasă. Deci nu văd de ce n-am avea şi noi una, aici. Se zice că umpluseră toată ţara cu un Val al Răului Nepăsător.

— Cum au făcut asta? Venerând Natura şi mâncând hrană sănătoasă? întrebă Wensleydale.

— Aşa se zice.

Ei acordară acestei probleme consideraţia necesară. Încercaseră o dată – la imboldul lui Adam – să ţină o dietă de hrană sănătoasă, timp de o după-amiază întreagă. Verdictul lor fusese că poţi să trăieşti foarte bine cu hrană sănătoasă, dacă ai la îndemână şi un prânz gătit, zdravăn.

Brian se aplecă spre ceilalţi, conspirativ.

— *Şi* se spune că dansau în horă, fără haine, adăugă el. Se duceau pe coline, la Stonehenge şi în alte locuri şi dansau dezbrăcate.

De data asta, se gândiră mai serios la cele auzite. Ei

ajunseseră în locul în care tăvălugul Vieţii terminase lunga căţărare către vârful primei mari denivelări a pubertăţii, astfel încât puteau să privească în jos, în prăpastia din faţă, plină de mistere, teroare şi curbe aţâţătoare.

— Hmm, făcu Pepper.

— Nu şi mătuşa mea, zise Wensleydale, întrerupând vraja. În mod cert nu şi mătuşa mea. Ea a încercat doar să discute cu unchiul meu.

— Unchiul tău e mort, zise Pepper.

— Ea zice că el mişcă un pahar, spuse Wensleydale, justificându-se. Tata spune că a murit din cauză că-i plăcea să mişte paharele. Nu ştiu de ce mătuşa vrea să discute cu el, pentru că atunci când trăia, ei nu prea discutau, adăugă el.

— Asta-i necromanţie, zise Brian. Scrie şi în Biblie. Mătuşa ta ar trebui să înceteze. Dumnezeu e împotriva necromanţiei. Şi a vrăjitoarelor. Poţi să ajungi în Iad pentru asta.

Urmă o schimbare lentă de poziţie, pe tronul alcătuit din lada pentru lapte. Adam avea să vorbească.

Ei tăcură. Merita întotdeauna să-l asculţi pe Adam. Ei ştiau, în adâncul inimii lor, că nu alcătuiau o bandă a celor patru. Erau o bandă din trei persoane, care-i aparţinea lui Adam. Dar dacă doreai emoţii, lucruri interesante şi zile pline, atunci fiecare dintre Ei preţuia mai mult o poziţie inferioară în banda lui Adam decât conducerea altei bande.

— Nu văd de ce toată lumea e pornită împotriva vrăjitoarelor, spuse Adam.

Ei se priviră unul pe celălalt. Începutul părea promiţător.

— Păi strică recoltele, zise Pepper. Şi scufundă corăbiile. Şi-ţi spun că o să ajungi rege sau alte chestii de felul ăsta. Şi fierb chestii cu ierburi.

— Mama mea foloseşte ierburi, zise Adam. Şi mama ta.

— Oh, *alea* sunt în regulă, zise Brian, hotărât să nu-şi piardă poziţia de expert în ocultism. Cred că Dumnezeu a zis că-i în regulă să folosim mentă, salvie şi altele. E clar că nu-i nimic rău să foloseşti mentă sau salvie.

— Şi pot să te îmbolnăvească doar uitându-se la tine, zise Pepper. Se numeşte deochi. Se uită la tine şi te îmbolnăveşti, fără să-şi dea nimeni seama de ce. Şi fac un model al tău şi îl umplu de ace cu gămălie şi te îmbolnăveşti în locurile în care sunt acele cu gămălie, adăugă ea, veselă.

— Felul ăsta de lucruri nu se mai întâmplă, repetă Wensleydale, persoana care gândea raţional. Pentru că am inventat Ştiinţa şi preoţii au dat foc vrăjitoarelor, pentru propriul lor bine. Asta s-a numit Inchiziţia spaniolă.

— Atunci ar trebui să aflăm dacă tipa de la Jasmine Cottage e vrăjitoare şi, dacă e, trebuie să-i spunem domnului Pickersgill, zise Brian.

Domnul Pickersgill era vicarul. În acel moment nu se înţelegea cu Ei într-o serie de probleme. Începând cu căţăratul în tisa din cimitir şi terminând cu apăsarea pe sonerie şi fugitul de la faţa locului.

— Nu ştiu dacă e voie să dai foc oamenilor, zise Adam. Dacă ar fi, oamenii ar face asta tot timpul.

— E un lucru bun, dacă eşti religios, îl linişti Brian. Şi împiedică vrăjitoarele să ajungă în iad, deci ele ar trebui să fie recunoscătoare, dacă ar înţelege bine despre ce-i vorba.

— Nu-l văd pe Picky dând foc cuiva, zise Pepper.

— Oh, nici eu, spuse Brian.

— Nu-i genul să dea foc cuiva cu adevărat, pufni Pepper. E mai degrabă genul care să spună părinţilor şi să-i lase pe ei să decidă dacă să-i dea foc sau nu.

Ei clătinară din cap, scârbiţi de standardele inferioare ale responsabilităţii ecleziastice din prezent. Apoi ceilalţi trei se uitară plini de aşteptare la Adam.

Întotdeauna se uitau la Adam, aşteptând. El era cel care avea idei.

— Poate ar trebui s-o facem noi înşine, zise el. Cineva trebuie să facă *ceva,* dacă există vrăjitoare în jur. E ca… în chestia cu Straja de Cartier.

— O strajă împotriva vrăjitoarelor, zise Pepper.

— Nu, răspunse sec Adam.

— Dar nu putem să fim Inchiziţia Spaniolă, zise

Wensleydale. Nu suntem spanioli.

— Pun pariu că nu trebuie să fii spaniol ca să fii Inchiziţia Spaniolă, zise Adam. Pun pariu că e ca jumările scoţiene sau hamburgerii americani. Trebuie doar să pară spaniolă. Trebuie deci s-o facem să *arate* ca fiind spaniolă. Atunci toată lumea ar şti că-i Inchiziţia spaniolă.

Urmă tăcere.

Tăcerea fu întreruptă de zgomotul unui pachet gol de sărăţele, pachete care se strângeau unde stătea Brian. Toţi se uitară spre el.

— Am un afiş pentru luptele cu tauri, cu numele meu pe el, zise încet Brian.

*

Prânzul veni şi trecu. Noua Inchiziţie Spaniolă se strânse din nou.

Inchizitorul Şef îi privi cu ochi critic.

— Ce-s astea? întrebă el.

— Clămpăneşti din ele când dansezi, zise Wensleydale, scuzându-se oarecum. Mătuşa mea le-a adus din Spania, cu ani în urmă. Cred că li se spune maracas. Uite, există şi o poză cu o dansatoare spaniolă, cu ele.

— Şi de ce dansează cu un taur?

— Ca să arate că-i spaniolă, zise Wensleydale, iar Adam nu-i replică.

Afişul pentru luptele cu tauri era exact cum făgăduise Brian.

Pepper avea ceva care semăna cu o sosieră, făcută din rafie.

— Se pune vin în ea, explică fata. Mama mea a adus-o din Spania.

— N-are niciun taur pe ea, spuse Adam cu severitate.

— Nici nu trebuie, îi replică Pepper, luând imediat poziţia de luptă.

Adam ezită. Sora lui Sarah şi prietenul său fuseseră şi ei în Spania.

Sarah se întorsese cu un măgăruş de jucărie, foarte mare, purpuriu, o chestie evident spaniolă, dar care nu se

potrivea cu ceea ce Adam simţea instinctiv că e în ton cu Inchiziţia Spaniolă. Pe de altă parte, prietenul Sarei adusese o spadă foarte împodobită care, în ciuda tendinţei pe care o avea de a se îndoi când o ţineai în sus şi de a fi boantă când voiai să tai hârtie cu ea, se pretindea a fi din oţel de Toledo. Adam petrecuse o jumătate de oră instructivă cu enciclopedia şi simţise că spada era exact de ce avea nevoie Inchiziţia. Dar sugestiile subtile pe care le făcuse nu folosiseră la nimic.

Până la urmă, Adam luase o legătură de ceapă din bucătărie. Putea foarte bine să fie din Spania. Însă până şi Adam fusese silit să admită că, din punct de vedere inchizitorial, cepei îi lipsea ceva. Deci nu era în postura în care putea să critice prea vehement suportul pentru vin făcut din rafie.

— Foarte bine, zise el.

— Eşti sigur că-i ceapă *spaniolă*? întrebă Pepper, relaxându-se.

— Bineînţeles, zise Adam. Ceapă spaniolă. Toată lumea ştie asta.

— Ar putea să fie franţuzească, se încăpăţână Pepper. Franţa e celebră pentru ceapa ei.

— Nu contează, zise Adam, care fusese îndopat cu ceapă. Franţa e *lângă* Spania şi nu cred că vrăjitoarele ştiu care-i diferenţa, având în vedere că-şi petrec nopţile zburând. Toate sunt din Continent, pentru vrăjitoare. Oricum, dacă nu-ţi place, n-ai decât să pleci şi să-ţi faci propria ta inchiziţie.

De data asta, Pepper nu forţă lucrurile. Îi fusese făgăduit postul de Călău Şef. Nimeni nu se îndoia cine o să fie Inchizitorul Şef. Wensleydale şi Brian erau mai puţin încântaţi de rolurile lor de Paznici Inchizitoriali.

— Oricum nu ştii niciun pic de spaniolă, spuse Adam, a cărui oră de prânz indusese şi zece minute cu o carte cu fraze uzuale, pe care o cumpărase Sarah în Alicante, într-un moment de întunecare romantică a minţii.

— Asta nu contează, pentru că, *de fapt,* trebuie să vorbeşti în latină, zise Wensleydale, care citise şi el în

timpul prânzului, dar lucruri ceva mai precise.

— *Şi* în spaniolă, spuse ferm Adam. De aceea e Inchiziţie Spaniolă.

— Nu văd de ce n-ar fi o Inchiziţie Britanică, zise Brian. Nu văd de ce a trebuit să ne luptăm cu Armada şi toate celea, ca să avem acum Inchiziţia lor împuţită.

Chestia asta deranjase un pic şi sensibilitatea patriotică a lui Adam.

— Cred că ar trebui să începem cu o inchiziţie spaniolă şi apoi s-o transformăm în Inchiziţia Britanică, când o să stăpânim bine lucrurile, spuse el, apoi adăugă: Iar acum, Garda Inchizitorială se va duce şi va înhăţa prima vrăjitoare, *por favor.*

Deciseseră că noua locatară din Jasmine Cottage trebuia să mai aştepte. Trebuiau să înceapă cu ceva mărunt şi să se dezvolte pe parcurs.

*

— Ieşti o vrăjitoare, *oh le?* întrebă Inchizitorul Şef.

— Da, răspunse sora mai mică a lui Pepper, care avea şase ani şi arăta ca o minge de fotbal micuţă, cu păr auriu.

— Nu trebuie să zici da, trebuie să spui nu, şuieră Călăul Şef, înghiontind suspectul.

— Şi după aia? întrebă suspectul.

— O să te torturăm ca să spui da, zise Călăul Şef. *Ţi-am spus* asta. E amuzant să torturezi. Nu doare. *Hastar lar visa,* adăugă ea iute.

Mica suspectă privi disprețuitoare decorul cartierului general al Inchiziţiei. Duhnea zdravăn a ceapă.

— Hmm, zise ea. Eu *vreau* să fiu vrăjitoare, cu nas plin de negi şi piele verde şi cu o pisică drăguţă şi o să-i spun Negruţa, şi cu o mulţime de alifii şi…

Călăul Şef dădu din cap către Inchizitorul Şef.

— Uite ce-i, zise disperată Pepper, nimeni nu zice *să nu fii* vrăjitoare, trebuie doar *să spui* că nu eşti vrăjitoare. N-are rost să ne chinuim atât, adăugă ea cu severitate, dacă ai de gând să spui *da* de îndată ce te întrebăm.

Suspecta se gândi la cele auzite.

— Dar *vreau* să fiu vrăjitoare, se văicări ea.

Ei-i masculi schimbară priviri exasperate. Chestia asta îi depăşea.

— Dacă spui *nu,* zise Pepper, o să-ţi dau grajdul păpuşii Sindy. Nu l-am folosit niciodată, adăugă ea uitându-se la ceilalţi Ei şi provocându-i să facă vreun comentariu.

— Ba *l-ai folosit,* se răsti sora ei. Te-am *văzut* şi e ros peste tot şi locul unde pui fânul e rupt şi...

Adam tuşi ca un magistru.

— Ieşti o vrăjitoare, *viva espana*? repetă el.

Sora aruncă o privire spre figura lui Pepper şi decise să nu rişte.

— Nu, hotărî ea.

*

Toată lumea fu de acord că fusese o tortură foarte bună. A fost însă greu s-o facă pe prezumtiva vrăjitoare să renunţe la ea.

Fusese o după-amiază fierbinte şi paznicii inchizitoriali se simţeau epuizaţi.

— Nu văd de ce eu şi fratele Brian trebuie să facem toată treaba, zise fratele Wensleydale, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Cred că-i cazul să cedeze şi să obţinem victoria. *Benedictine ina decanter.*

— De ce ne-am oprit, întrebă suspecta, cu apa curgându-i din pantofi.

Inchizitorul Şef îşi dăduse seama, în timpul cercetărilor sale, că Inchiziţia Britanică nu era încă gata pentru reintroducerea fecioarei de oţel şi a căluşurilor. Dar o ilustraţie a scaunului medieval pentru cufundat în apă sugerase că acest instrument fusese croit special pentru scopul lor. Aveai nevoie doar de un iaz, câteva scânduri şi o funie. Era felul de combinaţie care-i atrăsese întotdeauna pe Ei, care nu avură prea multă dificultate să le găsească pe toate trei.

Suspecta se înverzise la încheietură.

— E ca în leagăn, zise ea. Uraa!

— O să mă duc acasă, dacă nu putem reuşi, mormăi

fratele Brian. Nu văd de ce numai vrăjitoarele cele rele să aibă parte de distracţie.

— Nu-i permis să fie torturaţi şi inchizitorii, zise ferm Inchizitorul Şef, dar fără prea multă convingere.

Era o după-amiază fierbinte, robele inchizitoriale din saci vechi erau aspre şi miroseau a orz de grajd, iar iazul arăta foarte îmbietor.

— Bine, bine, zise el şi se întoarse spre suspectă. Eşti o vrăjitoare, bine, să nu mai faci asta, acum recunoaşte şi lasă rândul altuia. *Oh le!* adăugă el.

— Acum ce-o să se întâmple? întrebă sora lui Pepper.

Adam ezită. Se gândi că dacă o să-i dea foc, asta n-o să însemne sfârşitul necazurilor. În plus, era prea udă ca să ardă.

Şi îşi mai dădea vag seama că, într-un moment din viitor, or să fie puse întrebări despre pantofii plini de noroi şi despre rochiţa roz împănată de lintiţă. Dar asta avea să fie în viitor, iar acesta se afla la capătul celălalt al unei după-amiezi lungi şi fierbinţi, în care existau scânduri, funii şi iazuri. Viitorul putea să mai aştepte.

*

Viitorul veni şi trecu în felul acela uşor dezamăgitor în care o face viitorul, deşi domnul Young avea alte lucruri în minte decât rochii mânjite cu noroi şi se mulţumi să-i interzică lui Adam să se uite la televizor, ceea ce însemna că avea să se uite la aparatul vechi, în alb şi negru, din dormitorul său.

— Nu văd de ce nu putem să stropim cu furtunul, îl auzi Adam pe domnul Young spunându-i doamnei Young. Îmi plătesc ratele ca toată lumea. Grădina arată ca deşertul Sahara. Aş fi surprins dacă aş afla că a mai rămas apă în iaz. Eu cred că de asta se fac vinovate testele nucleare. Pe vremea când eram copil aveam veri cum se cuvine. Ploua tot timpul.

Acum Adam se împleticea singur de-a lungul cărării prăfuite. Era o împleticeală bună. Adam avea un mod de a se împletici care jignea toţi oamenii bine intenţionaţi. Nu

numai că permitea trupului său să se prăbuşească. Se împleticea *îndoindu-se,* iar forma umerilor săi reflecta durerea şi uluirea celor înfrânţi pe nedrept în dorinţa lor altruistă de a-i ajuta pe fraţii lor oameni.

Praful atârna greoi pe tufişuri.

— Fiecare va avea ce merită dacă vrăjitoarele vor cuceri întreaga ţară şi-i vor obliga pe toţi să mănânce hrană sănătoasă, să nu se ducă la biserică şi să danseze în horă fără haine pe ei, zise el, dând cu piciorul într-o piatră.

Recunoştea că perspectiva nu era prea îngrijorătoare – poate cu excepţia hranei sănătoase.

Câine se împleticea supus în spatele Stăpânului. Până atunci viaţa nu fusese cum îşi imaginase că avea să fie în ultimele zile dinaintea Harmaghedonului – dacă un câine din iad se aşteptase la ceva anume – dar, în ciuda voinţei sale, începuse să se bucure de ea.

Îl auzi pe Stăpânul său zicând:

— Pun pariu că nici măcar *victorienii* nu obligau oamenii să se uite la televizoare alb-negru.

Forma schimbă firea. Există un anumit mod de comportare potrivit unui căţeluş care este, de fapt, incorporat în genele sale. Nu poţi să capeţi forma unui căţel şi să speri să rămâi aceeaşi persoană. În fiinţa ta începe să pătrundă un simţământ intrinsec de căţeluş.

Vânase deja un şobolan. Fusese cea mai plăcută experienţă din viaţa lui.

— Or să aibă ce merită dacă o să fim cotropiţi de Forţele Răului, mormăi Stăpânul lui.

Şi mai erau şi pisici, îşi spuse Câine. Surprinsese pisica roşcată, uriaşă, din vecini şi încercase s-o facă terci prin intermediul privirii sale obişnuite, lucitoare, şi a mârâitului din adâncul gâtlejului, care funcţionaseră atât de bine în trecut. De data asta se alesese cu o lovitură peste bot de-i dăduseră lacrimile. Pisicile erau mult mai dure decât sufletele damnate, îşi zise Câine. Aştepta viitoarea experienţă cu o pisică. Plănuia să se repeadă la ea şi să latre furios. Era o chestie cu bătaie lungă, dar putea să meargă.

— Ar face bine să nu vină alergând la mine când bătrânul Picky o să fie transformat într-o broască, mormăi Adam.

În momentul acela îşi dădu seama de două lucruri. Unul era că paşii săi neconsolaţi îl purtau pe lângă Jasmine Cottage. Celălalt era că plângea cineva.

Adam era impresionat de lacrimi. Ezită un moment, apoi privi prudent peste gardul viu.

Pentru Anathema, care stătea pe un şezlong şi vedea printr-un pachet de şerveţele de hârtie, fu ca răsăritul unui soare mic şi ciufulit.

Adam se îndoia că tânăra era o vrăjitoare. Adam avea în minte o imagine foarte clară a unei vrăjitoare. Familia Young se rezuma la singura alegere posibilă dintre ziarele de duminică de cea mai bună categorie şi o sută de ani de ocultism luminat trecuseră pe lângă Adam. Femeia nu avea nas coroiat sau negi, era tânără… mda, destul de tânără. Asta era suficient.

— Salut, zise el, renunţând la târşâială.

Femeia îşi suflă nasul şi se uită la el.

Putem descrie în acest moment ce se vedea peste gardul viu. Ceea ce vedea Anathema era – după cum a spus ea mai târziu – ceva ca un zeu grec dinainte de perioada pubertăţii. Sau ca o ilustraţie din Biblie, una care arăta îngeri musculoşi săvârşind o pedepsire dreaptă. Era o figură care nu aparţinea secolului al douăzecilea. Era împodobită cu bucle aurii care străluceau. Parcă era sculptat de Michelangelo.

Dar Michelangelo n-ar fi inclus pantofii uzaţi, blugii zdrenţuiţi şi tricoul jegos.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Sunt Adam Young, zise Adam. Locuiesc ceva mai încolo, pe cărare.

— Oh. Da, am auzit de tine, zise Anathema, ştergându-se la ochi, iar Adam se umflă în pene. Doamna Henderson zice că trebuie să mă păzesc de tine.

— Sunt bine cunoscut pe aici, spuse Adam.

— Zice că eşti făcut să fii spânzurat, spuse Anathema.

Adam rânji. Notorietatea nu era la fel de bună ca şi celebritatea, dar era mai bună decât obscuritatea.

— Zice că tu eşti cel mai rău dintre Ei, adăugă Anathema, arătând un pic mai veselă, iar Adam dădu din cap. A zis: „Fii atentă la Ei, domnişoară, sunt o ceată de răzvrătiţi. Acest tânăr Adam e plin de Vechiul Adam".

— De ce plângeai? întrebă fără fasoane Adam.

— Oh? Oh, am pierdut ceva, zise Anathema. O carte.

— Dacă vrei, o să te ajut s-o cauţi, zise galant Adam. Ştiu o grămadă despre cărţi. Am scris o carte, cândva. Era o carte terifiantă. Era lungă de aproape opt pagini. Era despre un pirat care era un detectiv celebru. *Şi* am desenat poze. Dacă vrei, adăugă el, într-o izbucnire de mărinimie, te las s-o citeşti. Pun pariu că-i mult mai interesantă decât cartea pe care ai pierdut-o. Mai ales în partea cu nava cosmică în care a venit dinozaurul şi s-a luptat cu cowboii. Pun pariu că această carte a mea o să te înveselească. L-a amuzat şi pe Brian. A zis că nu s-a distrat niciodată atât de mult.

— Mulţumesc, sunt sigură că-i o carte foarte bună, zise femeia, îndrăgindu-l pe Adam pentru veşnicie. Dar n-am nevoie să mă ajuţi să caut cartea – cred că acum e prea târziu.

Apoi se uită gânditoare la Adam şi-i zise:

— Presupun că ştii foarte bine zona.

— Pe mile întregi.

— N-ai văzut doi bărbaţi într-o maşină mare, neagră? întrebă Anathema.

— Au furat cartea? se interesă Adam, devenind brusc interesat.

Prinderea unor hoţi internaţionali de cărţi ar fi însemnat un sfârşit plăcut al zilei.

— Nu chiar. Într-un fel. Adică n-au vrut s-o fure. Căutau Manor, dar m-am dus astăzi acolo şi nu ştia nimeni nimic despre ei. Cred că acolo a avut loc un fel de accident.

Femeia se uită la Adam. Era ceva ciudat în el, dar nu-şi dădea seama ce. Iar ea avea impresia că băiatul era important şi nu trebuia să-l lase să plece. Era ceva în el…

— Cum se chema cartea?

— *Drăguţele şi Precisele Profeţii ale lui Agnes Nutter, Vrăjitoare,* zise Anathema.

— Vrăitoare?

— Nu, vrăjitoare. Ca în *Machbeth,* zise Anathema.

— Am văzut piesa, zise Adam. A fost interesant modul în care se purtau regii. Grozav! Şi ce era drăguţ în carte?

— Drăguţ însemna precis. Sau exact.

Chiar era ceva ciudat. Un soi de intensitate indolentă. Începeai să simţi că, atunci când băiatul era în preajmă, atunci oricine altcineva, inclusiv peisajul, era doar un fundal.

Anathema era aici de o lună. Cu excepţia doamnei Henderson, care, în teorie, avea grijă de casă şi care, probabil, îi scotocea prin lucruri când avea ocazia, nu schimbase mai mult de zece vorbe cu nimeni. Lăsase lumea să creadă că era o artistă. Aici era felul acela de zonă de la ţară care plăcea artiştilor.

De fapt, era minunat aici. Era superb, în jurul satului. N-ar fi putut să fie mai frumos nici dacă Turner şi Landseer l-ar fi întâlnit pe Samuel Palmer într-o cârciumă[64] şi ar fi pictat totul, apoi l-ar fi adus pe Stubbs ca să picteze caii.

Iar chestia asta era deprimantă, pentru că aici avea să se întâmple totul. Conform lui Agnes. Care spunea asta într-o carte pe care ea, Anathema, reuşise s-o piardă. Sigur, avea dosarul cu notiţe, dar nu era acelaşi lucru.

Dacă Anathema ar fi fost stăpână pe deplin pe mintea sa în momentul acela – dar nimeni din jurul lui Adam nu era complet stăpân pe mintea sa – ar fi observat că de fiecare dată când încerca să se gândească la el dincolo de un nivel superficial, gândurile ei alunecau ca apa pe o raţă.

— Trăsnet! zise Adam, care se gândise la ce implica o carte cu profeţii drăguţe şi precise. Spune cine o să câştige campionatul naţional?

— Nu, zise Anathema.

— E vreo navă cosmică în ea?

---

[64] pictori celebri, Turner şi Palmer cunoscuţi pentru peisaje, Landseer pentru tablouri cu animale, Stubbs pentru cele cu cai (nt.)

— Nu prea multe, răspunse Anathema.

— Roboţi? întrebă Adam, plin de speranţă.

— Regret.

— Atunci mie nu mi se pare foarte drăguţă, zise Adam. Nu văd ce viitor e ăla fără roboţi şi nave cosmice.

Un viitor de vreo trei zile, îşi spuse mohorâtă Anathema. *Asta e în carte.*

— Vrei o limonadă? întrebă ea.

Adam ezită. Apoi decise să ia taurul de coarne.

— Uite ce-i, scuză-mă că întreb, dacă nu-s indiscret, eşti vrăjitoare? zise el.

Anathema îşi miji ochii. Asta însemna să-şi vâre nasul doamna Henderson în lucrurile tale.

— Unii ar spune că da, zise ea. De fapt, sunt o ocultistă.

— Oh! Mda. Atunci e în regulă, zise Adam şi se înveseli.

Femeia îl privi de sus până jos.

— Ştii ce-i un ocultist? întrebă ea.

— Oh, da, răspunse Adam, confidenţial.

— Acum eşti mai liniştit, zise Anathema. Intră. O să beau şi eu. Şi… Adam Young…

— Da?

— Nu-i aşa că îţi spui „N-am nimic la ochi, nu-i nevoie să fie examinaţi“?

— Cine, eu? zise Adam, simţindu-se vinovat.

*

Câine crea probleme. Nu voia să intre în casă. Se ghemuise pe prag, mârâind.

— Hai, câine prost, îi zise Adam. E doar vechiul Jasmine Cottage, adăugă el, uitându-se stânjenit la Anathema. De obicei face tot ce-i spun, imediat.

— Putem să-l lăsăm în grădină, zise Anathema.

— Nu, spuse Adam. Trebuie să facă ceea ce i se spune. Am citit într-o carte. Dresajul e foarte important. Orice câine poate fi dresat, aşa scrie acolo. Tatăl meu a zis că pot să-l păstrez doar dacă e dresat cum se cuvine. *Câine!* Intră înăuntru!

Câine scânci şi-l privi implorator. Coada lui miţoasă lovi

podeaua o dată sau de două ori.

Vocea Stăpânului său.

Fără pic de chef, ca şi cum ar fi înaintat împotriva unei furtuni puternice, potaia se târî peste prag.

— Bravo, zise Adam, mândru. Bun băiat!

Şi încă o bucăţică de Iad arse…

Anathema închise uşa.

Întotdeauna existase o potcoavă pe uşa de la Jasmine Cottage, încă de la primul ei locatar, în urmă cu mai multe secole. Moartea Neagră făcea ravagii pe vremea aceea şi el se gândise că trebuia să se apere prin toate mijloacele.

Potcoava era roasă şi pe jumătate acoperită de vopseaua veacurilor. Aşa că nici Adam, nici Anathema nu o băgară în seamă, nici nu observară că acum se răcea de-o căldură albă.

*

Cacaua lui Aziraphale se răcise bocnă.

Singurul sunet din cameră era cel produs, din când în când, de întoarcerea unei pagini.

Tot din când în când se auzea câte un ciocănit la uşă, când posibilii clienţi de la Cărţi Intime, de alături, greşeau intrarea. Îngerul îi ignoră.

Uneori era gata să înjure.

*

Anathema nu se simţea acasă în căsuţa aceea. Majoritatea instrumentelor ei fuseseră îngrămădite pe masă. Interiorul arăta interesant. De fapt, arăta ca şi cum un preot voodoo ar fi avut acces într-un magazin de echipament ştiinţific.

— Nemaipomenit! zise Adam, minunându-se de ce vedea. Ce-i chestia asta cu trei picioare?

— E un teodolit, răspunse Anathema, din bucătărie. E pentru trasarea liniilor de forţă magnetică.

— Ce sunt astea?

Ea îi spuse.

— Vai de mine, zise el. Asta sunt?

— Da.

— Peste tot?

— Da.

— Nu le-am văzut niciodată. Uimitor, să fie în jurul meu liniile astea de forţă invizibile şi să nu le văd.

Adam nu asculta deseori, dar petrecu cele mai captivante douăzeci de minute din viaţa sa – sau cel puţin din viaţa sa de până atunci. Nimeni din gospodăria Young nu bătea în lemn sau arunca sare peste umăr. Singura înclinare în direcţia superstiţiilor fusese o afirmaţie susţinută doar pe jumătate, pe vremea când Adam fusese mai mic, anume că Moş Crăciun coboară prin cămin.[65]

Fusese flămând de ceva mai ocult decât un Festival al Recoltei. Cuvintele Anathemei curgeau în mintea lui ca apa într-un teanc de sugativă.

Câine stătea întins sub masă şi mârâia. Începuse să aibă îndoieli serioase în propria-i privinţă.

Nu numai că Anathema credea în liniile de forţă magnetice, dar şi în foci, balene, biciclete, păduri tropicale, grăunţe întregi în pâine, hârtie reciclată, sud-africanii albi afară din Africa de Sud şi americanii practic de pretutindeni, inclusiv din Long Island. Nu-şi compartimenta credinţele. Acestea erau unite într-o credinţă enormă, fără cârpeli, în comparaţie cu care cea a Ioanei D´Arc părea o chestie destul de simplă. Pe scara mutării munţilor, credinţa ei măsura cel puţin 0,5 dintr-un alp.[66]

Nimeni nu mai folosise până atunci cuvântul „mediu" în preajma lui Adam. Pădurile tropicale din America de Sud reprezentau o carte apropiată pentru Adam, care nici măcar nu era făcută din hârtie refolosită.

Singura dată când o întrerupse fu ca să fie de acord cu

---

[65] Dacă Adam ar fi avut în zilele acelea puteri depline, Crăciunul familiei Young ar fi fost distrus în urma descoperirii unui om gras, mort, înfundat cu capul în jos în traseul central pentru încălzire. (na.)

[66] Merită să observăm că majoritatea oamenilor depăşesc rareori 0,3 dintr-un alp, adică 30 de centialpi. Adam credea lucruri pe o scară de la 2 la 15640 Evereşti. (na.)

punctul ei de vedere în privinţa energiei nucleare.

— Am fost la o centrală electrică nuculară. A fost *plictisitor.* Nu era nici fum verde, nici chestii care să bolborosească în tuburi. N-ar trebui să existe dacă n-au chestii care bolborosesc atunci când vin oamenii de departe să le vadă. Nu erau decât o grămadă de oameni care stăteau acolo şi ăia nu purtau nici măcar costume spaţiale.

— Au făcut toată bolboroseala după ce vizitatorii s-au întors acasă, zise Anathema, posomorâtă.

— Îhî, zise Adam.

— Ar trebui să dispară chiar în clipa asta.

— Să se înveţe minte că n-au bolborosit, zise Adam.

Anathema dădu din cap. Tot încercase să-şi dea seama ce era ciudat la Adam, iar acum reuşise.

Băiatul nu avea aură.

Anathema era expertă în aure. Putea să le vadă, dacă se străduia suficient. În jurul capetelor oamenilor exista o mică licărire de lumină. Conform cărţii pe care o citise, culoarea acesteia îţi spunea lucruri despre sănătatea şi despre starea lor generală. Toată lumea avea o aură. La indivizii meschini, închişi în sine, era doar un contur slab, tremurător, în timp ce oamenii creativi, expansivi, puteau să aibă una care se întindea mai mulţi inci în jurul trupului.

Nu auzise niciodată de cineva fără aură, dar nu vedea niciuna în jurul lui Adam. Şi cu toate acestea, băiatul părea vesel, entuziast şi echilibrat ca un giroscop.

Poate sunt obosită, îşi spuse ea.

Oricum, era încântată şi bucuroasă să găsească un elev atât de dornic să înveţe. Îi împrumută câteva exemplare din Ne*w Aquarian Digest, o* revistuţă scoasă de nişte prieteni ai ei.

Acestea schimbară viaţa băiatului. Sau, cel puţin i-o schimbară pentru ziua aceea.

Spre uimirea părinților, Adam se duse la culcare devreme şi stătu sub pături până după miezul nopţii, cu o lanternă, revistele şi o pungă de dropsuri cu lămâie. Din

când în când, din gura lui care mesteca feroce izbucnea câte un „Excelent!“.

Când bateriile se terminară, ieşi de sub pături, în camera întunecată şi rămase întins pe spate cu capul pe mâini, părând că priveşte grupul de luptători X-wing ce atârnau de tavan. Aceştia se mişcau uşor în briza nopţii.

Dar Adam nu-i privea cu adevărat. Se uita la panorama strălucitoare a propriei sale imaginaţii, care se rotea ca la bâlci.

Astea nu erau mătuşa lui Wensleydale şi o sticlă de vin. Felul ăsta de ocultism era mult mai interesant.

În plus, îi plăcea Anathema. Sigur că tipa era foarte bătrână, dar când Adam plăcea pe cineva, dorea ca persoana aceea să fie fericită.

Se întrebă cum s-o facă fericită pe Anathema.

Se crede că evenimentele care au schimbat lumea au fost chestii de genul bombe puternice, politicieni nebuni, cutremure de pământ uriaşe sau mari deplasări de populaţie, dar acum se recunoaşte că acesta e un punct de vedere foarte învechit şi exprimat de oameni care n-au niciun contact cu gândirea modernă. Lucrurile care schimbă lumea *cu adevărat* sunt, conform teoriei haosului, lucrurile mărunte. Un fluture bate din aripi în jungla amazoniană şi, ca urmare, o furtună face ravagii în jumătate din Europa.

Undeva, în capul ce dormea al lui Adam, se ivise un fluture.

Poate că Anathema ar fi reuşit – sau poate că n-ar fi reuşit – să vadă mai limpede lucrurile dacă i s-ar fi permis să descopere motivul foarte evident pentru care nu putea să vadă aura lui Adam.

Era acelaşi motiv pentru care oamenii din Trafalgar Square nu pot să vadă Anglia.

*

Se declanşă alarma.

Sigur, nu era nimic special în declanşarea unei alarme în camera de control a unei centrale electrice nucleare. Se

declanşează tot timpul. Din cauză că există multe indicatoare şi aparate de măsură, un lucru important poate să treacă neobservat, dacă nu-i remarcat de la primul ţiuit.

Iar slujba de inginer responsabil de schimb cere un soi de oameni solizi, capabili şi care nu se lasă amăgiţi, felul de oameni care te face să nu fugi direct în parcare, în caz de urgenţă. De fapt, felul de oameni care lasă impresia că fumează pipă chiar şi atunci când nu fumează.

Era ora trei dimineaţa, în camera de control a centralei electrice de la Turning Point, de obicei un moment drăguţ, liniştit, când nu-s prea multe de făcut, ci doar să completezi jurnalul de bord şi să asculţi mugetul îndepărtat al turbinelor.

Până în momentul acela.

Horace Gander se uită la luminile roşii aprinse. Apoi se uită la anumite cadrane. După care se uită la figurile colegilor săi. După care îşi îndreptă privirea spre cadranul cel mare din capătul încăperii. Patru sute douăzeci de megawaţi demni de încredere şi foarte ieftini părăseau centrala. Conform altor cadrane, nu-i producea nimic.

Nu zise „E bizar“. N-ar fi zis aşa ceva nici dacă o turmă de oi ar fi trecut cu bicicletele pe lângă el, cântând la violină. Nu era felul de lucruri pe care le spune un inginer cu responsabilitate.

Dar zise:

— Alf, ar fi bine să-l suni pe directorul centralei.

Trecură trei ore foarte încărcate. În care s-au dat o mulţime de telefoane, telexuri şi faxuri. Douăzeci şi şapte de oameni au fost sculaţi din pat într-o succesiune rapidă, iar aceştia au sculat încă cincizeci şi trei, pentru că atunci când un om este trezit în panică la patru dimineaţa îşi doreşte să ştie că nu-i singur.

Oricum, ai nevoie de o grămadă de aprobări înainte să ţi să dea voie să deşurubezi capacul unui reactor nuclear şi să te uiţi înăuntru.

Le primiră. Deşurubară capacul. Se uitară înăuntru.

Horace Gander zise:

— Trebuie să existe un motiv logic pentru asta. Cinci

sute de tone de uraniu nu ies de capul lor afară şi pleacă.

Aparatul de măsură din mâna lui ar fi trebuit să scoată nişte ţiuituri puternice. În loc de asta, scotea din când în când nişte ticăituri, fără nicio tragere de inimă.

Acolo unde ar fi trebuit să fie reactorul se afla un spaţiu gol. Ai fi putut să joci squash în el.[67]

Chiar pe fundul lui, în centrul podelei reci, luminate, se afla un drops cu lămâie.

Afară, în sala ca o peşteră a turbinelor, maşinile urlau în continuare.

Iar la o sută de mile de locul acela, Adam Young se întoarse în somn de pe o parte pe alta.

[67] un soi de tenis de câmp, se joacă pe un teren limitat de un zid (nt.)

Vineri

Raven Sable, zvelt, bărbos şi îmbrăcat complet în negru, stătea în spate, în limuzina lui neagră, cu linii zvelte, vorbind la telefonul lui negru, cu linii zvelte, cu baza sa de pe Coasta de Vest.

— Cum merge? întrebă el.

— Se pare că bine, şefu', spuse conducătorul departamentului de marketing. O să iau mâine micul dejun cu cumpărătorii din principalele lanţuri de magazine. Nicio problemă. Luna viitoare, pe vremea asta, vom avea MEALS în toate magazinele.

— Bună treabă, Nick.

— Nicio problemă. Nicio problemă. Rave, se ştie că mă sprijini. Tipule, eşti un mare conducător. M-ai ajutat mult.

— Mulţumesc, zise Sable şi întrerupse legătura.

Era deosebit de mândru de MEALS.

Corporaţia Newtrition începuse ca o firmă mică, în urmă cu unsprezece ani. O echipă redusă de specialişti nutriţionişti, o echipă uriaşă de marketing şi de relaţii publice şi o emblemă bine aleasă.

Doi ani de investiţii şi cercetare la Newtrition avuseseră ca rezultat CHOW. CHOW conţinea molecule de proteină toarse, împletite şi ţesute, proiectate cu grijă ca să fie ignorate chiar şi de către cele mai vorace enzime din sistemul digestiv; îndulcitori cu cantitate redusă de calorii, uleiuri minerale care înlocuiau uleiuri vegetale; materiale fibroase, coloranţi şi întăritori de gust. Rezultatul final fusese un aliment care aproape că nu putea fi deosebit de altele, cu excepţia a două lucruri. În primul rând, preţul, care era un pic mai mare, şi în al doilea rând conţinutul nutritiv, care era, în mare, echivalentul nutritiv al unui walkman Sonny. Nu conta cât de mult mâncai, tot pierdeai

în greutate.[68]

Oamenii graşi o cumpărau. Oamenii slabi care nu voiau să se îngraşe o cumpărau. CHOW era mâncarea de dietă supremă – toarsă, ţesută, bătătorită şi modelată astfel ca să imite orice, de la cartofi la friptură de vită, deşi cel mai bine se vindea cea care imita carnea de pui.

Sable stătuse şi se uitase cum curgeau banii. Privise cum CHOW umpluse treptat nişa ecologică ce fusese umplută anterior de mâncarea străveche, fără marcă de fabricaţie.

După CHOW urmase SNACKS – mâncare proastă pentru proşti.

MEALS era ultima invenţie a lui Sable.

MEALS era CHOW la care se adăugase zahăr şi grăsime. Teoria spunea că, dacă mănânci suficient MEALS poţi să: a) ajungi foarte gras şi b) să mori de malnutriţie.

Paradoxul îl încânta pe Sable.

MEALS fusese testată în toată America. Pizza MEALS, peşte MEALS, szechuan MEALS, orez macrobiotic MEALS, chiar şi hamburgeri MEALS.

Limuzina lui Sable se afla în parcarea localului Burger Lord din Des Moines, Iowa – o firmă specializată în minuturi deţinută de organizaţia sa. De aici fuseseră pilotaţi hamburgerii MEALS în ultimele şase luni. Sable voia să vadă ce fel de rezultate aveau să fie obţinute.

Se aplecă şi bătu în geamul care-l despărţea de şofer. Şoferul apăsă un buton, iar geamul se trase la o parte.

— Domnule?

— Marlon, mă duc să arunc o privire asupra operaţiei noastre. Mă întorc în zece minute. Apoi ne înapoiem în Los Angeles.

— Domnule…

Sable se duse iute în Burger Lord. Localul era exact ca oricare alt Burger Lord din America.[69] McLordy, clovnul,

---

[68] Şi păr. Şi culoarea pielii. Şi, dacă mâneai suficient de mult timp, şi semnele vitale. (na.)

[69] Dar nu ca oricare Burger Lord din lume. De exemplu, Burger Lord-urile din Germania vindeau bere blondă în loc de bere din rădăcini, în

dansa în Colţişorul Copiilor. Echipa de deservire avea zâmbete strălucitoare, identice, care nu ajungeau niciodată la privire. Dincolo de tejghea, un bărbat dolofan, între două vârste, în uniforma Burger Lord, trântea burgeri pe grătar, fluierând uşor, fericit în munca sa.

Sable se duse la tejghea.

— Bună-numele-meu-e-Marie, zise fata din spatele tejghelei. Cu-ce-pot-să-vă-ajut?

— Un tunet exploziv mare dublu, încă o porţie de cartofi prăjiţi, fără muştar, zise el.

— Ceva-de-băut?

— Un shake special gros, bine bătut, cu ciocolată şi banane.

Fata apăsă pe micile pătrate cu pictograme de la casa de marcat. (Ştiinţa de carte nu mai era necesară pentru a fi angajat în aceste restaurante. Zâmbitul era.) Apoi se întoarse către bărbatul dolofan din spatele tejghelei.

— TEMD, IOPCP, fără muştar, zise ea. Cioc-shake.

— Îhâhă, croncăni bucătarul, apoi puse mâncarea în mici recipiente din hârtie, oprindu-se doar să-şi dea freza încărunţită din ochi. Gata, zise el.

Fata luă recipientele fără să se uite la el, iar individul se reîntoarse vesel la grătar, cântând liniştit:

— Iubeşte-mă blând, iubeşte-mă mult, nuuu mă lăsa să plec…[70]

Sable remarcă faptul că fredonatul omului intra în contradicţie cu muzica de fundal a Burger Lord, o înregistrare a melodiei pentru reclamă a Burger Lord. Ţinu minte să dea ordin să fie concediat.

Bună-numele-meu-e-Marie îi dădu lui Sable MEAL-ul lui şi-i ură o zi plăcută.

---

timp ce Burger Lord-urile din Anglia reuşiseră să extragă toate virtuţile localurilor cu minuturi din America (de exemplu, viteza cu care era livrată mâncarea) şi le înlăturaseră cu grijă; mâncarea sosea după o jumătate de oră, la temperatura camerei şi numai din cauza fâşiei de lăptucă fierbinte puteai să deosebeşti burgerul de chiflă. Iniţiatorii vânzărilor prin Burger Lord fuseseră împuşcaţi la douăzeci şi cinci de minute după ce puseseră piciorul în Franţa (na.)

[70] vers din Love me tender, melodie interpretată de Elvis Presley (nt.)

Sable găsi o măsuţă de plastic, se aşeză pe un scaun din plastic şi examină mâncarea.

Chiflă artificială. Burger artificial. Cartofi prăjiţi care nu văzuseră niciodată cartofi. Sos fără hrană. Chiar şi o felie artificială de murătură (Sable era foarte încântat de ea). Nu se osteni să-şi privească băutura. Nu avea niciun fel de conţinut nutritiv, dar niciunul dintre rivalii săi nu vindea aşa ceva.

În jurul lui, oamenii îşi mâncau nemâncarea, fără semne vizibile de plăcere, dar nici cu scârba ce putea fi zărită în lanţurile de localuri cu burgheri de pe toată planeta.

Se ridică, duse tava la recipientul VĂ RUGĂM SĂ ARUNCAŢI CU GRIJĂ RESTURILE şi aruncă totul acolo. Dacă i-ai fi spus că există copii care mor de foame în Africa, ar fi fost încântat că ai observat asta.

Cineva îl trase de mânecă.

— Pseudonim Sable? întrebă un bărbat scund, cu ochelari, cu şapcă de la International Express, care ţinea un pachet învelit în hârtie cafenie.

Sable dădu din cap.

— Mi-am zis că dumneavoastră sunteţi. M-am uitat în jur, un bărbat înalt cu barbă, costum frumos, nu pot fi prea mulţi aici. Un pachet pentru dumneavoastră, domnule.

Sable semnă cu numele său adevărat – un cuvânt din şapte litere. Semăna cu farmece.

— Mulţumesc frumos, spuse comisionarul, apoi adăugă, după o pauză: Tipul ăla, de dincolo de tejghea... vă aminteşte de cineva?

— Nu, zise Sable şi-i dădu omului un bacşiş – cinci dolari – apoi deschise pachetul.

În el era o balanţă mică de bronz.

Sable zâmbi. Un zâmbet viclean, care dispăru imediat.

— Tocmai la timp, zise el.

Vârî balanţa în buzunar, fără să-i pese că-i strica linia costumului său negru, şi se înapoie la limuzină.

— Ne întoarcem la birou? întrebă şoferul.

— Mergem la aeroport, zise Sable. Telefonează, vreau un bilet pentru Anglia.

— Da, domnule. Bilet de întoarcere în Anglia.

Sable pipăi balanţa din buzunar.

— Să fie o singură călătorie, spuse el. O să mă întorc pe cont propriu. Oh, şi sună la birou, anulează toate întâlnirile.

— Pentru cât timp, domnule?

— Pentru viitorul previzibil.

În Burger Lord, dincolo de tejghea, bărbatul cel solid cu freză puse altă jumătate de duzină de burgeri pe grătar. Era cel mai fericit om din întreaga lume şi cânta, foarte încet:

— … n-am prins niciodată un iepure, fredona el de unul singur, şi tu nu eşti prietenul meu.[71]

*

Ei ascultară cu interes. Burniţa uşor, iar burniţa era oprită cu greu de foile ruginite de tablă şi de bucăţile roase de linoleum care acopereau vizuina lor din carieră. Ei se lăsau întotdeauna în grija lui Adam, acesta trebuind să se gândească la ce să facă atunci când ploua. Nu fuseseră dezamăgiţi niciodată. Ochii lui Adam străluceau de bucuria a ceea ce aflase.

Acest lucru se întâmplase la trei dimineaţa, înainte să adoarmă sub o grămadă de reviste *New Aquarians.*

— Şi a existat un om numit Charles Fort, le spuse el. Putea să facă să plouă cu peşti, broaşte şi alte chestii.

— Oho, zise Pepper. *Pun pariu* că putea. Broaşte vii?

— Oh, da, zise Adam, încingându-se din cauza subiectului. Ţopăiau prin jur, orăcăiau şi toate celelalte. Oamenii îl plăteau să plece şi, şi…

Adam îşi scormoni prin minte, căutând ceva să satisfacă auditoriul. Citise prea mult de-o dată.

— Şi a navigat cu *Mary Celeste* şi a găsit Triunghiul Bermudelor. E în Bermuda, adăugă el, binevoitor.

— Nu, nu putea să facă asta, replică ferm Wensleydale, pentru că am citit despre *Mary Celeste* şi nu era nimeni pe navă. E celebră pentru că nu era nimeni pe ea. Au găsit-o

[71] *Hound dog* a fost interpretat și de Elvis Presley (nt.)

plutind singură, fără nimeni la bord.

— N-am spus că era acolo când *au găsit-o,* zise tăios Adam. Pen'că nu era. Pen'că un OZN a aterizat şi l-a luat. Credeam că toată lumea *ştie* asta.

Ei se relaxară un pic. Erau pe terenul lor când venea vorba de OZN-uri. Dar nu erau prea siguri în legătură cu OZN-urile New Age, aşa că-l ascultară politicoşi pe Adam vorbind despre acest subiect. Dar, într-un fel, OZN-urile moderne nu aveau savoare.

— Dacă aş fi un extraterestru, zise Pepper, exprimând opinia tuturor, nu m-aş duce peste tot vorbind oamenilor despre armonia cosmică mistică. Le-aş fi spus – vocea ei deveni aspră şi nazală, ca a cuiva deranjat de o mască rea, neagră – „Aişta eşte un laşer, aşa că faşeţi se vă şpun, porşilor rebeli".

Ei dădură din cap. Un joc favorit din cariera de var se bazase pe un serial de succes cu lasere, roboţi şi o prinţesă care avea părul împletit ca nişte căşti stereo. (fuseseră de acord, fără să scoată măcar un cuvânt, că, dacă trebuia să joace cineva rolul acelei prinţese tâmpite, persoana aceea nu va fi Pepper) De obicei, jocul se termina cu o bătaie în legătură cu cine avea să poarte găletuşa de cărbuni şi să distrugă planete. Adam era cel mai bun la chestia asta – când juca rolul ticălosului, părea că poate să distrugă cu adevărat lumea. Ei erau, prin firea lor, de partea distrugătorilor de planete, cu condiţia ca, *în acelaşi timp,* să li se permită să salveze prinţese.

— Cred că aşa obişnuiau să facă, zise Adam. Dar acum e altfel. Au lumina aia albastră în jurul lor şi colindă peste tot, făcând bine. Un soi de poliţişti galactici, care merg peste tot şi spun tuturor să trăiască în armonie universală şi alte chestii de genul ăsta.

Urmă un moment de tăcere, în care fiecare se gândea la această irosire a OZN-urilor perfecte.

— M-am întrebat întotdeauna de ce li se spune OZN-uri, zise Brian, din moment ce se ştie că sunt farfurii zburătoare. Adică sunt Obiecte Zburătoare *Identificate.*

— Pentru că guvernul ascunde toată chestia asta, zise

Adam. Milioane de farfurii zburătoare aterizează tot timpul şi guvernul continuă să ascundă totul.

— De ce? întrebă Wensleydale.

Adam ezită. Ceea ce citise nu-i oferise o explicaţie rapidă pentru asta. *New Aquarian* pornea de la credinţa fundamentală, atât a revistei cât şi a cititorilor săi, că guvernul ascundea totul.

— Pen'că e *guvern,* răspunse simplu Adam. Asta fac guvernele. Indivizii au clădirea aia mare din Londra, plină cu cărţi despre lucrurile pe care le ascunde guvernul. Când primul ministru se duce la serviciu dimineaţa, primul lucru pe care îl face e să se uite pe o listă mare cu tot ce s-a întâmplat noaptea şi pune o ştampilă mare, roşie, pe ea.

— Pun pariu că bea mai întâi o cană cu ceai, iar apoi citeşte hârtiile, zise Wensleydale, care, într-o ocazie memorabilă, în timpul vacanţei, se dusese pe neaşteptate la biroul tatălui său, unde îşi formase anumite impresii. Şi discută despre ce a fost la televizor în seara trecută.

— Bine, în reglă, dar după *asta* se apucă de cărţi şi de ştampila cea mare.

— Pe care scrie „Ascundeţi Asta“, zise Pepper.

— Scrie Strict Secret, zise Adam, afectat de această tentativă de creativitate bipartizană. E ca şi cu centralele electrice nuculare. Explodează tot timpul, dar nimeni nu ştie, pen'că guvernul ascunde asta.

— Nu explodează *mereu,* zise Wensleydale, sever. Tatăl meu spune că sunt sigure şi că nu trebuie să trăim într-o seră. Oricum, există o poză mare a uneia în revista mea cu desene şi acolo nu scrie nimic despre faptul că explodează.[72]

---

[72] Revista de care vorbea Wensleydale era un săptămânal din 94, numit Wonders of Nature and Science, (na.) (nt. Minunile naturii şi ştiinţei). Avea toate numerele apărute până atunci şi ceruse de ziua lui un aparat de legat cărţi. Lectura săptămânală a lui Brian consta în tot ce avea semnul exclamării în titlu, precum „WhiZZZ!“ sau „Clang!“. Aşa era şi Pepper, deşi aceasta n-ar fi recunoscut nici supusă la cele mai rafinate torturi că ea cumpăra pe ascuns *Just Seventeen* (nt. Doar șaptesprezece ani). Adam nu citea niciun fel de reviste cu poze. Acestea nu imaginau felul de lucruri care-i treceau lui prin cap.

— Da, zise Brian. Dar după aceea mi-ai împrumutat revista şi ştiu ce *fel* de poză era.

Wensleydale ezită, apoi spuse cu vocea plină de răbdare greu încercată:

— Brian, doar pentru că scrie Diagrama Exploziei…

Urmă obişnuita încăierare scurtă.

— Uite ce-i, zise sever Adam, vreţi să vă povestesc despre Era Vărsătorului sau nu vreţi?

Încăierarea, niciodată foarte serioasă în frăţietatea Lor, încetă.

— Bine, zise Adam, apoi se scărpină în cap. Aţi reuşit să mă faceţi să uit unde rămăsesem, se plânse el.

— La farfuriile zburătoare, zise Brian.

— Da. Da. Ei bine, dacă *vedeţi* un OZN zburând, oamenii guvernului or să vină şi or să vă muştruluiască, zise Adam, revenind la povestea sa. Într-o maşină mare, neagră. Se întâmplă mereu în America.

Ei dădură din cap, cu înţelepciune. În privinţa asta nu aveau nicio îndoială. Pentru ei, America era locul în care se duc oamenii buni când mor. Erau pregătiţi să creadă că în America se poate întâmpla orice.

— Probabil că atâţia oameni în maşini negre, care muştruluiesc oamenii pentru că au văzut OZN-uri, blochează circulaţia, zise Adam. Spun că dacă o să continui să zici că le-ai văzut, o să ai un Accident Nasol.

— Probabil o să fii călcat de o maşină mare, neagră, zise Brian, rupându-şi o coajă de pe un genunchi murdar. Ştiţi, zise el, luminându-se la faţă, vărul meu zice că în America există magazine în care se vinde îngheţată cu treizeci şi nouă de arome diferite?

Asta reuşi, pentru scurt timp, să-l amuţească şi pe Adam.

— Nu există treizeci şi nouă de arome de îngheţată, zise Pepper. Nu există treizeci şi nouă de arome în întreaga lume.

— Pot să existe, dacă le amesteci, zise Wensleydale, clipind ca o bufniţă. Ştiţi voi. Căpşuni *şi* ciocolată.

Ciocolată *şi* vanilie. Căpşuni *şi* vanilie *şi* ciocolată, adăugă el, jalnic, după ce se străduise să-şi amintească alte arome englezeşti.

— Şi mai există Atlantida, zise Adam, cu voce puternică.

Cu asta le trezi interesul. Le plăcea Atlantida. Oraşe care se scufundau în mare erau chiar pe strada Lor. Ei ascultară cu atenţie pălăvrăgeala despre piramide, preoţi bizari şi secrete străvechi.

— S-a întâmplat brusc sau încet? întrebă Brian.

— Într-un fel brusc *şi* încet, zise Adam, pen'că o mulţime dintre ei au plecat cu bărcile în toate celălalte ţări şi i-au învăţat pe cei de acolo cum să se descurce la matematică, engleză, istorie şi alte chestii.

— Nu văd ce-i grozav în asta, zise Pepper.

— Probabil că a fost amuzant, când s-a scufundat, zise Brian, gânditor, amintindu-şi de singura ocazie în care partea de jos a Tadfield-ului fusese inundată: oameni care aduceau laptele şi ziarele cu barca, nimeni n-a trebuit să se ducă la şcoală…

— Dacă *eu* aş fi fost din Atlantida, aş fi rămas pe loc, zise Wensleydale, iar afirmaţia sa fu primită cu râsete dispreţuitoare, dar el insistă. Trebuie doar să porţi o cască de scafandru. Şi să baţi în cuie ferestrele, după ce-ai umplut casa cu aer. Ar fi fost grozav.

Adam răspunse la spusele lor cu privirea aceea rece pe care o rezerva oricărui dintre Ei care avea o idee ce i-ar fi plăcut s-o fi avut el primul.

— Poate că au făcut asta, acceptă el, cam fără vlagă. După ce au expediat toţi profesorii cu bărcile. Poate că toţi ceilalţi au rămas, atunci când Atlantida s-a scufundat.

— Nu mai trebuia să te speli, spuse Brian, ai cărui părinţi îl obligau să se spele mult mai mult decât considera el că-i sănătos sau că folosea la ceva: chestia asta era *înrădăcinată* în Brian. Fiindcă totul ar fi rămas curat. Şi puteai să cultivi alge şi alte chestii în grădină şi să împuşti rechini. Să ai ca animale de casă caracatiţe şi alte chestii. Şi nu mai existau şcoli şi toate celelalte, pentru că expediaseră toţi profesorii…

— Ar putea să mai fie şi acum, acolo jos, spuse Pepper.

Ei se gândiră la atlanţii îmbrăcaţi în robe mistice largi şi cu vase cu peşti aurii, distrându-se în adâncuri, sub apele agitate ale oceanului.

— Oho! exclamă Pepper, exprimând însumarea simţămintelor lor.

— Acum ce mai facem? întrebă Brian. S-a luminat un pic.

Până la urmă se jucară de-a Charles Fort Descoperind Lucruri. Jocul consta în faptul că unul dintre Ei se plimba prin jur cu rămăşiţele unei umbrele, în timp ce ceilalţi îl bombardau cu o ploaie de broaşte sau, mai bine zis, de broască. Găsiseră doar una singură în iaz. Era o broască bătrână, care-i ştia pe Ei de demult, şi le tolera interesul ca preţ ce trebuie plătit pentru un iaz în care nu existau ştiuci şi ţipari. Îl considerase un lucru normal pentru un timp, înainte de a începe să spere la o ascunzătoare secretă şi nedescoperită până atunci, într-o canalizare veche.

Apoi Ei se duseră acasă, să prânzească.

Adam era foarte încântat de treaba făcută în dimineaţa aceea. *Ştiuse* deja că lumea e un loc interesant, iar imaginaţia sa o populase cu piraţi, cu bandiţi, cu spioni, cu astronauţi şi cu alte persoane asemănătoare. Dar avusese bănuiala că, dacă examinezi lucrurile în mod serios, aveai să descoperi că erau doar lucruri din cărţi, care nu existau cu adevărat.

În timp ce Era Vărsătorului era *cu adevărat* adevărată. Oameni în toată firea, adulţi, scriseseră o grămadă de cărţi despre ea (revista *New Aquarian* era plină cu referiri la ele) iar Bigfoot, Oamenii Molie, Yeti, monştrii marini şi pumele din Surrey existau *cu adevărat.* Dacă Fernando Cortez, pe culmea sa din Darien, avusese şi el picioarele un pic ude, pentru că încercase să prindă broaşte, s-ar fi simţit exact ca şi Adam în acel moment.

Lumea era minunată şi bizară, iar el era în mijlocul ei.

Îşi înfulecă iute prânzul şi se retrase în camera sa. Mai erau câteva reviste pe care nu le citise încă.

*

Cacaua era o mâzgă cafenie, ce umplea pe jumătate cana.

Unii oameni petrecuseră sute de ani încercând să priceapă profeţiile lui Agnes Nutter. Fuseseră, în principiu, foarte inteligenţi. Anathema Device, care era atât de asemănătoare lui Agnes pe cât îi permitea descendenţa genetică, era cea mai bună din toată ceata. Dar niciunul dintre ei nu fusese înger.

Multe persoane care îl întâlniseră pe Aziraphale pentru prima oară îşi formaseră despre el trei impresii: că era englez, că era inteligent şi că era homosexual. Două dintre aceste păreri erau greşite: Raiul nu se află în Anglia, indiferent ce au crezut unii poeţi, iar îngerii sunt asexuaţi, cu excepţia cazului când vor să facă un efort. Dar Aziraphale *era* inteligent. Şi era de-o inteligenţă îngerească. Aceasta nu este mai mare decât cea omenească într-un mod deosebit, ci mai extinsă şi beneficiază de toate avantajele unei practici de mii de ani.

Aziraphale era primul înger care deţinuse un calculator. Fusese unul ieftin, lent, din plastic, care fusese prezentat ca fiind ideal pentru firmele mici. Aziraphale îl folosise cu religiozitate pentru a-şi ţine contabilitatea, care fusese atât de scrupulos de precisă, încât autorităţile financiare îl controlaseră de cinci ori, cu credinţa profundă că individul omorâse pe cineva.

Dar calculele acestea erau de-un soi pe care niciun calculator nu le putea face. Uneori, Aziraphale mâzgălea ceva pe o bucată de hârtie de lângă el. Aceasta era acoperită cu simboluri pe care doar opt oameni din lume ar fi fost în stare să le priceapă; doi dintre ei primiseră premiul Nobel şi unul dintre ceilalţi şase făcea pe el şi nu avea voie să umble cu lucruri ascuţite, din cauza a ceea ce putea face cu ele.

*

Anathema mânca supă miso şi studia cu atenţie hărţile

ei. Nu exista nicio îndoială că zona din jurul Tadfield-ului era bogată în linii de forţă magnetică. Până şi celebrul reverend Watkins identificase unele dintre ele. Dar, dacă nu greşea complet, unele linii începuseră să-şi modifice poziţia.

Petrecuse săptămâna făcând sondaje cu teodolitul şi cu pendulul, iar harta direcţiei cartografice de stat a zonei Tadfield-ului era acoperită acum cu puncte şi săgeţi mici.

Se uită la ele un timp. Apoi luă un stilou cu vârf de pâslă şi începu să le unească, uitându-se din când în când în carnetul ei de notiţe.

Radioul rămăsese pornit. Anathema nu-l asculta atentă. Astfel că multe dintre ştirile principale trecură pe lângă urechile ei ce nu auzeau. Doar după ce două cuvinte cheie trecură prin filtrul conştientului său, Anathema începu să fie atentă.

Cineva numit Purtătorul de cuvânt A părea că-i în pragul isteriei.

— ... pericol pentru angajaţi sau pentru public, zicea el.

— Şi exact cât material nuclear a dispărut? întrebă reporterul.

Urmă o pauză.

— Noi n-am spune că a dispărut, zise purtătorul de cuvânt. Nu dispărut. Rătăcit temporar.

— Adică e totuşi în instalaţie?

— Nu vedem cum ar fi fost scos de acolo, zise purtătorul de cuvânt.

— V-aţi gândit că ar putea să fie o acţiune teroristă?

Urmă altă pauză. După care purtătorul de cuvânt zise, cu tonul calm al cuiva care se săturase şi avea să-şi dea demisia după aceea, ca să crească pui undeva:

— Da, cred că trebuia să ne gândim la asta. Trebuie doar să descoperim nişte terorişti capabili să fure conţinutul unui reactor nuclear în timp ce acesta funcţionează, fără să observe nimeni. Conţinutul acela cântăreşte circa o mie de tone şi e înalt de vreo treisprezece metri. Deci trebuie să fie nişte terorişti *puternici.* Domnule, poate le daţi un telefon şi le puneţi şi lor nişte întrebări în modul acesta

îngâmfat şi acuzator.

— Dar aţi spus că centrala produce în continuare electricitate, gâfâi reporterul.

— Da.

— Cum poate să facă asta, dacă nu mai există niciun reactor?

Puteai să vezi rânjetul nebunesc al purtătorului de cuvânt, chiar şi prin intermediul radioului. Puteai să vezi stiloul său, pus pe rubrica „Ferme de vânzare“, din *Poultry World*[73].

— Nu știm, zise el. Speram că aveţi vreo idee voi, tipii cei deștepți de la BBC.

Anathema se uită la harta ei.

Ceea ce desenase arăta ca o galaxie sau ca felul de sculptură ce se poate vedea pe cei mai buni monoliţi celtici.

Liniile de forţă magnetică se deplasaseră. Formaseră o spirală.

Aceasta avea centrul în Lower Tadfield – aproximativ, cu o oarecare marjă de eroare, dar avea totuşi centrul acolo.

*

La câteva mii de mile, cam în acelaşi moment în care Anathema se uita la spirala ei, nava de croazieră *Morbilli* eşuase într-un loc unde apa era adâncă de o sută de metri.

Pentru căpitanul Vincent, asta era doar o problemă în plus. De exemplu, ştia că trebuie să-i contacteze pe proprietari, dar nu ştia de la o zi la alta – sau, în lumea asta computerizată, de la o oră la alta – cine erau proprietarii actuali.

Necazul cel mare erau calculatoarele. Documentele navei erau computerizate şi-şi puteau schimba în câteva microsecunde ţara în care era înregistrată, conform drapelului de convenienţă cel mai convenabil în momentul acela. Şi sistemul de navigare era computerizat, actualizându-şi continuu poziţia prin satelit. Căpitanul Vincent explicase cu răbdare proprietarilor, indiferent cine fuseseră aceştia, că mai multe sute de metri pătraţi de

[73] Lumea crescătorilor de găini (nt.)

tablă de oţel şi un butoi cu nituri ar fi reprezentat o investiţie mai bună, dar fusese informat că recomandările sale nu corespundeau cu previziunile fluxului curent costuri/beneficii.

Căpitanul Vincent bănuia că, în ciuda aparaturii electronice, nava valora mai mult dacă se scufunda decât dacă plutea şi că avea să se ducă la fund ca epava cea mai bine localizată din istoria navală.

Ca urmare, asta însemna că el însuşi valora mult mai mult mort decât viu.

Stătea la biroul său, răsfoind liniştit *Codul Internaţional Maritim,* ale cărui şase sute de pagini conţineau mesaje scurte, dar semnificative, menite să transmită în toată lumea ştiri despre orice eveniment naval imaginabil, cu minimum de confuzie şi, mai ales, de costuri.

Căpitanul voia să spună următoarele: Navigam spre sud-sud-vest, din poziţia 33 grade nord 47 grade şi 72 minute vest. Secundul, despre care vă amintiţi că a fost numit în Noua Guinee împotriva voinţei mele şi care, probabil, e un vânător de capete, a indicat prin semne că se întâmplă ceva ciudat. Se pare că o porţiune întinsă a fundului mării s-a ridicat în timpul nopţii. Aceasta conţine un mare număr de clădiri, multe dintre ele având formă de piramidă. Am eşuat în curtea uneia dintre acestea. Aici se află nişte statui cu înfăţişare destul de neplăcută. Bătrâni amabili, cu robe lungi şi cu căşti de scafandru au venit la bordul vaporului şi au mâncat fericiţi împreună cu pasagerii, care cred că noi am organizat toată chestia asta. Vă rog să transmiteţi indicaţii.

Degetul lui se mişcă încet pe pagină şi se opri. Vechiul şi bunul *Cod Internaţional!* Fusese conceput cu optzeci de ani în urmă, dar oamenii din zilele acelea se gândiseră serios la toate felurile de pericole care puteau fi întâlnite în străfundurile oceanelor.

Luă stiloul şi scrise „XXXV QVVX”.

În traducere, asta însemna „Am descoperit Continentul dispărut Atlantida. Marele preot tocmai a câştigat concursul de aruncare a discului.“

*

— Nu-i aşa!

— Ba e!

— Ba ştii că nu-i aşa!

— Ba e!

— Nu-i – bine, atunci ce-i cu vulcanii? replică Wensleydale, cu o expresie de triumf pe figură.

— Ce-i cu ei? întrebă Adam.

— Toţi clăbucii ăia au ieşit din centrul Pământului, unde-i totul fierbinte, zise Wensleydale. Am văzut un program la televizor. Apărea David Attenborough[74], deci era adevărat.

Ceilalţi Ei se uitară la Adam, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis.

Teoria Pământului Gol nu avea succes în cariera de var. O idee ademenitoare care rezistase îndoielilor unor gânditori remarcabili precum Cyrus Read Teed, Bulwer-Lytton şi Adolf Hitler se legăna periculos în bătaia vântului logicii caustice a ochelaristului Wensleydale.

— N-am zis că a fost gol complet, spuse Adam. Nimeni n-a zis că-i gol complet. Probabil că pământul e mile şi mile în adânc, să aibă loc clăbucii, petrolul, cărbunele, tunelele tibetane şi toate chestiile. Dar după aia e gol. Aşa cred oamenii. Şi există o gaură la Polul Nord, ca să intre aerul.

— N-am văzut asta în atlas, pufni Wensleydale.

— Guvernul n-o să dea voie să apară asta pe hartă, să nu se ducă oamenii şi să se uite, zise Adam. Motivul e că oamenii care trăiesc înăuntru nu vor ca oamenii de sus să se uite tot timpul la ei.

— Ce-ai vrut să spui cu tunelele tibetane? întrebă Pepper. Ai zis tunele tibetane.

— Ah! Nu v-am povestit despre ele?

Trei capete se clătinară.

— E uimitor! Ştiţi de Tibet?

Ei dădură din cap, nu prea convinşi. O serie de imagini apăruseră în minţile lor: yaci, muntele Everest, oameni

[74] prezentator de televiziune şi naturalist englez (nt.)

numiţi lăcustă, bătrâni scunzi stând în munţi, alţi oameni învăţând kung fu în temple străvechi, şi zăpadă.

— Ei bine, vă amintiţi de toţi profesorii care au părăsit Atlantida când s-a scufundat?

Ei dădură din nou din cap.

— Ei bine, unii dintre ei s-au dus în Tibet şi acum conduc lumea. Sunt numiţi Maeştrii Secreţi. Presupun că din cauză că sunt profesori. Şi au un oraş subteran secret numit Shambala şi tunele care duc în toată lumea, încât ştiu tot ce se întâmplă şi controlează tot. Unii oameni zic că trăiesc sub deşertul Grobi, adăugă el, semeţ, dar autorităţile cele mai competente spun că-i vorba de Tibet. E mai uşor de făcut tunele.

Ei se uitară instinctiv spre calcarul acoperit de praf de sub picioarele lor.

— Cum ajung să ştie tot? întrebă Pepper.

— N-au decât să asculte, îşi dădu cu părerea Adam. N-au decât să stea în tunelele lor şi să asculte. Ştiţi ce auz au profesorii. Pot să audă o şoaptă tocmai din cealaltă parte a încăperii.

— Bunica mea lipea un pahar de zid, spuse Brian. Zicea că-i dezgustător felul acela în care putea să audă tot ce se întâmpla în spatele uşii.

— Şi tunelele duc peste tot? întrebă Pepper, uitându-se încă la sol.

— În toată lumea, zise ferm Adam.

Probabil că a fost nevoie de mult timp, spuse Pepper, plină de îndoială. Vă amintiţi când am încercat să săpăm tunelul acela pe câmp, am stat acolo toată după-amiaza şi trebuia să ne aplecăm ca să pătrundem în el.

— Da, dar ei au făcut asta în milioane de ani. Poţi să faci tunele foarte bune, dacă ai la dispoziţie milioane de ani.

— Eu credeam că tibetanii au fost cuceriţi de chinezi şi că Daily Llama s-a dus în India, zise Wensleydale, dar fără prea multă convingere.

Wensleydale citea ziarele tatălui său în fiecare seară, dar prozaismul cotidian al lumii părea că se topeşte sub puterea explicaţiilor lui Adam.

— Pun pariu că-s acolo jos chiar acum, zise Adam, ignorând spusele lui. Sunt peste tot. Stau sub pământ şi ascultă.

Ei se uitară unul la celălalt.

— Dacă am săpa iute… zise Brian.

Pepper, care se prindea foarte iute, scoase un geamăt.

— Ce te-a apucat să spui asta? zise Adam. Grozavă şansă avem acum să-i surprindem, după ce te-ai apucat să strigi în gura mare. Eu mă gândeam că am putea să săpăm, iar tu te-ai apucat să-i avertizezi!

— Nu cred că au săpat toate tunelele alea, spuse Wensleydale, încăpăţânat. Nu are nicio *logică.* Tibetul e la sute de mile de noi.

— Oh, da. Oh, da! Şi presupun că tu ştii mai mult despre asta decât doamna Blatvatatasky[75]! pufni Adam.

— Eu, dacă aş fi tibetan, zise Wensleydale pe un ton rezonabil, aş săpa până în spaţiul gol din mijloc şi aş merge prin interior, apoi aş săpa drept în sus, către locul în care aş vrea să ajung.

Ei se gândiră cum se cuvenea la cele auzite.

— Recunosc că asta mi se pare mai logic decât tunelele, spuse Pepper.

— Da, cred că aşa şi fac, zise Adam. Probabil că s-au gândit şi ei la ceva atât de simplu.

Brian se uită visător către cer, în timp ce se scobea cu degetul în ureche.

— Amuzant, zise el. Îţi petreci toată viaţa ducându-te la şcoală şi învăţând tot felul de chestii, dar nu ţi se spune nimic despre treburi precum Triunghiul Bermudelor, OZN-uri şi despre Vechii Maeştri care merg prin interiorul Pământului. De ce trebuie să învăţăm chestii plictisitoare când există atâtea lucruri interesante pe care am putea să le învăţăm? Asta aş vrea să ştiu.

Urmă un cor aprobator.

Apoi Ei ieşiră şi se jucară de-a Charles Fort şi atlanţii împotriva Străvechilor Maeştrii ai Tibetului, dar tibetiştii susţinură că folosirea laserelor mistice străvechi însemna

[75] numele exact este Helena Blavatsky (nt.)

să trişezi.

*

A fost un timp când descoperirea vrăjitoarelor era o meserie respectată, deşi asta n-a durat prea mult.

De exemplu, Matthew Hopkins, Descoperitorul de vrăjitoare General, descoperise vrăjitoare peste tot în estul Angliei, pe la mijlocul secolului al şaptesprezecelea, şi deconta oraşelor şi satelor câte nouă penny pentru fiecare vrăjitoare descoperită.

Asta era problema. Descoperitorii de vrăjitoare nu erau plătiţi cu ora. Iar un descoperitor de vrăjitoare care pierdea o săptămână examinând cotoroanţele locale şi care spunea apoi primarului „Foarte bine, nu-i niciuna cu pălărie ascuţită în toată grămada asta“ s-ar fi ales cu mulţumiri, un castron cu supă şi un rămas bun din suflet.

Deci, ca să obţină profit, Hopkins trebuia să găsească un număr considerabil de vrăjitoare. Asta l-a făcut puţin popular în consiliile săteşti şi a fost el însuşi spânzurat ca vrăjitor într-un sat din estul Angliei, ai cărui locuitori îşi dăduseră seama că ar fi redus cheltuielile dacă eliminau mijlocitorul.

Mulţi cred că Hopkins a fost ultimul Descoperitor de vrăjitoare General.

Strict vorbind, s-ar putea să aibă dreptate. Dar nu în felul în care îşi imaginează ei. Armata Descoperitorilor de vrăjitoare a mărşăluit mai departe, un pic mai tăcută.

Acum nu mai există un Descoperitor de vrăjitoare General.

Nu mai există niciun Descoperitor Colonel, un Descoperitor Maior, un Descoperitor Căpitan, nici măcar un Descoperitor Locotenent (ultimul a murit căzând dintr-un copac foarte înalt din Caterham, în 1933, în timp ce încerca să vadă mai bine ceva ce considera a fi o orgie a unei secte foarte perversă, dar care era, de fapt, petrecerea anuală cu cină şi dans a Asociaţii Pieţarilor din Caterham şi Whyteleafe).

Există însă un Descoperitor de vrăjitoare Sergent.

Şi mai există un Descoperitor Soldat simplu. Numele său este Newton Pulsifer.

Îl atrăsese reclama din *Gazette,* dintre un frigider de vânzare şi un pui de nu-chiar dalmaţian:

ALĂTURĂ-TE PROFESIONIŞTILOR. SLUJBĂ CU PROGRAM REDUS

SE CAUTĂ AJUTOR PENTRU LUPTA

ÎMPOTRIVA FORŢELOR ÎNTUNERICULUI. OFERIM

UNIFORMĂ, INSTRUIRE DE BAZĂ. PROMOVARE SIGURĂ.

FII BĂRBAT!

În timpul pauzei de prânz telefonase la numărul din partea de jos a reclamei. Îi răspunsese o femeie.

— Bună ziua, zise el. Am văzut anunţul dumneavoastră.

— Care, iubitule.

— Hmm, cel din ziar.

— Bine, iubitule. Ei bine, Madam Tracy Scoate Voalul în fiecare după-amiază, cu excepţia zilei de joi. Grupurile sunt bine venite. Iubitule, când vrei să Explorezi Misterele?

Newton ezită.

— Anunţul spune „Alătură-te profesioniştilor“. Nu pomeneşte de Madam Tracy.

— Atunci înseamnă că vrei să discuţi cu domnul Shadwell. O clipă, să văd dacă e aici.

Peste ceva timp, când ajunsese să se salute dând din cap cu Madam Tracy, Newt aflase că dacă ar fi menţionat cealaltă reclamă, cea din revistă, Madam Tracy ar fi fost disponibilă pentru instruire strictă şi masaje intime în fiecare seară, cu excepţia celei de joi. Şi mai era o altă reclamă, în cartea de telefoane. Când, după mult mai mult timp, Newt o întrebă în ce zile aveau loc cele legate de reclama respectivă, Madam Tracy îi răspunse:

— Joia.

După o vreme, se auziră paşi pe holul lipsit de covor, apoi o voce de culoarea unui impermeabil vechi mormăi:

— Mda?

— Am citit reclama dumneavoastră. „Alăturaţi-vă profesioniştilor“. Vreau să ştiu ceva mai multe despre ea.

— Mda. Există multe pe care ai vrea să le ştii… zise vocea, solemn, apoi izbucni, la volum maxim. Şi multe pe CARE N-AI VREA SĂ LE ŞTII!

— Oh! gemu Newton.

— Cum te cheamă, băiete?

— Newton. Newton Pulsifer.

— LUCIFER? Asta ai zis? Eşti din Vizuina întunericului, o făptură înşelătoare a ispitei din adâncuri, cu membre desfrânate aburind din oala lui Hades, într-o sclavie chinuită şi lubrică la stăpânii tăi demonici şi infernali?

— Mă cheamă Pulsifer, îi explică Newton. Cu P. Nu ştiu nimic de alţii, noi ne tragem din Surrey.

Vocea de la capătul firului păru oarecum dezamăgită.

— Oh. Mda. Bine. Pulsifer. *Pulsifer.* Am mai întâlnit numele acesta?

— Nu ştiu, zise Newton. Unchiul meu are un magazin de jucării în Hounslow, adăugă el, pentru eventualitatea că asta ar fi fost de folos.

— Aşaaa? zise Shadwell.

Accentul domnului Shadwell nu putea fi identificat. Gonea prin toată Anglia ca un lăptar. Când o tonalitate de sergent nebun din Țara Galilor, când una de bătrân din High Kirk care tocmai văzuse pe cineva făcând ceva duminica, iar între acestea două cea a unui cioban aspru din Daleland sau a unui amărât din Somerset. Nu conta de unde provenea accentul, nu ieşea nimic drăguţ.

— Ai toţi dinţii?

— Oh, da. Cu excepţia plombelor.

— Eşti apt?

— Cred că da, se bâlbâi Newt. Adică eram când am vrut să mă înrolez în armata teritorială. Brian Potter de la contabilitate poate să facă aproape o sută de flotări de când s-a înrolat. Şi a defilat în faţa reginei mamă.

— Câte sfârcuri ai?

— Poftim?

— Sfârcuri, băiete, sfârcuri, zise vocea, cu încăpăţânare.

Câte sfârcuri ai?

— Hmm. Două.

— Bine. Ai o foarfecă?

— Poftim?

— Foarfecă! *Foarfecă!* Eşti surd?

— Nu. Da. Adică am o foarfecă. Nu sunt surd.

*

Cacaua aproape că se solidificase. În interiorul ceştii crescuse o blană verde.

Şi pe Aziraphale se aşternuse un strat subţire de praf.

Teancul de notiţe crescuse lângă el. *Drăguţele şi precisele profeţii* deveniseră o masă de semne de carte făcute din fâşii rupte din *Daily Telegraph.*

Aziraphale se clinti şi se ciupi de nas.

Aproape că terminase.

Îşi făcuse o imagine.

Nu o întâlnise niciodată pe Agnes. Era evident că fusese prea inteligentă. În mod normal, Cerul şi Iadul descopereau tipii cu talent profetic şi emiteau zgomot de fond pe acelaşi canal mental, ca să împiedice orice precizie nedorită. Acest lucru era rareori necesar. Indivizii găseau singuri căi de a genera proprii lor paraziţi ca un mijloc de autoapărare împotriva imaginilor care se repetau în capul lor. De exemplu, sărmanul sfânt Ioan avea ciupercile lui. Maica Shipton avea berea ei. Nostradamus avea colecţia sa de preparate orientale interesante. Sfântul Malachi avea alambicul său.

Bunul Malachi. Fusese un băiat drăguţ, care stătea şi visa la viitorii papi. Bineînţeles, era un beţiv. Ar fi putut să fie un adevărat gânditor, dacă n-ar fi existat rachiul.

Un sfârşit trist. Uneori chiar trebuie să speri că planul inefabil fusese gândit aşa cum se cuvine.

Gândit. Trebuia să facă ceva. Oh, da. Să telefoneze legăturii sale, să lămurească lucrurile.

Se ridică, se întinse şi formă un număr de telefon.

Apoi se gândi: de ce nu? Merita să încerce.

Se întoarse şi scotoci prin teancul său de notiţe. Agnes

fusese cu adevărat bună. Şi deşteaptă. Nimeni nu era interesat de profeţii precise.

Cu hârtia în mână, telefonă la Informaţii.

— Alo? Bună ziua. Dacă sunteţi amabilă. Da. Cred că-i vorba de un număr din Tadfield. Sau din Lower Tadfield… ah. Sau poate din Norton. Nu sunt sigur care-i codul exact. Da. Young. Numele de familie e Young. Îmi pare rău, nu cunosc iniţiala prenumelui. Oh. Bine, puteţi să mi le spuneţi pe toate? Mulţumesc.

Pe masă, un stilou se ridică singur şi începu să scrie cu furie.

La al treilea nume îşi rupse vârful.

— Ah, zise Aziraphale, cu gura funcţionând pe pilot automat, în timp ce mintea îi exploda. Cred că acesta e. Mulţumesc. Aţi fost foarte amabilă. Să aveţi o zi bună.

Puse telefonul în furcă aproape cu respect, trase de câteva ori aer în piept şi formă un nou număr. Ultimele trei cifre îi dădură de lucru, pentru că îi tremura mâna.

Ascultă soneria. Apoi îi răspunse o voce. O voce a unei persoane de vârstă medie, care nu era neprietenoasă, dar probabil că persoana aţipise şi nu se simţea în cea mai bună formă.

Vocea zise:

— Tadfield, şase, doi de şase.

Mâna lui Aziraphale începu să se zguduie.

— Alo? zise receptorul. Alo.

Aziraphale se stăpâni.

— Scuze, spuse el. Am nimerit numărul.

Şi puse receptorul în furcă.

*

Newt nu era surd. Şi avea o foarfecă.

Mai avea şi un teanc imens de ziare…

Dacă ar fi ştiut că viaţa în armată consta în principal în folosirea primei împotriva celui de-al doilea, nu s-ar fi înrolat niciodată, bombănea el.

Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell îi făcuse o listă, care fusese prinsă de peretele micului şi

înghesuitului apartament al lui Shadwell, situat deasupra Rajit's Newagents and Video Rental. Pe listă scria:

1. Vrăjitoare.
2. Fenomene Inexplicabile. Producătoare de fapte ieşite din comun. Indivizi care produc fenomene ieşite din comun. Chestii, înţelegi ce vreau să spun.

Newt se uita după aşa ceva. Oftă şi luă alt ziar, privi prima pagină, ignoră pagina a doua (nu era niciodată nimic acolo), apoi se făcu stacojiu când efectuă numărătoarea obligatorie de sfârcuri de pe pagina a treia. Shadwell insistase în această privinţă. „Nu poţi să ai încredere în şmecherii ăştia", zisese el. „E felul lor să apară făţiş, ca şi cum ne-ar provoca."

O pereche în pulovere negre, cu guler pe gât, se zgâia la aparatul de fotografiat, în pagina a noua. Cei doi pretindeau că sunt conducătorii celei mai mari adunări de vrăjitoare din Saffron Walden şi că pot reda potenţa sexuală prin folosirea unor păpuşi mici, foarte falice. Ziarul oferea zece păpuşi cititorilor dispuşi să scrie articole intitulate „Cel mai jenant moment legat de impotenţa mea". Newt decupă articolul şi-l puse într-un dosar.

Se auzi un bocănit slab în uşă. Newt o deschise. În prag se afla o grămadă de ziare.

— Mişcă-te, soldat Pulsifer, lătră grămada, apoi pătrunse în cameră.

Ziarele căzură pe podea şi apăru Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell, care tuşi, chinuindu-se, apoi reaprinse ţigara, care se stinsese.

— Vreau să-l urmăreşti. E unul dintre *ei,* zise el.

— Pe cine, domnule?

— Ia-o încetişor, soldat. Pe el. Tipul ăla mărunt, cafeniu. Aşa-zisul domn Rajit. Arta teribilă a preacurviei e a lor. Ochii de rubine mijiţi ai micului zeu galben. Femei cu prea multe braţe. Vrăjitoare, toată grămada.

— Domnule sergent, ne dă ziare pe gratis, zise Newt. Şi ele nu-s prea bătrâne.

— Şi voodoo. Pun pariu că tipul face voodoo. Sacrifică pui Baronului Sâmbătă. Ştii, tipul ăla negrotei cu joben. Aduce oamenii înapoi din morţi, mda, şi-i face să trudească în ziua de sabat. Voodoo, zise Shadwell şi pufni gânditor.

Newt încercă să şi-l imagineze pe proprietarul lui Shadwell ca exponent al voodoo-ului. Sigur, domnul Rajit lucra de sabat. De fapt, lucra toată ziua, împreună cu nevasta sa dolofană şi liniştită şi cu copiii săi dolofani şi veseli, fără să le pese de calendar, completând cu grijă nevoile zonei în privinţa băuturilor răcoritoare, pâinii albe, tutunului, dulciurilor, ziarelor, revistelor şi a pornografiei de sertar, care-l făcea pe Newt să-i lăcrimeze ochii numai cât se gândea. Lucrul cel mai rău pe care-l putea face domnul Rajit cu un pui era să-l vândă după data expirării.

— Dar domnul Rajit e din Bangladesh sau din India, sau ceva de genul ăsta, zise el. Credeam că voodoo vine din Indiile de Vest.

— Ah, zise Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell şi mai trase un fum din ţigară.

Sau păru să facă asta. Newt nu văzuse niciodată vreuna din ţigările superiorului său – din cauza modului în care acesta îşi punea mâinile în jurul gurii. Sergentul făcea să dispară chiştocul, după ce termina ţigara.

— Ah.

— N-am dreptate?

— Înţelepciune ascunsă, băiete. Secrete militare interne ale armatei Descoperitorilor de vrăjitoare. Când o să fii iniţiat cum se cuvine, o să ştii adevărul secret. Un anumit voodoo *poate* să vină din Indiile de Vest. Te asigur că-i aşa. Oh, da, te asigur că-i aşa. Dar felul *cel mai rău.* Felul cel mai întunecat, vine din… hmmm…

— Bangladesh?

— Hmmm. Da, băiete, aşa e. Cuvântul îmi umbla prin gură. Bangladesh. Exact.

Shadwell făcu să dispară chiştocul şi reuşi să facă pe furiş altă ţigară, fără să se vadă nici tutunul, nici hârtia.

— Aşa… Descoperitor de vrăjitoare Soldat, ai găsit ceva?

— Astea, zise Newt, ridicând dosarul.

Shadwell se uită la el.

— Oh, *astea,* spuse el. Gunoaie. Tipele îşi zic vrăjitoare? Le-am verificat anul trecut. M-am dus acolo cu armura dreptăţii şi cu un pachet de surcele, am deschis cu un şperaclu, erau curate ca un pahar. Încearcă să pună pe roate o afacere de comenzi prin poştă pentru lăptişor de matcă. O grămadă de gunoaie. Tipele n-ar cunoaşte un spirit familiar nici dacă le-ar muşca de turul nădragilor. Gunoaie. Băiete, nu mai e cum era!

Se aşeză şi-şi turnă o cană de ceai dulce, dintr-un termos murdar.

— Ţi-am povestit cum am fost recrutat în armată? întrebă el.

Newt luă cuvintele lui ca o invitaţie de a se aşeza. Clătină din cap.

Shadwell îşi aprinse ţigara făcută de el însuşi cu o brichetă Ronson uzată, apoi tuşi, aprobator.

— A fost colegul meu de celulă. Descoperitorul de vrăjitoare Căpitan Ffolkes. Zece ani pentru incendiere. A ars un sălaș al vrăjitoarelor din Wimbledon. Le-ar fi ars şi pe ele, dacă n-ar fi fost o zi cu ghinion. Un tip bun. Mi-a povestit despre bătălie – de marele război dintre Cer şi Iad… El mi-a spus secretele lăuntrice ale Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare. Despre spirite familiare. Sfârcuri. Despre toate.. Vezi, ştia că moare. Trebuia să găsească pe cineva care să continue tradiţia. Aşa cum eşti tu, acum… Băiete, la asta am fost reduşi, spuse el, clătinând din cap. Vezi, cu câteva sute de ani în urmă eram puternici. Stăteam între lume şi întuneric. Noi eram linia roşie subţire. Vezi, eram linia subţire roşie de foc.

— Credeam că bisericile… începu Newt.

— Ptiu! făcu Shadwell.

Newt văzuse cuvântul scris, dar era prima oară când auzise pe cineva rostindu-l.

— Bisericile? Ce bine au făcut vreodată? Sunt la fel de rele. Fac cam acelaşi gen de afaceri. Nu poţi să ai încredere în ele că vor însemna pe Cel Rău, pent’că dacă ar face-o, ar ieşi din felul ăla de afaceri. Dacă tu te-ai lupta

cu un tigru, n-ai vrea ca alţi călători să-i arunce de mâncare. Nu, băiete. Treaba o facem numai noi. Luptăm împotriva întunericului.

Pentru o clipă, totul rămase tăcut.

Newt încercase întotdeauna să vadă partea bună din fiecare, dar la scurt timp după ce se înrolase în Armata Descoperitorilor de vrăjitoare îşi dăduse seama că superiorul său – care era şi singurul soldat al acestei armate – era la fel de echilibrat ca o piramidă cu vârful în jos. „Scurt timp“ însemna, în acest caz, mai puţin de cinci secunde. Cartierul general al Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare era o încăpere împuţită cu pereţii de culoarea nicotinei – era aproape un lucru sigur că pereţii erau tapisaţi cu nicotină – şi cu podea de culoarea scrumului de ţigară – era un lucru aproape sigur că erau cu adevărat din scrum. Exista şi un mic petec de covor. Newt evita cât se putea să meargă pe el, pentru că îi sugea pantofii.

Pe unul dintre pereţi se afla o hartă îngălbenită a Insulelor Britanice, cu steaguri improvizate înfipte ici, colo. Majoritatea se aflau la o distantă de Londra pe care o puteai parcurge cu un Bilet Ieftin De întoarcere în Aceeaşi Zi.

Dar Newt petrecuse aici câteva săptămâni pentru că fascinaţia îngrozită se transformase în milă îngrozită şi apoi într-un soi de afecţiune îngrozită. Shadwell se dovedise a fi un tip înalt de vreo cinci picioare[76] şi care purta haine care, indiferent cum ar fi fost, se transformau în amintirea ta pe termen scurt într-un impermeabil vechi. Bătrânul probabil că mai avea încă toţi dinţii, dar asta numai pentru că nimeni nu-i dorise. Unul singur dintre ei, pus sub pernă, ar fi făcut-o pe Zâna Măseluţă s-o ia razna.

Sergentul părea să trăiască numai cu ceai dulce, lapte condensat, ţigări făcute de mână şi un soi de energie internă ursuză. Shadwell avea o Cauză, pe care o urma cu toată puterea sufletului său şi cu Permisul de Călătorie de Pensionar. Bătrânul credea în cauza sa. Iar aceasta îi dădea energie, ca o turbină.

---

[76] Aproximativ un metru și jumătate (nt.)

Newton Pulsifer nu avusese niciodată în viaţa sa o cauză. Şi, din câte ştia, nici nu crezuse în ceva. Era o chestie destul de jenantă, pentru că el *voia* să creadă în ceva, pentru că recunoştea că o credinţă era centura de siguranţă care ajuta majoritatea oamenilor să treacă prin apele agitate ale Vieţii. I-ar fi plăcut să creadă într-un Dumnezeu suprem, cu toate că ar ti preferat să aibă o discuţie de o jumătate de oră cu El înainte să i se încredinţeze, ca să lămurească unele lucruri. Se dusese în tot felul de biserici, aşteptând fulgerarea aceea unică de lumină albastră, dar aceasta nu apăruse. Apoi încercase să devină ateu oficial, dar nu avusese tăria credinţei plină de suficienţă şi solidă ca o stâncă necesară pentru asta. Şi toate partidele politice i se păruseră la fel de necinstite. Renunţase la ecologie când revista ecologică la care se abonase prezentase cititorilor planul unei grădini care se întreţinea singură şi zugrăvise capra ecologică priponită la un metru de stupul ecologic de albine.

Newt petrecuse o grămadă de timp în casa bunicii sale de la ţară şi credea că ştie câte ceva despre obiceiurile caprelor şi ale albinelor, aşa că trăsese concluzia că revista era condusă de o ceată de nebuni îmbibaţi de băutură. În plus, revista folosea prea mult cuvântul „comunitate“. Newt bănuise întotdeauna că oamenii care foloseau în mod obişnuit cuvântul „comunitate“ îl utilizau cu un înţeles aparte, care-l excludea pe el şi pe cei pe care-i cunoştea el.

Apoi se străduise să creadă în Univers, ceea ce i se păruse destul de bine până când începuse să citească – din nevinovăţie – cărţi noi care aveau în titlu cuvinte precum Haos, Timp sau cuantă. Descoperi că nici măcar oamenii a căror slujbă era, ca să zicem aşa, Universul, nu credeau cu adevărat în el şi erau mândri că nu ştiu ce-i cu adevărat Universul sau dacă există măcar, din punct de vedere teoretic.

Un asemenea lucru era intolerabil pentru mintea deschisă a lui Newt.

Newt nu crezuse în organizaţia de cercetaşi începători,

apoi, când crescuse mai mare, nici în cea de cercetaşi.

Dar era dispus să creadă că postul de funcţionar la salarizare de la United Holdings (Holdings) PLC era, probabil, cel mai plictisitor din lume.

Iată cum arăta Newton Pulsifer ca bărbat: dacă intra într-o cabină telefonică şi se schimba, reuşea să iasă de acolo arătând precum Clark Kent.[77]

Dar descoperi că-l plăcea pe Shadwell. Oamenii îl plăceau deseori pe acesta, spre disperarea lui Shadwell. Familia Rajit îl plăcea pentru că până la urmă îşi plătea chiria şi nu provoca niciun fel de necazuri, şi pentru că era rasist într-un fel atât de posac şi de indirect, încât era inofensiv. Era evident că Shadwell ura pe oricine din lume, indiferent de castă, culoare sau credinţă şi nu intenţiona să facă vreo excepţie pentru cineva.

Madam Tracy îl plăcea. Newt fusese uimit să descopere că locatara celuilalt apartament era o femeie de vârstă medie, mămoasă, iar gentlemenii care o căutau doreau doar o cană de ceai şi o pălăvrăgeală plăcută şi un pic de instruire, dacă putea să le ofere şi aşa ceva. Uneori, după ce golea o jumătate de pintă de bere Guinness, în noaptea de sâmbătă, Shadwell stătea pe coridor, între camerele lor, şi răcnea chestii precum „Târfa Babilonului!“, dar madam Tracy îi mărturisise lui Newt între patru ochi că se simţea mai degrabă încântată de asta, deşi locul cel mai apropiat de Babilon în care mersese fusese Torremolinos.[78] Era ca o reclamă gratuită, zisese ea.

Şi mai spusese că nu-i păsa că bătea în perete şi înjura în timpul şedinţelor ei de spiritism de după-amiază. Genunchii îi provocau dureri şi ea nu mai era întotdeauna în stare să provoace ciocănituri în masă, aşa că un pic de bocănit înfundat îi era de folos.

Madam Tracy îi lăsa duminica ceva de cinat în prag, cu o altă farfurie deasupra, ca să păstreze mâncarea caldă.

Spunea că nu putea să nu-l placă pe Shadwell. Dar asta

---

[77] reporterul american, sub identitatea căruia se ascunde Superman (nt.)

[78] localitate din Spania (nt.)

îi folosea la fel de mult cât i-ar fi folosit dacă ar fi aruncat bucăţi de pâine într-o gaură neagră.

Newt îşi aminti de celelalte tăieturi din ziare. Le împinse pe masa pătată.

— Ce-s astea? întrebă bănuitor Shadwell.

— Fapte ieşite din comun, zise Newt. Aţi spus să mă uit după fapte ieşite din comun. Îmi pare rău, dar în zilele astea există mai multe fapte ieşite din comun decât vrăjitoare.

— A împuşcat cineva vreun iepure cu un glonţ de argint şi a doua zi o cotoroanţă din sat şchiopăta? întrebă Shadwell, plin de speranţe.

— Din păcate, nu.

— Vreo vacă a picat moartă după ce s-a uitat la ea vreo femeie?

— Nu.

— Atunci ce? întrebă Shadwell şi se duse şchiopătând până la dulăpiorul cafeniu, din care scoase o cutie cu lapte condensat.

— Se întâmplă lucruri ciudate, zise Newt.

Petrecuse săptămâni întregi făcând asta. Shadwell lăsase ziarele să se strângă grămadă. Unele erau vechi de ani de zile. Newt avea memorie bună, poate şi pentru că în cei douăzeci şi şase de ani ai săi se întâmplaseră prea puţine ca să i-o umple, şi devenise expert în unele subiecte foarte ezoterice.

— Se pare că se întâmplă ceva nou în fiecare zi, zise Newt, răsfoind dreptunghiurile de hârtie. S-a întâmplat ceva bizar în centralele electrice nucleare. Şi nimeni nu pare să ştie despre ce-i vorba. Iar unii pretind că scufundatul continent Atlantida s-a ridicat la suprafaţă.

Newt părea mândru de eforturile sale.

Briceagul lui Shadwell găuri cutia cu lapte condensat. Se auzi un telefon sunând în depărtare. Toate apelurile erau pentru madam Tracy şi unele dintre ele nu trebuiau auzite de urechi de bărbat. Newt răspunsese conştiincios la telefon în prima sa zi de lucru, ascultase cu atenţie întrebarea şi zisese:

— Marks and Spencer[79] 100% bumbac cu encoeur, de fapt.

Şi convorbirea se întrerupsese.

Shadwell sorbi zdravăn.

— Ah, astea nu-s adevărate fenomene neobişnuite, zise el. Nu văd o vrăjitoare făcând aşa ceva. Ştii, ele se pricep mai degrabă la scufundatul lucrurilor.

Gura lui Newt se deschise şi se închise de câteva ori.

— Dacă vom lupta cu tărie împotriva vrăjitoriei, atunci nu ne putem permite să fim abătuţi din drum de chestii de felul ăsta, zise Shadwell, apoi adăugă. N-ai găsit nimic mai vrăjitoresc?

— Dar trupele americane au debarcat ca să-l apere de tot felul de chestii, gemu Newt. Un continent care nu există…

— Era vreo vrăjitoare pe el? întrebă Shadwell, arătând pentru prima oară o scânteie de interes.

— Nu scrie, răspunse Newt.

— Ah, atunci nu-i decât politică şi geografie, spuse Shadwell cu dispreţ.

Madam Tracy îşi vârî capul pe uşă.

— Bună, domnule Shadwell, zise ea, făcându-i un semn prietenesc lui Newt. Un gentleman la telefon, vrea să discute cu dumneavoastră. Bună, domnule Newton.

— Pleacă de aici, boarfo, zise Shadwell, în mod automat.

— Pare atât de distins, zise madam Tracy, fără să-l bage în seamă. Şi o să pregătesc pentru noi, pentru duminică, o bucată de ficat.

— Muiere, mai degrabă prânzesc cu diavolul!

— Aşa că, dacă o să-mi dai înapoi farfuriile de săptămâna trecută, o să fii un scump, zise madam Tracy şi se întoarse înapoi în apartamentul ei, pe tocurile-i de trei inci, la lucrul – indiferent care fusese acela – pe care-l întrerupsese.

Newt se uită descurajat la tăieturile din ziare, în timp ce Shadwell se duse bombănind la telefon. Era un articol despre pietrele din Stonehenge care-şi schimbau poziţia,

[79] Marks and Spencer, firmă pentru vânzarea de îmbrăcăminte (nt.)

de parcă ar fi fost pilitură de fier într-un câmp magnetic.

Era vag conştient de discuţia telefonică pe care o auzea rostită la un capăt al liniei.

— Cine? Ah. Da. Da. Cum aţi spus? Şi ce categorie va fi? Da. Cum aţi zis, domnule. Şi unde e locul acela?

Dar pietrele care se mişcau misterios nu erau cana cu ceai a lui Shadwell sau, mai bine zis, cutia cu lapte.

— Bine, bine, îl linişti Shadwell pe cel care-l sunase. O să ne ducem imediat. O să mobilizez echipa mea cea mai bună şi o să vă anunţ imediat succesul. Nu mă îndoiesc. La revedere, domnule. Fiţi binecuvântat, domnule.

Se auzi sunetul receptorului pus în furcă, apoi vocea lui Shadwell, care nu mai era chircită metaforic în semn de respect.

— Vai de mine! Fătălăul sudist![80]

Se întoarse în cameră, apoi se uită la Newt ca şi cum ar fi uitat de ce era acolo.

— Despre ce vorbeam? întrebă el.

— Despre toate lucrurile care se întâmplă, începu Newt.

— Da, zise Shadwell şi continuă să se uite prin el, în timp ce se lovea uşor, gânditor, cu cutia goală de conservă în dinţi.

— Există un mic orăşel în care vremea a fost uimitoare, în ultimii ani, continuă îndatoritor Newt.

— În ce fel? Ploua cu broaşte sau ceva de genul ăsta? întrebă Shadwell, luminându-se un pic.

— Nu. A fost doar vremea normală pentru momentul respectiv din an.

— Şi asta ţi se pare ceva ieşit din comun? zise Shadwell. Băiete, eu am văzut fenomene care făceau să ţi se încreţească părul din cap, adăugă el şi începu din nou să ciocane cu cutia de lapte.

— Când vă amintiţi să fi fost vreme normală pentru un anumit moment al anului? întrebă Newt, un pic enervat. Domnule sergent, vreme normală într-un anumit moment ai anului nu-i ceva normal. Vremea normală înseamnă

[80] Shadwell ura toţi oamenii din sud şi, în concluzie, locuia la polul nord. (na.)

zăpadă de Crăciun. Când aţi văzut ultima oară zăpadă de Crăciun? Şi un august lung, călduros? În fiecare an? Şi toamnă răcoroasă? Vremea la care visaţi pe când eraţi copil, când nu ploua niciodată pe cinci noiembrie şi ningea întotdeauna în ajunul Crăciunului?

Privirea lui Shadwell era lipsită de concentrare. Sergentul opri cutia de lapte condensat la jumătatea drumului spre buze.

— Eu n-am visat niciodată când eram copil, spuse el liniştit.

Newt era conştient că se mişca pe buza unui puţ adânc şi neplăcut. Se trase, mintal, înapoi.

— E foarte ciudat, zise el. Un meteorolog vorbeşte în articol despre medii, norme, microclimat şi alte chestii de felul ăsta.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Shadwell.

— Înseamnă că nu ştie de ce se întâmplă aşa, răspunse Newt, care nu petrecuse atâţia ani pe litoralul afacerilor fără să se aleagă cu câte ceva, apoi se uită cu coada ochiului la sergent. Se ştie că vrăjitoarele afectează vremea, sugeră el. Am văzut la *Discouverie.*

Oh, Doamne, se gândi el, sau altă entitate potrivită, nu mă lăsa să mai petrec încă o seară tăind ziarele în bucăţi în scrumiera asta de cameră. Lasă-mă să ies la aer curat. Lasă-mă să fac ceea ce e echivalentul Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare al mersului la schi pe apă în Germania.

— E doar la patruzeci de mile, zise el, cu titlu de încercare. M-am gândit că aş putea să dau o fugă până acolo, mâine. Şi să arunc o privire în jur. Plătesc eu benzina, adăugă el.

Shadwell îşi lovi gânditor buza de sus.

— Localitatea aia nu se numeşte cumva Tadfield? întrebă el.

— Exact, domnule Shadwell, îi răspunse Newt. De unde ştiţi?

— Mă întreb că urmăresc sudiştii, zise în şoaptă sergentul, apoi adăugă, cu voce tare. Biiine! De ce nu?

— Ce să urmărim, domnule sergent? îl întrebă Newt.

Shadwell îi ignoră întrebarea.

— Da. Presupun că n-o să facă niciun rău. Ai spus că o să plăteşti tu benzina, nu-i aşa?

Newt dădu din cap.

— Atunci să vii aici la ora nouă dimineaţa, înainte să pleci, zise sergentul.

— De ce? întrebă Newt.

— Ca să te blindezi cu dreptate.

*

Imediat după ce Newt plecă, telefonul sună din nou. De data asta era Crowley, care-i dădu cam aceleaşi instrucţiuni ca şi Aziraphale. Shadwell le acceptă, de dragul aparenţelor, în timp ce madam Tracy se înghesuia încântată lângă el.

— Două telefoane într-o zi, domnule Shadwell, zise ea. Mica dumitale armată progresează grozav!

— Hai, şterge-o de aci, lovite-ar ciuma, mormăi Shadwell şi trânti uşa.

Tadfield, îşi spuse el. Aha, bine… Dacă plătesc amândoi la timp…

Nici Aziraphale, nici Crowley nu conducea Armata Descoperitorilor de vrăjitoare, dar amândoi o acceptau sau măcar ştiau că va fi acceptată de superiorii lor. Aşa că apărea pe lista agenţiilor lui Aziraphale pentru că era o armată de descoperire a *vrăjitoarelor* şi el trebuia să sprijine pe oricine îşi spunea descoperitor de vrăjitoare, aşa cum SUA trebuie să sprijine pe oricine îşi spune anticomunist. Şi apărea pe lista lui Crowley pentru motivul mult mai puţin serios că oameni precum Shadwell nu făceau niciun rău Iadului. Chiar dimpotrivă.

Discutând în sensul strict al cuvântului, Shadwell nu conducea Armata Descoperitorilor de vrăjitoare. Conform registrelor de salarii ale lui Shadwell, armata era condusă de Descoperitorul de vrăjitoare General Smith. Sub el se afla Descoperitorii de vrăjitoare Colonei Green şi Jones, Descoperitorii de vrăjitoare Maiori Jackson, Robinson şi

Smith (nu era rudă cu generalul). Mai existau Descoperitorii de vrăjitoare Maiori Saucepan, Tin, Milk şi Cupboard, pentru că imaginaţia limitată a lui Shadwell începuse să se împleticească.[81] Şi Descoperitorii de vrăjitoare Căpitani Smith, Smith, Smith, Smythe şi Ditto. Şi cinci sute de Descoperitori de vrăjitoare Soldaţi, Caporali şi Sergenţi. Mulţi dintre ei se numeau Smith, dar asta nu conta, pentru că nici Crowley, nici Aziraphale nu se osteniseră să citească până acolo. Ei dădeau banii, pur şi simplu.

La urma urmei, amândouă taberele dădeau, la un loc, în jur de şaizeci de lire pe an.

Shadwell nu considera că acest lucru ar reprezenta un delict. Armata era un lucru sfânt care îi fusese dat în grijă şi trebuia să facă şi el ceva. Bănuţii nu mai veneau ca pe vremuri.

[81] numele maiorilor înseamnă Tigaie, Conservă, Lapte şi Dulap (nt.)

Sâmbătă

Era foarte devreme în dimineaţa aceea de sâmbătă, ultima zi a omenirii, iar cerul era mai roşu decât sângele.

Comisionarul de la International Express coti după colţ cu grijă, cu treizeci şi cinci de mile pe oră[82], reduse viteza şi opri pe bordura de iarbă.

Ieşi din camionetă şi se aruncă imediat în rigolă, ca să evite un camion care luase curba cu mai mult de optzeci de mile pe oră.

Se ridică, îşi luă ochelarii de pe jos, îi puse pe nas, îşi găsi pachetul şi chitanţierul, îşi şterse iarba şi noroiul de pe uniformă, apoi, ca şi cum atunci i-ar fi trecut prin minte, agită pumnul în direcţia camionului ce se micşora văzând cu ochii.

— N-ar trebui să li se permită să circule, camioane afurisite, n-au pic de respect pentru ceilalţi utilizatori ai drumurilor, întotdeauna am spus, întotdeauna am spus, fiule, ţine minte, fără maşină şi tu eşti pieton…

Coborî de pe bordura de iarbă, trecu peste un gard scund şi se pomeni pe malul râului Uck.

Comisionarul de la International Express merse de-a lungul malului, cărând pachetul.

Ceva mai departe, în josul râului, stătea pe mal un tânăr îmbrăcat complet în alb. Era singura persoană care se vedea acolo. Avea părul alb şi pielea de paloarea cretei. Stătea şi privea în susul şi în josul râului, ca şi cum ar fi admirat peisajul. Arăta aşa cum arătaseră poeţii romantici din perioada victoriană înainte să înceapă să-i dea gata tuberculoza şi excesul de droguri.

Comisionarul de la International Express nu putea să

[82] aproximativ 53 km/oră (nt.)

înţeleagă asta. Adică, pe vremuri, şi asta nu însemna chiar cu mult timp în urmă, pe mal se aflase câte un pescar la fiecare doisprezece iarzi; acolo se jucaseră copii; perechi de îndrăgostiţi veniseră să asculte plescăitul şi clipocitul râului, să se ţină de mână şi să se alinte în apusul de soare din Sussex. Făcuse asta şi el, cu Maud, înainte să se căsătorească. Veniseră aici să se giugiulească.

Vremurile se schimbă, îşi zise comisionarul.

Acum, sculpturi albe şi cafenii de spumă şi noroi alunecau senine pe râu, acoperindu-l pe iarzi întregi. Iar acolo unde se vedea suprafaţa apei, aceasta era acoperită cu o pojghiţă petrochimică, groasă de-o moleculă.

Se auzi un zgomot puternic de bătăi din aripi când o pereche de gâşte, mulţumite că ajunseseră în Anglia după zborul lung şi obositor peste Atlanticul de nord, se lăsară pe apa ce lucea în culorile curcubeului şi se scufundară fără urmă.

Amuzanta lume veche, îşi zise comisionarul. Acesta este Uck, cel care fusese cel mai frumos râu din această parte a lumii, care-i acum doar un canal industrial celebru. Lebedele se duc la fund, iar peştii plutesc la suprafaţă.

Mda, asta înseamnă progres. Nu poţi să opreşti progresul.

Comisionarul se apropie de omul în alb.

— Scuzaţi-mă, domnule. Aveşi pseudonimul Chalky?[83]

Bărbatul în alb dădu din cap, fără să spună nimic. Continuă să privească râul, urmărind cu privirea o sculptură impresionantă de spumă şi noroi.

— Atât de frumos, şopti el. Atât de al naibii de frumos!

Comisionarul se pomeni că, pentru moment, nu-şi găsea cuvintele. Apoi interveni pilotul său automat.

— Asta nu-i amuzanta lume veche şi nu greşesc, adică am fost în toată lumea ducând pachete şi, ca să zicem aşa, aici sunteţi la dumneavoastră acasă, adică eu am fost născut şi crescut aici, domnule, şi am fost în Mediterana şi în Des Moines, iar asta e în America, domnule, iar acum sunt aici şi iată pachetul dumneavoastră, domnule.

---

[83] Chalky — de la chalk — cretă (nt.)

Cel cu pseudonimul Chalky luă pachetul, luă şi chitanţierul şi semnă pentru pachet. Stiloul făcu o pată când semnă, iar semnătura se şterse singură pe măsură ce era scrisă. Fusese un cuvânt lung, care începuse cu un M sau un P, apoi urmă o pată, după care cuvântul se termină cu ceva ce putea fi *imă* sau putea să fie *are.*

— Mulţumesc mult, domnule, zise comisionarul, apoi se înapoie de-a lungul ţărmului, întorcându-se spre drumul aglomerat unde îşi lăsase camioneta, încercând ca în timp ce mergea să nu se uite la râu.

În urma sa, bărbatul în alb deschise pachetul. În acesta era o coroană – un cerc din metal alb, împodobit cu diamante. Bărbatul se uită la ea câteva secunde, plin de satisfacţie, apoi şi-o puse pe cap. Coroana strălucea în lumina soarelui ce răsărea. Apoi lipsa de luciu – care începuse să apară pe suprafaţa argintie încă de când fusese atinsă de degetele bărbatului – se întinse şi o acoperi în întregime. Iar coroana deveni neagră.

Individul în alb rămase drept. De un lucru poţi să fii sigur când e vorba de poluarea aerului: poţi să ai nişte răsărituri uluitoare. Cel din dimineaţa aceea arăta de parcă cineva dăduse foc cerului.

Iar un chibrit aruncat neglijent ar fi dat foc râului, dar, vai, nu era timp acum de aşa ceva. Individul ştia deja în mintea sa unde aveau să se întâlnească Ei Patru şi când. Trebuia să se grăbească, dacă voia să fie acolo în după-amiaza aceea.

Poate că o să dea foc cerului, îşi zise el. Apoi părăsi locul acela, aproape imperceptibil.

Era şi timpul.

Comisionarul îşi lăsase camioneta pe bordura de iarbă de lângă şoseaua cu două benzi. O ocoli, ca să ajungă în partea şoferului (cu grijă, pentru că alte camioane şi autoturisme ţâşneau ca rachetele în jurul curbei), se întinse prin fereastra deschisă şi luă planul de livrări din bordul maşinii.

Mai avea o singură livrare de făcut.

Citi foarte atent instrucţiunile de pe documentul de

livrare.

Le citi din nou, acordând o atenţie deosebită adresei, apoi mesajului. Adresa era alcătuită dintr-un singur cuvânt: oriunde.

Apoi, cu stiloul lui care curgea, scrise un bilet scurt pentru Maud, soţia lui. Acesta conţinea doar *Te iubesc.*

După aceea puse planul de livrări înapoi în bord, se uită la stânga, se uită la dreapta, se uită din nou la stânga şi începu să meargă decis de-a curmezişul drumului. Era la jumătate când un juggernaut[84] german veni de după colţ, cu şoferul înnebunit de cofeină, mici pastiluţe albe şi regulamente rutiere ale Comunităţii Europene.

Comisionarul se uită după silueta care se îndepărta.

Doamne, îşi zise el, ăsta aproape că m-a avut!

Apoi se uită în jos, la rigolă.

Oh, îşi zise el.

DA, îl aprobă o voce din spatele umărului său stâng – sau cel puţin din spatele amintirii umărului său stâng.

Comisionarul se întoarse, se uită şi văzu. La început nu-şi găsi cuvintele, nu găsi nimic, apoi obişnuinţa unei vieţi întregi de muncă fu mai puternică şi spuse:

— Am un mesaj pentru dumneavoastră, domnule.

PENTRU MINE?

— Da, domnule, spuse comisionarul, dorindu-şi să mai aibă gât, pentru că dacă ar fi avut gât, ar fi înghiţit în sec. Din păcate, nu aveţi niciun pachet, domnule… Hmm, domnule. E doar un mesaj.

ATUNCI, LIVREAZĂ-MI-L.

— Acesta este, domnule. Hmmm. *Vino şi vezi.*

ÎN SFÂRŞIT.

Pe faţă îi apăru un rânjet, dar având în vedere cum era faţa aceea, nici n-ar fi putut fi altceva pe ea.

MULŢUMESC, zise clientul şi adăugă. APRECIEZ DEVOTAMENTUL MANIFESTAT FAŢĂ DE MUNCA TA.

— Domnule?

Răposatul comisionar cădea printr-o ceaţă cenuşie şi tot ce vedea erau două pete albastre, care ar fi putut fi ochi,

[84] figurativ, vehicul de neoprit şi care striveşte totul (nt.)

dar la fel de bine ar fi putut să fie stele îndepărtate.

NU TE GÂNDI LA ASTA CA LA A MURI, zise Moartea. GÂNDESTE-TE CA LA O PLECARE MAI DEVREME CA SĂ EVIŢI AGLOMERAŢIA.

Comisionarul avu un scurt moment în care se întrebă dacă noul său tovarăş glumise, apoi decise că nu glumise. Iar apoi nu mai fu nimic.

*

Cer roşu dimineaţa. Avea să plouă.

Da.

*

Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell stătea cu capul plecat într-o parte.

— Bine, zise el. Eşti gata. Ai tot ce trebuie?

— Da, domnule.

— Pendulul de descoperit?

— Da, pendulul de descoperit.

— Menghina pentru tortură?

Newt înghiţi în sec, apoi pipăi un buzunar.

— Menghină pentru torturat, zise el.

— Surcele?

— Domnule sergent, chiar credeţi că…

— Surcele?

— Surcele, zise trist Newt.[85] Şi chibrituri.

— Clopot, carte, lumânare?

Newt pipăi alt buzunar. Acesta conţinea o pungă de

[85] Notă pentru americani sau alte forme de viaţă care locuiesc în oraşe: britanicii rurali, care evită încălzirea centrală ca fiind prea complicată şi care, oricum, slăbeşte fibra morală, preferă un sistem care constă în îngrămădirea de bucăţele de lemn şi bulgări de cărbuni, care au deasupra buşteni mari, umezi, dacă se poate din azbest, într-o vatră mică şi care scoate fum, cunoscută drept „Nu se compară nimic cu un foc deschis, nu-i aşa?“ Din moment ce niciunul dintre ingrediente nu-i dispus în mod natural să ardă, ei pun sub toate astea o substanţă albă, ceroasă, mică, dreptunghiulară, care arde veselă până când o stinge greutatea focului. Aceste bucăţi mici, albe, sunt numite surcele pentru aprins focul. Nimeni nu ştie de ce. (na.)

hârtie, în care se afla un clopoţel, de felul celor care îi înnebunesc pe papagalii pitici, o lumânare roz din neamul celor de pe torturile de ziua de naştere şi o cărţulie numită *Rugăciuni pentru Mâinile Mici.* Shadwell se autoconvinsese că, în ciuda faptului că ţinta principală erau vrăjitoarele, un bun Descoperitor de vrăjitoare nu ratează niciodată ocazia de a face un exorcism iute şi trebuie să aibă mereu la el trusa de voiaj pentru asta.

— Clopoţel, carte şi lumânare, zise Newt.

— Ac cu gămălie?

— Ac cu gămălie.

— Bun băiat! Să nu-ţi uiţi niciodată acul cu gămălie. E baioneta în artileria ta de lumină.

Shadwell se trase înapoi. Newt observă cu uimire că ochii bătrânului se umeziseră.

— Mi-aş dori să merg cu tine, zise sergentul. Sigur, s-ar putea să nu fie nimic, dar ar fi frumos să ies şi s-o fac din nou. Ştii, e ca şi cum ai recăpăta viaţă, să te târăşti prin ferigile ude privindu-le dansurile diavoleşti. Îți trezeşte ceva plin de cruzime în măduva oaselor.

Apoi luă poziţia de drepţi şi salută.

— Acum du-te, soldat Pulsifer. Armatele slavei fie cu tine!

După ce Newt plecă, Shadwell se gândi la ceva, la ceva ce nu avusese nicio şansă să facă până atunci. Acum avea nevoie de un ac cu gămălie. Nu un ac cu gămălie cu scop militar, pentru vrăjitoare. Ci un ac cu gămălie obişnuit, din acelea care se pot înfige într-o hartă.

Harta era pe perete. Era veche. Pe ea nu se vedea Milton Keynes. Nu se vedea Harlow. Abia dacă apărea pe ea Manchester şi Birmingham. Fusese harta cartierului general al armatei timp de trei sute de ani. În ea mai erau înfipte câteva ace cu gămălie, în principal în Yorkshire şi Lancashire, plus câteva în Essex, dar ruginiseră deja. Îl alte locuri, doar nişte cioturi cafenii indicau misiunile îndepărtate ale unor descoperitori de vrăjitoare, misiuni petrecute cu mult timp în urmă.

Shadwell găsi în cele din urmă un ac cu gămălie printre

resturile dintr-o scrumieră. Suflă spre el, îl frecă până ajunse să lucească, se uită atent la hartă până reuşi să localizeze Tadfield şi, triumfător, înfipse acul cu gămălie.

Acesta sclipea.

Shadwell făcu un pas înapoi şi salută din nou. Avea lacrimi în ochi.

Apoi făcu stânga împrejur şi salută dulapul cu vitrină. Era vechi, rablagit, geamul era spart, dar, într-un fel, era Armata Descoperitorilor de vrăjitoare. Conţinea argintăria regimentului (Trofeul de Golf al întrecerii Între Batalioane, competiţie în care nu se mai întrecuse nimeni de şaptezeci de ani); conţinea Arma Tunătoare care se încărca pe la gura ţevii a Descoperitorului de vrăjitoare Colonel Nu-Trebuie-Să-Mănânci-Fiinţe-Vii-Cu-Sânge-Nici -Să-Foloseşti-Vrăji-Nici-Să-Urmăreşti-Vremea Darylmple; mai conţinea ceva ce păreau a fi nuci, dar care erau în realitate o colecție de capete de vânători de capete, sfărâmate, donate de Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Major Hotrace „Dă-le gata înainte să-ţi vină ele de hac“ Narker, care călătorise mult prin locuri străine; conţinea amintiri.

Shadwell îşi suflă nasul zgomotos, în mânecă.

Apoi deschise o cutie cu lapte condensat, pentru micul dejun.

*

Dacă armatele slavei ar fi încercat să mărşăluiască împreună cu Newt, s-ar fi prăbuşit în bucăţi. Asta pentru că, în afară de Newt şi de Shadwell, armatele acelea muriseră cu mult timp în urmă.

Ar fi fost o greşeală să-l consideri pe Shadwell (Newt nu reuşise să afle dacă avea un prenume) un ţicnit izolat.

Numai că toţi ceilalţi muriseră, în majoritatea cazurilor cu multe sute de ani în urmă. Cândva Armata fusese atât de mare pe cât arăta în registrul completat cu multă imaginaţie de Shadwell. Newt fusese surprins să descopere că Armata Descoperitorilor de vrăjitoare avea antecedente la fel de străvechi şi aproape la fel de sângeroase ca şi replica sa mireană.

Solda pentru descoperitorii de vrăjitoare fusese stabilită ultima oară de Oliver Cromwell şi nu fusese actualizată niciodată. Ofiţerii primeau o coroană, generalul primea un suveran. Sigur, era doar un onorariu, pentru că primeau cei nouă penny pentru fiecare vrăjitoare descoperită şi ce puteai să iei din proprietăţile acesteia.

Te bazai, în principal, pe cei nouă penny. Iar vremurile fuseseră cam dure înainte ca Shadwell să ajungă pe statul de plată al Raiului şi Iadului.

Newt era plătit cu un şiling pe an.[86]

În schimbul acestui şiling, era obligat să aibă oricând asupra sa „scăpărătoare, cremene, iască sau chibrituri ignifere", deşi Shadwell sugerase că o brichetă Ronson cu gaz ar fi fost la fel de bună. Shadwell acceptase invenţia brichetei pentru aprins ţigări în acelaşi fel în care soldaţii obişnuiţi primiseră cu bucurie carabina cu repetiţie.

După cum vedea lucrurile Newt, părea că face parte dintr-o organizaţie de felul Nodului Sigilat[87] sau a celor care se încăpăţânează să lupte din nou bătăliile Războiului de Secesiune american. Te duci acolo în week-end şi asta înseamnă că ţii în viaţă vechile tradiţii care au făcut civilizaţia occidentală aşa cum este azi.

*

La o oră după ce părăsise cartierul general, Newt trase maşina pe marginea drumului şi scotoci în cutia aflată pe

---

[86] NOTĂ PENTRU TINERI SI PENTRU AMERICANI: un şiling = cinci penny. Aţi putea să înţelegeţi mai bine modul străvechi de finanţare al Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare dacă aţi cunoaşte sistemul monetar britanic original: Doi farting = o jumătate de penny. Două jumătăţi de penny = un penny. Trei penny = un treipenny. Doi treipenny = un şasepenny. Două şasepenny = un şiling sau bob. Doi şilingi = un florin. Un florin şi un şasepenny = o jumătate de coroană. Patru jumătăţi de coroană = zece şilingi. Doi zece şilingi = o liră (sau 240 penny). O liră şi un şiling = o guinee.

Britanicii s-au opus mult timp introducerii sistemului monetar zecimal pentru că li s-a părut prea complicat, (na.)

[87] Sealed Knot — organizaţie secretă care a luptat pentru restaurarea monarhiei britanice în perioada Revoluţiei burgheze din Anglia (nt.)

scaunul de lângă el.

După care deschise fereastra maşinii, folosind pentru asta un cleşte, deoarece mânerul căzuse demult.

Pachetul de surcele fu trimis peste gardul viu. După o clipă, fu urmat de menghina pentru tortură.

Newt se gândi un timp la restul lucrurilor, apoi le puse la loc în cutie. Acul cu gămălie era un produs militar pentru descoperitorii de vrăjitoare, cu o măciulie zdravănă de abanos la un capăt, ca un ac de pălărie pentru doamne.

Newt ştia pentru ce era. Citise mult. Shadwell îi dăduse o grămadă de pamflete la prima lor întâlnire, dar armata strânsese şi diferite cărţi şi documente. Newt bănuia că, dacă acestea ar fi fost scoase pe piaţă, ar fi valorat o avere.

Acul cu gămălie era pentru înţepat suspecţii. Dacă aveau pe trup vreun loc în care nu simţeau nimic, atunci erau vrăjitori. Un lucru simplu. Unii dintre descoperitorii de vrăjitoare înclinaţi spre fraudă folosiseră ace speciale, retractile, dar acesta era un ac din oţel solid, un ac cinstit. N-ar fi putut să-l mai privească în ochi pe bătrânul Shadwell dacă ar fi aruncat acul. Fără să mai pomenim ca asta ar fi adus ghinion.

Newt porni motorul şi-şi continuă călătoria.

Maşina lui Newt era un Wasabi.[88] El o numea Dick Turpin, în speranţa că, într-o zi, o să-l întrebe cineva de ce o numise aşa.

Cel care ar putea să definească ziua precisă în care japonezii au încetat să fie nişte automate parşive care copiau totul din occident şi au devenit ingineri pregătiţi şi talentaţi, în stare să abandoneze standardele occidentale, ar fi un istoric foarte scrupulos. Dar Wasabi fusese proiectat chiar în ziua aceea confuză şi combina tradiţionalele lucruri rele ale majorităţii maşinilor occidentale cu o grămadă de dezastre inovatoare a căror evitare au făcut ca firme precum Honda şi Toyota să fie ceea ce sunt azi.

Newt nu mai zărise un alt Wasabi pe drum, în ciuda eforturilor sale. Ani de zile, dar fără prea multă

[88] wasabi este un soi de hrean japonez, folosit la sushi (nt.)

convingere, îşi manifestase entuziasmul în faţa prietenilor săi în legătură cu eficienţa maşinii şi cu economiile pe care le făcea, în speranţa disperată că unul dintre ei va cumpăra o asemenea maşină, pentru că celor chinuiţi le place tovărăşia.

Zadarnic lăuda el motorul de 823 centimetri cubi, cutia de viteze cu trei trepte, dispozitivele incredibile de siguranţă precum baloanele care se umflă singure în momentele periculoase precum cel în care mergi cu 45 mile pe oră pe un drum drept şi eşti gata să te zdrobeşti pentru că un balon uriaș de siguranţă te împiedică să mai vezi. Şi devenea un pic liric când vorbea despre radioul făcut în Coreea, care prindea incredibil de bine Radio Fenian, şi despre vocea electronică simulată care te avertiza că nu ţi-ai pus centura de siguranţă, chiar şi când ţi-o puseseşi; vocea fusese programată de cineva care nu numai că nu înţelegea engleza, dar care nu înţelegea nici japoneza. Era o operă de artă, spunea el.

Probabil că arta din cazul acela era ceramica.

Prietenii dădeau din cap, îl aprobau şi decideau în sinea lor că, dacă ar avea de ales între a cumpăra un Wasabi şi mersul pe jos, ar investi într-o pereche de pantofi. Oricum, însemna acelaşi lucru, pentru că unul dintre motivele pentru consumul redus de benzină al maşinii era faptul că aceasta petrecea o grămadă de timp aşteptând prin garaje arbori cotiţi şi alte chestii trimise prin poştă din Nigirizushi, din Japonia, de către singurul agent rămas în întreaga lume pentru Wasabi.

În transa aceea vagă, de tip zen, în care conduc majoritatea oamenilor, Newt se pomeni întrebându-se cum se folosea cu exactitate acul cu gămălie. Spui: „Am un ac cu gămălie şi nu mi-e frică să-l folosesc“? *Ai ac, călătoreşti... Ac-naşul... Omul cu acul de aur... Acele din Navarrone...*

Probabil că Newt ar li vrut să ştie că din treizeci şi nouă de mii de femei încercate cu acul cu gămălie în timpul secolelor de vânare a vrăjitoarelor, douăzeci şi nouă de mii au zis „vai“, nouă mii nouă sute nouăzeci şi nouă n-au

simţit nimic din cauza folosirii acelor retractile despre care am vorbit mai înainte şi o vrăjitoare a declarat că fusese vindecată în mod miraculos de artrita de la picior.

Numele ei era Agnes Nutter.

Ea reprezenta marele eşec al Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare.

*

Una dintre însemnările timpurii din *Drăguţele şi precisele profeţii* se referă chiar la moartea lui Agnes Nutter.

Englezii în general, fiind o rasă indolentă şi grosolană, nu s-au grăbit să ardă femei, precum alte ţări din Europa. În Germania, rugurile fuseseră ridicate şi arse cu scrupulozitatea teutonică obişnuită. Până şi scoţienii cei pioşi, ocupaţi în întreaga lor istorie cu lupta îndelungată cu arhinamicii lor scoţieni, reuşiseră să ardă câteva, ca să treacă serile lungi de iarnă. Dar englezii păreau să n-aibă curajul să facă asta.

Unul dintre motivele pentru asta poate să aibă legătură cu modul în care a murit Agnes Nutter, moarte care însemnase – mai mult sau mai puţin – sfârşitul nebuniei serioase a vânătorii de vrăjitoare din Anglia. O gloată care urla, adusă într-o stare de furie deplină de obiceiul ei de a umbla peste tot, fiind inteligentă şi vindecând oameni, ajunse la casa ei într-o seară de aprilie şi o găsi îmbrăcată cu haina, aşteptând-o.

— Aţi întârziat, le zise ea. Ar fi trebuit să fiu în flăcări de acum zece minute.

Apoi se ridică şi se împletici încet prin mulţimea devenită brusc tăcută, ieşind din casă şi ducându-se la rugul care fusese ridicat în grabă pe islazul satului. Legenda zice că Agnes se căţărase cu greu pe rug şi se prinsese cu braţele de parul din spatele ei.

— Legaţi-mă bine, spuse ea Descoperitorului de vrăjitoare, care rămăsese uimit.

Iar apoi, când sătenii se apropiară de rug, ea îşi ridică în lumina focului capul cel frumos şi zise:

— Ar fi bine să veniţi mai aproape, oameni buni. Veniţi atât de aproape până când aproape că o să simţiţi arsura focului. Pentru că vă zic eu vouă, o să vedeţi cu toţii cum moare ultima vrăjitoare adevărată din Anglia. Pentru că vrăjitoare sunt, lucru pentru care am fost judecată, deşi nu ştiu care ar fi adevărata mea vină. Dar fie ca moartea mea să fie un mesaj către întreaga lume. De aia vă zic să veniţi mai aproape, *şi ţineţi bine minte soarta celor care se amestecă în lucruri pe care nu le pricep.*

Şi se pare că zâmbi, se uită la cerul de deasupra satului şi adăugă:

— Asta întâmpla-va-ţi-sa şi ţie, neghiob bătrân.

Şi, după această blasfemie bizară, nu mai spuse nimic. Îi lăsă să-i pună căluş şi rămase mândră în timp ce torţele dădură foc lemnului uscat.

Mulţimea se trase mai aproape, unul sau doi dintre membrii ei nefiind prea siguri că făceau lucrul potrivit acum, când se gândeau mai bine.

După treizeci de secunde, o explozie distruse izlazul satului, seceră din vale orice fiinţă vie şi fu văzută tocmai din Halifax.

Urmaseră dezbateri serioase dacă fusese mâna lui Dumnezeu sau a Satanei, dar un bilet descoperit mai târziu în căsuţa lui Agnes Nutter sugera că intervenţia divină sau diavolească fusese ajutată material de conţinutul hainei lui Agnes, în care ea înghesuise din timp optzeci de livre de praf de puşcă şi patruzeci de livre de cuie pentru tablă.

Agnes mai lăsase în urma sa, pe masa din bucătărie, lângă un bilet prin care anula comanda de lapte, o cutie şi o carte. Existau instrucţiuni precise ce trebuia făcut cu cutia şi instrucţiuni la fel de precise despre ce trebuia făcut cu cartea: trebuia trimisă fiului lui Agnes, John Device.

Oamenii care o găsiră – care erau din satul vecin şi care fuseseră treziţi de explozie – se gândiseră să ignore instrucţiunile şi să ardă pur şi simplu căsuţa, apoi se uitară în jur, la focurile care ardeau şi la prăpădul făcut de cuie şi deciseră să nu facă asta. În plus, biletul lui Agnes includea

preziceri chinuitor de precise despre ce se va întâmpla oamenilor care nu-i vor îndeplini ordinele.

Bărbatul care aprinsese cu torţa rugul lui Agnes Nutter era un Descoperitor de vrăjitoare Maior. Pălăria lui a fost găsită într-un copac, la distanţă de trei mile.

Numele lui, brodat pe o panglică destul de lată, era Nu-Trebuie- Să-Comiţi-Adulter Pulsifer, unul dintre cei mai asidui Descoperitori de vrăjitoare din Anglia şi probabil că ar fi fost încântat să ştie că ultimul descendent al său se îndrepta acum – chiar dacă nu ştia asta – către ultimul supravieţuitor din neamul lui Agnes Nutter. Ar fi simţit că, în cele din urmă, se îndeplinea o străveche răzbunare.

Dacă ar fi ştiut ce avea să se întâmple când descendentul lui avea s-o întâlnească pe descendenta ei, s-ar fi răsucit în mormânt, dacă ar fi avut unul.

*

Dar, mai întâi, Newt trebuia să facă ceva cu farfuria zburătoare. Aceasta aterizase pe drum în faţa lui, tocmai când el încerca să găsească ieşirea din autostradă spre Lower Tadfield şi întinsese harta peste volan. Fu obligat să frâneze brusc.

Farfuria zburătoare arăta ca orice farfurie zburătoare din desenele animate pe care le văzuse Newt.

În timp ce el privea pe deasupra hărţii, în farfurie se deschise o uşă cu un sâsâit satisfăcător, scoţând la iveală o pasarelă lucitoare care se întinse automat până în drum. Se aprinse o lumină albastră strălucitoare, conturând trei siluete de extratereștri. Aceştia coborâră pe rampă. Măcar doi dintre ei mergeau. Cel care arăta ca un vas pentru piper alunecă pur şi simplu pe ea şi căzu peste marginea pasarelei.

Ceilalţi doi îi ignorară ţiuniturile frenetice şi merseră încet către maşină, în maniera cunoscută în întreaga lume a poliţiştilor care completează deja în minte formularul pentru amendă. Cel înalt, o broască râioasă îmbrăcată în staniol de bucătărie, ciocăni în fereastra lui Newt. Acesta coborî geamul. Făptura purta ochelari de soare cu lentile

reflectorizante, pe care Newt îi numise întotdeauna ochelarii de soare ai lui Luke Mână Rece.[89]

— Bună dimineaţa, domnule, doamnă sau neutrule, zise făptura. Asta e planeta ta, da?

Celălalt extraterestru, care era îndesat şi verde, se dusese în pădurea de lângă marginea drumului. Newt îl văzu cu coada ochiului cum trage un şut într-un copac, apoi cum trece o frunză printr-un aparat complicat de la cingătoarea sa. Nu părea foarte încântat.

— Da, domnule, cred că da, răspunse el.

Broasca râioasă se uită gânditoare la orizont.

— O aveţi de mult, domnule? întrebă ea.

— Hmm. Nu eu personal, ci ca specie, cred că de vreo jumătate de milion de ani.

Extraterestrul schimbă o privire cu colegul său.

— Aţi lăsat ploile acide să crească, nu-i aşa, domnule? Şi v-aţi cam făcut de cap cu hidrocarburile?

— Pardon?

— Puteţi să-mi spuneţi care-i coeficientul de reflexie al planetei dumneavoastră, domnule? întrebă broasca râioasă, privind încă spre orizont de parcă acesta făcea ceva interesant.

— Hmm. Nu.

— Îmi pare rău să vă spun, domnule, dar calota glaciară polară a dumneavoastră e sub dimensiunile unei planete de această categorie.

— Oh, vai! zise Newt.

Se întrebă cui putea să spună ce i se întâmplase şi-şi dădu seama că nu exista nimeni care să-l creadă.

Broasca râioasă veni mai aproape. Părea să fie îngrijorată de ceva, din câte putea să-şi dea seama Newt după expresia unei rase de extratereștri pe care nu-i mai întâlnise până atunci.

— Domnule, o să trecem cu vederea de data asta.

Newt începu să bâiguie:

— Oh. Hmm. O să văd – adică, atunci când spun *eu,* cred că Antarctica aparţine fiecărei ţări, sau aşa ceva şi…

[89] personajul unui film, interpretat de Paul Newman (nt.)

— Domnule, de fapt ni s-a cerut să vă transmitem un mesaj.

— Oh?

— Început de mesaj. „Vă transmitem mesajul păcii universale şi armoniei cosmice şi aşa mai departe.“ Sfârşit de mesaj, zise broasca râioasă.

— Oh, zise Newt şi întoarse mesajul pe toate părţile, în mintea sa. Oh. Foarte drăguţ.

— Aveţi idee de ce ni s-a cerut să vă aducem acest mesaj, domnule? întrebă broasca râioasă.

Newt se lumină.

— Ei bine, hmmm… se bâlbâi el, presupun că omenirea, stăpânind atomul şi…

— Nici noi nu ştim, domnule, zise broasca râioasă şi se îndreptă. Presupun că-i unul dintre fenomenele acelea inexplicabile. Mda, cred că ar trebui să plecăm.

Dădu din cap uşor, se întoarse şi merse către farfurie, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Newt scoase capul pe fereastră.

— Mulţumesc!

Extraterestrul cel scund trecu pe lângă maşină.

— Nivelul de bioxid de carbon e crescut cu 0,5 %, scrâşni el, privindu-l cu subînţeles. Ştii că poţi fi acuzat că eşti o specie dominantă sub influenţa imboldului consumului?

Cei doi se îndreptară spre cel de-al treilea extraterestru, îl traseră pe rampă şi închiseră uşa.

Newt aşteptă un timp, în caz că ar fi urmat vreo emisie spectaculoasă de lumini, dar lucrurile se opriră aici. Ceva mai târziu urcă pe bordura de iarbă. Când se uită în oglinda retrovizoare, farfuria dispăruse.

Exagerase cu ceva, îşi spuse el, simţindu-se vinovat. Dar cu ce?

Şi nu pot nici măcar să-i povestesc lui Shadwell, pentru că o să înceapă să ţipe la mine că nu le-am numărat sfârcurile…

*

— Oricum, zise Adam, aţi greşit complet în privinţa vrăjitoarelor.

Ei stăteau pe poarta unui câmp, uitându-se la Câine care se rostogolea prin balegile de vacă. Potaia cea mică părea că se distrează grozav.

— Am citit despre ele, spuse Adam, cu voce un pic mai puternică. De fapt, au avut dreptate întotdeauna şi a fost greşit să fie persecutate cu Inchiziţia Britanică şi cu alte chestii.

— Mama mea spune că erau doar femei inteligente care protestau în singurul fel accesibil lor împotriva nedreptăţilor înăbuşitoare a ierarhiei sociale dominate de bărbaţi, zise Pepper.

Mama lui Pepper ţinea cursuri la Institutul Politehnic Norton.[90]

— Da, dar mama ta a spus întotdeauna lucruri de felul ăsta, zise Adam, după un timp.

Pepper dădu din cap, aprobându-l.

— Şi mai zice că, în cazul cel mai rău, erau doar adoratoare liber-cugetătoare a principiului procreativ.

— Ce-i principiul procativ? întrebă Wensleydale.

— Nu ştiu. Ceva legat de stâlpii de mai[91], zise Pepper.

— Eu credeam că-l adorau pe Diavol, spuse Brian, dar fără să condamne în mod automat acest lucru; Ei aveau mintea deschisă în privinţa adorării diavolului; Ei aveau mintea deschisă în *orice* privinţă. Oricum, diavolul ar fi fost mai bun decât un stâlp tâmpit.

— Aici greşeşti, interveni Adam. Nu era vorba de diavol. E un alt zeu, sau ceva de genul ăsta. Unul cu coarne.

— Diavolul, zise Brian.

— Nu, îi explică răbdător Adam. Oamenii au amestecat

---

[90] În timpul zilei, seara, citea cărţile de tarot unor directori nervoşi, pentru că vechile obiceiuri mor greu. (na.)

[91] stâlpul de mai (maypole) este un stâlp împodobit cu verdeaţă şi flori, în jurul căruia se ţineau sărbătorile de 1 mai, sărbători de origine timpuriu medievală din lumea germanică (nt.)

lucrurile. Doar că zeul ăla are şi el coarne. Se numeşte Pan. E pe jumătate ţap.

— Care jumătate? întrebă Wensleydale.

Adam se gândi şi, în cele din urmă, răspunse:

— Jumătatea de jos. Ciudat că nu ştiţi asta. Credeam că toată lumea *ştie.*

— Ţapii n-au o jumătate de jos, zise Wensleydale. Au o jumătate din faţă şi o jumătate din spate. Ca vacile.

Ei se uitară la Câine un timp, bătând cu călcâiele în poartă. Era prea cald ca să gândească.

Apoi Pepper zise:

— Dacă avea picioare de ţap, n-ar fi trebuit să aibă coarne. Coarnele aparţin jumătăţii din faţă.

— Nu l-am inventat eu, zise Adam, enervat. Eu doar v-am povestit. Acum aud că eu l-aş fi creat. Nu-i cazul să fiţi supăraţi *pe mine.*

— Oricum, zise Pepper, tâmpitul ăla de Pot nu avea de ce să se plângă că oamenii credeau că-i diavolul. Din moment ce avea coarne… Oamenii s-ar fi grăbit să zică oh, uite diavolul!

Câine începu să sape într-o vizuină de iepure.

Adam, care părea că are o greutate pe minte, trase aer puternic în piept.

— Nu trebuie să luaţi *lit'ralmente* totul, zise el. Asta-i problema acestor zile. Materialism gras. Oameni ca voi ciopârţesc pădurile tropicale şi fac găuri în stratul de ozon. Există o gaură mare în stratul de ozon din cauza oamenilor de-un materialism gras ca voi.

— N-am nicio legătură cu asta, răspunse automat Brian. Eu plătesc şi acum o ramă tâmpită pentru castraveţi.

— Scrie în revistă, zise Adam. E nevoie de milioane de acri de pădure tropicală ca să faci un beefburger. Şi tot ozonul se scurge din cauză… că oamenii stropesc mediul, adăugă el, după o scurtă ezitare.

— Şi mai sunt şi balenele, zise Wensleydale. Trebuie să le salvăm.

Adam părea îngândurat. Răsfoitul prin exemplarele de *New Aquarian* nu scosese la iveală nimic despre balene.

Redactorii revistei presupuseseră că cititorii lor erau pentru salvarea balenelor, cam în felul în care presupuseseră că aceşti cititori respirau şi mergeau în două picioare.

— A fost o emisiune despre ele, le explică Wensleydale.

— Şi de ce trebuie să le salvăm? întrebă Adam.

Avea în minte o imagine confuză, să strângi balene până o să ai suficiente pentru o insignă…

Wensleydale îşi scotoci prin minte.

— Pentru că pot să cânte. Şi au creiere mari. Au rămas doar câteva. Şi nu-i nevoie să le omorâm, pentru că din ele se face doar mâncare pentru animalele de casă.

— Dacă sunt atât de deştepte, zise încet Brian, ce fac în mare?

— Oh, nu ştiu, zise Adam, părând gânditor. Înoată toată ziua, doar deschid gura şi mănâncă tot felul de chestii… mie mi se par deştepte…

Un scrâşnet de frâne şi un pârâit lung îl întrerupse. Ei coborâră de pe poartă şi alergară pe pajişte, către răscrucea de drumuri, unde un automobil mic zăcea cu roţile în sus, la capătul unei urme lungi de derapaj.

Ceva mai departe, în drum, era o groapă. Se părea că automobilul încercase s-o evite. În timp ce se uitau la groapă, un cap mic, cu aspect oriental, dispăru din vedere.

Ei deschiseră uşa şi-l traseră afară pe Newt, care era inconştient. Prin mintea lui Adam trecură viziuni despre medalii acordate pentru eroism în salvarea victimelor. Prin cea a lui Wensleydale trecură consideraţii practice despre primul ajutor.

— Nu trebuie să-l mişcăm, zise el. Din cauza oaselor rupte. Trebuie să chemăm pe cineva.

Adam privi în jur. Printre copacii din josul drumului se vedea vârful unui acoperiş. Era Jasmine Cottage.

Iar în Jasmine Cottage, Anathema Device stătea în faţa unei mese pe care fuseseră puse de o oră bandaje, aspirine şi obiecte asortate pentru primul ajutor.

*

Anathema se uitase la ceas. El putea să apară în orice moment, îşi spuse ea.

Iar când el apăru, nu era ceea ce aşteptase ea. Mai precis, nu era ceea ce sperase ea să fie.

Ea sperase, cu timiditate, să fie cineva înalt, brunet şi arătos.

Newt era înalt, dar zvelt. Şi, cu toate că părul lui era negru, fără urmă de îndoială, nu reprezenta un accesoriu monden, era doar o grămadă de fire subţiri, negre, care creşteau pe creştetul capului său. Nu era vina lui Newt. Când fusese mai tânăr se ducea la două luni odată la frizeria din colţ, ţinând strâns în mână o fotografie pe care o rupsese cu grijă dintr-o revistă şi care arăta pe cineva cu o tunsoare mişto, care rânjea spre aparatul de fotografiat, şi spunea: vă rog să mă faceţi să arăt aşa. Iar frizerul, care îşi cunoştea meseria, arunca o privire şi-i oferea lui Newt, tunsoarea de bază, valabilă în orice ocazii, scurt-la-spate-şi-în-părţi. După un an, Newt îşi dăduse seama că nu avea figura care se potrivea cu tunsorile acelea. Lucrul cel mai bun la care se putea aştepta Newton Pulsifer după o tunsoare era să aibă părul mai scurt.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru hainele sale. Nu fusese inventată încă îmbrăcămintea care să-l facă să arate suav, sofisticat şi în largul său. Se învăţase să se mulţumească doar cu ce-l ferea de ploaie şi-i oferea un loc în care să-şi ţină mărunţişul.

Şi nu era un tip arătos. Nici măcar atunci când îşi scoase ochelarii.[92] Iar Anathema descoperi, când îi scoase pantofii ca să-l întindă pe pat, că Newt purta şosete vechi: una albastră, cu o gaură în călcâi, şi una cenuşie, cu găuri în jurul degetelor.

Probabil că ar trebui să simt un val de chestii femeieşti, fierbinţi şi tandre, văzându-le, îşi zise ea. Iar eu îmi doresc doar ca individul să şi le fi spălat…

Deci… înalt, brunet, dar nu arătos. Anathema ridică din umeri. Bine. Două din trei nu-i prea rău.

---

[92] de fapt, arăta şi mai puţin după ce şi-a scos ochelarii, pentru că se împiedica de toate cele şi era plin de bandaje, (na.)

Silueta de pe pat începu să se agite. Iar Anathema, care prin natura lucrurilor privea întotdeauna în viitor, îşi înăbuşi dezamăgirea şi zise:

— Cum te simţi acum?

Newt deschise ochii.

Zăcea într-un dormitor care nu era al lui. Îşi dăduse seama de asta imediat, din cauza tavanului. De tavanul dormitorului său atârna încă, de fire de bumbac, un aeromodel. Nu avusese niciodată timp să-l dea jos.

Tavanul ăsta era doar din ipsos crăpat. Newt nu mai fusese într-un dormitor al unei femei, dar simţea că acesta era un dormitor feminin îndeosebi datorită unei combinaţii de mirosuri uşoare. Exista o urmă de talc şi de lăcrămioare şi niciun pic de duhoare puternică de tricouri care uitaseră cum arată interiorul unei maşini de spălat.

Newt încercă să-şi ridice capul, gemu şi-l lăsă să cadă înapoi pe pernă. Perna era roz, nu se putu împiedica el să remarce.

— Te-ai izbit cu capul de volan, zise vocea care-l trezise. Dar nu s-a rupt nimic. Ce s-a întâmplat?

Newt deschise din nou ochii.

— Maşina e în regulă? întrebă el.

— Aşa se pare. O voce din ea repetă într-una „Vă rugrăm să vă pruneţi ţentura de siguranţă“.

— Vedeţi? zise Newt unui auditoriu invizibil. Ştiau cum să construiască, în zilele acelea. Finisajul de plastic se ciobeşte greu.

Apoi clipi către Anathema.

— Am frânat ca să nu calc un tibetan din drum, zise el. Sau aşa cred că am făcut. Probabil am înnebunit.

Silueta pătrunse în raza sa vizuală. Avea păr negru, buze roşii şi ochii verzi. Se părea că era femeie. Newt încercă să nu se holbeze. Silueta zise:

— Dacă ai înnebunit, n-a remarcat nimeni.

După care zâmbi şi adăugă:

— Ştii, n-am mai întâlnit până acum un Descoperitor de vrăjitoare.

— Hmmm, începu Newt.

Femeia îi arătă portofelul deschis.

— A trebuit să mă uit înăuntrul lui, zise ea.

Newt se simţi extrem de stânjenit, o stare care nu-i era neobișnuită. Shadwell îi dăduse un mandat oficial de Descoperitor de vrăjitoare, care, printre altele, obliga aprozii, magistraţii, episcopii şi portăreii să-i permită liberă trecere şi să-i dea câte vreascuri uscate voia. Mandatul era impresionant, o capodoperă de caligrafie, şi, probabil, străvechi. Uitase de el.

— E doar un hobby, zise el, jalnic. De fapt sunt un… (nu voia să spună funcţionar de la salarizare, nu acum, nu unei asemenea fete, aşa că minţi) un inginer în calculatoare.

Aş *vrea* să fiu, *aş vrea* să fiu, *în sufletul meu* sunt un inginer în calculatoare, numai că mintea e mai prejos.

— Scuzaţi-mă, pot să ştiu…

— Anathema Device, se prezentă Anathema. Sunt ocultistă, dar ăsta-i doar un hobby. De fapt sunt vrăjitoare. Foarte bine. Ai întârziat o jumătate de oră, spuse ea şi adăugă, în timp ce-i întindea o bucată de carton. Aşa că mai bine citeşte asta. O să câştigăm o grămadă de timp.

*

Newt avea, de fapt, un mic calculator personal, în ciuda experienţei din copilărie. De fapt, avea mai multe. Le recunoşteaţi de îndată ca fiind ale lui. Erau echivalentul printre calculatoare al Wasabi-ului. De exemplu, erau cele care ajungeau la jumătate de preţ de îndată ce le cumpăra el. Sau erau lansate într-o vâlvătaie publicitară şi dispăreau în obscuritate într-un an. Sau funcţionau doar dacă le vârai în frigider. Sau, dacă din întâmplare erau, în principiu, maşinării bune, Newt le obţinea întotdeauna pe cele vândute cu o versiune veche şi infestată de viruşi a sistemului de operare. Dar Newt persevera, pentru că el *credea.*

Adam avea şi el un calculator mic. Îl folosea pentru jocuri, dar niciodată asta nu dura mult timp. Încărca un joc, îl privea atent câteva minute, apoi începea să-l joace până când contorul pentru Scorul Cel Mai Mare nu mai

avea cifre.

Când ceilalţi Ei se minunau de această îndemânare ciudată, Adam părea uimit că ceilalţi nu jucau la fel.

— Tot ce trebuie să faceţi e să învăţaţi cum să jucaţi, apoi e uşor, spunea el.

*

Newt observă, simţind că-l ia cu ameţeală, că o bucată zdravănă din camera din faţă din Jasmine Cottage era ocupată cu grămezi de ziare. Pe pereţi fuseseră prinse tăieturi din acestea. Unele fuseseră încercuite cu cerneală roşie. Newt fu încântat să descopere printre ele unele pe care le decupase pentru Shadwell.

Anathema poseda foarte puţină mobilă. Singurul lucru pe care se ostenise să-l ia cu ea fusese ceasul său, o moştenire de familie. Nu era unul de pe vremea bunicilor, cu capac, ci un ceas de perete cu o pendulă ce se mişca liber şi E. A. Poe ar fi legat încântat pe cineva sub ea.

Newt se pomeni că rămăsese cu privirea aţintită asupra lui.

— A fost făcut de un strămoş al meu, zise Anathema, punând ceştile cu cafea pe masă. Sir Joshua Device. Ai auzit de el? A inventat chestia aia care se balansează şi care a permis construirea de ceasuri precise şi ieftine. Au numit-o după el.

— I-au spus Ioshua?

— Device.[93]

Newt auzise în ultima jumătate de oră o grămadă de chestii incredibile şi era dispus să le creadă, dar trebuia să tragă linie undeva.

— Numele de „device“ vine de la o persoană reală? întrebă el.

— Oh, da. Un nume vechi, frumos, din Lancashire. Cred că provine din franceză. Să nu-mi spui că n-ai auzit niciodată de sir Humphrey Gadget…

— Oh, fii serioasă!

[93] Device – dispozitiv (nt.)

— … care a inventat un *dispozitiv*[94] care a permis scoaterea apei din minele inundate. Nici de Pietr Gizmo? Sau de Cyrus T. Doodad, cel mai important inventator negru? Thomas Edison spunea că singurii savanţi contemporani lui pe care îi admira erau Cyrus T. Doodad şi Ella Reader Widger. Si…[95]

Anathema văzu expresia lui Newt şi-i explică.

— Mi-am dat licenţa în legătură cu subiectul ăsta. Oameni care au inventat lucruri atât de simple şi de folositoare în general, încât toată lumea a uitat că fusese nevoie să fie inventate. Zahăr?

— Hmmm…

— De obicei vrei două bucăţi, îi zise Anathema, dulce.

Newt se uită din nou la cartonul pe care i-l dăduse ea.

Se părea că Anathema crezuse că acesta avea să explice totul.

Nu explica.

Avea o linie trasă în mijloc. În partea stângă era un text scurt scris cu cerneală neagră. Părea că face parte dintr-o poezie. În partea dreaptă, de data asta scris cu cerneală roşie, erau comentarii şi adnotări. Rezultatul era următorul:

3819: Când căruţa orientală va fi inversată, cu patru roţi în cer, un bărbat cu vânătăi va fi peste Patul tău, durându-l capul şi vrând esenţă de salcie, un bărbat care încearcă folosind un ac cu gămălie, dar are inima curată, dar el este sămânţă din cel ce m-a distrus, ia-i mijlocul de a produce flăcări ca să fii sigură şi veţi rămâne împreună până Sfârşitul va veni.

Automobil japonez? Răsturnat. Accident de maşină… fără răni grave???… în patul tău esenţa de salcie = aspirină (cf. 3757) Ac cu gămălie = descoperitor de vrăjitoare. Un descoperitor de vrăjitoare *bun??* Se referă la Pulsifer

[94] gadget înseamnă dispozitiv, aparat mic (nt.)
[95] Autorul folosește o serie de cuvinte comune, atribuindu-le o legătură cu persoane care n-au existat în realitate (nt.)

(cf, 002) Să îl caut de chibrituri, etc. În anii 1990!… hmmm… … mai puţin de o zi (cf. 712, 3803, 4004)

Mâna lui Newt se duse automat spre buzunar. Bricheta dispăruse.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, cu glas răguşit.

— Ai auzit vreodată de Agnes Nutter? îl întrebă Anathema.

— Nu, zise Newt, încercând să găsească o apărare disperată în sarcasm. Presupun că ai să-mi spui că a inventat oamenii nebuni.

— E un alt nume frumos din Lancashire, îi răspunse rece Anathema. Dacă nu mă crezi, citeşte despre procesele vrăjitoarelor de la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea. A fost o străbună a mea. Fiindcă tot veni vorba, unul dintre strămoşii tăi a ars-o de vie. Sau a încercat să facă asta.

Newt ascultă cu o fascinaţie plină de oroare povestea morţii lui Agnes Nutter.

— Nu-Trebuie-Să-Comiţi-Adulter Pulsifer? întrebă el, când Anathema termină.

— Acest fel de nume era obişnuit în zilele acelea, spuse tânăra. Se pare că erau zece copii, într-o familie foarte religioasă. A existat un Zgârcenie Pulsifer, un Martor-Fals Pulsifer…

— Cred că am înţeles, zise Newt. La naiba! Am impresia că Shadwell a spus că a mai auzit numele acesta. Trebuie să-l fi găsit în dosarele Armatei. Presupun că, dacă aş fi colindat prin lume spunându-mi-se Adulter Pulsifer, aş fi vrut să fac rău la cât mai multă lume.

— Presupun că tipului nu-i plăceau prea mult femeile.

— Mulţumesc că iei lucrurile aşa, zise Newt. Adică, probabil că-i un strămoş al meu. Nu există mulţi Pulsifer. Poate că… din cauza asta am intrat în Armata Descoperitorilor de vrăjitoare. Mâna Sorţii, zise el, plin de speranţă.

— Nu, nici vorbă, spuse Anathema, clătinând din cap.

— Oricum, descoperirea vrăjitoarelor nu mai e cum a fost. Nu cred că bătrânul Shadwell a făcut vreodată ceva mai mult decât să tragă un şut în lada de gunoi a lui Doris Stokes.

— Între noi fie vorba, Agnes avea un caracter dificil, zise Anathema, fără să insiste. Nu acţiona decât în extreme, nu ştia ce-i calea de mijloc.

Newt agită bucata de hârtie.

— Ce-i cu asta?

— Ea a scris-o. Adică în original. E numărul 3819 din *Drăguţele şi Precisele Profeţii ale lui Agnes Nutter,* publicate prima oară în 1655.

Newt se uită din nou la profeţie. Deschise gura, apoi o închise.

— Ştia că o să-mi lovesc maşina? întrebă el.

— Da. Nu. Probabil că nu. E greu de spus. Vezi, Agnes a fost cel mai prost profet care a existat vreodată. Pentru că a avut dreptate întotdeauna. De aceea, cartea ei nu s-a vândut deloc.

*

Majoritatea abilităţilor paranormale sunt provocate de simpla lipsă a focalizării temporale, iar mintea lui Agnes Nutter se rătăcise atât de mult în Timp, încât era considerată nebună, chiar şi după standardele secolului al şaptesprezecelea din Lancashire, unde profetesele nebune reprezentau o industrie în dezvoltare.

Toată lumea era de acord că merita s-o asculţi.

Agnes obişnuia să vorbească despre vindecarea bolilor prin folosirea unui soi de mucegai şi despre importanţa spălării mâinilor astfel încât animăluţele micuţe care produc boli să fie îndepărtate prin spălare, când orice persoană rezonabilă ştia că duhoarea era singura apărare împotriva demonilor bolii. Ea susţinea că alergatul într-un trap uşor ajuta să trăieşti mai mult, lucru care dădea de bănuit şi care-i făcuse pe Descoperitorii de vrăjitoare să-şi îndrepte atenţia asupra ei. Insista asupra importanţei

fibrelor în dietă, deşi era clar că se afla mult înaintea vremurilor ei, din moment ce majoritatea oamenilor îşi făceau mai puţine griji privitoare la fibrele din dietă decât în privinţa pietrişului din dietă. Iar ea nu voia să vindece negi.

— Totul e doar în Mintea voastră, zicea ea, uitaţi de Astea şi vor Dispărea.

Era evident că Agnes avea o legătură cu Viitorul, dar era o legătură îngustă şi specifică. Cu alte cuvinte, aproape complet nefolositoare.

*

— Ce vrei să spui? întrebă Newt.

— Reuşea să emită felul acela de preziceri care pot fi înţelese abia după ce lucrurile s-au întâmplat, zise Anathema. Cum a fost, de exemplu, „Nu Cumpăraţi Betamack“. Asta era o prezicere pentru 1972.[96]

— Vrei să spui că a *prezis* casetele video?

— Nu! A surprins, pur şi simplu, o frântură de informaţie, răspunse Anathema. Asta-i poanta. În majoritatea cazurilor, Agnes a emis asemenea referiri indirecte, pe care nu le poţi pricepe decât după ce au devenit de domeniul trecutului, iar atunci totul se potriveşte. Iar ea nu ştia ce-i important şi ce nu este, aşa că totul a fost la nimereală. Prezicerea ei pentru ziua de 22 noiembrie 1963 se referea la o casă care s-a prăbuşit în King’s Lynn.

— Oh? exclamă Newt, politicos.

— Atunci a fost asasinat preşedintele Kennedy, îl ajută Anathema. Dar Dallas-ul nu exista pe vremea ei. În timp ce King’s Lynn era un loc important.

— Oh!

— În general, Agnes era foarte bună în problemele în care erau implicaţi descendenţii ei.

— Oh?

— Şi nu ştia nimic despre motorul cu combustie internă.

---

[96] Betamax — tip de videocasetă oferit de Sony, care n-a reuşit să facă faţă concurenţei (nt.)

Pentru ea, erau doar nişte căruţe caraghioase. Chiar şi mama mea credea că se referea la răsturnarea trăsurii unui împărat. Vezi, nu-i suficient să ştii *ce-i* viitorul. Trebuie să ştii şi *ce înseamnă.* Agnes era precum cineva care se uita la un tablou uriaş, printr-un tub îngust. Ea scria ceea ce i s-au părut a fi sfaturi bune bazate pe ceea ce pricepea din frânturile zărite. Uneori poţi să ai noroc, continuă Anathema. De exemplu, stră-străbunicul meu a aflat despre prăbuşirea bursei din 1929, cu două zile înainte ca acest lucru să se întâmple. A făcut avere. Ai putea să zici că suntem descendenţi de profesie, zise ea şi se uită atentă la Newt. Vezi, nimeni nu şi-a dat seama până acum două sute de ani că *Drăguţele şi Precisele Profeţii* erau ideea lui Agnes despre o moştenire lăsată familiei. Multe dintre profeţii se referă la descendenţii ei şi la bunăstarea lor. Cred că acesta este şi motivul pentru care a făcut profeţia despre King’s Lynn. Tatăl meu era în vizită acolo, în momentul acela, aşa că, din punctul de vedere al lui Agnes, exista o şansă să fie lovit de o cărămidă şi nu exista nicio posibilitate să fie lovit de un glonţ în Dallas.

— Ce persoană drăguţă, zise Newt. Aproape că poţi să-i treci cu vederea faptul că a aruncat în aer un sat întreg.

Anathema îi ignoră spusele.

— Oricum, despre asta e vorba. De atunci, ne-am ocupat cu interpretarea profeţiilor ei. La urma urmei, media e de o profeţie pe lună – cred că acum e mai mare, din moment ce ne apropiem de sfârşitul lumii.

— Şi când va avea loc asta? întrebă Newt.

Anathema se uită cu subînţeles la ceas.

Newt scoase un râset slab, groaznic, sperând că suna suav şi monden. După evenimentele din ziua aceea, nu se mai simţea întreg la minte. Şi simţea mirosul parfumului Anathemei, ceea ce-l făcea să nu fie în largul lui.

— Să te consideri norocos că nu ai nevoie de un cronometru, spuse Anathema. Mai avem cinci, şase ore.

Newt se gândi la cele auzite. Până atunci nu simţise niciodată nevoia de a bea alcool, dar ceva îi spunea că trebuie să existe un început în toate.

— Vrăjitoarele ţin băutură în casă? îndrăzni el.

— Oh, da, răspunse ea şi zâmbi cam aşa cum zâmbea probabil Agnes Nutter, când scotea la iveală conţinutul sertarului ei pentru lenjerie. O chestie verde cu bule cu lucruri ciudate care mişună pe suprafaţa îngheţată. Ar trebui să guşti asta.

— Grozav. Ai gheaţă?

Se dovedi că era vorba de gin. Exista şi gheaţă. Anathema, care renunţase la vrăjitorie cât timp fusese plecată de acasă, nu accepta alcoolul în general, dar îl accepta în cazul specific al ei.

— Ti-am spus de tibetanul care a ieşit dintr-o groapă în mijlocul drumului? întrebă Newt, relaxându-se un pic.

— Oh, ştiu de tibetani, zise ea, răscolind prin hârtiile de pe masă. Doi dintre ei au ieşit ieri pe peluza din faţă. Sărmanii erau îngroziţi, aşa că le-am dat o cană cu ceai, apoi au împrumutat o cazma şi au continuat să sape. Nu cred că indivizii ştiau ce fac.

Newt se simţi un pic mâhnit.

— De unde ştii ce erau tibetani? întrebă el.

— Dacă tot veni vorba, tu de unde ai ştiut că era tibetan? A zis „Ommm“ când l-ai lovit?

— Păi arăta tibetan, zise Newt. Robă de culoarea șofranului, cap chel… ştii, *tibetan.*

— Unul dintre ai mei vorbea o engleză destul de bună. Se pare că la un moment dat repara radiouri în Lhasa, iar în clipa următoare era în tunel. Nu ştia cum să facă să ajungă acasă.

— Dacă l-ai trimis în susul drumului, probabil că a fost luat de o farfurie zburătoare, zise Newt, mohorât.

— De cei trei extratereștri? Unul dintre ei fiind un robot mic, din tablă?

— Au aterizat şi pe peluza ta?

— Se pare că, după cele spuse la radio, e singurul loc în care n-au aterizat. Aterizează peste tot în lume, spunând un mesaj răsuflat despre pace cosmică şi când oamenii zic „Bine, şi ce-i cu asta?“, se uită la ei fără nicio expresie şi o iau de la început. Semne şi prevestiri, exact cum a spus

Agnes.

— Presupun că o să-mi spui că a prezis şi toate astea.

Agnes răsfoia un carton care era în faţa ei.

— Mă gândeam să introduc totul în calculator, zise ea. Căutare după cuvinte cheie şi altele de felul ăsta. Ştii, ar fi ceva mai simplu. Profeţiile sunt aranjate în ordinea veche, dar există indicii, scriere de mână şi altele.

— A lăsat toate astea pe cartonaşe?

— Nu. Într-o carte. Dar am rătăcit-o. Bineînţeles, avem copii.

— Ai pierdut-o? zise Newt, încercând să injecteze ceva umor în propoziţie. Pun pariu că Agnes n-a prevăzut asta!

Anathema se uită fix la el. Dacă privirea putea ucide, Newt ar fi fost în mormânt.

Apoi Anathema zise:

— În decursul anilor am stabilit un index al cuvintelor folosite, apoi bunicul meu a întocmit un sistem de referinţe încrucişate, un sistem foarte util… aha, uite.

Şi împinse o foaie de hârtie în faţa lui Newt.

3988. Când oameni în crocus vin din Pământ şi oameni verzi vin din cer, deşi nu ştiu de ce, şi castelul de lumini al lui Pluto e sterp şi pământuri scufundate se ridică şi Leviatanul umblă liber iar Brazilia e verde şi Trei vin împreună, iar Al Patrulea se ridică, călărind pe cai de fier vă spun că e noaptea sfârșitului.

crocus = şofran (cf 2003)… extraterestri??… paraşutişti???… centrală nucleară (vezi tăieturi Nos. 798-806)… Atlantida (tăieturi 812 – 819)… leviatan = balenă (cf. 1981)… America de Sud e verde?? 3 = 4? Cale ferată? (cf. 2675)

— Nu puteam să pricep asta înainte, recunoscu Anathema. Am completat-o după ce am auzit ştirile.

— Probabil că în familia voastră eraţi foarte buni la cuvinte încrucişate, zise Newt.

— Cred că Agnes a fost ceva cam aiurea aici. Chestia cu leviatanul, cu America de sud şi cu trei şi patru poate să însemne orice, zise Anathema şi oftă. Problema e cu ziarele. Nu poţi să ştii niciodată dacă Agnes nu s-a referit cumva la un incident minor pe care poţi să-l treci cu vederea. Ştii cât durează să parcurgi *fiecare* ziar în fiecare dimineaţă?

— Trei ore şi zece minute, răspunse automat Newt.

*

— Mă aştept să primim o medalie sau aşa ceva, zise Adam, optimist. Am salvat un om dintr-o maşină în flăcări.

— Nu ardea, zise Pepper. Şi nu era foarte stricată, când am aşezat-o din nou pe roţi.

— Ar fi putut să fie, îi atrase atenţia Adam. Nu văd de ce n-am primi o medalie doar pentru că o maşină veche nu ştie când trebuie să ia foc.

Stăteau şi se uitau în groapă. Anathema chemase poliţia, care se dusese la căderea de teren şi pusese nişte semnalizatoare în jur; groapa era întunecoasă şi adâncă.

— Ar fi amuzant să te duci în Tibet, zise Brian. Poţi să înveţi arte marţiale şi alte chestii. Am văzut filme vechi în care e o vale în Tibet în care toţi trăiesc sute de ani. Se numeşte Shangri-La.

— Bungaloul mătuşii mele se numeşte Shangri-La, zise Wensleydale.

Adam pufni.

— Nu-i un lucru prea deştept să numeşti o vale după un bungalou vechi, zise el. Puteau la fel de bine să-i zică Loc de Plimbare sau Dafinii.

— E mai bine decât Shambles, zise sec Wensleydale.[97]

— Shambala, îl corectă Adam.

---

[97] shambles — abator (nt.)

— Cred că-i acelaşi loc. Probabil că are două nume, zise Pepper, cu o diplomaţie neobişnuită. Ca şi casa noastră. Când ne-am mutat în ea, i-am schimbat numele din The Lodge în Norton View, dar primim încă scrisori adresate lui Theo C. Cupier, la The Lodge. Poate că au numit-o acum Shambala, dar oamenii continuă să-i zică Dafinii.

Adam aruncă o piatră în groapă. Se plictisise de tibetani.

— Acum ce facem? întrebă Pepper. La Norton Bottom Farm scaldă oile pentru deparazitare. Am putea să mergem acolo, să dăm o mână de ajutor.

Adam aruncă o piatră mai mare în groapă şi aşteptă să o audă lovind fundul. Zgomotul nu veni.

— Nu ştiu, zise el, distrat. Cred că ar trebui să facem ceva în legătură cu balenele, cu pădurile şi cu altele de felul ăsta.

— În ce fel? întrebă Brian, care se bucura de diversiunea faţă de îmbăiatul oilor, apoi începu să-şi golească buzunarele de pachete cu sărăţele şi le aruncă, unul câte unul, în groapă.

— Putem să mergem în Tadfield în după-amiaza asta şi să nu cumpărăm niciun hamburger, zise Pepper. Dacă noi patru n-o să cumpărăm niciunul, milioane de acri de pădure tropicală nu vor fi tăiaţi.

— Or să le taie oricum, zise Wensleydale.

— Iarăşi materialism gras, spuse Adam. Ca şi cu balenele. E uluitor ce se întâmplă.

Se uită la Câine. Se simţea foarte ciudat. Potaia cea mică, observând că era băgată în seamă, se legăna pe picioarele din spate, aşteptând.

— Persoane ca tine au mâncat toate balenele, zise Adam cu severitate. Pun pariu că până acum ai dat gata o balenă întreagă.

Câine – cu ultima sa scânteiere satanică din suflet care-l dispreţuia pentru asta – îşi lăsă capul într-o parte şi scânci.

— Ce lume grozavă în care să creşti! zise Adam. Fără balene, fără aer şi toată lumea bălăcindu-se din cauza creşterii mărilor.

— Atunci atlantinienii or să fie singurii care or s-o ducă

bine, zise Pepper, veselă.

— Îhî, răspunse Adam, fără s-o asculte cu adevărat.

Se întâmpla ceva ciudat în capul său. Îl durea. Gândurile soseau fără să fie nevoie să le gândească. Ceva spunea *Poţi să faci ceva, Adam Young. Poţi să faci să fie totul mai bine. Poţi să faci tot ce vrei.* Iar acel ceva care îi spunea asta era… el însuşi. O parte a lui, din adâncul său. O parte a sa care fusese lipită de el toţi anii aceştia şi care nu fusese cu adevărat remarcată, ca o umbră. Şi-i spunea: da, e o lume putredă. Ar fi putut să fie grozavă. Dar acum e putredă şi-i timpul să se facă ceva în privinţa asta. De aceea eşti aici. Să faci să fie totul mai bine.

— Pentru că ei or să poată să se ducă pretutindeni, continuă Pepper, uitându-se îngrijorată la el. Adică atlantinienii. Pentru că…

— M-am săturat de atlantinieni şi de tibetani, se răsti Adam.

Ei se uitară la el. Nu-l mai văzuseră niciodată aşa.

— E foarte bine pentru *ei,* spuse Adam. Toată lumea consumă balene şi petrol şi cărbune şi ozon şi păduri tropicale şi toate cele şi nu mai rămâne nimic pentru noi. Trebuie să ne ducem pe Marte şi în alte locuri, în loc să stăm în beznă şi să plângem, în timp ce aerul dispare.

Nu mai era vechiul Adam, pe care-l cunoşteau Ei. Ei evitară să se privească unul pe celălalt. Atunci când Adam era într-o asemenea stare, lumea părea un loc mai friguros.

— Mie mi se pare că lucrul cel mai bun pe care putem să-l facem e să încetăm să mai citim despre asta, zise Brian, pragmatic.

— E exact cum ai spus tu ieri, zise Adam. Creşti citind despre piraţi şi cowboi şi piloţi cosmici şi alţii de felul ăsta şi tocmai când crezi că lumea e plină de lucruri uimitoare, ţi se spune că de fapt e plină de balene moarte şi de păduri tropicale doborâte şi de reziduuri nuculare pentru milioane de ani. După părerea mea, chiar nu merită să creşti în lumea asta!

Ei schimbară priviri îngrijorate.

Exista o umbră peste întreaga lume. Nori de furtună se strângeau la nord, lumina soarelui lucind galbenă în afara lor, de parcă cerul ar fi fost pictat de un amator entuziast.

— Am impresia că ar trebui strâns totul şi luat de la început, spuse Adam.

Dar nu sunase ca vocea lui Adam.

Un vânt amarnic bătu prin pădurile verii.

Adam se uită la Câine, care încerca să stea în cap. Se auzi bubuit îndepărtat de tunet. Băiatul se aplecă şi mângâie distrat câinele.

— Ar căpăta toţi ce li se cuvine dacă toate bombele nucleare ar exploda şi ar începe totul din nou, dar organizat cum trebuie, zise Adam. Uneori cred că mi-ar plăcea să se întâmple asta. Şi apoi putem să facem ordine.

Tunetul bubui din nou. Pepper se cutremură. Nu era pălăvrăgeala obişnuită pentru Ei, cu care îşi petreceau orele fără activitate. În privirea lui Adam era ceva ce prietenii săi nu puteau pricepe – nu ciudăţenie, pentru că asta exista – mai mult sau mai puţin – tot timpul, ci un soi de posomorala îngândurată, ceea ce era mult mai rău.

— Mda, nu ştiu cum e cu *noi,* se aventură Pepper. Pentru că, dacă toate bombele alea explodează, o să fim şi noi aruncaţi în aer. Ca mamă a unei generaţii nenăscute, eu sunt împotriva a aşa ceva.

Ei se uitară la ea, plini de curiozitate. Ea ridică din umeri.

— Şi pe urmă furnicile gigantice or să ocupe toată lumea, zise nervos Wensleydale. Am văzut filmul ăla. Iar tu o să umbli cu o puşcă, din aia cu ţeava retezată, şi toată lumea o să aibă maşinile alea, ştiţi voi, cu cuţite şi puşti…

— N-o să permit să existe nicio furnică gigantică sau chestii de felul ăsta, zise Adam, înseninându-se într-un fel groaznic. Şi voi o să fiţi bine. O să am grijă de asta. O să fie *mişto* să avem toată lumea numai pentru noi. Nu-i aşa? O putem împărţi. O să jucăm jocuri uluitoare. Putem să jucăm War cu armate adevărate şi alte chestii.

— Dar n-or să mai fie *oameni,* zise Pepper.

— Oh, o să fac nişte oameni pentru noi, zise senin Adam.

Oricum, suficienţi pentru armate. Putem să avem fiecare câte un sfert din lume. *Tu,* zise el, arătând spre Pepper, care se trase înapoi, de parcă degetul lui Adam ar fi fost un vătrai înroşit în foc – poţi să capeţi Rusia, pentru că e roşie, iar tu ai părul roşu, nu-i aşa? Iar Wensley poate să primească America şi Brian poate să aibă… poate să aibă Africa şi Europa, şi… şi…

Chiar şi în starea aceea de teroare crescândă, Ei acordară propunerii atenţia pe care o merita.

— Hmmm, zise Pepper, în timp ce vântul care se pornise îi flutura tricoul. Nu v-văd de ce Wensley să primească America şi eu să mă a-aleg doar cu Rusia. Rusia e *plictisitoare.*

— Poţi să primeşti China şi Japonia şi India, zise Adam.

— Asta înseamnă că eu o să am doar Africa şi o grămadă de ţărişoare plicticoase, spuse Brian, negociind chiar şi în drum spre catastrofă. Nu mă interesează Australia, adăugă el.

Pepper îl înghionti cu cotul şi clătină iute din cap.

— Australia o s-o primească atunci Câine, zise Adam, cu ochii strălucind de focul creaţiei, pentru că are nevoie de mult spaţiu ca să alerge. Şi toţi iepurii şi cangurii de acolo, ca să-i vâneze şi…

Norii se întinseră înainte şi în lături, ca nişte cerneală turnată într-un castron cu apă limpede. Se mişcau pe cer mai iute decât vântul.

— Dar n-o să mai existe niciun iep… răcni Wensleydale.

Adam nu asculta, cel puţin nu vocile din afara capului său.

— Totul e o mare aiureală, zise el. Trebuie să o luăm de la început. Doar să-i salvăm pe cei pe care-i vrem şi să începem din nou. Asta-i cea mai bună cale. Vom face Pământului o favoare, dacă te gândeşti bine. Şi mă *înfurie* când văd cum au încurcat lucrurile ţicniţii ăştia bătrâni…

*

— Vezi, e memorie, zise Anathema. Acţionează atât înainte, cât şi înapoi. Adică amintire rasială.

Newt o privi politicos, dar indiferent.

— Vreau să-ţi spun că Agnes *nu vedea* viitorul, îi explică Anathema, cu răbdare. E doar o metaforă. Ea *şi-l amintea.* Bineînţeles, nu foarte bine şi, fiind filtrat prin propria ei înţelegere, e un pic deformat. Credem că se pricepea cel mai bine să-şi amintească lucruri care aveau să se întâmple descendenţilor săi.

— Dar dacă ai de gând să te duci în anumite locuri şi să faci anumite lucruri doar pentru că aşa a scris ea, iar ceea ce a scris ea este amintirea ei despre locuri în care ai fost şi lucruri pe care le-ai făcut, atunci…

— Ştiu. Dar există unele dovezi că aşa stau lucrurile, zise Anathema.

Se uitară pe harta întinsă între ei. Alături, radioul murmura. Newt era conştient că lângă el stătea o femeie. Fii profesionist, îşi zise el. Eşti un soldat, nu-i aşa? Da, era un fel de soldat. Atunci acţionează ca un soldat. Newt se gândi de zor o fracţiune de secundă. Mda, acţionează ca un soldat respectabil când se poartă cel mai bine. Se sili să-şi îndrepte atenţia la problema stringentă.

— De ce Lower Tadfield? întreb Newt. Eu am fost interesat de localitatea asta din cauza vremii. Specialiştii zic că-i un microclimat optim. Asta înseamnă un loc mic, cu vreme proprie, personală şi drăguţă.

Apoi se uită în carnetul ei de notiţe. Era evident ceva ciudat în locul acela, chiar dacă ignorai tibetanii şi farfuriile zburătoare, care păreau că infestaseră întreaga lume în zilele acelea. Zona Tadfield-ului nu numai că are acel fel de vreme după care poţi să-ţi reglezi calendarul, dar este şi remarcabil de rezistentă la schimbări. Se pare că nimeni n-a construit case noi aici. Populaţia pare să nu se mişte prea mult. Şi pare să existe mai multe păduri şi tufărişuri decât te aştepţi să existe în mod normal în zilele astea.

Singura fermă pentru creşterea intensivă a animalelor a dat faliment după un an sau doi şi a fost înlocuită de un fermier care creştea porci după moda veche, lăsându-i să umble liberi prin livada de meri, şi care vindea carnea de

porc la preţ redus. Cele două şcoli locale par să se bucure de o imunitate deplină faţă de metodele în schimbare din domeniul educaţiei. O autostradă care trebuia să transforme o mare parte din Lower Tadfield în ceva de genul Junction 18 Happy Porker Rest Area[98] şi-a schimbat traseul la cinci mile de localitate şi a descris un semicerc mare, apoi şi-a continuat drumul, ignorând mica insulă rurală lipsită de schimbări, pe care o ocolise. Nimeni nu ştie de ce, unul dintre supraveghetorii lucrărilor a avut o prăbuşire nervoasă, al doilea s-a călugărit şi al treilea s-a stabilit în Bali, ca să picteze femei goale.

Ca şi cum o mare parte din secolul al douăzecilea lăsase în afara sa câteva mile pătrate de teren.

Anathema scoase alt carton din dosarul ei şi-l puse pe masă.

2315. Unii zice-vor că Sfârşitul va vieni în Oraşul Londra, sau în New Yorke… cu 4 ani înainte (New Amsterdam va deveni New York în 1664) … Taddville, Norfolk… … Tardsfield, Devon… … Tadfield, Oxon … …Vezi Apocalipsa Cap. 6, vers. 1054 dară vor grieşi, pentru că locul iaste Taddes Fild, şi putearnică fi-va forţa lui, va vieni ca un cavalir în moşia sa, va împărţi Lumia în 4 părţi, va aduce furtuna.

…cu 4 ani înainte (New Amsterdam va deveni New York în 1664)… Taddville, Norfolk… …Tardsfield, Devon… … Tadfield, Oxon… … Vezi Apocalipsa Cap. 6, vers. 1054

— A trebuit să mă uit printr-o grămadă de dosare ale comitatelor, zise Anathema.

[98] joc de cuvinte, porker = porc pus la îngrăşat, worker = muncitor, deci „zonă de odihnă pentru muncitorii (porcii) fericiţi“ (nt.)

— De ce profeţia asta este 2315? E înaintea celorlalte.

— Agnes era cam neglijentă cu cronologia. Nu cred că ştia întotdeauna unde şi când avea să se întâmple ce prezicea. Ţi-am mai spus, am pierdut ere întregi imaginând un sistem ca să legăm unitar toate profeţiile.

Newt se uită pe câteva cartoane. De exemplu:

1111. Şi Câinele cel Mare va vieni şi Cele Două Puteri vor pândi zadarnic, pientru că iel se va duci undi-i Stăpâni-su, unde Iei nu se vor duci, iară iel îi va zici, după Adevărata-i Fire, şi Iadul îl va lua.

? Are vreo legătură cu Bismark?? (A F Device, 8 iunie 1888)…? … Schleswig-Holstein?

— A fost neobişnuit de greu de înţeles, zise Anathema.

3017. Am zărit Patru Călare, aducând Sfârşitul şi Îngerii Iadului călăreau cu iei. Şi Trei or să Răsară. Şi Patru şi Patru împreună or să fie Patru, iar Îngerul Negru va fi Propria-i Înfrângere, dară Omul va pretinde că-i a Lui.

Călăreţii Apocalipsului Omul = Pan, Diavolul *(Procesul Vrăjitoarelor din Lancashire,* Brewster, 1782)??? Cred că Agnes era beată în seara aia. (Quincy Device, 15 oct. 1789) De acord. Din nefericire, suntem oameni, (domnişoara O J Device 5 ianuarie 1854)

— De ce *Drăguţe* şi Precise? întrebă Newt.

— Drăguţ are sensul de exact sau precis, zise Anathema, cu tonul fără vlagă a celui care îi mai explicase şi mai înainte. Asta însemna cuvântul.[99]

— Dar…

Reuşise să se convingă că nu există farfurii zburătoare – care, evident, erau produsul imaginaţiei sale – iar tibetanul putea să fie… – se mai gândea la asta, dar orice era, nu era un tibetan – dar era din ce în ce mai convins că se afla într-o încăpere cu o femeie foarte atrăgătoare, care părea că-l place, sau măcar nu-l displăcea, lucru care i se întâmpla prima oară lui Newt. Şi recunoştea că păreau să existe o grămadă de chestii ciudate, dar dacă se străduia şi împingea barca bunului simţ împotriva curentului năvălitor al dovezilor, putea să pretindă că erau baloane meteorologice sau Venus sau halucinaţii în masă.

Pe scurt, ceea ce gândea acum Newt nu era cu mintea sa.

— Dar, zise el, lumea *nu* o să se sfârşească acum, nu-i aşa? Uită-te în jur. Nu-i nicio tensiune internaţională… adică nu mai mult decât e normal. De ce nu lăsăm treaba asta de-o parte pentru un timp şi nu mergem să… oh, nu ştiu, poate să ne plimbăm sau ceva de genul ăsta. Adică…

— Nu înţelegi? E ceva aici! Ceva care afectează zona! zise Anathema. A răsucit toate liniile de forţă magnetică. Protejează zona împotriva a orice o poate schimba! E… E…

Se întâmpla din nou: gândul din mintea ei că nu are voie, că nu i se permite să priceapă, ca într-un vis spre trezire.

Ferestrele zăngăniră. Afară, o ramură de iasomie, clătinată de vânt, începu să izbească insistent în geam.

— Dar nu pot să stabilesc asta, zise Anathema, împletindu-şi degetele. Am încercat orice.

— Să stabileşti? întrebă Newt.

— Am încercat cu pendulul. Am încercat cu teodolitul. Ştii, eu sunt medium. Dar totul pare că se mişcă.

Newt îşi controla suficient mintea ca să traducă în mod

[99] *nice* are şi înţelesul de *exact* (nt.)

corect. Când majoritatea oamenilor spun „Ştii, sunt medium“, asta înseamnă „Am o imaginaţie exagerată dar neoriginală/folosesc lac de unghii negru/vorbesc cu papagalul meu“, dar când Anathema spusese cuvintele acelea, sunaseră ca şi cum recunoscuse că suferă de o boală ereditară pe care ar fi preferat să nu o aibă.

— Harmaghedonul se mişcă? întrebă Newt.

— Diferite profeţii spun că mai întâi trebuie să apară Antihristul, îi răspunse Anathema. Agnes îi spune *el.* Dar nu pot să-l descopăr.

— Sau s-o descoperi.

— Poftim?

— Poate să fie un el sau o ea, zise Newt. La urma urmei, trăim în secolul al douăzecilea. Şanse egale pentru toţi.

— Nu cred că iei problema în serios, zise ea cu severitate. Oricum, aici nu există nimic *rău.* Asta nu înţeleg. Există doar dragoste.

— Poftim? zise Newt.

Anathema îl privi neajutorată.

— E greu de descris, spuse ea. Cineva sau ceva iubeşte locul acesta. Iubeşte fiecare bucăţică din el atât de puternic, încât îl apără şi-l protejează. O dragoste profundă, imensă, aprigă. Cum să pornească un lucru rău de aici? Cum să înceapă sfârşitul lumii de aici? Acesta este genul de localitate în care ai vrea să-ţi creşti copiii. E un paradis pentru copii, concluzionă ea şi zâmbi fără vlagă. Ar trebui să *vezi* copiii localnici. Nu sunt reali! Sunt ca ieşiţi din revistele pentru băieţi. Cu genunchii juliţi, care exclamă „strălucit“ şi cu acadele…

Aproape că înţelesese. Simţea forma gândului pe care era gata să-l dobândească.

— Ce-i locul ăsta? întrebă Newt.

— *Poftim?* răcni Anathema, dar trenul gândurilor ei deraiase.

Degetul lui Newt lovea în hartă.

— Scrie „aerodrom nefolosit“. Uite, aici, la vest de Tadfield…

Anathema pufni.

— Nefolosit? Să nu crezi aşa ceva. A fost o bază pentru avioane de vânătoare în timpul războiului. Timp de vreo zece ani a fost Baza aeriană Upper Tadfield. Şi înainte să zici ceva, răspunsul este nu. Nu-mi place nimic la locul ăla afurisit, dar colonelul e mult mai întreg la minte decât tine. Pentru numele lui Dumnezeu, nevasta lui face yoga!

Da… ce spusese înainte de asta? Copiii de aici…

Anathema simţi că picioarele minţii îi alunecă de sub ea şi se prăbuşi în gânduri mult mai personale care aşteptau s-o prindă. Da, Newt era în regulă. Iar chestia cu petrecutul restul vieţii împreună cu el avea o latură bună, nu avea să fie prin preajmă suficient de mult timp ca s-o calce pe nervi.

Radioul vorbea despre pădurile tropicale din America de sud.

Cele noi.

Pădurea tropicală începuse să se vindece.

*

Gloanţe de gheaţă izbeau frunzele din jurul Lor, în timp ce Adam îi conducea în cariera de var.

Câine mergea împreună cu Ei, cu coada între picioare, scâncind.

Nu era în regulă, îşi zicea el. Tocmai când mă lămurisem cum e treaba cu şobolanii. Tocmai când aproape că-i venisem de hac ciobănescului german de dincolo de drum. Acum, el e pe cale să pună capăt la toate astea şi eu o să revin la vechii ochi sclipitori şi o să vânez suflete rătăcite. La ce foloseşte asta? Ele nu se împotrivesc şi nu au niciun gust…

Wensleydale, Brian şi Pepper nu gândeau la fel de coerent. Erau conştienţi doar de faptul că nu mai puteau să nu-l urmeze pe Adam, aşa cum nu puteau să zboare. Încercarea de a se opune forţei care-i împingea înainte ar fi avut ca rezultat fracturi multiple la picioare, şi ar fi *trebuit* să meargă mai departe aşa.

Adam nu se gândea deloc. Ceva se deschisese în mintea sa şi ardea cu vâlvătaie.

Le făcu semn să se aşeze pe ladă.

— O să ne fie bine aici, jos, zise el.

— Nu crezi că mamele şi taţii noştri… începu Wensleydale.

— Nu-ţi face griji în privinţa lor, spuse Adam, semeţ. Pot să vă fac părinţi noi. Şi nici nu va mai exista chestia aia cu să fii în pat la nouă şi jumătate. Nu va trebui să vă duceţi la culcare niciodată, dacă n-o să vreţi. Sau să-ţi faci ordine în cameră sau alte chestii de felul ăsta. Lăsaţi totul în grija mea şi va fi grozav, spuse el şi le zâmbi nebuneşte. Vin nişte prieteni noi, le mărturisi el. Or să vă placă.

— Dar… începu Wensleydale.

— Gândeşte-te doar la lucrurile uluitoare care or să fie după aceea, spuse Adam, plin de entuziasm. Poţi să umpli America toată cu cowboy, indieni, poliţişti, gangsteri, desene animate, piloţi cosmici şi alte chestii, toate noi. N-o să fie fantastic?

Wensleydale se uită jalnic la ceilalţi doi. Împărtăşeau un gând pe care niciunul dintre ei n-ar fi fost în stare să-l formuleze într-un mod foarte satisfăcător nici în vremuri normale. În linii mari, acesta consta în faptul că existaseră cândva cowboy şi gangsteri adevăraţi, şi fusese şi atunci grozav. Şi aveau să existe acolo întotdeauna pretinşi cowboy şi poliţişti, şi chestia asta era şi ea grozavă. Dar cowboy şi poliţişti pretinşi *adevăraţi* care nu erau vii şi, nefiind vii, puteau fi puşi înapoi în cutia lor când te plictiseai de ei – asta nu li se părea deloc grozav. Toată chestia cu gangsterii, cowboii, extratereștrii şi piraţii era că puteai să încetezi să fii ei şi să te duci acasă.

— Dar, înainte de toate astea, spuse mohorât Adam, trebuie să le *arătăm* lor…

*

În piaţă era un copac. Nu era foarte mare, iar frunzele lui erau galbene şi lumina care trecea prin geamul fumuriu, teribil de aţâţător, era soiul nepotrivit de lumină. Şi conţinea mai multe droguri decât un atlet de la Olimpiadă, iar în ramuri erau cuibărite difuzoare. Dar era

un copac şi, dacă mijeai ochii şi te uitai la el dincolo de cascada artificială, puteai să crezi că te uitai la un copac bolnav printr-o ceaţă de lacrimi.

Lui Jaime Hernez îi plăcea să ia prânzul sub el. Supraveghetorul de întreţinere ar fi răcnit la el dacă ar fi descoperit asta, dar Jaime crescuse într-o fermă care fusese o fermă bună şi-i plăceau copacii şi nu voise să vină în oraş, dar ce poţi să faci? Nu era o slujbă rea şi câştiga cât nu visase tatăl lui. Bunicul lui nu visase niciun fel de bani. Nici nu ştiuse ce-s banii până nu împlinise cincisprezece ani. Dar sunt vremuri când ai nevoie de copaci, iar Jaime îşi spunea că-i păcat că odraslele lui creşteau gândindu-se la copaci ca fiind lemn de foc, iar nepoţii săi or să se gândească la copaci ca fiind istorie.

Dar ce poţi să faci? Acolo unde fuseseră copaci erau acum ferme mari, acolo unde fuseseră ferme mici erau pieţe şi unde fuseseră pieţe erau tot pieţe, pentru că aşa merg lucrurile.

Îşi ascunse căruciorul în spatele tarabei cu ziare, se aşeză pe furiş şi-şi deschise cutia cu mâncarea de prânz.

În momentul acela deveni conştient de foşnet şi de mişcarea umbrelor pe podea. Se uită în jur.

Copacul se mişca. Jaime se uită plin de interes la el. Jaime nu văzuse până atunci un copac crescând.

Solul, care era doar un grohotiş dintr-un soi de sfărâmături artificiale, se agita în timp ce rădăcinile se mişcau sub suprafaţa sa. Jaime văzu o mlădiţă subţire, albă, târându-se în jos din zona grădinii suspendate şi împungând orbeşte în cimentul podelei.

Fără să ştie de ce, fără să-şi dea seama de ce, o împinse uşor cu piciorul până când ajunse aproape de crăpătura dintre lespezi. Mlădiţa o găsi şi se înfipse în jos.

Ramurile se răsuceau în forme diferite.

Jaime auzi scrâşnetul traficului din afara clădirii, dar nu-i acordă nicio atenţie. Cineva ţipa ceva, dar în vecinătatea lui Jaime întotdeauna ţipa cineva, de multe ori la el.

Rădăcina călătoare trebuie să fi găsit solul îngropat. Îşi schimbă culoarea şi se îngroşă, ca un furtun pentru

incendii când se dă drumul la apă. Cascada artificială încetă să curgă. Jaime zări ţevile rupte, blocate de fibre care sugeau.

Acum văzu ce se întâmpla afară. Suprafaţa străzii se legăna ca o mare. Puieţii creşteau prin crăpături.

Sigur, îşi zise el, aveau soare. Copacul lui nu avea. Avea doar lumina slabă, cenuşie, care pătrundea prin domul aflat cu patru etaje mai sus. Lumină moartă.

Dar ce poţi să faci?

Poţi să faci asta:

Lifturile încetaseră să funcţioneze pentru că fusese întrerupt curentul, dar existau patru şiruri de scări. Jaime îşi închise cu grijă cutia cu mâncare şi se duse înapoi la căruciorul său, unde alese peria cea mai lungă.

Oamenii se scurgeau din clădire, ţipând. Jaime merse împotriva curentului, ca un somon ce urcă spre izvor.

O ramă albă din grinzi, despre care arhitectul presupusese că face o afirmaţie dinamică despre ceva sau despre altceva, susţinea domul din geam fumuriu. De fapt, era vorba de un soi de plastic şi Jaime – care se cocoţase pe un şir de grinzi, într-un loc potrivit – avu nevoie de toată puterea sa şi de folosirea ca o pârghie a cozii măturii ca să-l crape. După încă două lovituri, geamul se prăbuşi, în cioburi ucigătoare.

Lumina pătrunse înăuntru, luminând praful din piaţă, astfel încât aerul părea plin de licurici.

Jos, copacul sfărâmă pereţii închisorii sale strâmte de ciment şi se înălţă ca un tren expres. Jaime nu-şi dăduse niciodată seama că arborii scot un sunet când cresc – şi nimeni altul nu-şi dăduse seama de asta – pentru că sunetul este scos în sute de ani, în unde care au douăzeci şi patru de ore între vârfurile sinusoidei.

Dacă e accelerat, sunetul scos de un copac este *vrooom.*

Jaime văzu arborele venind spre el ca un nor verde în formă de ciupercă. Din jurul rădăcinilor copacului ieşeau aburi.

Grinzile nu avură nicio şansă. Restul domului zbură ca o minge de ping-pong dusă de un jet de apă.

Acelaşi lucru se întâmpla în tot oraşul, doar că nu mai puteai să vezi oraşul. Vedeai doar un baldachin verde, care se întindea în toate părţile până la orizont.

Jaime rămase pe o ramură, atârnat de o liană, şi râse, şi râse, şi râse…

Apoi începu să plouă.

*

Kappamaki, o navă de cercetare a balenelor, făcea cercetări privind răspunsul la următoarea întrebare: Câte balene poţi să prinzi într-o săptămână?

Doar că în ziua aceea nu era nicio balenă. Echipajul se uita la ecrane, care, prin folosirea unor tehnici ingenioase puteau descoperi orice era mai mare decât o sardea şi-i calcula valoarea netă pe piaţa internaţională de grăsime, şi vedeau că-s goale. Peştii care apăreau întâmplător ţâşneau prin apă ca şi cum s-ar fi grăbit să ajungă în altă parte.

Căpitanul bătea darabana cu degetele în consolă. Îi era teamă că avea în curând să conducă propriul său proiect de cercetare ca să afle ce se va întâmpla cu o mică mostră statistică de căpitani de balenieră care se întorseseră fără ca fabrica navei să fie plină cu material de cercetare.

Se întreba ce o să păţească. Poate că aveau să-l încuie într-o cameră cu o puşcă pentru harpoane, aşteptându-se să faci ce-ţi cere onoarea.

Era ireal. Trebuia să fie *ceva.*

Ofiţerul cu navigaţia întinse o hartă şi se uită atent la ea.

— Onorabile domn, zise el.

— Ce-i? întrebă căpitanul, morocănos.

— Se pare că avem o eroare jalnică produsă de instrumente. Fundul mării trebuie să fie, în zona asta, la două sute de metri.

— Şi?

— Onorabile domn, aparatele spun că-i la 15000 de metri. Şi continuă să crească.

— E o prostie. Nu există o asemenea adâncime.

Căpitanul se uită la aparatura de-o tehnologie de vârf, valorând mai multe milioane de yeni, şi-i trase un şut.

Ofiţerul cu navigaţia zâmbi nervos.

— Ah, domnule, e deja mai puţin adâncă.

Sub tunetul adâncurilor de deasupra, după cum ştiau atât Aziraphale cât şi Tennyson[100] *Departe, departe, în marea abisală, / Krakenul doarme.* Iar acum se trezea.

Milioane de tone de ocean din adâncuri curgeau ca o cascadă pe laturile sale, în timp ce se ridica.

— Vedeţi, zise ofiţerul cu navigaţia. Deja sunt numai trei mii de metri.

Krakenul nu are ochi. Nu exista nimic la care să se uite. Dar în timp ce se tălăzuia prin apele îngheţate, capta microundele zgomotului din mare, piuiturile triste şi şuierăturile cântecului balenelor.

— Hmm, spuse ofiţerul cu navigaţia. O mie de metri.

Krakenul nu se amuza.

— Cinci sute de metri.

Nava-fabrică se învârtea pe ridicătura aceea subită.

— O sută de metri.

Exista o chestie mică de metal deasupra. Krakenul se agită.

Şi zece miliarde de porţii de sushi răcniră, cerând răzbunare.

*

Ferestrele căsuţei ţâşniră înăuntru. Nu era o furtună, era un război. Fragmente de iasomie se rotiră prin încăpere, amestecându-se cu ploaia pe cartoanele fişierului.

Newt şi Anathema se prinseră unul de altul, în spaţiul dintre masa răsturnată şi perete.

— Continuă, murmură Newt. Spune-mi că Agnes a prezis asta.

— A zis că el o să aducă furtuna, răspunse Anathema.

— Ăsta e un afurisit de uragan. A spus ce o să se întâmple în continuare?

— 2315 se referă la 3477, spuse Anathema.

---

[100] Alfred Tennyson 1809 — 1892, poet englez foarte celebru, citatul este din poemul său The Kraken (nt.)

— Poţi să-ţi aminteşti amănunte într-un asemenea moment?

— Da, din moment ce ai menţionat asta, zise ea şi scoase un cartonaş.

?Mă tem că aici e ceva misticism (A F Device 17 octombrie 1889)

Mazăre/flori? (OFD, 4 sept. 1929)

Presupun că-i din nou Apocalipsa, Cap. 6 (dr. Thos. Device, 1835)

3477. Lasă roata Sorţii să se

învârtă, lasă inima să se bucure, există alte focuri decât ale mele; când vântul va bate florile, ţineţi-vă unul de altul, pentru că liniştea va veni cu Cel Roşu şi Alb şi Negru şi Gălbui se vor apropia de Mazăre e Declaraţia Noastră.

Newt citi din nou. Afară se auzea un zgomot ca scos de o foaie de tablă ondulată care se rotea prin grădină, ceea ce şi era, de fapt.

— Asta trebuie să însemne că trebuie să devenim *un obiect dintr-o listă*? zise Newt, încet. Agnes asta glumea.

E dificil să faci curte când cea care e curtată are în casă o rudă mai în vârstă, femeie. Aceasta tinde să bombăne, să pălăvrăgească, să fumeze ţigări fără încetare sau, în cazul cel mai rău, să scoată la iveală albumul de fotografii al familiei, un act de agresiune în războiul sexelor care ar trebui interzis printr-o Convenţie de la Geneva. E mult mai rău când ruda e moartă de vreo trei sute de ani. Newt avusese anumite gânduri în legătură cu Anathema, de fapt, nu numai că le avusese, le prelucrase, la vopsise, le curăţase. Dar ideea previziunilor lui Agnes care-l priveau în ceafă îi răcorise libidoul ca o găleată de apă rece.

Avusese ideea să o invite la masă, dar nu-i plăcuse ideea unei vrăjitoare de pe vremea lui Cromwell care stătea în

coliba ei cu trei sute de ani înainte şi se uita la ei cum mănâncă.

Era în dispoziţia celor care ard vrăjitoare. Viaţa lui era complicată şi fără să fie manipulată de-a lungul secolelor de o bătrână nebună.

Un bubuit în grătarul căminului părea să anunţe că o parte din cămin se prăbuşea.

Apoi Newt îşi zise: viaţa mea nu-i complicată de loc. Pot să văd la fel de limpede ca şi Agnes. Viaţa mea se îndreaptă spre o pensionare anticipată, o colectă printre oamenii din birou, un apartament micuţ undeva, o moarte măruntă, curată, goală. Cu excepţia faptului că acum o să mor sub ruinele unei căsuţe în timpul a ceea ce s-ar putea să fie sfârşitul lumii.

Îngerul cu dosarele n-o să aibă necazuri cu mine, viaţa mea trebuie să fi fost scrisă de ani de zile pe fiecare pagină. Adică, ce am făcut eu de fapt? N-am jefuit niciodată o bancă. N-am primit niciodată o amendă pentru parcare. N-am mâncat niciodată mâncare tailandeză…

Undeva, o altă fereastră fu aruncată înăuntru, cu un zăngănit vesel de sticlă spartă. Anathema îl luă în braţe, cu un oftat ce nu părea de loc dezamăgit.

N-am fost niciodată în America. Sau în Franţa, pentru că nu putem pune la socoteală Calais. N-am învăţat niciodată să cânt la un instrument muzical.

Radioul muri, când liniile electrice cedară în sfârşit.

Newt îşi îngropă faţa în părul ei.

N-am…

*

Se auzi un *ping.*

Shadwell, care începuse să aducă la zi registrele de plăţi ale Armatei, îşi ridică privirea în timp ce semna pentru Descoperitorul de vrăjitoare Caporal Smith.

Avu nevoie de ceva timp ca să remarce faptul că sclipirea acului cu gămălie al lui Newt nu mai era pe hartă.

Se ridică de pe scaun, mormăind, şi-l căută pe podea până îl găsi. Îl lustrui din nou şi-l înfipse din nou în

Tadfield.

Tocmai semna pentru Descoperitorul de vrăjitoare Soldat Table, care primea o alocaţie suplimentară de doi penny pe an pentru fân, când auzi alt *ping.*

Regăsi acul cu gămălie, se uită bănuitor la el şi-l împinse atât de tare în hartă încât sări ipsosul din spatele ei. Apoi se întoarse la registrul contabil.

Se auzi iar un *ping.*

De data asta, acul cu gămălie se afla la câteva picioare de zid. Shadwell îl ridică, îi examină vârful, îl înfipse în hartă şi-l privi.

După cinci secunde ţâşni pe lângă urechea lui.

Bătrânul îl luă de pe podea, îl puse la loc pe hartă şi-l ţinu acolo.

Acul se mişcă sub mâna sa. Shadwell se lăsă cu toată greutatea pe el.

Un fir subţire de fum se scurse din hartă. Shadwell scoase un geamăt şi-şi supse degetele, în timp ce acul, înroşit în foc, ricoşă din zidul opus şi se izbi de fereastră. Acul nu voia să fie în Tadfield.

După zece secunde, Shadwell scotocea prin cutia cu bani gheaţă a Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare, care conţinea o mână de monede de cupru, o bancnotă de zece şilingi şi o monedă mică, falsă, de pe vremea domniei lui Iacob I. Fără să-i pese de siguranţa proprie, bătrânul scotoci şi în propriile-i buzunare. Rezultatul căutării, chiar luând în considerare permisul de călătorie pentru pensionari, îi permitea doar să iasă din casă, nici vorbă să se ducă până în Tadfield.

Singurele persoane pe care le cunoştea şi care aveau bani erau domnul Rajit şi madam Tracy. În ceea ce-i privea pe cei din familia Rajit, probabil că dacă avea să provoace vreo discuţie legată de finanţe, aceştia aveau să ridice problema chiriei pe mai multe săptămâni. Cât despre madam Tracy, care abia aştepta să-i împrumute o mână de bancnote vechi de zece lire…

— Să mă ia naiba dacă o să primesc Plata Păcatului de la Izabela asta vopsită, zise el.

Ceea ce însemna că nu mai rămăsese nimeni.
Cu excepţia unuia.
Caraghiosul sudist.
Cei doi fuseseră aici, o singură dată fiecare, petrecând cât mai puţin timp posibil în încăpere, iar în cazul lui Aziraphale, încercând să nu atingă nicio suprafaţă netedă. Celălalt, ticălosul sudist strălucit cu ochelari de soare, era – după cum bănuia Shadwell – un tip care nu trebuia jignit. În lumea simplă a lui Shadwell, oricine purta ochelari de soare când nu era pe plajă era, probabil, un delincvent. Bătrânul bănuia că individul ăla, Crowley, făcea parte din Mafie sau din lumea interlopă, din lumea subterană – dar ar fi fost surprins cât de aproape nimerise. Dar cu cel blând, în haină de păr de cămilă, era altfel şi riscase odată să-l urmărească până la baza lui. Putea să-şi amintească drumul până acolo. Shadwell credea că Aziraphale era spion rus. Putea să-i ceară bani. Să-l ameninţe un pic.
Era teribil de riscant.
Shadwell se concentră. Tânărul Newt putea să sufere chiar în clipa aceea torturi inimaginabile provocate de mâinile fiicelor nopţii şi el, Shadwell, îl trimisese acolo.
— Nu putem să ne lăsăm oamenii în asemenea situaţie, zise el, după care îşi puse pardesiul lui subţire şi pălăria deformată, apoi ieşi în stradă.
Vremea părea că se încălzise un pic.

*

Aziraphale tremura. Tremura de douăsprezece ore. Nervii lui o luaseră razna, ar fi zis el. Se plimba prin prăvălie, ridicând bucăți de hârtie și lăsându-le apoi să cadă, făcându-și de lucru cu stilourile…
Trebuia să-i spună lui Crowley.
Nu, nu putea. *Voia* să-i spună lui Crowley. *Trebuia* să anunţe Raiul.
La urma urmei, era un înger. Trebuia să facă ceea ce se cuvenea. Aşa era făcut. Vedeai pe cineva rău, i te împotriveai. Crowley îşi vârâse coada destul în toată treaba. Ar fi trebuit să anunţe Raiul de la început.

Dar îl cunoştea de mii de ani. Trecuseră împreună prin multe. Aproape că se înţelegeau unul pe celălalt. Aziraphale bănuia uneori că aveau mai multe în comun între ei decât cu superiorii lor. Amândurora le plăcea lumea şi nu o priveau doar ca tabla pe care se joacă şahul cosmic.

Sigur, asta era. Acesta era răspunsul. Ar fi fost conform *spiritului* pactului său cu Crowley dacă ar fi făcut pe ascuns un semn Raiului, apoi ar fi făcut ceva în legătură cu copilul, ceva nu prea rău, bineînţeles, pentru că suntem toţi făpturile Domnului, chiar şi Crowley şi Antihristul, iar lumea ar fi fost salvată şi n-ar mai fi existat chestia aia cu Harmaghedonul, care chestie n-ar fi făcut nimănui niciun bine, pentru că oricine *ştie* că Raiul avea să învingă până la urmă, iar Crowley ar fi trebuit să priceapă asta.

Da. Şi atunci totul avea să fie în regulă.

Se auzi un ciocănit în uşă, în ciuda pancartei pe care scria ÎNCHIS. Aziraphale ignoră ciocănitul.

Legătura cu Raiul printr-un sistem de comunicare în două sensuri era un lucru mult mai dificil pentru Aziraphale decât era pentru oameni, care nu aşteptau un răspuns şi care, în aproape toate cazurile, ar fi fost surprinşi să primească unul.

Îngerul împinse într-o parte biroul plin de hârtii şi strânse sul covorul ros din prăvălie. Pe podeaua de sub acesta se afla un mic cerc, înconjurat de paragrafele potrivite din Cabala. Îngerul aprinse mai multe lumânări, pe care le plasă conform ritualului în anumite puncte din jurul cercului. Apoi aprinse nişte tămâie, lucru care nu era necesar dar care făcea locul să miroasă frumos.

După care rămase în picioare în cerc şi spuse Cuvintele.

Nu se întâmplă nimic.

Spuse iarăşi Cuvintele.

În cele din urmă, o săgeată de-un albastru strălucitor, din lumină, coborî din tavan şi umplu cercul.

O voce de om cult zise:

— Ei bine?

— Sunt eu, Aziraphale.

— Ştim, răspunse vocea.

— Am ştiri importante! L-am localizat pe Antihrist! Pot să vă dau adresa şi toate celelalte!

Urmă o pauză. Lumina albastră pâlpâi.

— Şi? zise vocea.

— Păi, vedeţi, puteţi să-l omo… puteţi să opriţi totul! Cât ai clipi! Mai aveţi la dispoziţie câteva ore! Puteţi opri totul, nu mai e nevoie să fie război şi toţi vor fi salvaţi!

Zâmbea nebuneşte în lumină.

— Da? zise vocea.

— Da, e într-un loc numit Lower Tadfield, iar adresa este…

— Foarte bine, zise vocea, pe un ton indiferent.

— Nu mai trebuie să existe chestia aia cu o treime din mări care se transformă în sânge sau alte chestii, zise fericit Aziraphale.

Când se auzi din nou, vocea părea un pic plictisită.

— De ce nu? zise ea.

Aziraphale simţi cum sub entuziasmul său se deschide un hău îngheţat şi încercă a se preface că nu se întâmplase nimic.

Se aventură să spună:

— Aţi putea să vă asiguraţi că…

— Aziraphale, o să *câştigăm.*

— Da, dar…

— Forţele întunericului trebuie *să fie învinse.* Faci o confuzie. Lucrul important nu-i să *evităm* războiul, ci să-l *câştigăm.* Aziraphale, am aşteptat un timp îndelungat.

Aziraphale simţi cum frigul îi cuprinde mintea. Deschise gura, să zică „Nu credeţi că ar fi o idee bună să oprim războiul pe Pământ?“, apoi se răzgândi.

— Văd, zise el, mohorât.

Se auzi un zgomot lângă uşă, iar dacă Aziraphale ar fi privit în direcţia aceea ar fi zărit o pălărie ponosită care încerca să se uite pe fereastră.

— Nu spunem că n-ai acţionat bine, zise vocea. Bravo ţie.

— Mulţumesc, zise Aziraphale, iar acreala din glasul lui

putea să brânzească laptele. Se vede că am uitat de inefabilitate.

— Aşa se pare.

— Pot să întreb cu cine am vorbit? întrebă îngerul.

— Noi suntem Metatron, spuse vocea.[101]

— Oh, da. Bineînţeles. Oh. Bine. Mulţumesc foarte mult. Mulţumesc.

În spatele lui, cutia de scrisori se deschise, lăsând să se vadă o pereche de ochi.

— Altceva, spuse vocea. Vei dori să ni te alături, nu-i aşa?

— Sigur, au trecut ere întregi de când n-am mai ţinut în mână o sabie de flăcări... începu să spună Aziraphale.

— Da, ne amintim, spuse vocea. Vei avea o grămadă de ocazii să reînveţi.

— Ah. Hmmm. Ce eveniment iniţial va provoca dezlănţuirea războiului? întrebă Aziraphale.

— Ne-am gândit că un schimb multinaţional de rachete nucleare ar fi un început drăguţ.

— Oh. Da. O dovadă de multă imaginaţie, zise Aziraphale cu glas lipsit de intonaţie şi de speranţă.

— Bine. Atunci te aşteptăm, zise vocea.

— Ah. Bine. Pot să-mi clarific nişte treburi? întrebă disperat Aziraphale.

— Nu prea mi se pare necesar, răspunse Metatron.

Aziraphale se stăpâni.

— Cred că probitatea, ca să nu zic moralitatea, îmi impune, în calitate de om de afaceri respectabil...

— Da, da, zise Metatron, un pic morocănos. Ai dreptate. Bine, o să te aşteptăm.

Lumina scăzu în intensitate, dar nu dispăru. Lăsaseră linia deschisă, îşi zise Aziraphale. Asta n-o să mă lase în pace, îşi zise Aziraphale.

— Alo, zise el încet. Mai e cineva aici?

Urmă doar tăcere.

Îngerul ieşi foarte atent din cerc şi se duse la telefon.

---

[101] Vocea lui Dumnezeu. Nu *vocea* lui Dumnezeu. E o entitate aparte. Ca un purtător de cuvânt al unui preşedinte (na.)

Deschise carnetul şi formă un număr.

După patru ţârâituri, auzi o tuse, urmată de o pauză, apoi o voce care părea atât de plată că puteai să întinzi un covor pe ea, zise:

— Salut. Aici Anthony Crowley. Hmmm. Eu…

— Crowley! zise Aziraphale, încercând să răcnească în şoaptă. Ascultă, n-am mult timp la dispoziţie…

— … probabil că nu-s acasă, sau dorm, sau sunt ocupat, dar…

— Taci din gură! Ascultă! E în Tadfield! Totul e scris în carte! Trebuie să oprim…

— … după ton şi o să vă sun eu. Pa.

— Vreau să vorbesc cu tine *acum…*

BeeeEEeeeEEEEEeeee

— Încetează cu zgomotele! E în Tadfield! Asta am simţit atunci! Trebuie să te duci acolo şi…

Îngerul îşi îndepărtă telefonul de gură.

— Poponarule! zise el.

Era prima oară când înjura, după mai mult de patru mii de ani.

Stai. Demonul mai avea şi alt număr. Era *genul ăla* de persoană. Aziraphale scotoci prin carnet, fu gata să-l scape pe podea. Cei de sus aveau să devină nerăbdători destul de curând.

Găsi şi celălalt număr. Îl formă. I se răspunse aproape imediat, în acelaşi timp în care clopoţelul prăvăliei sună uşor.

Vocea lui Crowley, devenind mai puternică pe măsură ce se apropia de microfon, zise:

— … vorbesc serios. Alo?

— Crowley, eu sunt.

— Hmmm.

Vocea era groaznic de neprietenoasă. Deşi era în starea în care era, Aziraphale simţi necazurile.

— Eşti singur? întrebă el, prudent.

— Nu. Sunt cu un vechi prieten.

— Ascultă…

— Dispari, odraslă a iadului!

Aziraphale se întoarse foarte încet.

*

Shadwell tremura de aţâţare. Văzuse totul. Auzise totul. Nu pricepuse nimic, dar ştia ce oameni au de-a face cu cercuri, lumânări şi tămâie. Ştia foarte bine. Văzuse *Diavolul iese la plimbare* (The Devil Rides Out, film din 1968, în regia lui Terence Fisher) de cincisprezece ori, chiar de şaisprezece ori dacă număra şi momentul în care fusese aruncat afară din cinematograf pentru că-şi răcnea opiniile nemăgulitoare despre descoperitorul amator de vrăjitoare Christopher Lee.

Poponarii se folosiseră de el. Îşi bătuseră joc de glorioasa tradiţie a Armatei.

— Te-am prins, ticălos rău, răcni el, înaintând ca un înger răzbunător mâncat de molii. Ştiu după ce umbli, vii acilea şi seduci muieri ca să-ţi facă voia cea rea!

— Cred că ai greşit magazinul, zise Aziraphale. Te sun mai târziu, spuse el receptorului şi-l puse în furcă.

— Văd după ce umbli, mârâi Shadwell.

Făcea spumă la gură. Era mai furios decât îşi amintea să fi fost vreodată.

— Hmm, lucrurile nu sunt cum par, începu Aziraphale, dându-şi seama chiar în timp ce rostea cuvintele că, într-un gambit conversaţional, acestea nu aveau lustrul necesar.

— Pun pariu că nu-s! zise Shadwell, triumfător.

— Nu, voiam să spun…

Fără să-şi ia privirea de la înger, Shadwell se dădu înapoi şi apucă uşa prăvăliei, apoi o trânti puternic, încât clopoţelul zăngăni.

— *Clopot,* zise el.

Înhăţă *Drăguţele şi Precisele Profeţii* şi le trânti puternic pe masă.

— *Carte,* mârâi el.

Scotoci prin buzunar şi scoase credincioasa sa brichetă Ronson.

— *Lumânare în fapt,* strigă el şi începu să înainteze.

În faţa sa, cercul lucea într-o lumină albastră, slabă.

— Hmm, zise Aziraphale. Cred că nu-i o idee prea bună să…

Shadwell nu-l asculta.

— Prin puterile ce mi-au fost acordate datorită funcţiei mele de Descoperitor de vrăjitoare, intonă el, îţi poruncesc să părăseşti acest loc…

— Vezi, cercul…

— … şi să te întorci de îndată în locul din care ai venit, fără să te opreşti să…

— … ar fi un lucru lipsit de înţelepciune pentru un om să pună piciorul în el fără să…

— … şi eliberează-ne de rău…

— Ieşi din cerc, om tâmpit!

— … să nu mai vii niciodată să superi…

— Da, da, dar *te rog* să ieşi din…

Aziraphale alergă către Shadwell, fluturând din mâini.

— … să nu te mai întorci NICIODATĂ, încheie Shadwell, şi îndreptă spre înger un deget ameninţător, cu unghie înnegrită.

Aziraphale se uită în jos, la picioarele sale, şi înjură a doua oară în cinci minute. Păşi în cerc.

— Oh, *futu-i!* zise el.

Se auzi un sunet melodios, iar lumina albastră dispăru. Ca şi Aziraphale.

Trecură treizeci de secunde. Shadwell nu se clintise. Apoi, cu mâna stângă tremurând, îşi lăsă în jos mâna dreaptă.

— Alo, zise el. Alo!

Nu-i răspunse nimeni.

Shadwell se înfioră. Apoi, ţinând mâna în faţă ca o armă cu care nu îndrăznea să tragă şi pe care nu ştia cum s-o descarce, ieşi în stradă, lăsând uşa să se trântească în urma sa.

Izbitura zgudui podeaua. Una dintre lumânările lui Aziraphale se răsturnă, răspândind ceară ce ardea peste lemnul vechi, uscat.

*

Apartamentul lui Crowley din Londra era o sinteză a eleganţei. Era aşa cum trebuia să fie un apartament: spaţios, alb, mobilat elegant şi cu acel aspect de apartament nelocuit care se obţine doar dacă nu locuieşti în el.

Asta fusese obţinut pentru că Crowley nu locuia acolo.

Era, pur şi simplu, locul în care se întorcea la sfârşitul zilei, atunci când era în Londra. Paturile erau întotdeauna făcute. Frigiderul era întotdeauna plin cu mâncăruri pentru gurmanzi, care nu se stricau niciodată (la urma urmei, pentru asta avea frigider) şi din cauza asta frigiderul nu trebuia dezgheţat niciodată, nu trebuia nici măcar vârât în priză.

Camera de zi cuprindea un televizor uriaş, o canapea albă de piele, un video şi un cititor de disc cu laser, un robot telefonic, două telefoane – linia cu robot şi linia particulară (un număr până în prezent nedescoperit de legiunile de vânzători prin telefon care insistă să-i vândă lui Crowley termopane, de care avea deja, sau asigurare pe viaţă, de care nu avea nevoie) – şi un sistem audio masiv, de-un negru mat, proiectat atât de bine încât avea doar comutatorul pentru pornire/oprire şi cel pentru controlul volumului sonorului. Singurul echipament audio pe care Crowley îl omisese erau difuzoarele. Uitase de ele. Nu conta. Reproducerea sunetului era oricum perfectă.

Mai exista un fax neconectat, cu inteligenţa unui calculator, şi un calculator cu inteligenţa unei furnici retardate. Cu toate acestea, Crowley îl extindea odată la câteva luni, pentru că un calculator aspectuos era ce şi-ar fi dorit să aibă un om ca acela care încerca el să fie. Manualele erau încă în învelitoarele lor transparente.[102]

[102] împreună cu contractele standard pentru calculator, care menţionau că dacă maşinăria 1)nu funcţionează, 2)nu face ceea ce spuneau reclamele scumpe că face, 3) electrocuta pe cei din imediata vecinătate, 4)şi, de fapt, nu este nicio maşinărie in interiorul cutiei scumpe, când o deschizi, atunci acest lucru este, în mod implicit, expres şi absolut, nedatorat producătorului, nici nu este responsabilitatea acestuia, iar cumpărătorul trebuie să se considere fericit că i s-a permis să-şi dea banii producătorului, şi că orice

De fapt, singurul lucru din apartament căruia Crowley îi acorda vreo atenţie personală erau plantele de casă. Acestea erau uriaşe, verzi şi minunate, cu frunze lucioase, sănătoase, strălucitoare.

Asta se întâmpla pentru că o dată pe săptămână Crowley umbla prin apartament cu un vaporizator verde pentru plante, stropind frunzele şi vorbind cu plantele.

Auzise despre vorbitul cu plantele la începutul anilor şaptezeci, la Radio Four, şi i se păruse o idee excelentă. Deşi poate că termenul *vorbit* nu era potrivit pentru ceea ce făcea Crowley.

De fapt, el vâra frica de Dumnezeu în ele.

Mai exact, frica de Crowley.

În plus, la două luni o dată, Crowley lua o plantă care creştea prea încet, sau căreia i se veştejeau frunzele sau i se făceau cafenii, sau care pur şi simplu nu arăta la fel de bine ca şi celelalte, şi o plimba pe la toate celelalte plante.

— Luaţi-vă adio de la prietenul vostru, le spunea el. Nu face faţă...

Apoi părăsea apartamentul cu planta jignitoare şi se întorcea după vreo oră cu un ghiveci mare, gol, pe care îl punea undeva de unde putea fi văzut din tot apartamentul.

Plantele erau cele mai luxuriante, mai verzi şi mai frumoase din Londra. Şi cele mai îngrozite.

Camera de zi era luminată de tuburi albe de neon şi reflectoare, de felul celor care sunt rezemate de obicei într-un colţ sau de un scaun.

Singura podoabă de perete era un tablou înrămat – schiţa pentru *Mona Lisa,* crochiul iniţial al lui Leonardo da Vinci. Crowley îl cumpărase de la artist într-o după-amiază fierbinte în Florenţa, şi considera că-i superioară picturii

---

încercare de a considera ceea ce fusese plătit drept proprietatea cumpărătorului va avea ca rezultat intervenţia unor bărbaţi serioşi cu serviete asemănătoare şi cu ceasuri extraplate. Crowley fusese foarte impresionat de contractele oferite de industria calculatoarelor şi trimisese un teanc Jos, la departamentul care redacta înţelegerile pentru Sufletul Nemuritor, cu un bilet galben lipit pe el, în care spunea doar „învăţaţi, băieţi“ (na.)

finale.[103]

Crowley avea un dormitor, o bucătărie, un birou, o cameră de zi şi o toaletă, fiecare cameră fiind veşnic curată şi perfectă.

Petrecuse momente neplăcute în fiecare dintre aceste camere, în timpul lungii aşteptări a Sfârşitului lumii.

Telefonase din nou la agenţii Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare, ca să afle noutăţi, dar contactul său, sergentul Shadwell, tocmai plecase, iar telefonista bătută în cap păruse incapabilă să priceapă că vrea să discute cu oricare alt membru al Armatei.

— Iubire, şi domnul Pulsifer e plecat, îi spusese ea. A plecat în dimineaţa asta la Tadfield. Într-o *misiune.*

— Vreau să vorbesc cu oricine, îi explica Crowley.

— O să-i spun domnului Shadwell, când o să se întoarcă. Acum, dacă sunteţi amabil, e una dintre dimineţile mele de lucru şi nu pot să-mi las gentlemanul să aştepte prea mult, că o să-şi dea duhul. Iar la două vin domnişoara Ormerod, domnul Scroggie şi tânăra Julia, pentru o şedinţă de spiritism, trebuie să fac curăţenie şi să pregătesc totul. Dar o să-i transmit domnului Shadwell mesajul dumneavoastră.

Crowley renunţase. Încercase să citească un roman, dar nu putea să se concentreze. Încercă să-şi aranjeze CD-urile în ordine alfabetică, dar descoperi că erau deja în ordine alfabetică, aşa era şi biblioteca, şi colecţia sa de muzică soul.[104]

În cele din urmă se aşeză pe canapeaua de piele şi făcu un gest către televizor.

— Primim ştiri noi, spuse un crainic îngrijorat. Oh,

---

[103] Şi Leonardo credea la fel. „Am obţinut zâmbetul ăla afurisit la repezeală“, îi spusese el lui Crowley, sorbind vin rece în bătaia soarelui de prânz, „dar s-a răspândit peste tot când l-am pictat. Soţul ei n-a avut mare lucru de spus când i-am dat tabloul, dar eu i-am zis signor del Giocondo, în afară de dumneavoastră, cine o să-l vadă? Oricum... vrei să-mi mai explici chestia cu elicopterul?“(na.).

[104] Era foarte mândru de colecţia sa. Durase ere întregi până o strânsese. Era muzică soul adevărată. James Brown nu făcea parte din colecţia lui (na.)

primim ştiri, de fapt nimeni nu ştie ce se întâmplă, dar ştirile pe care le-am primit par să indice o, hmmm, o creştere a tensiunii internaţionale care, în urmă cu o săptămână, când totul părea să meargă bine, ar fi fost considerată imposibilă. Hmm. Se pare că măcar în parte acest lucru este datorat unor evenimente neobişnuite care s-au întâmplat în ultimele câteva zile. De pe coasta Japoniei… CROWLEY?

— Da, recunoscu Crowley.

CE NAIBA SE ÎNTÂMPLĂ, CROWLEY? SPUNE CU EXACTITATE CE AI FĂCUT!

— Ce vrei să spui? întrebă Crowley, deși ştia deja despre ce-i vorba.

BĂIATUL NUMIT WARLOCK. L-AM ADUS ÎN CÂMPURILE DIN MEGGIDO. CÂINELE NU-I CU EL: COPILUL NU ŞTIE NIMIC DESPRE MARELE RĂZBOI. NU-I FIUL STĂPÂNULUI NOSTRU.

— Ah! exclamă Crowley.

CROWLEY, ASTA-I TOT CE POTI SĂ SPUI? TRUPELE NOASTRE SUNT STRÂNSE, CELE PATRU FIARE AU ÎNCEPUT SĂ ALERGE – DAR ÎNCOTRO SĂ ALERGE? CROWLEY, CEVA N-A MERS. ŞI EŞTI RĂSPUNZĂTOR DE ASTA, DUPĂ TOATE PROBABILITĂŢILE E VINA TA. SPERĂM CĂ AI O EXPLICAŢIE RAŢIONALĂ PENTRU TOATE ASTEA…

— Oh, da, răspunse prompt Crowley. Una foarte raţională.

…PENTRU CĂ VEI AVEA SANSA SĂ NE EXPLICI TOTUL. VEI AVEA O GRĂMADĂ DE TIMP SĂ NE EXPLICI. IAR NOI VOM ASCULTA CU MULT INTERES TOT CE VEI AVEA DE SPUS: IAR CONVERSAŢIA TA ŞI CIRCUMSTANŢELE CARE O VOR ÎNSOŢI VOR OFERI UN IZVOR DE DISTRACTIE ŞI DE PLĂCERE TUTUROR DAMNAŢILOR DIN IAD. PENTRU CĂ INDIFERENT CÂT DE TORTURAT ŞI DE CHINUIT VA FI ULTIMUL DINTRE DAMNAŢI, TU, CROWLEY, VEI AVEA PARTE DE CEVA MAI RĂU…

Cu un gest, Crowley închise televizorul.

Ecranul de-un cenuşiu-verzui mai continuă să emită, tăcerea se transformă în cuvinte.

CROWLEY, SĂ NU TE GÂNDEŞTI SĂ FUGI DE NOI. NU EXISTĂ SALVARE. RĂMÂI UNDE EŞTI. VEI FI… CULES…

Crowley se duse la fereastră şi se uită afară. Ceva negru, în formă de automobil, venea lent pe stradă, către el. Avea o formă de automobil suficient de bună ca să înşele un privitor oarecare. Crowley, care privea foarte atent, observă nu numai că roţile nu se învârteau, dar şi faptul că nu fuseseră prinse de maşină. Vehiculul încetinea când trecea pe lângă fiecare casă. Crowley presupuse că pasagerii din automobil (niciunul dintre ei nu şofa, niciunul dintre ei nu ştia cum se şofează) se uitau la numerele caselor.

Dispunea de puţin timp. Crowley se duse în bucătărie şi luă o găleată de plastic de sub chiuvetă. Apoi se întoarse în camera de zi.

Autorităţile infernului încetaseră transmisia. Crowley întoarse televizorul cu faţa spre perete, pentru orice eventualitate.

Se duse la *Mona Lisa.*

Crowley dădu pictura jos de pe perete, scoţând la iveală un seif. Nu era un seif de perete, fusese cumpărat de la o companie care se specializase în servicii pentru industria nucleară.

Crowley îl descuie, scoţând la iveală o uşă interioară cu încuietoare cu cifru. Roti discul (codul era 4-0-0-4, uşor de amintit, anul în care ajunsese pe planeta asta minunată şi tâmpită, pe vremea când era nouă şi sclipitoare).

În interiorul seifului era un termos, două mănuşi grele din PVC, de felul celor care acoperă întregul braţ, şi un cleşte.

Crowley se opri. Se uită nervos la termos.

(Se auzi un trosnet la parter. Fusese uşa din faţă…)

Crowley îşi puse mănuşile şi luă cu grijă termosul, cleştele şi găleata – și, după ce se gândi mai bine, înhaţă vaporizatorul pentru plante din spatele unei plante luxuriante de cauciuc – şi se îndreptă spre biroul său,

mergând ca un om care ducea un termos plin cu ceva ce putea provoca – dacă era scăpat sau numai dacă te gândeai că o să-l scapi – o explozie care să-i facă pe bătrâni să spună în filmele SF de serie B chestii de felul „Şi acolo unde acum e craterul a fost cândva oraşul Wah-Shing-Ton“.

Ajunse în birou, deschise uşa cu umărul. Apoi se aplecă şi puse lucrurile încet pe podea. Găleată… cleşte… vaporizator pentru plante… şi, în cele din urmă, fără grabă, termosul.

Pe fruntea lui Crowley începu să se formeze o broboană de sudoare, care îi pică într-un ochi. El o şterse.

Apoi, cu grijă şi fără grabă, folosi cleştele ca să deşurubeze dopul termosului… cu grijă… cu grijă… gata…

(Un tropăit pe scări, sub el, şi un ţipăt înăbuşit. Asta trebuie să fi fost micuţa doamnă în vârstă, de la etajul de dedesubt.)

Nu trebuia să se grăbească.

Prinse sticla cu cleştele şi, având grijă să nu irosească niciun strop, turnă conţinutul în găleata de plastic. O mişcare greşită ar fi pus capăt la tot.

Gata.

Apoi deschise uşa biroului vreo şase inci şi puse găleata deasupra.

Folosi cleştele ca să pună dopul termosului, apoi (un trosnet la capătul holului său), îşi scoase mănuşile din PVC, luă vaporizatorul pentru plante şi se aşeză în spatele biroului.

— Crawlee? strigă o voce guturală.

Vocea lui Hastur.

— E pe aici, şuieră o altă voce. Îl simt pe jigodia aia mică.

Ăsta era Ligur.

Hastur şi Ligur.

Crowley ar fi fost primul care să susţină că majoritatea demonilor nu erau răi *în profunzime.* În marele joc cosmic, demonii simţeau că au aceeaşi situaţie ca inspectorii fiscali – fac o treabă nepopulară, dar esenţială pentru

funcţionarea generală a întregului. Dacă veni vorba de asta, unii îngeri nu erau exemple de virtute; Crowley întâlnise vreo doi care, atunci când se ajungea la lovirea celor fără de Dumnezeu, izbeau mult mai tare decât ar fi fost necesar. În general, fiecare avea o treabă de făcut şi şi-o făcea.

Pe de altă parte, existau tipi precum Ligur şi Hastur, care simţeau o asemenea plăcere macabră în a face neplăceri, că puteai să-i iei drept oameni.

Crowley se lăsă pe speteaza scaunului său de director. Se sili să se relaxeze şi să nu fie înfricoşat.

— Aici, tipilor, strigă el.

— Vrem să vorbim cu tine, zise Ligur (cu un ton care voia să spună că „vorbim“ era identic cu „o veşnicie groaznic de chinuitoare“), iar demonul cel îndesat deschise uşa biroului.

Găleata se clătină şi căzu drept în capul lui Ligur.

Aruncă o bucată de sodiu în apă. Priveşte-o cum ia foc, cum arde şi se roteşte nebuneşte, scoţând vâlvătăi şi aruncând scântei. Cam asta se întâmplă, numai că fu un pic mai rău.

Demonul se coji, arse şi pâlpâi. Un fum gras, cafeniu, ieşi din el, iar demonul gemea, gemea şi gemea, apoi se prăbuşi, se strânse şi ceea ce rămase fu ceva ce lucea pe covorul ars şi înnegrit, ceva ce arăta ca o mână de limacşi zdrobiţi.

— Salut, îi spuse Crowley lui Hastur, care mersese în urma lui Ligur şi care, din nefericire, fusese doar stropit.

Există unele lucruri inimaginabile, există unele abisuri despre care nici demonii n-ar crede că în faţa lor se înclină alţi demoni.

— … Apă sfinţită. Ticălosule, zise Hastur. *Ticălos* desăvârşit! El nu-ţi făcuse nimic!

— Încă nu-mi făcuse, îl corectă Crowley, care se simţea un pic mai în largul lui, acum când diferenţele erau pe cale să fie înlăturate.

Erau pe cale, dar nu încă înlăturate, nici vorbă. Hastur era un duce al Iadului. Crowley nu era nici măcar consilier

local.

— Mamele din locurile întunecate vor vorbi în şoaptă despre soarta ta, ca să-şi sperie copiii, zise Hastur, apoi îşi dădu seama că limbajul Iadului nu era potrivit momentului. Tipule, adăugă el, ai zbârcit-o!

Crowley ridică vaporizatorul verde pentru plante şi stropi ameninţător în jur.

— Pleacă, zise el.

Auzi telefonul sunând. De patru ori, apoi răspunse robotul. Crowley se întrebă vag cine era.

— Nu mă sperii, zise Hastur, privind un strop de apă care se scurgea din ţeavă şi aluneca încet pe latura containerului de plastic, către mâna lui Crowley.

— Ştii ce-i asta? întrebă Crowley. E un vaporizator Sainsbury pentru plante, cel mai ieftin şi mai eficace vaporizator pentru plante din lume. Poate să arunce în aer stropi fini de apă. E nevoie să-ţi spun ce-i în el? Te poate transforma în *asta,* zise el, arătând spre mizeria de pe covor. Hai. Pleacă!

Apoi stropul de apă de pe marginea vaporizatorului atinse degetele strânse ale lui Crowley şi se opri.

— Mergi la cacealma, zise Hastur.

— Poate că da, spuse Crowley, cu un ton care sugera că ultimul lucru care i-ar fi trecut prin minte ar fi fost să blufeze. Poate că nu. Te simţi norocos?

Hastur făcu un gest, iar recipientul de plastic se dizolvă ca o hârtie de orez, împrăştiind apă pe biroul lui Crowley şi pe costumul lui Crowley.

— Da, zise Hastur şi zâmbi; dinţii săi erau ascuţiţi, iar limba lui se agită printre ei. Tu te simţi norocos?

Crowley nu zise nimic. Planul A funcţionase. Planul B dăduse greş. Totul depindea de planul C şi acesta avea un defect: plănuise totul numai până la B.

— Deci e timpul să mergem, şuieră Hastur.

— Cred că trebuie să ştii ceva, spuse Crowley, trăgând de timp.

— Ce anume? zâmbi Hastur.

Şi atunci sună telefonul de pe biroul lui Crowley.

Acesta ridică receptorul şi-l avertiză pe Hastur:

— Nu te mişca. Trebuie să afli ceva foarte important, vorbesc serios. Alo? Hmm, spuse Crowley, apoi zise. Nu. Sunt cu un vechi prieten.

Aziraphale închise. Crowley se întrebă ce voise.

Apoi, brusc, planul C fu în mintea sa. Nu pusese receptorul în furcă. Spuse:

— Bine, Hastur. Ai trecut testul. Eşti gata să începi să joci cu băieţii cei mari.

— Ai înnebunit?

— Nu. Nu înţelegi? A fost un test. Seniorii Iadului trebuiau să ştie dacă eşti demn de încredere înainte de a-ţi da comanda legiunilor damnaţilor, în războiul ce ne aşteaptă.

— Crowley, sau minţi, sau eşti nebun, sau amândouă în acelaşi timp, spuse Hastur, dar încrederea sa fusese afectată.

Pentru o clipă, luase în calcul posibilitatea adevărului celor auzite. Prin asta, Crowley îl dăduse gata. *Era* posibil ca Iadul să-l fi testat. Şi că Crowley *era* mai mult decât părea. Hastur era paranoic, ceea ce reprezenta o reacţie de bun simţ şi potrivită la faptul că trăia în Iad, unde toţi încercau să-ţi vină de hac.

Crowley începu să formeze un număr.

— E în regulă, duce Hastur. Nu mă aştept să mă crezi pe *mine,* acceptă el, dar de ce nu discuţi cu Consiliul întunecat – sunt sigur că acesta te poate convinge.

Telefonul începu să sune.

— La revedere, fraiere, zise el.

Şi dispăru.

Într-o fracţiune de secundă, dispăru şi Hastur.

*

În decursul anilor, un număr imens de ore *umane* teologice au fost irosite dezbătând faimoasa întrebare:

Câţi îngeri pot dansa pe vârful unui ac?

Ca să ajungem la un răspuns, trebuie să luăm în considerare următoarele fapte:

În primul rând, îngerii pur şi simplu nu dansează. E unul dintre semnele caracteristice ale unui înger. Aceştia ascultă admirând Muzica Sferelor, dar nu simt nevoia de a se agita după ea. Deci răspunsul este *niciunul.*

Sau aproape niciunul. Aziraphale învăţase să danseze gavota într-un club discret pentru gentlemeni, din Portland Place, pe la sfârşitul anilor 1880 şi, deşi se simţise la început ca o raţă dusă la piaţă, ajunsese după un timp să fie destul de bun şi rămăsese aşa timp de câteva decenii, până când gavota se demodase definitiv.

Deci, dacă dansul ar fi fost o gavotă, şi dacă ar fi avut un partener potrivit (capabil, de dragul discuţiei, să danseze gavotă pe vârful unui ac) atunci răspunsul ar fi fost *unul.*

Şi tot atât de bine aţi fi putut să întrebaţi câţi demoni pot dansa pe vârful unui ac. La urma urmei, au aceeaşi origine. Şi măcar ăştia dansează.[105]

Dacă puneţi întrebarea aşa, atunci răspunsul este o mulţime, cu condiţia să-şi părăsească trupurile fizice, ceea ce pentru un demon reprezintă o plăcere. Demonii nu-s legaţi de fizică. Dacă iei lucrurile în mare, universul e doar ceva mic şi rotund, ca globurile acelea pline cu apă care reproduc o furtună de zăpadă în miniatură, atunci când le scuturi[106]. Dar dacă priveşti lucrurile mai de aproape, atunci singura problemă legată de dansatul pe vârful unui ac este cea a spaţiilor mari dintre electroni.

Pentru cei din neamul îngerilor sau din specia demonilor, mărimea, forma şi structura sunt simple păreri.

Crowley călătorea deci incredibil de iute prin linia telefonică.

ŢÂRRR.

Crowley trecu prin două centrale telefonice într-o fracţiune respectabilă a vitezei luminii. Hastur era cu puţin în urma lui, la patru, cinci inci, dar la mărimea aceea, asta

---

[105] deşi nu-i ceea ce eu sau dumneavoastră am numi *dansat.* Oricum, nu-i un dansat bun. Un demon se mişcă precum o gaşcă de albi pe muzica programului de televiziune „Soul Train“. (na.)

[106] Deşi planul inefabil e mult mai inefabil decât se crede, nu are totuşi la fund un om de zăpadă gigantic, din plastic, (na.)

însemna un avantaj confortabil pentru Crowley. Suficient cât să poată să dispară, când avea să ajungă la celălalt capăt.

Cei doi erau prea mici ca să producă sunete, dar demonii n-au nevoie de sunet ca să comunice. Crowley îl auzea pe Hastur care răcnea în urma lui:

— Ticălosule! O să te prind. Nu poți să scapi de mine!

ŢÂRRR.

— O să ies afară acolo unde o să ieşi şi tu! N-o să scapi!

Crowley călătorise prin vreo douăzeci de mile de cablu telefonic în mai puţin de o secundă.

Hastur era cu puţin în urma lui. Crowley trebuia să planifice foarte, foarte atent toată chestia.

ŢÂRRR.

Acesta fusese al treilea ţârâit. Eh, îşi spuse Crowley, nu se întâmplă nimic.

Se opri brusc şi-l văzu pe Hastur ţâşnind pe lângă el. Hastur se întoarse şi…

ŢÂRRR.

Crowley se repezi prin linia telefonică, se strecură prin învelitoarea de plastic şi se materializă, în mărime naturală şi gâfâind, în camera sa de zi.

Clik.

Banda cu mesaj începu să se învârtă în robotul telefonic. Apoi se auzi un ţiuit şi, în timp ce banda se învârtea, o voce ţipă în difuzor, după semnal.

— Gata! Ce? *Şarpe afurisit!*

Lumina roşie, micuţă, care anunţa un semnal începu să pâlpâie.

Se aprindea şi se stingea, ca un ochi mic, roşu, furios, care se închidea şi se deschidea.

Crowley îşi dori să mai aibă nişte apă sfinţită şi să dispună de timp, ca să ţină caseta în ea până se dizolva. Dar baia finală a lui Ligur fusese destul de periculoasă, îi era îndeajuns, iar prezenţa acesteia în încăperea în care se afla şi el îl făcea să nu se simtă în largul lui… Sau… poate… da, ce s-ar întâmpla dacă ar pune caseta în maşină? Putea să pună caseta cu Hastur să meargă fără

încetare, până când Hastur avea să se transforme în Freddie Mercury. Nu. Era un ticălos, dar nici chiar aşa!

Se auzi un tunet îndepărtat.

N-avea timp de pierdut.

Nu avea unde să se ducă.

Dar plecă. Fugi la Bentley-ul său şi merse către West End, ca şi cum l-ar fi urmărit toţi demonii din iad. Şi, mai mult sau mai puţin, cam aşa stăteau lucrurile.

*

Madam Tracy auzi mersul lent al domnului Shadwell care urca pe scară. Era mai lent ca de obicei şi bătrânul se oprea după câteva trepte. De obicei urca pe scară ca şi cum ar fi urât fiecare treaptă.

Femeia deschise uşa. Bătrânul se rezemase de peretele palierului.

— Vai, domnule Shadwell, exclamă ea, ce-aţi păţit la mână?

— Pleacă de lângă mine, muiere, mârâi Shadwell. Nu-mi cunosc puterile!

— De ce ţineţi mâna aşa?

Shadwell încercă să se dea înapoi, intrând în perete.

— Îţi spun, dă-te înapoi! Nu răspund de nimic!

— Ce Dumnezeu aţi păţit, domnule Shadwell? întrebă madam Tracy, încercând să-l ia de mână.

— N-are nicio legătură cu Dumnezeu!

Femeia reuşi să-l prindă de mână. El, Shadwell, flagelul răului, nu reuşi să se împotrivească să fie târât în apartamentul ei.

Nu mai fusese niciodată acolo, sau cel puţin când fusese treaz. Visele sale împodobiseră apartamentul acela cu mătăsuri, draperii bogate şi cu ceea ce el credea a fi unguente parfumate. Apartamentul avea o perdea din mărgele la intrarea în bucătărioară şi o veioză făcută nu prea grozav dintr-o sticlă de Chianti, pentru că opinia lui madam Tracy despre ce era elegant fusese formată – ca şi cea a lui Aziraphale – pe baza a ceea ce fusese prin 1953. În mijlocul încăperii se afla o masă acoperită cu catifea şi

pe faţa de masă se găsea un glob de cristal, care devenea din ce în ce mai mult mijlocul prin care madam Tracy îşi câştiga existenţa.

— Domnule Shadwell, cred că v-ar prinde bine să vă întindeţi un pic, spuse femeia, cu un ton care nu accepta să fie contrazis, şi-l conduse în dormitor, iar bătrânul fu prea uimit ca să protesteze.

— Dar tânărul Newt e plecat, mormăi Shadwell, în robia patimilor păgâne şi a vicleniilor oculte.

— Atunci sunt sigură că o să ştie ce să facă, spuse madam Tracy cu fermitate, a cărei imagine mentală despre Newt era mult mai apropiată de realitate decât cea a lui Shadwell. Şi sunt sigură că n-ar vrea să vă vadă într-o asemenea stare. Întindeți-vă un pic iar eu o să vă aduc un ceai bun.

Şi dispăru, în zângănitul perdelei de mărgele.

Brusc, Shadwell se pomeni singur, pe ceea ce îşi aminti – prin prăpădul nervilor săi încordaţi – că-i un pat al păcatului, dar în momentul acela era incapabil să decidă dacă era mai bine sau mai rău că era singur în patul păcatului. Întoarse capul, să vadă ce era în jur.

Conceptele lui madam Tracy despre ce-i erotic izvorau din zilele în care tinerii creşteau crezând că femeile aveau mingi de plajă fixate zdravăn pe partea din faţă a anatomiei lor. Brigitte Bardot putea fi numită o tipă sexy şi facilă, fără să izbucnească nimeni în râs. Existau cu adevărat reviste numite *Fete, chicoteli şi jartiere.* Undeva, în acest cazan de lucruri permise, madam Tracy găsise şi ideea că jucăriile moi în dormitor creează o atmosferă cochetă, intimă.

Shadwell se uită un timp la un ursuleţ de pluş mare, ros, căruia îi lipsea un ochi şi care avea o ureche ruptă. Probabil că avea un nume de tipul: domnul Buggins.[107]

Întoarse capul în cealaltă parte. Privirea îi fu atrasă de o cutie pentru pijamale, în forma unui animal care putea să fie câine, dar putea să fie sconcs. Animalul avea un rânjet

---

[107] bug sugerează un lucru la care ţii foarte mult, deci numele ar însemna domnul pe care îl iubesc (nt.)

vesel.

— Hmmm, făcu el.

Amintirile năvăliră peste el. Chiar o făcuse. Din câte ştia el, nimeni din Armată nu exorcizase un demon. Nici Hopkins, nici Siftings, nici Diceman. Probabil că nici Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Major Narker, care deţinea recordul pentru cele mai multe vrăjitoare descoperite[108]. Mai devreme sau mai târziu, fiecare armată ajunge să recurgă la arma sa finală şi acum aceasta se afla la capătul braţului său, îşi spunea Shadwell.

La naiba cu Să Nu Foloseşti. O să se odihnească un pic, dacă tot era aici, iar apoi Puterile Întunericului aveau să-şi găsească sfârşitul...

Când madam Tracy aduse ceaiul, bătrânul sforăia. Femeia închise grijulie uşa, destul de mulţumită, pentru că avea o şedinţă de spiritism peste douăzeci de minute şi în zilele astea nu era bine să refuzi nişte bani...

Deşi madam Tracy era proastă din multe puncte de vedere, avea intuiţie în anumite privinţe, iar când era nevoie să încropească ceva în domeniul ocultismului, raţionamentul său nu dădea greş. Îşi dăduse seama că muşterii ei tocmai asta doreau, o încropeală, un lucru de mântuială. Nu voiau să li se vâre nimic pe gât. Nu doreau să afle misterele multiplelor planuri ale Timpului şi Spaţiului, voiau doar să fie asiguraţi că mama lor se simţea bine acum, după ce murise. Doreau doar atât ocultism cât

---

[108] Armata Descoperitorilor de vrăjitoare se bucurase de o renaştere în timpul zilelor bune ale expansionismului imperial. Nesfârşitele încăierări ale armatei britanice o făceau să aibă de-a face cu vraci, ghicitori în oase, şamani şi alţi adversari oculţi. Acesta a fost motivul folosirii unora precum sergentul major Narker, individ zdravăn şi cu glas puternic, înalt de şase picioare şi şase inci şi cântărind optsprezece pietre (nt. circa doi metri şi vreo sută douăzeci de kilograme) care ţinea o Carte legată în oţel, cu un Clopot de opt livre şi o Lumânare cu întărituri speciale şi care curăţa câmpia sud-africană mai iute decât o puşcă Gatling. Cecil Rhodes a scris despre el: „Unele triburi îndepărtate îl consideră un soi de zeu şi vraciul care se opune atunci când sergentul major Narker se abate asupra lui este sau extrem de curajos sau nebun. Aş prefera să-l am alături de mine pe acest om, decât două batalioane de Gurkha-şi." (na.)

să-şi condimenteze mâncarea fadă a vieţii, de preferat în porţii nu mai mari de patruzeci şi cinci de minute, urmate de ceai şi biscuiţi.

În mod cert nu doreau lumânări, miresme sau cântece ciudate, nici rune mistice. Madam Tracy înlăturase arcanele majore din pachetul ei cu cărţi de tarot, pentru că apariţia lor deranja lumea.

Şi se asigura că pusese mâncarea la fiert înainte de o şedinţă de spiritism. Nimic nu-i mai liniştitor, mai corespunzător spiritului confortabil al ocultismului englez decât mirosul de varză de Bruxelles care e gătită în camera învecinată.

*

Era începutul după-amiezii şi norii grei de furtună dăduseră cerului culoarea plumbului vechi. Avea să plouă curând, zdravăn, orbitor. Pompierii sperau să vină iute ploaia. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Ajunseseră destul de iute, iar pompierii mai tineri se agitau emoţionaţi, desfăşurându-şi furtunurile şi agitându-şi topoarele. Pompierii mai în vârstă ştiuseră dintr-o privire că nu aveau nicio şansă în privinţa clădirii respective, nu erau siguri nici măcar că ploaia avea să împiedice incendiul să se împrăştie către clădirile învecinate. Tocmai atunci, un Bentley negru coti de după colţ şi veni pe pavaj cu o viteză ceva mai mare de şaizeci de mile pe oră. Se opri cu un scrâşnet din frâne la o jumătate de inci de zidul librăriei. Un tânăr extrem de agitat, cu ochelari de soare, ieşi din maşină şi fugi către uşa librăriei în flăcări.

Fu oprit de un pompier.

— Sunteţi proprietarul magazinului? întrebă pompierul.

— Nu fi prost! *Arăt* ca şi cum aş conduce o librărie?

— Domnule, nu ştiu ce să zic. Aparenţele sunt foarte înşelătoare. De exemplu, eu sunt pompier. Dar, când mă întâlnesc în societate, oamenii care nu-mi cunosc ocupaţia presupun deseori că sunt, de fapt, contabil autorizat sau director de firmă. Domnle, imaginaţi-vă că sunt fără

uniformă. Ce fel de om aţi vedea? Sincer vorbind?

— Un tâmpit, zise Crowley şi fugi în librărie.

Asta a fost mai uşor de zis decât de făcut, pentru că pentru asta Crowley avu nevoie să evite vreo şase pompieri, doi poliţişti şi un număr de noctambuli interesanţi din Soho[109] care ieşiseră la plimbare devreme şi care discutau încinşi între ei despre care parte anume a societăţii se afirmase în după-amiaza aceea şi de ce.

Crowley îşi făcu loc printre ei. Aceştia abia de-i aruncară o privire.

Apoi împinse uşa şi pătrunse în infern.

Toată librăria era cuprinsă de flăcări.

— Aziraphale! strigă el. Aziraphale! *Aziraphale, prostule!* Eşti aici?

Niciun răspuns. Doar pârâitul hârtiei care ardea, plesnitul geamurilor când focul ajunse în încăperile de sus, bubuitul grinzilor care se prăbuşeau.

Crowley cercetă în grabă magazinul, disperat, căutând îngerul, căutând *ajutor.*

Într-un colţ îndepărtat, un raft cu cărţi se prăbuşi, aruncând o cascadă de cărţi în flăcări pe podea. Focul era peste tot în jurul lui, dar Crowley îl ignoră. Cracul stâng al pantalonului începu să fumege. Crowley îl opri cu o privire.

— Hei! Aziraphale! Pentru numele lui Du… pentru numele Sa… pentru numele *cuiva!* Aziraphale!

Fereastra prăvăliei fu spartă de afară. Crowley se întoarse, privi, şi un jet neaşteptat de apă îl izbi în piept, aruncându-l pe jos.

Jaluzeaua zbură în colţul îndepărtat al camerei şi deveni o grămadă de plastic arzând. Ieşiră la iveală ochi galbeni, cu pupile despicate vertical. Ud şi scoţând aburi, cu faţa albită de scrum, enervat cât se putea, în patru labe în librăria ce ardea, Crowley îl blestema pe Aziraphale, planul inefabil, pe Cel de Sus şi pe Cel de Jos.

Apoi se uită în jos şi văzu. Cartea. Cartea pe care o lăsase fata în maşină, în Tadfield, miercuri noaptea. Avea

---

[109] În alte părţi, e posibil ca spectatorii unui incendiu să fi fost doar interesaţi. (na.)

coperta uşor scorojită, dar, ca prin minune, rămăsese nevătămată. O luă, o vârî în buzunarul hainei, se ridică şi ieşi afară.

Podeaua din jurul lui se prăbuşi. Cu un urlet şi cu o zgâlţâire gargantuană, clădirea se prăbuşi în sine, într-o ploaie de cărămizi, cherestea şi resturi în flăcări.

Afară, trecătorii erau mânaţi înapoi de către poliţie, iar un pompier explica oricui voia să-l asculte:

— N-am putut să-l opresc. Trebuie să fi fost nebun. Sau beat. A alergat pur şi simplu înăuntru. N-am putut să-l opresc. Nebun. A alergat drept înăuntru. Groaznic mod de a muri. Oribil, oribil. A alergat pur şi simplu înăuntru…

Atunci Crowley ieşi din flăcări.

Poliţiştii şi pompierii se uitară la el, îi văzură expresia de pe figură şi rămaseră exact unde se aflau.

Crowley se urcă în Bentley şi merse în marşarier până la drum, ocoli o maşină de pompieri, coti pe Wardour Street, apoi pătrunse în după-amiaza ce se întunecase.

Oamenii se uitară la maşina care se îndepărta în viteză. În cele din urmă, un poliţist vorbi.

— Pe vremea asta ar fi trebuit să-şi aprindă luminile, zise el cu glas inexpresiv.

— Mai ales când conduci cu viteza asta. Poate fi periculos, îl aprobă altul, cu un ton fără inflexiuni.

Rămaseră cu toţii în lumina şi căldura librăriei care ardea, întrebându-se ce se întâmplase cu lumea pe care crezuseră că o înţelegeau.

Apoi se văzu lucirea unui fulger, ce parcurse cerul înnegrit de nori, se auzi un bubuit de tunet atât de tare că te dureau urechile, iar după aceea începu să plouă cu găleata.

*

Femeia era pe o motocicletă roşie. Nu roşul prietenos al unei Honda, un roşu profund, sângeriu, dens, întunecat, plin de ură. Motocicleta părea obişnuită, din toate punctele de vedere, cu excepţia spadei ce se odihnea în teaca ei, pusă într-o latură a motocicletei.

Casca femeii era stacojie, iar jacheta ei de piele avea culoarea vinului vechi. Pe spatele ei, cu litere rubinii, erau scrise cuvintele ÎNGERII IADULUI.

Era ora unu şi zece minute, la amiază, şi vremea era întunecoasă şi umedă. Şoseaua era aproape pustie, iar femeia în roşu gonea pe drum cu motocicleta ei roşie, zâmbind leneş.

Până atunci fusese o zi bună. Vederea unei femei frumoase pe o motocicletă puternică, cu o spadă în spate avea un efect puternic asupra unui anumit tip de bărbaţi. Până atunci patru comis voiajori încercaseră să se întreacă, iar bucăţi de Ford Sierra decorau acum bariere distruse şi suporţi de pod de-a lungul a patruzeci de mile de autostradă.

Femeia intră într-o zonă de servicii şi se duse la Happy Porker Cafe. Cafeneaua era aproape goală. O chelneriţă plictisită cârpea o şosetă în spatele tejghelei şi un grup de motociclişti îmbrăcaţi în piele neagră, duri, păroşi, murdari şi gigantici, se strânseseră în jurul unui individ mai înalt decât ei, în haine negre. Acesta juca decis la ceva care în anii trecuţi ar fi fost un automat cu fructe, dar acum avea un ecran video şi se proclama ca fiind JOCURI DISTRACTIVE OBIŞNUITE.

Spectatorii spuneau chestii precum:

— E D! Apasă pe D! *Naşul* trebuie să fi primit mai multe Oscaruri decât *Pe aripile vântului!*

— *Puppet on a String!* Sandie Shaw! Sincer vorbind! Am dreptate!

— 1666!

— Nu, tâmpitule! Atunci a fost incendiul! Ciuma a fost în 1665!

— E B – Marele Zid Chinezesc *nu este* una dintre Cele Şapte Minuni ale lumii!

Existau patru opţiuni: muzică pop, sport, evenimente curente şi cunoştinţe generale. Motociclistul cel înalt, care-şi păstrase casca pe cap, apăsa butoanele, ignorându-şi complet suporterii. Oricum, câştiga zdravăn.

Motociclista roşie se duse la tejghea.

— Vă rog, o cană cu ceai. Şi un sandviş cu brânză, zise ea.

— Eşti singură, dragă? o întrebă chelneriţa, dându-i peste tejghea ceaiul şi ceva alb, uscat şi tare.

— Aştept nişte prieteni.

— Aha, zise chelneriţă. Atunci ai face mai bine să-i aştepţi aici. Afară e iadul.

— Nu, încă nu, îi zise motociclista.

Îşi alese o masă la fereastră, de unde se vedea bine parcarea, şi aşteptă.

Auzea în fundal jucătorii de la automat.

— Asta-i una nouă: „De câte ori a fost Anglia, oficial, în război cu Franţa, din 1066?“.

— Douăzeci? Nu, nu există douăzeci… Oh. Era. Ei bine, nu.

— Războiul american cu Mexicul? Ştiu. Îi iunie 1845. D. Vezi? Ţi-am spus eu.

Motociclistul care era al doilea ca înălţime, Pigbog[110] (6 picioare şi 3 inci) îi şopti celui mai scund, Greaser (şase picioare şi 2 inci).

— Ce s-a întâmplat cu „sport“?

Pe pumnul de la o mână avea tatuat cuvântul LOVE, pe celălalt HATE.[111]

— Se face selectare aleatorie. Adică e o chestie cu microcipuri. Probabil că are milioane de subiecte diferite, în RAM.

Pe încheieturile degetelor de la mâna lui dreaptă scria FISH, pe cea stângă CHIP.[112]

— Muzică pop, evenimente curente, cunoştinţe generale şi război. Numai că n-am mai văzut „Război“ până acum. De aceea am pomenit, zise Pigbog, apoi îşi trozni încheieturile zgomotos şi desfăcu o cutie cu bere, dădu pe gât jumătate din conţinutul acesteia, râgâi nepăsător, după care oftă. Aş fi dorit să fi pus mai multe întrebări nasoale din Biblie.

---

[110] pigbog — mocirla porcului (nt.)

[111] dragoste, respectiv ură (nt.)

[112] peşte, respectiv aşchie (nt.)

— De ce? întrebă Greaser, care nu şi-l închipuise niciodată pe Pigbog ca fan al Bibliei.

— Îţi aminteşti nasoliile din Brighton?

— Oh, da! Ai fost la *Crimewatch,* zise Greaser, cu un pic de invidie.

— Ei bine, a trebuit să mă ascund în hotelul în care lucra mămica mea, pricepi? Trei luni. Nimic de citit, doar bulangiul ăla de Gideon care-şi uitase Biblia acolo.[113] Să-ţi ieşi din minţi, nu altceva.

O altă motocicletă, neagră ca smoala şi lucitoare, apăru în parcarea de afară.

Uşa cafenelei se deschise. O rafală de vânt rece suflă prin încăpere. Un bărbat îmbrăcat complet în piele neagră, cu o bărbuţă neagră, veni la masă, se aşeză lângă femeia în roşu, iar motocicliştii din jurul jocului video îşi amintiră brusc că mureau de foame şi-l delegară pe Skuzz să se ducă să le ia ceva de mâncare. Toţi făcură asta, cu excepţia celui care juca şi care nu spuse nimic, doar apăsa butoanele cu răspunsul corect şi lăsa câştigul să se strângă în tăviţa din partea de jos a automatului.

— Nu te-am văzut de la Mafeking, zise Tipa în Roşu.[114] Cum ţi-a mers?

— Am fost foarte ocupat, răspunse Tipul în Negru. Am petrecut mult timp în America. Scurte tururi în jurul lumii, de fapt, pierdere de timp.

(— Cum adică nu aveţi fripturi şi plăcintă de rinichi? întrebă ofensat Skuzz.

— Credeam că mai avem, dar nu mai avem, zise femeia.)

— E amuzant, să ne strângem cu toţii, în cele din urmă, zise Tipa în Roşu.

— Amuzant?

— Păi după ce am petrecut mii de ani aşteptând ziua cea mare, care vine în cele din urmă… E ca şi cum ai aştepta Crăciunul. Sau ziua de naştere.

---

[113] Bibliile Gideon sunt Biblii care sunt lăsate, gratuit, în fiecare cameră de hotel (nt.)

[114] Mafeking — oraş din Africa de Sud, în timpul războiului cu burii a avut loc acolo un asediu celebru (nt.)

— Noi nu avem zi de naştere.

— N-am spus că avem. Am spus doar că e ceva asemănător.

(— De fapt, recunoscu femeia, se pare că nu ne-a mai rămas nimic. Doar felia asta de pizza.

— Are anşoa pe ea? întrebă mohorât Skuzz, pentru că nimănui din gaşcă nu-i plăcea anşoa; nici măslinele.

— Da, dragă. E cu anşoa şi măsline. O vrei?

Skuzz clătină trist din cap. Cu stomacul ghiorăind, se întoarse la automatul pentru jocuri. Big Ted devenea arţăgos când era flămând, iar când Big Ted era arţăgos, toată lumea îl imita.)

O nouă categorie apăruse pe ecran. Acum puteai să răspunzi la întrebări privitoare la muzică pop, evenimente curente, foamete sau război. Motocicliştii păreau mai puţin informaţi despre Foametea Irlandeză de Cartofi din 1846, foametea generală din Anglia din 1315 sau despre foametea de droguri din San Francisco, din 1969, decât fuseseră despre război, dar jucătorul continua să obţină un scor perfect, întrerupt din când în când de un zbârnâit, un sunet de cuplare şi un zăngănit, când automatul vomita monede de-o liră în tavă.

— Vremea pare cam înşelătoare spre sud, zise Tipa în Roşu.

Tipul în Negru se uită la norii întunecaţi.

— Nu. Mie mi se pare frumoasă. O să avem o furtună din clipă în clipă.

Tipa în Roşu îşi privi unghiile.

— Asta-i bine. N-ar fi fost aşa cum trebuie dacă n-am fi avut furtună. Ai idee cât de departe trebuie să mergem?

Tipul în Negru ridică din umeri.

— Câteva sute de mile.

— Credeam că e o distanţă mai mare. Am aşteptat atât, doar pentru câteva sute de mile…

— Nu călătoria, ci sosirea contează, zise Tipul în Negru.

Afară se auzi un zgomot. Zgomotul unei motociclete cu ţeavă de eşapament defectă, cu motor nereglat şi cu carburator spart. Nu trebuia să vezi motocicleta ca să-ţi

imaginezi norii de fum negru în mijlocul cărora mergea, dâra de ulei pe care o lăsa în urma ei, urma de bucăţele de motocicletă şi şuruburi care acoperea pământul după trecerea ei.

Tipul în Negru se duse la tejghea.

— Patru ceaiuri, vă rog, spuse el. Unul negru.

Uşa cafenelei se deschise. Intră un tânăr în haine prăfuite, din piele albă, iar vântul aduse cu el pachete goale de sărăţele, ziare şi ambalaje de îngheţată. Acestea dansau în jurul picioarelor lui ca nişte copii aţâţaţi, apoi căzură obosite pe podea.

— Sunteţi deja patru, dragule? întrebă femeia, care încerca să găsească nişte ceşti şi linguriţe curate – tot raftul părea să îi fost acoperit brusc de un strat subţire de ulei de motor şi ouă uscate.

— O să fim, răspunse bărbatul în negru, apoi luă ceaiurile şi se întoarse la masă, unde îl aşteptau cei doi tovarăşi ai săi.

— Vreun semn din partea lui? întrebă băiatul în alb.

Ceilalţi clătinară din cap.

În jurul ecranului video izbucnise o ceartă (categoriile arătate în acel moment pe ecran erau război, foamete, poluare şi muzica pop din perioada 1962 – 1979).

— Elvis Presley? Trebuie să fie C, s-a stins în 1977, nu-i aşa?

— Nu. D. 1976. Sunt sigur.

— Da. În acelaşi an ca şi Bing Crosby.

— Şi Marc Bolan. A fost foarte bun. Atunci apasă D. Hai.

Silueta cea înaltă nu se mişcă să apese vreun buton.

— Ce-i cu tine? întrebă Big Ted, enervat. Hai. Apasă D. Elvis Presley a murit în 1976.

NU-MI PASĂ CE SCRIE AICI, zise motociclistul înalt, din spatele căştii. NU L-AM ATINS NICI MĂCAR CU UN DEGET.

Cei trei de la masă se întoarseră, toţi ca unul. Tipa în Roşu zise:

— Când ai ajuns aici?

Bărbatul cel înalt se duse la masă, lăsând în urma sa

motocicliştii uimiţi şi câştigul. N-AM PLECAT NICIODATĂ, spuse el, iar vocea sa era un ecou macabru din locuri ale nopţii, o felie de sunet rece, cenuşiu, mort. Dacă vocea aceea ar fi fost o piatră, pe ea ar fi fost cioplite cu mult timp în urmă nişte cuvinte: un nume şi două date.

— Seniore, vi se răceşte ceaiul, zise Foametea.

— A trecut mult timp, spuse Războiul.

Se zări o sclipire de fulger, urmată aproape imediat de bubuitul grav al tunetului.

— Frumoasă vreme, tocmai potrivită, zise Poluarea.

DA.

Motocicliştii din jurul jocului deveniră, treptat, interesaţi de schimbul lor de cuvinte. În frunte cu Big Ted, se strânseră în jurul mesei şi se uitară la cei patru străini.

Nu le scăpă faptul că *toţi* cei patru străini aveau pe jachete inscripţia ÎNGERII IADULUI. Şi arătau suspecţi din punct de vedere al îngerilor: pentru început, erau prea curaţi; niciunul dintre ei nu arăta ca unul care rupsese braţul cuiva doar pentru că era duminică după-amiază şi nu era nimic interesant la televizor. Şi unul dintre ei era femeie, care nu călătorea în spatele motocicletei cuiva, ci îşi permisese să aibă una proprie, de parcă ar fi avut dreptul la aşa ceva.

— Deci voi sunteţi Îngerii Iadului? întrebă sarcastic Big Ted. Dacă Îngerii Iadului nu suferă ceva, atunci e vorba de motocicliştii de duminică.[115]

Cei patru străini dădură din cap.

— Atunci, din ce gaşcă sunteţi? [116]

Străinul cel înalt se uită la Big Ted. Apoi se ridică. Era o mişcare complicată. Dacă pe ţărmurile mărilor nopţii există şezlonguri, acestea se desfac în felul acela.

Părea că se depliază o veşnicie.

Purta o cască neagră, care-i ascundea complet trăsăturile. Big Ted remarcă faptul că era făcută dintr-un

---

[115] Există şi alte lucruri pe care adevăraţii Îngeri ai Iadului nu le pot suferi. Acestea includ poliţia, săpunul, Fordurile Cortina şi, în cazul lui Big Ted, anşoa şi măslinele (na.)

[116] chapter poate însemna grup, ordin, gaşcă, dar şi capitol (nt.)

plastic bizar. Când te uitai la ea, tot ce vedeai era propria-ți față.

APOCALIPSA, zise el. CAPITOLUL ŞASE.

— Versetele doi la opt, adăugă amabil băiatul în alb.

Big Ted se uită la toţi patru. Falca de jos începu să-i iasă în afară, iar la tâmplă începu să-i pulseze o venă mică, albastră.

— Ce înseamnă asta?

Cineva îl trase de mânecă. Era Pigbog. Acesta căpătase o nuanţă aparte, de cenuşiu, sub murdărie.

— Înseamnă necazuri, zise Pigbog.

Apoi motociclistul cel înalt ridică o mănuşă gălbuie de motociclist şi-şi ridică vizorul căştii, iar Big Ted se pomeni dorindu-şi – pentru prima oară în existenţa sa – să fi trăit mai corect.

— Iisuse! gemu el.

— Cred că El va sosi într-un minut, spuse în grabă Pigbog. Probabil caută un loc de parcare pentru motocicleta sa. Hai să mergem, să ne înscriem într-un club pentru tineret…

Dar ignoranţa invincibilă a lui Big Ted era scutul şi armura sa. Individul nu se clinti.

— La naiba! exclamă el. Îngerii Iadului!

Războiul îl salută, alene.

— Noi suntem, Big Ted, zise ea. Cei adevăraţi.

Foametea dădu din cap.

— Vechea firmă, spuse el.

Poluarea îşi scoase casca şi-şi eliberă părul lung, alb. Preluase funcţia atunci când Molima se retrăsese în 1936, bombănind împotriva penicilinei. Dacă ar fi ştiut ce ocazii îi oferea viitorul…

— Îndeplinim promisiunile celelalte, spuse el.

Big Ted se uită la cel de-al patrulea Călăreţ.

— Hmm… te-am mai văzut, zise el. Erai pe coperta albumului formaţiei Blue Oyster Cult. Şi am un inel cu… cu… capul tău pe el.

EU SUNT PRETUTINDENI.

— Hei, exclamă Big Ted, cu mutra strâmbată din cauza

efortului de a se gândi. Ce fel de motocicletă ai? întrebă el.

*

Furtuna se dezlănţuise în jurul carierei de piatră. Funia cu anvelopele vechi se legăna în bătaia vântului. Uneori, o bucată de tablă, relicvă a unei încercări de a construi o casă în copac, se desprindea din legături le ei slabe şi zbura în depărtare.

Ei se strânseseră la un loc, uitându-se la Adam. Aceasta părea, cumva, mai mare. Câine stătea şi mârâia. Se gândea la mirosurile pe care avea să le piardă. În Iad nu existau mirosuri, în afară de cel de sulf. Iar unele dintre ele… adevărul e că în Iad nu existau căţele.

Adam se plimba, aţâţat, dând din mâini.

— O să avem parte de-o distracţie fără sfârşit, zise el. Vom explora şi toate celea. Cred că în curând o să pot face să crească din nou vechea junglă.

— Dar… dar cine… cine o să facă, ştii, gătitul, spălatul şi toate treburile de felul ăsta? întrebă cu voce tremurătoare Brian.

— Nimeni n-o să mai aibă treabă cu asta, spuse Adam. O să aveţi toată mâncarea care vă place, grămezi de cartofi prăjiţi, inele de ceapă prăjită, tot ce vreţi. Şi n-o să trebuiască niciodată să purtaţi haine noi sau să faceţi baie, dacă nu vreţi. Sau să mergeţi la şcoală. Sau să faceţi ce nu vreţi să faceţi. Niciodată. O să fie *bestial!*

*

Luna se ridică peste colinele Kookamundi. Era o noapte foarte luminoasă.

Johnny Două Oase stătea în bazinul roşu al deşertului. Era un loc sfânt, unde două stânci ancestrale, formate în Vremea Viselor, stăteau cum stătuseră de la începuturi. Plimbarea lui Johnnny Două Oase ajunsese la capăt. Obrajii şi pieptul său erau mânjite cu ocru roşu, iar el cânta un cânt vechi, un fel de hartă cântată a munţilor, iar el desena un model cu lancea sa în praf.

Nu mâncase de două zile. Nu dormise. Se apropia de

starea de transă, se făcea una cu Tufişul, lua legătura cu strămoşii săi.

Aproape că reuşise.

Aproape…

Clipi. Se uită în jur, întrebător.

— *Scuză-mă, dragă băiete,* îşi zise el sieşi, cu voce tare, cu un ton precis, enunțiativ. *Ai idee unde mă aflu?*

— Cine a spus asta? întrebă Johnny Două Oase.

Gura sa se deschise.

— *Eu am spus.*

Johnny se scărpină, gânditor.

— Amice, să pricep că eşti unul dintre strămoşii mei?

— *Oh. Fără îndoială, dragă băiete. Fără îndoială. Într-un fel. Acum să revenim la întrebarea mea. Unde mă aflu?*

— Dacă eşti unul dintre strămoşii mei, de ce vorbeşti ca un poponar? se interesă Johnny Două Oase.

— *Aha! Australia,* zise gura lui Johnny Două Oase, pronunţând cuvântul ca şi cum ar fi fost nevoie să fie dezinfectat, înainte de a fi rostit din nou. *Oh, vai! Bine, mulţumesc oricum.*

— Alo? Alo? zise Johnny Două Oase.

Rămase pe nisip şi aşteptă, şi aşteptă, dar nu primi răspuns.

Aziraphale plecase.

*

Citron Deux-Chevaux era *tonton macoute,* un *houngan* călător[117]: avea un săculeţ pe umăr, care conţinea plante magice, plante medicinale, bucăţi de pisică sălbatică, lumânări negre, un praf făcut în principal din pielea unui anumit peşte uscat, un miriapod mort, o sticlă de Chivas Regal de jumătate de litru, zece ţigări Rothmans şi un exemplar din *Cine ce e în Haiti.*

Scoase cuţitul din teacă şi, cu o mişcare ce dovedea experienţă, tăie capul unui cocoş negru. Sângele îi scăldă mâna dreaptă.

---

[117] magician sau preot. Voodoun e o religie interesantă, pentru întreaga familie, chiar şi pentru acei membri care-s morţi (na.)

— *Loa* mă călăreşte, intonă el. *Gros Bon Ange* vino la mine.[118]

— *Unde sunt?* zise el.

— Vorbeşte *Gros Bon Ange*-le meu? se întrebă pe sine.

Cred că asta-i o întrebare personală, îşi răspunse el însuşi. *Adică, aşa-s treburile. Dar fiecare încearcă... Face fiecare ce poate.*

Citron se pomeni că una dintre mâini se întinse după cocoş.

Un loc cam neigienic pentru gătit, nu crezi? Aici, în junglă. Facem un grătar? Ce loc e ăsta?

— În Haiti, răspunse el.

— La naiba! Ceva mai aproape. Putea fi mai rău. Trebuie să plec. Să fii cuminte.

Şi Citron Deux-Chevaux rămase singur în mintea sa.

— Să le-o trag *loa*-urilor, mormăi el.

Privi în gol un timp, apoi se întinse după traistă şi Chivas Regal. Existau cel puţin două căi de a transforma pe cineva în zombie. Avea să aleagă calea cea mai uşoară.

Valurile loveau zgomotos plaja. Palmierii se clătinau.

Venea furtuna.

*

Luminile se aprinseră. Corul Evanghelic din Power Cable (Nebraska) se lansă în „Iisus este operatorul telefonic al centralei vieţii mele“ şi aproape că acoperi sunetul vântului ce se pornise.

Marvin O. Bagman îşi aranjă cravata, îşi verifică rânjetul în oglindă, pipăi fundul asistentei sale personale (domnişoara Cindi Kellerhals, Animalul de casă al lunii din *Penthouse,* în iulie se împliniseră trei ani de atunci, dar ea lăsase toate astea în urma sa, atunci când se dedicase Mişcării) şi se duse în studio.

Iisus n-o să te întrerupă înainte să sfârşeşti
Cu el n-o să te alegi doar cu o parte

---

[118] loa — spirit, în voodoo; *gros bon ange* — textual *îngerul bun şi mare,* parte a sufletului, conform aceleiaşi religii (nt.)

Şi când vine factura, socoteala e exactă
El e operatorul centralei vieţii mele.

cânta corul. Marvin era topit după cântecul ăla. Îl scrisese el însuşi.

Printre cântecele scrise de el erau „Fericitul domn Iisus“, „Iisuse, pot să stau în locul Tău?“, „Vechea, mândra cruce“, „Iisus e eticheta de pe bara de protecţie a sufletului meu“ şi „Când o să fiu ridicat la cer cu trupul, ține volanul camionetei mele“. Acestea se aflau pe *Iisus e amicul meu* (LP, casetă şi CD) şi albumului i se făcea reclamă din patru în patru minute pe reţeaua evanghelică de comunicaţii a lui Bagman.[119]

În ciuda faptului că versurile nu rimau sau, ca regulă, nu aveau nicio logică, şi a faptului că Marvin, care nu avea talent muzical, furase melodiile din cântece country vechi, *Iisus e amicul meu* se vânduse în peste patru milioane de exemplare.

Marvin începuse ca interpret de country, cântând melodii vechi ale lui Conway Twitty şi Johnny Cash.

Avusese concerte în direct în închisoarea San Quentin până când tipii de la drepturile civile îi veniseră de hac, acuzându-l de aplicarea de Pedepse Crude şi Neobişnuite.

Atunci Marvin se apucase de religie. Nu de cea liniştită, personală, care implica fapte bune şi să trăieşti o viaţă mai corectă, nici măcar de felul celei care implică să-ţi pui un costum şi să suni la uşile oamenilor, ci de felul celei care implică să ai propria ta reţea de televiziune şi să faci oamenii să-ţi trimită bani. Găsise combinaţia TV perfectă în *Marvin's Hour of Power* („emisiunea care aduce AMUZAMENTUL printre fundamentalişti!“). Patru cântece de trei minute de pe LP, douăzeci de minute de Focul Iadului şi cinci minute de vindecare a oamenilor. (Restul de douăzeci şi trei de minute erau petrecute, alternativ, măgulind, rugând, ameninţând, implorând şi, uneori,

---

[119] 12.95 dolari pentru LP sau casetă, 24,95 dolari pentru CD, dar puteai să obţii un exemplar gratuit al LP-ului la fiecare 500 de dolari donaţi misiunii lui Marvin Bagman. (na.)

cerând pur şi simplu bani.) La începuturi adusese oameni în studio ca să fie vindecaţi, dar descoperise că asta era prea complicat, aşa că acum susţinea că are viziuni transmise lui de către spectatorii din toată America, oameni vindecaţi în mod magic în timp ce priveau. Asta era mult mai simplu – nu mai trebuia să angajeze actori şi nu mai putea nimeni să-i verifice procentajul reuşitelor.[120]

Lumea e mult mai complicată decât crede majoritatea oamenilor. De exemplu, majoritatea oamenilor crede că Marvin nu e un credincios adevărat pentru că face atât de mulţi bani din treaba asta. Greşesc. El credea din tot sufletul. Credea foarte mult şi cheltuia o grămadă din banii care îl potopeau făcând ceea ce credea cu adevărat că e lucrarea Domnului.

Linia telefonică cu izbăvitorul n-are paraziţi
El e acolo la orice oră, zi şi noapte,
Iar când formezi I-I-S-U-S sună întotdeauna,
El e operatorul centralei vieţii mele.

Primul cântec se încheie, iar Marvin veni în faţa camerelor şi ridică braţele, cerând cu modestie să se facă tăcere. În cabina de comandă, inginerul de sunet opri banda cu aplauze.

— Fraţi şi surori, mulţumesc, mulţumesc, nu-i minunat? Amintiţi-vă, puteţi să ascultaţi acest cântec şi altele, la fel de edificatoare, pe *Iisus e amicul meu,* telefonaţi doar la 1-800-CASH şi faceţi-vă acum donaţia.

Apoi deveni mai serios.

— Fraţi şi surori, am primit un mesaj pentru voi toţi, un mesaj important de la Domnul nostru, pentru voi toţi, bărbaţi, femei şi copilaşi, prieteni, daţi-mi voie să vă spun despre Apocalipsă. Totul e în Biblia voastră, în Apocalipsa, în dezvăluirea[121] pe care Domnul nostru i-a făcut-o sfântului Ioan în Patmos, şi în Cartea lui Daniel. Prieteni,

---

[120] Marvin ar fi fost surprins să afle că exista un procentaj de reuşite. Unii oameni se simt mai bine din *orice.* (na.)

[121] apocalipsa înseamnă ridicare de voal, dezvăluire (nt.)

Domnul v-a spus care vă e viitorul. Deci, ce se va întâmpla? Război. Molimă. Foamete. Moarte. Râuri pline de sânge. Cutremure mari. Rachete *nucrelare.* Vin timpuri groaznice, fraţi şi surori. Şi există o singură cale să le evităm, înainte să vină Distrugerea – înainte ca cei patru călăreţi ai Apocalipsei să pornească – înainte ca rachetele *nucrelare* să curgă peste necredincioşi – va veni Ridicarea la cer. Ce e Ridicarea la cer? V-am auzit strigătul. Fraţi şi surori, când vine Ridicarea la cer, toţi Adevăraţii Credincioşi vor fi ridicaţi în aer – nu contează ce faceţi, puteţi să fiţi la baie, puteţi să fiţi la muncă, puteţi să conduceţi maşina sau să staţi acasă, citind Biblia. Deodată, veţi fi în aer, uitându-vă în jos la lume, în timp ce vin anii de distrugere. Numai cei credincioşi vor fi salvaţi, numai cei dintre voi care au fost renăscuţi vor evita chinul, moartea, grozăviile şi arderea. Apoi va urma marele război dintre Rai şi Iad, iar Raiul va distruge forţele Iadului şi Dumnezeu va şterge lacrimile celor care suferă, şi nu va mai fi moarte, sau întristare, sau plânset sau durere, ci ne vom bucura în slavă pentru veşnicie…

Se opri, brusc.

— *Frumoasă încercare,* zise el, cu o voce complet diferită. *Numai că n-o să fie aşa. Niciun pic. Adică ai dreptate în privinţa focului şi războiului, a tuturor chestiilor astea. Dar treaba cu înălţarea la cer – ei bine, dacă ai putea să-i vezi pe toţi din Cer, în rânduri strânse, cât de departe poţi să cuprinzi cu mintea şi chiar mai departe, kilometru după kilometru de săbii de flăcări, adică, voiam să spun următorul lucru: cine are timp să aleagă oameni şi să-i arunce în sus, ca să se zgâiască la oamenii care mor sub ei, de boala radiaţiilor, pe pământul scorojit şi ars? Dacă asta e ideea ta despre un moment acceptabil din punct de vedere moral… Cât despre chestia privind Raiul care învinge în mod inevitabil… Ei bine, sincer vorbind, dacă totul ar fi fost lămurit deja, atunci de ce ar mai avea loc Războiul Ceresc? E vorba de propagandă. Pur şi simplu. Noi nu avem decât cincizeci la sută şanse să câştigăm. Aţi putea la fel de bine să trimiteţi*

bani la o linie fierbinte satanistă, ca să fiţi siguri că o să câştigaţi, deşi, sincer vorbind, când o să cadă focul şi se vor ridica mările de sânge, mulţi dintre voi vor reprezenta oricum pierderi din rândul civililor. Între războiul nostru şi războiul vostru, vor fi ucişi cu toţii şi Dumnezeu n-are decât să-i aleagă – nu-i aşa? Oricum, îmi pare rău că vă ţin de vorbă. Am dar o întrebare scurtă – unde sunt?

Marvin O. Bagman devenea treptat purpuriu.

— E diavolul! Domnul să mă apere! Diavolul a vorbit prin mine! izbucni el, apoi se întrerupse. *Oh, nu, dimpotrivă. Eu sunt un înger. Ah. Asta trebuie să fie America, nu-i aşa? Îmi pare rău, trebuie să plec...*

Urmă o pauză. Marvin încercă să deschidă gura, dar nu se întâmplă nimic. Cel care era în mintea lui privi în jur. Se uită la echipa din studio, cei care nu telefonau la poliţie sau nu suspinau prin colţuri. Se uită la cameramanul cenuşiu la faţă.

— *Doamne!* exclamă el. *Sunt la televiziune!*

*

Crowley mergea pe Oxford Street cu o sută şi douăzeci de mile pe oră.

Căută în bordul maşinii ochelarii de soare de rezervă şi găsi doar casete. Enervat, luă una la întâmplare şi o vârî în casetofon.

Voia Bach, dar s-ar fi mulţumit şi cu The Traveling Wilburys.[122]

All we need is Radio Gaga, cântă Freddie Mercury.

Eu am nevoie doar să scap, îşi zise Crowley.

Ocoli sensul giratoriu de la Marple Arch în direcţie greşită, cu nouăzeci la oră. Fulgerele făceau cerul Londrei să pâlpâie ca un tub fluorescent defect.

Cer livid în Londra, îşi zise Crowley. *Şi ştiu că sfârşitul e*

---

[122] supergrup alcătuit din George Harrison, Roy Orbison, Bob Dylan, Jeff Lynne şi Tom Petty, care a scos două albume; primul lor disc, apărut în 1990, a fost pentru sprijinirea unei fundaţii ce se străduia să ajute orfanii din România (nt.)

aproape. Cine scrisese asta? Chesterton, nu-i aşa? Singurul poet din secolul al douăzecilea care se apropiase de Adevăr.

Bentley-ul ieşi din Londra, în timp ce Crowley se lăsă pe speteaza scaunului şoferului şi răsfoi singurul exemplar din *Drăguţele şi Precisele Profeţii ale lui Agnes Nutter.*

Aproape de sfârşitul cărţii, Crowley găsi o bucată de hârtie împăturită, acoperită cu scrisul de mână frumos, ca o gravură, al lui Aziraphale. O despături (în timp ce schimbătorul de viteze al Bentley-ului se mută singur în viteza a treia, iar maşina accelera în jurul unui camion cu fructe, care ieşise pe neaşteptate cu spatele dintr-o stradă laterală) şi o citi.

Apoi o mai citi odată, simţind o uşoară greaţă la baza stomacului.

Maşina îşi schimbă brusc direcţia. Se îndrepta acum către satul Tadfield, din Oxfordshire. Dacă se grăbea, putea să ajungă acolo într-o oră.

Oricum, nu avea un alt loc în care să se ducă.

Caseta se termină şi radioul maşinii porni.

— … *Momentul întrebărilor despre grădinărit, care vă este transmis de la Clubul de grădinari din Tadfield. Am fost acolo ultima oară în 1953, într-o vară foarte frumoasă, şi, după cum îşi aminteşte echipa, este vorba de un pământ bogat din Oxfordshire, în estul parohiei, care se transformă în calcar la vest, felul de loc în care orice ai planta, ar creşte minunat. Nu-i aşa, Fred?*

— *Da,* zise profesorul Fred Windbrighr, de la Grădina Botanică Regală. *Nici eu n-aş fi putut să descriu situaţia mai bine.*

— *Foarte bine. Prima întrebare pentru echipă, din partea domnului R. P. Tyler, care cred că este preşedintele Asociaţiei Locuitorilor.*

— *Hmmm. Exact. Ei bine, sunt un cultivator priceput de trandafiri, dar Molly McGuire, care a fost premiată, şi-a pierdut ieri doi boboci în timp ce a plouat, după cum se părea, cu peşte. Ce-mi recomandă echipa, în afară să curăţ grădina? Vreau să spun că am scris consiliului…*

— Nu-i o problemă obişnuită, nu-i aşa, Harry?

— Domnule Tyler, să vă întreb ceva – era peşte proaspăt sau conservat?

— Cred că proaspăt.

— Atunci, prietene, nu avem probleme. Am auzit că pe aici aţi avut deja ploi de sânge – şi îmi doresc să fi avut aşa ceva în Dales, unde-i grădina mea. Aş *fi economisit o avere, nemaicumpărând îngrăşăminte. Trebuie să faceţi următoarele: să săpaţi în grădină... CROWLEY?*

Crowley nu zise nimic.

CROWLEY, RĂZBOIUL A ÎNCEPUT. CROWLEY, AM REMARCAT CU INTERES CĂ AI EVITAT FORŢELE PE CARE LE-AM ÎMPUTERNICIT SĂ TE ÎNHAŢE.

— Îhî, fu de acord Crowley.

CROWLEY... O SĂ CÂŞTIGĂM ACEST RĂZBOI. DAR CHIAR ŞI DACĂ AM PIERDE, PENTRU TINE N-AR FI NIMIC ALTFEL. PENTRU CĂ, ATÂT TIMP CÂT O SĂ RĂMÂNĂ UN DEMON ÎN IAD, O SĂ-ŢI DOREŞTI SĂ FI FOST CREAT MURITOR.

Crowley rămase tăcut.

MURITORII POT SPERA SĂ MOARĂ SAU SĂ FIE IZBĂVIŢI. TU NU AI CE SĂ SPERI. TOT CE POȚI SĂ SPERI E MILA IADULUI.

— Mda?

A FOST O GLUMĂ.

— Hmm, făcu Crowley.

— ... după cum ştiu grădinarii, se înţelege de la sine că tibetanul tău e un drac mic şi deştept. Face tunele prin begonii fără să-i pese. O cană cu ceai îl potoleşte, de preferinţă cu unt rânced – poţi să găseşti un pic la orice gră...

Bâz. Hiii. Poc. Zgomotul de fond acoperi restul programului.

Crowley opri radioul şi-şi muşcă buzele. Avea faţa acoperită cu cenuşă şi funingine. Părea foarte obosit, foarte palid şi foarte speriat.

Şi, brusc, foarte furios. Aşa se vorbeşte? Ca şi cum ai fi o plantă căreia îi cădeau frunzele pe covor?

Apoi coti la un colţ, care trebuia să-l ducă pe intrarea spre M25, de pe care avea să treacă pe M40, ce ducea în Oxfordshire.

Dar ceva se întâmpla cu M25. Ceva ce făcea să te doară ochii, dacă te uitai direct la şosea.

Din locul în care fusese M25, Şoseaua de Centură a Londrei, venea un cânt grav, un zgomot format din multe sunete: claxoane, motoare, sirene, ţiuit de telefoane celulare şi ţipete de prunci prinşi pentru veşnicie cu centurile pe bancheta din spate. „Trăiască Fiara cea Mare, Devoratoarea Lumilor“ spunea cântul, repetat mereu, în limba secretă a preoţilor negri din străvechiul continent Mu.

Înfiorătorul semn Odegra, îşi spuse Crowley, în timp ce întorcea maşina, îndreptându-se spre şoseaua de centură din nord. *Eu am făcut asta, e vina mea. Putea să rămână doar o autostradă. Am făcut treabă bună, vă asigur, dar a meritat? Totul a scăpat de sub control. Raiul şi Iadul nu mai conduc lucrurile, e ca şi cum întreaga planetă ar fi o ţară din Lumea a Treia care a reuşit să aibă bomba...*

Apoi începu să zâmbească. Pocni din degete. Pe ochii săi se materializară ochelari de soare. Cenuşa dispăru de pe costumul şi de pe pielea sa.

Ce naiba, dacă trebuie s-o sfârşeşti, de ce să n-o faci cu eleganţă?

Şi şofă, în timp ce fluiera uşor.

*

Mergeau pe banda exterioară a şoselei ca nişte îngeri distrugători, ceea ce era destul de corect.

Dacă ţineau seama de toate cele, nu mergeau prea repede. Cei patru mergeau cu o viteză constant de 105 mile pe oră, ca şi cum ar fi fost siguri că spectacolul nu avea să înceapă înainte să ajungă acolo. Nu putea să înceapă. Aveau tot timpul din lume, cât mai exista aceasta.

Chiar în urma lor veneau alţi patru călăreţi: Big Ted, Greaser, Pigbog şi Skuzz.

Aceştia jubilau. Acum erau *adevăraţi* Îngeri ai Iadului şi

mergeau în tăcere.

Ştiau că în jurul lor se auzea bubuitul furtunii, bubuitul traficului, şuieratul vântului şi al ploii. Dar în urma Călăreţilor era tăcere, pură, moartă. Oricum, aproape pură. Cu siguranţă moartă.

Tăcerea fu întreruptă de Big Ted.

— Tu ce-o să fii? întrebă el, cu voce răguşită.

— Ce?

— Am zis, ce...

— Am auzit ce-ai spus. Nu şi ce *ai spus.* Toată lumea a auzit *ce-ai spus.* Vreau să ştiu *ce-ai vrut să spui.*

Pigbog îşi dorea să fi acordat mai multă atenţie Apocalipsei. Dacă ar fi ştiut că o să facă parte din ea, ar fi citit-o cu mai multă atenţie.

— Am vrut să spun că *ei* sunt Cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei, nu-i aşa?

— Motociclişti, zise Greaser.

— Corect. Cei Patru Motociclişti ai Apocalipsei. Războiul, Foametea, Moartea şi... şi celălalt, Poluarea.

— Da. Şi?

— Iar ei au zis că putem să venim şi noi cu ei, nu-i aşa?

— Şi?

— Deci noi suntem *alţi* Patru Călă... hmm, Motociclişti ai Apocalipsei. Deci noi care *suntem*?

Urmă o pauză. Farurile maşinilor care treceau pe lângă ei băteau în banda din sens opus, luminând norii, iar tăcerea era aproape deplină.

— Pot să fiu şi eu Războiul? întrebă Big Ted.

— Bineînţeles că nu poţi să fii Războiul. Cum să fii Războiul? *Ea e* Războiul. Tu trebuie să fii altceva.

Big Ted îşi schimonosi faţa, străduindu-se să gândească.

— R. T. G., zise el, în cele din urmă. Eu sunt Rănile Trupeşti Grave. Asta-s eu. Gata. Voi ce-o să fiţi?

— Pot să fiu Gunoiul? întrebă Skuzz. Sau Problemele Personale Jenante?

— Nu poţi să fii Gunoiul, zise Răni Trupeşti Grave. Poluarea e cu asta. Tu poţi să fii celălalt.

Merseră în tăcere şi prin beznă, cu luminile roşii din

spate ale Celor Patru la câteva sute de iarzi în faţa lor.

Rănile Trupeşti Grave, Problemele Personale Jenante, Pigbog şi Greaser.

— Eu vreau să fiu Cruzimea faţă de Animale, zise Greaser.

Pigbog se întrebă dacă era pentru sau împotrivă. Nu că ar fi contat…

Apoi fu rândul lui Pigbog.

— Ei, hmmm, cred că eu o să fiu robotul lor telefonic, e ceva foarte rău, zise el.

— Nu poţi să fii robot telefonic. Ce fel de Motociclist al Repocalipsei e robotul telefonic? Asta-i o tâmpenie.

— Nu-i, răspunse Pigbog, ofensat. E ca şi Războiul sau Foametea. E o problemă de viaţă, nu-i aşa? Robotul telefonic. Urăsc afurisiţii de roboţi telefonici.

— Şi eu urăsc roboţii telefonici, zise Cruzimea faţă de Animale.

— Gura! zise R. T. G.

— Pot să-mi schimb numele? întrebă Problemele Personale Jenante, care se gândise intens de când vorbise ultima oară. Vreau să fiu Lucrurile Care Nu Mai Funcţionează Ca Lumea După Ce Le-ai Tras Una.

— Bine, poţi să ţi-l schimbi. Dar tu, Pigbog, *nu poţi* să fii robotul telefonic. Alege altceva.

Pigbog se gândi bine. Îşi dorea să nu fi adus în discuţie subiectul acela. Fusese ca şi discuţiile despre carieră pe care le avusese ca elev. Şovăi, în cele din urmă, zise:

— Tipii cu adevărat mişto. Îi urăsc.

— Tipii cu adevărat mişto? întrebă Lucrurile Care Nu Mai Funcţionează ca Lumea După Ce Le-ai Tras Una.

— Da. Ştii. Genul ăla de indivizi pe care-i vezi la televizor, cu tunsoare tâmpită, numai că nu mai arată tâmpită, pentru că o au ei. Care poartă haine lăbărţate şi despre care n-ai voie să spui că-s o gaşcă de labagii. Adică vreau să vă spun că atunci când văd unul dintre ei îmi vine să-i împing faţa încet, încet, într-un gard de sârmă ghimpată. Şi uite ce gândesc.

Trase aer adânc în piept. Era sigur că fusese cel mai

lung discurs pe care îl ţinuse în viaţa lui.[123]

— Uite ce cred *eu.* Dacă pe mine mă scot din sărite în halul ăsta, probabil că îi scot din sărite pe toţi.

— Mda, zise Cruzimea faţă de Animale. Şi umblă cu ochelari de soare chiar şi atunci când n-au nevoie de ei.

— Să mănânci brânză moale şi să bei bere blondă fără alcool, zise Lucrurile Care Nu Mai Funcţionează Ca Lumea După Ce Le-ai Tras Una. Nu pot să sufăr chestia asta. La ce foloseşte să bei o chestie dacă nu te face să borăşti? M-am răzgândit. Pot să-mi schimb numele, să fiu Berea Blondă Fără Alcool?

— Nu, la naiba, nu poţi, zise Rănile Trupeşti Grave. Ţi l-ai schimbat deja o dată.

— Oricum, zise Pigbog, de aceea vreau să fiu Tipii Cu Adevărat Mişto.

— Bine, zise conducătorul lor.

— Nu văd de ce nu pot să fiu afurisita de Berea Blondă Fără Alcool, dacă aşa vreau eu.

— Gura!

Moartea, Foametea, Războiul şi Poluarea continuau să înainteze către Tadfield.

Iar Rănile Trupeşti Grave, Cruzimea faţă de Animale, Lucrurile Cart1 Nu Mai Funcţionează ca Lumea După ce Le-ai Tras Una Dar În Secret, Berea Blondă Fără Alcool şi Tipii Cu Adevărat Mişto călătoreau împreună cu ei.

*

Era o după-amiază de duminică umedă şi furtunoasă, iar madam Tracy se simţea tare ocultă.

Purta rochia ei cu falduri şi avea pe plită o cratiţă plină cu varză de Bruxelles. Camera era luminată de lumânări, fiecare lumânare fiind pusă cu grijă într-o sticlă de vin mânjită cu ceară, plasate în cele patru colţuri ale salonului ei.

În salonul ei mai erau trei persoane. Doamna Ormerod din Belsize Park, cu o pălărie de-un verde închis care

---

[123] Cu excepţia unuia ţinut cu zece ani în urmă, când se lăsase la mila tribunalului. (na.)

probabil că fusese ghiveci de flori în altă viaţă; domnul Scroggie, slab şi palid, cu ochi incolori şi bulbucaţi; şi Julia Petley de la *Tunsoarea Azi*[124], revista coafezelor de pe High Street, abia ieşită din şcoală şi convinsă că avea profunzimi oculte neplombate. Julia începuse să poarte mult prea multe bijuterii de argint lucrate manual şi avea machiaj verde la ochi. Credea că arată bântuită, slabă şi romantică – şi aşa ar fi arătat dacă ar fi slăbit vreo treizeci de livre. Era convinsă că-i anorexică, pentru că de fiecare dată când se uita în oglindă vedea o persoană grasă.

— Vreţi să vă prindeţi de mâini? întrebă madam Tracy. Şi trebuie să păstrăm o tăcere deplină. Lumea spiritelor este foarte sensibilă la vibraţii.

— Întrebaţi dacă Ron al meu e aici, zise doamna Ormerod, care avea o falcă precum o cărămidă.

— O să întreb, iubire, dar trebuie să taci în timp ce stabilesc legătura.

Urmă tăcere, întreruptă doar de ghiorăitul stomacului domnului Scroggie.

— Scuze, doamnelor, mormăi acesta.

Madam Tracy descoperise, în anii în care Trăsese Deoparte Voalul şi Explorase Misterele, că două minute era perioada corectă de stat în tăcere şi aşteptat ca Lumea Spiritelor să stabilească legătura. Dacă ar fi durat mai mult, indivizii ar fi devenit agitaţi, dacă ar fi durat mai puţin ar fi avut impresia că dăduseră banii degeaba.

Madam Tracy îşi stabili în minte lista de cumpărături.

Ouă. Lăptuci. O uncie de brânză pentru gătit. Patru tomate. Unt. Un sul de hârtie igienică. Să nu uite de asta, hârtia era pe terminate. Şi o bucată cu adevărat frumoasă de ficat pentru domnul Shadwell, bietul bătrân, ce păcat…

Era timpul.

Madam Tracy îşi lăsă capul pe spate, îl lăsă să atârne pe

---

[124] Fostă *O Tunsoare Deasupra Tuturor,* fostă *Atracţia Chicii,* fostă *Ondulează şi Vopseşte,* fostă *O Tunsoare Conform Preţului,* fostă *Arta Coafurii domnului Brian,* fostă *Bărbierul Robinson,* fostă *Taxiuri prin Telefon,* (na.)

un umăr, apoi îl ridică încet. Avea ochii aproape închişi.

— Dragă, ea s-a dus dedesubt, o auzi madam Tracy pe doamna Ormerod şoptindu-i Juliei Petley. N-ai de ce să fii alarmată. Se transformă doar în Punte către Cealaltă Parte. Ghidul ei spiritual se va ivi imediat.

Madam Tracy se simţi enervată de această încercare a cucoanei de a ieşi în faţă şi scoase un geamăt grav.

— Oooooooh.

Apoi adăugă, cu o voce piţigăiată, tremurătoare.

— Eşti aici, Ghidul meu Spiritual?

Aşteptă un pic, ca să creeze suspans. Detergent lichid. Două cutii de fasole. Oh, şi cartofi…

— How, zise ea, cu voce brunetă.

— Tu eşti, Geronimo? se întrebă ea pe sine.

— Eu este, how, răspunse ea.

— Avem în după-amiaza asta printre noi un nou membru al cercului, zise ea.

— How, domnişoară Petley, spuse ea, în rolul lui Geronimo.

Îşi dăduse seama că spiritul unei Piei Roşii era un element esenţial şi îi plăcuse numele. Îi explicase asta lui Newt. Newt îşi dăduse seama că femeia nu ştia nimic despre Geronimo şi nu se îndurase să-i spună asta.[125]

— Oh! chiţăi Julia. Încântată să vă cunosc.

— Geronimo, Ron al meu e aici? întrebă doamna Ormerod.

— How, squaw Beryl, zise madam Tracy. Oh, aici sunt atât de multe suflete rătăcite înşirate la uşa teepeeului meu… Poate Ron al tău e printre ele. How.

Madam Tracy îşi învăţase lecţia cu ani în urmă, nu-l aducea niciodată pe Ron decât cu puţin înainte de sfârşit. Dacă nu făcea asta, atunci Beryl Ormerod avea să ocupe restul şedinţei de spiritism povestindu-i răposatului Ron Ormerod tot ce i se întâmplase de la ultima lor discuţie (… Ron, îţi aminteşti, micuţa Sybilla a lui Eric, nici n-ai mai recunoaşte-o acum, face macrame, iar Letitia noastră, ştii,

---

[125] Geronimo, căpătenie apaşă din sec. XIX (nt.)

cea mare a lui Karen a noastră, a devenit lesbiană, dar în zilele astea e în regulă şi pregăteşte o dizertaţie despre filmele lui Sergio Leone din perspectivă feministă, iar Stan al nostru, ştii tu, geamănul Sandrei, ţi-am povestit ultima oară despre el, a câştigat turneul de Darts, frumos din partea lui, pentru că toţi îl credeam băiatul mămicii, pentru că se desprinsese burlanul de la magazie, dar am discutat cu Cindi, care lucrează în construcţii cu ora şi, ohhh, asta îmi aminteşte…)

Nu, Beryl Oremerod putea să mai aştepte. Se văzu sclipirea unui fulger, urmat aproape imediat de bubuitul unui tunet îndepărtat. Madam Tracy se simţi cumva mândră, de parcă l-ar fi provocat chiar ea. Era şi mai potrivit decât lumânările pentru crearea *ambianţei. Ambianţa* era tot ce conta pentru un medium.

— Acum, spuse madam Tracy cu vocea sa, domnul Geronimo ar vrea să ştie dacă aici este cineva numit domnul Scroggie.

Ochii apoşi ai domnului Scroggie sclipiră.

— Hm, acesta e numele *meu,* zise el, binevoitor.

— Bine, e cineva aici pentru dumneata.

Domnul Scroggie venea de o lună şi ea nu fusese în stare să se gândească la un mesaj pentru el. Venise şi vremea lui.

— Ştiţi pe cineva numit, hm, John?

— Nu, zise domnul Scroggie.

— Trebuie să fie o interferenţă cerească. Numele poate fi Tom. Sau Jim. Sau, hm, Dave.

— Am cunoscut un Dave pe când eram la Hemel Hempstead, zise domnul Scroggie, cuprins de oarecare îndoială.

— Da, a zis Hemel Hempstead, asta a zis, spuse madam Tracy.

— Dar l-am întâlnit săptămâna trecută, îşi plimba câinele, şi arăta foarte sănătos, spuse domnul Scroggie, cam uimit.

— Spune să nu vă faceţi griji, e mai fericit dincolo de voal, continuă madam Tracy, care considera că-i mai bine

să dea clienţilor ei ştiri bune.

— Spune-i lui Ron al meu că o să-i povestesc despre nunta lui Krystal a noastră, zise doamna Ormerod.

— O să-i spun, iubire. Acum staţi un pic, simt că vine ceva prin…

Apoi veni ceva. Pătrunse în capul lui madam Tracy şi privi în afară.

— Sprechen Sie Deutsch? spuse acel ceva, folosind gura lui madam Tracy. *Parlez-vous Français? Wo bu hui jiang zhongwen?*

— Tu eşti, Ron? întrebă doamna Ormerod.

Replica fu mai degrabă posacă.

— Nu. Cu certitudine nu. Dar o întrebare atât de evident tâmpită nu poate fi pusă decât într-o singură ţară de pe această planetă ignorantă – și, întâmplător, am văzut cea mai mare parte din ea în ultimele ore. Dragă doamnă, aici nu-i Ron..

— Eu vreau să vorbesc cu Ron Ormerod, spuse doamna Ormerod, un pic arţăgoasă. E un tip scund, chel în creştet. Poţi să-mi faci legătura cu el, te rog?

Urmă o pauză.

— Se pare că aici e un spirit care corespunde acestei descrieri. Foarte bine. Vă fac legătura, dar rezolvaţi-vă problema iute. Încerc să anunţ Apocalipsa.

Doamna Ormerod şi domnul Scroggie schimbară priviri. Nu se mai întâmplase aşa ceva în timpul precedentelor şedinţe de la madam Tracy. Julia Petley era vrăjită. Era mai mult decât se aşteptase. Spera că madam Tracy o să înceapă apoi să scoată la iveală ectoplasmă.

— A-alo? spuse madam Tracy, cu altă voce.

Doamna Ormerod tresări. Sunase exact ca vocea lui Ron. În ocaziile anterioare, vocea lui Ron sunase ca vocea lui madam Tracy.

— Ron, tu eşti?

— Da, Bu-Beryl.

— Bine. Am câte ceva să-ţi spun. Pentru început, am fost duminica trecută la nunta lui Krystal, fata cea mare a lui Marilyn a noastră…

— Bu-Beryl. Tu-tu nu-nu m-ai lă-lăsat să sscot o vo-vorbă câ-cât am tră-trăit. A-acum sunt mo-mort, a-am do-doar un lu-lucru să-ţi s-spun…

Beryl Ormerod era cam enervată de toată povestea asta. Altă dată, când Ron se manifesta, îi spunea că e mai fericit dincolo de voal, că locuia undeva ce părea a fi un soi de bungalou ceresc. Acum părea a fi Ron şi femeia nu era convinsă că-i plăcea chestia asta. Aşa că zise ceea ce îi spunea întotdeauna soţului său când începea să-i vorbească pe tonul acela:

— Ron, aminteşte-ţi de starea în care e inima ta.

— Eu nu-nu m-ai am inimă. Îţi am-mintheşti? Oricum, Bu-Beryl…

— Da, Ron.

— Taci din gură! apoi spiritul dispăru. *N-a fost emoţionant? Iar acum, doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc foarte mult, dar trebuie să-mi văd de treabă.*

Madam Tracy se ridică, se duse la uşă şi aprinse lumina.

— Afară! zise ea.

Participanţii la şedinţă se ridicară, uluiţi şi, în cazul doamnei Ormerod, jigniţi, şi ieşiră pe coridor.

— Nu mi-am spus ultimul cuvânt, Marjorie Potts! şuieră doamna Ormerod, strângându-şi poşeta la piept, apoi trânti uşa.

Vocea ei se auzi, slab, de pe hol:

— Şi poţi să-i spui lui Ron că nici *el* nu mi-a auzit ultimul cuvânt!

Madam Tracy (numele de pe permisul ei pentru condus doar scutere era într-adevăr Marjorie Potts) se duse în bucătărie şi opri focul sub varza de Bruxelles.

Puse ceainicul la fiert. Îşi făcu o oală de ceai. Se aşeză la masa din bucătărie, luă două căni, le umplu pe amândouă. Puse două bucăţi de zahăr în una. Apoi se opri.

— Te rog, mie nu-mi pune zahăr, zise madam Tracy.

Înşiră cănile în faţa ei şi sorbi zdravăn din ceaiul fără zahăr.

— Acum, zise ea cu o voce pe care oricine ar fi recunoscut-o ca fiind a ei, dar nu oricine ar fi recunoscut

tonul acestei voci, care exprima o furie teribilă. Ce-ar fi să-mi spui despre ce-i vorba? Şi ar fi bine să ai dreptate.

*

Un camion îşi împrăştiase încărcătura pe M6. Conform documentelor, camionul fusese umplut cu tablă ondulată, dar celor doi poliţişti le era greu să accepte asta.

— Vreau să ştiu de unde a apărut tot peştele ăsta, zise sergentul.

— V-am spus. A căzut din cer. La un moment dat mergeam cu şaizeci la oră, iar în clipa următoare pac! Un somon de douăzeci de livre[126] a pătruns prin parbriz. Aşa că am tras de volan şi am derapat pe *asta,* spuse el arătând resturile unui peşte ciocan, de sub camion. Şi am nimerit în *asta.*

Asta era un morman înalt de treizeci de picioare[127], alcătuit din peşti de diferite forme şi mărimi.

— Aţi băut, domnule? întrebă sergentul, nu prea amabil.

— Bineînţeles că n-am băut, beţivanule? Nu vezi peştii?

În vârful grămezii, o caracatiţă destul de mare le făcea semne cu o tentaculă moale către ei. Sergentul rezistă tentației de a-i face şi el semn.

Un agent de poliţie stătea tolănit în maşina poliţiei, vorbind prin radio.

— … tablă ondulată şi peşte, a blocat toată partea de sud a şoselei M6 la o jumătate de milă la nord de intersecţia zece. Trebuie să întrerupem tot traficul spre sud. Mda.

Ploaia îşi dublă intensitatea. Un păstrăv mic, care supravieţuise în mod miraculos căderii, începu să înoate vioi către Birmingham.

*

— A fost minunat, zise Newt.

— Bine, zise Anathema. Pământul se învârte pentru toată lumea.

Se ridică de pe podea, lăsându-şi hainele împrăştiate pe

---

126 aproximativ zece kilograme (nt.)

127 aproximativ zece metri (nt.)

covor, şi se duse în baie.

Newt ridică glasul.

— Voiam să spun că a fost cu adevărat minunat. Cu adevărat, *adevărat* minunat. Am sperat întotdeauna să fie aşa şi a fost.

Se auzi apa care curgea.

— Ce faci? întrebă el.

— Fac un duş.

— Aha.

Newt se întrebă dacă toată lumea trebuia să facă duş după, sau numai femeile. Şi avea o bănuială că în treaba asta erau implicate şi bideurile.

— Să-ţi spun ceva, spuse Newt, când Anathema ieşi din baie, înfăşurată într-un prosop pluşat, roz. Am putea s-o facem din nou.

— Nu, răspunse ea. Nu acum.

Termină să se şteargă şi începu să-şi adune hainele de pe podea. Fără să-şi dea seama, se îmbrăcă apoi cu ele. Newt, un om care era dispus să aştepte o jumătate de oră ca să găsească o cabină liberă, în care să se schimbe la ştrand, decât să se dezbrace în faţa altor oameni, se simţi oarecum şocat şi teribil de înfiorat.

Bucăţi din ea apăreau şi dispăreau, ca mâinile unui scamator. Newt încercă să-i numere sfârcurile şi dădu greş, dar nu-i păsa.

— De ce nu? întrebă Newt.

Era gata să menţioneze că n-o să dureze prea mult, dar o voce interioară îl sfătui să tacă. Devenise adult iute, într-un timp scurt.

Anathema ridică din umeri, o mişcare nu prea uşoară atunci când îţi pui o fustă neagră, strâmtă.

— Ea a zis că o s-o facem doar o dată.

Newt deschise gura de două, trei ori, apoi spuse:

— N-a zis. La naiba, n-a zis! Nu putea să prezică *asta.* Nu cred.

Anathema, îmbrăcată complet, se duse la catalogul ei cu cartonaşe, scoase unul şi i-l dădu.

Newt îl citi şi i-l dădu înapoi, strângând din buze.

Nu era numai faptul că Agnes ştiuse şi se exprimase în cel mai transparent dintre coduri. Era faptul că, de-a lungul timpului, diferiţi membri ai familiei Device mâzgăliseră comentarii încurajatoare pe marginea textului.

Tânăra îi dădu prosopul umed.

— Ţine, zise ea. Grăbeşte-te. O să fac sandvişuri, trebuie să fim pregătiţi.

Newt se uită la prosop.

— Pentru ce-i ăsta?

— Ca să faci duş.

Aha. Deci era ceva ce făceau şi bărbaţii, şi femeile. Era încântat că lămurise problema.

— Dar trebuie s-o faci iute, zise Anathema.

— De ce? Trebuie să plecăm de aici în zece minute, înainte să explodeze clădirea?

— Oh, nu! mai avem vreo două ore. Numai că am folosit aproape toată apa caldă. Iar tu ai o grămadă de ipsos în păr.

Furtuna trânti o rafală slabă în jurul Jasmine Cottage. Newt se duse să facă un duş rece, ducând prosopul ud, roz, care nu mai era pufos.

*

În visul său, Shadwell plutea mult deasupra pajiștii unui sat. În centrul pajiștii se afla o grămadă uriaşă de surcele şi ramuri uscate. În centrul grămezii era un stâlp din lemn. Bărbaţi, femei şi copii stăteau în jur pe iarbă, cu ochii sclipitori, cu obrajii roşii, aşteptând, aţâţaţi.

O agitaţie bruscă: zece bărbaţi veneau pe pajişte, conducând o femeie arătoasă, între două vârste. Aceasta părea să fi fost nemaipomenită în tinereţe, iar în mintea ce visa a lui Shadwell apăru cuvântul „plină de viaţă". În faţa ei mergea Descoperitorul de vrăjitoare Soldat Newton Pulsifer. Nu, nu era Newt. Bărbatul era mai în vârstă şi era îmbrăcat în piele neagră. Shadwell recunoscu, aprobator, străvechea uniformă a unui Descoperitor de vrăjitoare Maior.

Femeia urcă pe rug, îşi întinse mâinile la spate şi fu legată de par. Rugul fu aprins. Femeia vorbi mulţimii, spuse ceva, dar Shadwell era prea sus ca să audă ce spusese. Mulţimea se strânse în jurul ei.

O vrăjitoare, îşi zise Shadwell. Indivizii ard o vrăjitoare. Avu o senzaţie de căldură. Aşa se făceau lucrurile bine, cum se cuvine. Aşa trebuiau să fie lucrurile.

Numai că…

Femeia se uită direct la el şi spuse:

— Asta întâmpla-va-ţi-sa şi ţie, neghiob bătrân.

Numai că ea avea să moară. Avea să ardă până avea să moară. Şi Shadwell îşi dădu seama în visul său că era un mod groaznic de a muri.

Flăcările se ridicară tot mai sus.

Iar femeia se uită în sus. Se uita drept la el, cu toate că el se credea invizibil. Şi zâmbea.

Apoi totul făcu bum!

Un bubuit de tunet.

Era tunetul, îşi spuse Shadwell când se trezi, cu sentimentul de nezdruncinat că cineva continua să se uite la el.

Deschise ochii şi treisprezece ochi de sticlă se holbau la el de pe diferitele rafturi ale budoarului lui madam Tracy, privindu-l din diferite figuri pufoase.

Se uită în altă parte şi privi în ochii cuiva care se uita la el. Era el însuşi.

Oh, îşi zise el îngrozit, am una dintre experienţili acielea de ieşire din trup, în care poci să mă văz pre mine însumi. Tocmai asta mi se întâmplă.

Făcu o mişcare frenetică de înot, ca să reuşească să ajungă la propriul său trup şi atunci – aşa cum se întâmplă în asemenea cazuri – perspectiva reveni la normal.

Shadwell se relaxă şi se întrebă de ce îşi pune cineva o oglindă în dormitor. Clătină din cap, zăpăcit.

Se dădu jos din pat, îşi puse cizmele şi se ridică în picioare. Îi lipsea ceva. O ţigară. Îşi vârî mâinile adânc în buzunare, scoase o cutie şi începu să-şi răsucească o ţigară.

Ştia că visase. Shadwell nu-şi amintea visul, dar, indiferent ce fusese, îl făcea să nu se simtă în largul lui.

Aprinse ţigara. Apoi îşi văzu mâna dreaptă: arma finală. Dispozitivul Judecăţii de Apoi. Îndreptă un deget spre ursuleţul de pluş cu un singur ochi, aflat pe şifonier.

— Bang, zise el şi chicoti sec.

Nu era obişnuit să chicotească şi începu să tuşească, ceea ce însemna că revenise pe un teritoriu familiar. Voia ceva de băut. O cutie dulce cu lapte condensat.

Madam Tracy trebuie să aibă aşa ceva.

Ieşi din budoarul ei şi se îndreptă spre bucătărie.

Se opri la intrarea în bucătărioară. Madam Tracy vorbea cu cineva. Cu un bărbat.

— Şi ce anume vrei să fac? întreba ea.

— Ah, fâşneaţă! mormăi Shadwell.

Era clar că tipa era cu unul dintre gentlemenii care o căutau.

— Sincer vorbind, dragă doamnă, planurile mele sunt cam fluide în privinţa asta.

Shadwell simţi că-i îngheaţă sângele în vene. Mărşălui prin perdeaua de mărgele, răcnind:

— Păcatele Sodomei şi Gomorei! Profiţi de o curvă fără apărare! Peste cadavrul meu!

Madam Tracy îşi ridică privirea şi-i zâmbi. În afară de ea nu mai era nimeni în cameră.

— Undi iaşte? întrebă Shadwell.

— Cine? întrebă madam Tracy.

— Un poponar sudist, zise bătrânul. L-am auzit. Era aciulea, şi-ţi propunea chestii. L-am auzit.

Gura lui madam Tracy se deschise, iar o voce zise:

— Sergent Shadwell, nu era un poponar sudist oarecare, era POPONARUL SUDIST.

Shadwell scăpă ţigara din gură. Întinse braţul, ce tremura uşor, şi-şi îndreptă mâna spre madam Tracy.

— Demon! croncăni el.

— Nu, spuse madam Tracy, cu vocea demonului. *Sergent Shadwell, acum ştiu ce crezi. Crezi că în orice clipă acest cap o să înceapă să se rotească, iar eu o să încep să vomit*

supă de mazăre. Ei bine, n-o să fac asta. Nu sunt demon. Şi mi-ar plăcea să asculţi ce am de spus.

— Tacă-ţi fleanca, odraslă de demon, îi ordonă Shadwell. N-am de gând să-ţi ascult minciunile spurcate. Ştii ce-i *asta?.* E o mână. Patru degete. Un deget mare. Am exorcizat deja unul din soiul tău în dimineaţa asta. Acum ieşi din capul muierii aisteia cumsecade, ori te trimit în regatul ce va veni.

— Asta-i problema, domnule Shadwell, spuse madam Tracy cu vocea sa. Regatul vine. E pe cale să sosească. Asta-i problema. Domnul Aziraphale îmi povestea despre asta. Acum încetează să fii un bătrân caraghios, domnule Shadwell, şi stai jos, bea nişte ceai şi el o să-ţi explice totul.

— Muiere, n-o să ascult aiste aureli ale iadului, zise Shadwell.

Madam Tracy îi zâmbi.

— *Caraghios* bătrân, zise ea.

Bătrânul ar fi făcut faţă la orice altceva.

Se aşeză.

Dar nu-şi coborî mâna.

*

Pancartele rotitoare de deasupra anunţau că şoseaua spre sud era închisă şi fusese ridicată o mică pădure de conuri portocalii, redirecţionând maşinile pe un drum către şoseaua din nord. Alte pancarte ordonau maşinilor să reducă viteza la treizeci de mile pe oră. Maşinile poliţiei mânau şoferii, ca nişte câini ciobăneşti cu dungi roşii.

Cei patru motociclişti ignorară pancartele, conurile şi poliţiştii, continuând să meargă pe şoseaua goală din sudul autostrăzii M6. Ceilalţi patru motociclişti, din urma lor, încetiniră un pic.

— N-ar trebui să oprim sau ceva de genul ăsta? întrebă Tipii Cu Adevărat Mişto.

— Mda. S-ar putea să fie o maşină răsturnată, zise Călcatul în Căcat de Câine (fost Toţi Străinii, în Special Francezii, fost Lucrurile Care Nu Mai Funcționează Ca

Lumea După Ce Le-ai Tras Una, care nu fusese niciodată Berea Blondă Fără Alcool, dar care fusese pentru scurtă vreme Problemele Personale Jenante şi care înainte fusese cunoscut drept Skuzz).

— Noi suntem *ceilalţi* Patru Călăreţi Ai Apocalipsului, zise R. T. G. Facem ce fac ei. Ne ţinem după ei.

Şi se îndreptară spre sud.

*

— Va fi o lume numai pentru noi, spuse Adam. Totul a fost făcut praf de alţi oameni, dar noi putem scăpa de toate şi s-o luăm de la început. N-ar fi *grozav?*

*

— *Sper că sunteţi familiarizat cu Apocalipsa,* zise Madam Tracy, cu vocea lui Aziraphale.

— Da, răspunse Shadwell, care nu era.

Cunoştinţele sale biblice începeau şi se terminau cu Ieşirea, capitolul 22, versetul optsprezece, care se referea la vrăjitoare, execuţia acestora şi de ce n-ai voie să faci asta. Se uitase o dată la versetul nouăsprezece, care se referea la uciderea celor care se împreunau cu animale, dar îşi dăduse seama că asta era o problemă ce nu se afla în jurisdicţia sa.

— *Atunci, ai auzit de Antihrist*?

— Îhî, răspunse Shadwell, care văzuse cândva un film în care se explica toată chestia.

Din câte îşi amintea, era ceva cu geamuri care cădeau din camioane şi tăiau capetele oamenilor. Nu apărea nicio vrăjitoare adevărată. Adormise la jumătatea filmului.

— *Antihristul e în viaţă, pe Pământ, în acest moment. Va aduce Harmaghedonul, Ziua Judecăţii de Apoi, chiar dacă el nu ştie asta. Raiul şi Iadul se pregătesc de război şi va fi un adevărat balamuc.*

Shadwell se mulţumi să mârâie.

— *În acest moment nu mi se permite să intervin direct în această problemă. Sunt însă sigur că dumneavoastră, domnule sergent, vă daţi seama că distrugerea iminentă a*

lumii nu-i un lucru pe care să-l permită un om rezonabil. Am dreptate?

— Mda. Aşa crez, răspunse Shadwell, sorbind lapte condensat dintr-o cutie ruginită, pe care madam Tracy o descoperise sub chiuvetă.

— Atunci se poate face un singur lucru. Şi sunteţi singurul om pe care pot să mă bazez. Domnule sergent Shadwell, Antihristul trebuie ucis. Şi dumneavoastră trebuie să faceţi asta.

Shadwell se încruntă.

— Nu mă pricep la asta, zise el. Armata descoperitorilor de vrăjitoare omoară doar vrăjitoare. Asta-i una dintre reguli. Şi demoni. Şi drăcuşori, bine'nţeles.

— Dar Antihristul e mai mult decât o vrăjitoare. El e VRĂJITORUL. E cel mai mare vrăjitor pe care ţi-l poţi închipui.

— Ar fi mai greu să-l dai gata decât, să zicem, un demon? întrebă Shadwell, care începuse să se lumineze.

— Nu cu mult mai greu, răspunse Aziraphale, care nu făcuse nimic altceva ca să scape de demoni decât să le sugereze foarte ferm că el, Aziraphale, avea treabă şi că se făcuse târziu; iar Crowley pricepea întotdeauna aluzia.

Shadwell se uită la mâna sa dreaptă şi zâmbi. Apoi ezită un pic.

— Antihrist… câte sfârcuri are?

Scopul scuză mijloacele, îşi zise Azitraphale. Iar drumul spre Iad e pavat cu intenţii bune.[128] Aşa că minţi vesel şi convingător:

— Puzderie. O grămadă. Pieptul lui e acoperit cu sfârcuri – face ca Diana din Ephes să pară lipsită de sfârcuri.

— Nu-mi pasă de Diana asta a ta, spuse Shadwell, dar dacă el e un vrăjitor – şi am impresia că este – atunci, în calitate de sergent al Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare, sunt omul tău.

---

[128] Asta nu-i adevărat. Drumul spre Iad e pavat cu vânzători care sună la uşile caselor. În week-end, mulţi demoni mai tineri patinează pe ei. (na.)

— *Bine,* spuse Aziraphale prin intermediul lui madam Tracy.

— Nu-s prea convinsă de treaba asta cu uciderea, spuse madam Tracy, cu vocea sa. Dar dacă omul ăla e Antihristul sau ceva de felul ăsta, cred nu prea avem de ales.

— *Exact, dragă doamnă,* îşi răspunse ea. *Domnule sergent Shadwell, aveţi o armă?*

Shadwell îşi frecă mâna dreaptă cu stânga, strângând şi desfăcându-şi pumnul.

— Îhî. Răspunse el. Am asta.

Şi ridică două degete la buze, apoi suflă uşor în ele.

Urmă o pauză.

— *Mâna dumitale?* întrebă Aziraphale.

— Îhî. E o armă teribilă. Am folosit-o împotriva ta, odraslă de demon, nu mai ţii minte?

— *Nu aveţi ceva mai… substanţial? De exemplu, Pumnalul de aur din Meggido?*[129] *Sau cuţitului lui Kali?*[130]

Shadwell clătină din cap.

— Am nişte ace cu gămălie, propuse el. Şi puşca aceea care se încarcă pe la gura ţevii a Descoperitorului de vrăjitoare Colonel Nu-Trebuie-Să-Mănânci-Nici-O-Făptură-Vie-Cu-Sânge-Nici-Să- Foloseşti-Descântece-Nici-Să-Urmăreşti-Vremea Dalrymple… Pot s-o încarc cu gloanţe de argint.

— *Cred că astea sunt împotriva vârcolacilor,* spuse Aziraphale.

— Usturoi?

— *Ăsta-i pentru vampiri.*

Shadwell ridică din umeri.

— Ei bine, n-am gloanţe obişnuite. Dar puşca aia poate să tragă cu orice. Mă duc s-o iau.

Şi ieşi, întrebându-se de ce îmi trebuie altă armă. Este un om cu o mână.

— *Scumpă doamnă, sper că aveţi la dispoziţie un mijloc de transport funcţional,* zise Aziraphale.

---

[129]129 Meggido — localitate din Israelul antic, la care s-a referit Sf. Ioan în Apocalipsă, sub numele Harmaghedon (nt.)

[130]130 Kali — zeiţă hindusă (nt.)

— Oh, da, răspunse madam Tracy, apoi se duse în colţul bucătăriei şi luă o cască roz de motociclist, care avea pictată pe ea o floarea soarelui galbenă, după care şi-o puse pe cap şi o legă sub bărbie.

După aceea căută în dulap, scoase trei, patru pungi de plastic pentru cumpărături şi un teanc de ziare locale îngălbenite, apoi o cască verde, ţipătoare, prăfuită, pe care scria EASY RIDER, un cadou de la nepoata ei Petula, cadou primit cu douăzeci de ani în urmă.

Shadwell, care se întorsese cu puşca pe umăr, se holbă la ea, fără să-i vină să creadă.

— Nu ştiu la ce te uiţi, domnule Shadwell, zise ea. E parcat pe drum, în faţa casei, spuse ea şi-i dădu casca. Trebuie să ţi-o pui. Aşa cere legea. Nu cred că-i voie să duci trei persoane cu un scuter, chiar dacă două dintre ele împart acelaşi trup. Dar e un caz de urgenţă. Şi sunt sigură că o să fii în siguranţă, dacă o să te ţii de mine frumos şi bine. N-o să fie amuzant? adăugă ea, zâmbind.

Shadwell păli, mormăi ceva neinteligibil şi-şi puse casca cea verde.

— Ce-ai spus, domnule Shadwell? întrebă madam Tracy, uitându-se tăios la el.

— Am zis Lucrul Diavolului, ca o lopată zburătoare, zise Shadwell.

— Gata cu limbajul ăsta, domnule Shadwell, spuse madam Tracy şi-l conduse în hol, apoi pe scări, până pe Crouch End High Street, unde un scuter în vârstă aştepta să-i ia pe cei doi – adică pe cei trei.

*

Camionul bloca drumul. Şi tabla ondulată bloca drumul. O grămadă de peşte, înaltă de treizeci de picioare, bloca drumul. Era drumul cel mai eficient blocat pe care-l văzuse vreodată sergentul.

Ploaia nu-i ajuta cu nimic.

— Are cineva idee când or să ajungă aici buldozerele? răcni el în radio.

— Noi *crrrk* facem tot ce *crrrk,* fu răspunsul pe care-l

primi.

Sergentul simţi că se mişcă ceva la manșeta pantalonului şi se uită în jos.

— Homari?

Ţopăi un pic, apoi făcu un salt şi ajunse pe acoperişul maşinii de poliţie.

— Homari, repetă el.

Erau vreo treizeci de homari, unii mai lungi de două picioare.[131] Majoritatea mergea pe autostradă, dar vreo şase se opriseră să cerceteze maşina poliţiei.

— E ceva în neregulă, domnule sergent? întrebă poliţistul, care nota datele şoferului camionului, pe marginea şoselei.

— Nu-mi plac homarii, spuse furios sergentul, mijindu-şi ochii. Mă scot din fire. Au prea multe picioare. O să stau aici un pic. Să-mi spui când au plecat toţi.

Rămase pe acoperişul maşinii, în ploaie, simţind ploaia cum i se scurge în partea de jos a pantalonilor.

Se auzi un bubuit surd. Un tunet? Nu. Zgomotul era continuu şi se apropia. Motociclete. Sergentul deschise un ochi.

Iisuse!

Erau patru şi făceau tărăboi cât o sută. Sergentul era gata să coboare şi să le facă semn să tacă, dar motocicliştii trecură pe lângă el, îndreptându-se direct spre camionul răsturnat.

Sergentul nu mai putea să facă nimic. Închise ochii din nou şi ascultă, să audă ciocnirea. Îi auzi pe motociclişti apropiindu-se. Apoi:

Huşş.

Huşş.

Huşş.

Şi o voce în capul său, care spunea O SĂ SAR ÎMPREUNĂ CU VOI.

(— Ați văzut *asta*? întrebă Tipii Cu Adevărat Mişto. Au zburat peste el!

— Bine, zise R. T. G. Dacă ei pot să facă asta, putem şi

[131] peste 60 cm (nt.)

noi!)

Sergentul deschise ochii. Se întoarse către poliţist şi deschise gura.

Poliţistul zise:

— Ei. Ei. Au zburat peste…

Bum. Bum. Bum.

Pleosc.

Urmă altă ploaie cu peşti, de durată mai scurtă şi mai uşor de explicat. Un braţ îmbrăcat în jachetă de piele se agita slab din grămada imensă de peşte. O roată de motocicletă se învârtea neajutorată.

Era Skuzz, semiconştient, care decisese că lucrul pe care îl ura mai mult decât pe francezi era să fie înfundat în peşti până-n gât, părând să aibă un picior rupt. Chiar detesta chestia asta.

Dori să-i spună lui R. T. G. lucrul ăsta, dar nu putea să se mişte. Ceva ud şi alunecos i se strecura pe mânecă.

Mai târziu, când îl scoaseră din grămada de peşte şi îi văzuse pe ceilalţi trei motociclişti cu pături trase peste capetele lor, îşi dădu seama că era prea târziu ca să le mai spună ceva.

De aceea nu apăreau în Apocalipsa despre care pomenise Pigbog. Pentru că nu ajunseseră mai departe de autostradă.

Skuzz mormăi ceva. Sergentul de poliţie se aplecă spre el.

— Nu încerca să vorbeşti, îi zise el. Ambulanţa o să sosească imediat.

— Ascultă, croncăni Skuzz. Am ceva important să-ţi spun. Cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei… sunt nişte ticăloşi, toţi patru.

— Delirează, anunţă sergentul.

— Nu-s ţicnit. Eu sunt Oamenii Acoperiţi De Peşte, croncăni Skuzz, apoi leşină.

*

Sistemul de circulaţie rutieră din Londra e de sute de ori mai complicat decât îşi poate imagina cineva.

Asta n-are nicio legătură cu influenţe demonice sau îngereşti, ci mai degrabă cu geografia, istoria şi arhitectura.

În cea mai mare parte, acest lucru e în avantajul oamenilor, deşi ei n-or să creadă niciodată asta.

Londra n-a fost proiectată pentru automobile. Dacă tot veni vorba de asta, n-a fost proiectată nici pentru oameni. S-a dezvoltat la întâmplare. Asta a creat probleme, iar soluţiile care au fost aplicate au devenit următoarele probleme, peste cinci, zece sau o sută de ani.

Ultima soluţie fusese M25: o autostradă care forma un cerc grosolan în jurul oraşului. Până acum problemele fuseseră cele de bază – lucruri care devin depăşite înainte de a se termina construirea lor, chestia einsteiniană cu coada din spate care devine coada din faţă.

Problema curentă era că nu exista. Adică nu exista în termeni spaţiali omeneşti. Şirul de maşini care nu-şi dădeau seama de asta sau care încercau să găsească o rută alternativă ca să iasă din Londra se întindea până în centrul oraşului, din fiecare direcţie. Pentru prima oară, Londra era complet blocată. Oraşul era un blocaj enorm de circulaţie.

În teorie, maşinile reprezintă o metodă teribil de rapidă de a călători dintr-un loc în altul. Pe de altă parte, blocajele de circulaţie vă oferă nemaipomenita ocazie să staţi liniştit. În ploaie şi în beznă, în timp ce în jur simfonia cacofonică a claxoanelor devine tot mai puternică şi mai exasperantă.

Crowley se scârbise de asta.

Profitase de ocazie ca să recitească biletul lui Aziraphale, să răsfoiască profeţiile lui Agnes Nutter şi să se gândească serios.

Concluziile sale puteau fi rezumate astfel:

1) Harmaghedonul era în desfăşurare.
2) Crowley nu putea să facă nimic în privinţa asta.
3) Totul avea să se întâmple în Tadfield. Sau, oricum, va începe acolo. După aceea avea să aibă loc *pretutindeni.*

4) Crowley era pe lista neagră a Iadului.[132]

5) Din câte putea să estimeze el, Aziraphale era scos din joc.

6) Totul era negru, mohorât şi groaznic. Nicio lumină la capătul tunelului – sau, dacă se vedea una, era cea a unui tren care venea.

7) Putea foarte bine să găsească un mic restaurant drăguţ şi să se trotileze zdravăn în timp ce aştepta sfârşitul lumii.

8) Şi totuşi…

Şi aici totul se dădu peste cap.

Pentru că, în ciuda aparenţelor, Crowley era un optimist. Dacă avusese o certitudine care îl susţinuse în vremuri rele – se gândi iute la secolul al paisprezecelea – atunci aceasta fusese opinia fermă că va ajunge sus, că universul se va uita la el.

Bine, deci Iadul era pornit împotriva lui. Iar lumea se sfârşea. Deci Războiul Rece se terminase şi începuse cu adevărat Războiul Mondial. Adică şansele împotriva lui erau mai mari decât ale unui camion de hipioţi împotriva personajului original Owlsley.[133] Mai exista o şansă.

Era doar o problemă de a fi în locul potrivit în momentul potrivit.

Locul potrivit era Tadfield. Crowley era sigur de asta, în parte datorită cărţii, în parte datorită unui alt simţ: pe harta lumii din mintea lui Crowley, Tadfield pulsa ca o migrenă.

Timpul potrivit însemna să ajungă acolo înainte de sfârşitul lumii. Crowley se uită la ceas. Avea două ore să ajungă în Tadfield, deşi probabil că derularea normală a timpului o luase deja razna.

Crowley aruncă apoi cartea pe scaunul de alături. Vremuri disperate, măsuri disperate: îşi menţinuse Bentley-ul fără nicio zgârietură, timp de şaizeci de ani.

Ce naiba!

---

[132] Nu că Iadul ar fi avut şi altfel de listă. (na.)

[133] Owlsley — personaj negativ de benzi desenate (nt.)

Dădu înapoi brusc, provocând stricăciuni grave părţii din faţă a unui Renault 5 din spatele său şi începu să meargă pe trotuar.

Îşi aprinse farurile şi apăsă pe claxon.

Asta ar fi avertizat orice pieton că venea. Iar dacă pietonii nu apucau să se dea din drum… oricum aveau să fie în aceeaşi stare peste două ore. Poate. Probabil.

— Vai şi of, zise Anthony Crowley şi merse mai departe.

*

Erau şase femei şi patru bărbaţi, iar fiecare dintre ei avea un telefon şi un teanc gros de hârtie imprimată la calculator, acoperită cu nume şi numere telefonice. Lângă fiecare număr era o notă făcută cu stiloul, ce menţiona dacă persoana sunată fusese sau nu acasă, dacă numărul era valid şi – lucrul cel mai important – dacă persoana care răspunsese la telefon era dornică sau nu să-i intre în viaţă izolaţiile pentru găurile din pereţi.

Majoritatea nu erau.

Cei zece stăteau acolo, oră după oră, măgulind, rugând, promiţând cu zâmbete grăitoare. Între apeluri notau câte ceva, sorbeau din cafea şi se minunau de ploaia care curgea cu găleata pe ferestre. Stăteau la posturile lor precum orchestra de pe *Titanic.* Dacă nu poţi să vinzi geamuri duble pe o vreme ca asta, atunci n-o să poţi niciodată.

Lisa Morrow spunea:

— … Domnule, dacă îmi permiteţi să termin, da, înţeleg, domnule, dar dacă…

Apoi, văzând că-i trântise telefonul în nas, adăugă:

— Şi ţie la fel, mucosule.

După care puse receptorul în furcă.

— Încerc altă baie, îşi anunţă ea colegii vânzători prin telefon.

Conducea în concursul zilnic Scoaterea Oamenilor Din Baie şi mai avea nevoie de două puncte ca să câştige premiul săptămânal Coitus Interruptus.

Formă următorul număr de pe listă.

Lisa nu intenţionase să fie vânzătoare prin telefon. De fapt, dorise să fie o mondenă internaţională strălucită, dar nu reuşise să termine şcoala gimnazială.

Dacă ar fi învăţat suficient ca să fie acceptată ca o mondenă internaţională strălucită sau ca asistentă stomatologică (a doua alegere a ei ca profesiune) sau altceva decât vânzătoare prin telefon în biroul acela anume, ar fi avut o viaţă mai lungă şi, probabil, mai împlinită.

Poate o viaţă nu mult mai lungă, dacă ţinem seama că era ziua Harmaghedonului, dar măcar cu câteva ore mai lungă.

În această privinţă, tot ce-ar fi trebuit să facă pentru o viaţă mai lungă ar fi fost să nu sune la numărul pe care tocmai îl formase, număr trecut pe foaia ei ca fiind al locuinţei din Mayfair a domnului – numele fusese scris conform tradiţiei listelor de comenzi prin poştă, la mâna a zecea – deci numele era al domnului A. J. Cowlley.

Dar ea formase numărul. Şi aşteptase până când telefonul sunase de patru ori. Apoi spusese:

— Oh, rahat, alt robot telefonic!

Şi începu să pună receptorul în furcă.

Dar ceva ieşi din receptor. Ceva foarte mare şi foarte furios.

Arăta ca un vierme. Un vierme uriaş, furios, făcut din mii şi mii de viermi mici, mititei, care se agitau şi ţipau, milioane de guri mici de viermi deschise şi care ţipau furioase, fiecare dintre ele răcnind:

— Crowley!

Încetă să ţipe. Se agita orbeşte, părea că încearcă să-şi dea seama unde se afla.

Apoi se făcu bucăţi.

Chestia se sparse în mii de mii de viermi cenuşii, ce se zvârcoleau. Potopiră covorul, biroul, pe Lisa Morrow şi pe cei nouă colegi ai ei. Năvăliră în gurile lor, în nările lor, în plămânii lor. Pătrunseră în carnea, în ochii, în creierul şi în plămânii lor, reproducându-se sălbatic, umplând încăperea cu o grămadă de carne şi mâzgă ce se zvârcolea. Totul

începu să se strângă, să se coaguleze într-o singură entitate imensă care umplu camera din podea până în tavan, pulsând uşor.

O gură se deschise în masa de carne, plină de ceva ud şi care adera la ceea ce nu erau chiar buze, iar Hastur zise:

— Aveam nevoie de asta.

Faptul că petrecuse o jumătate de oră închis într-un robot telefonic, având drept singură tovărăşie mesajul lui Aziraphale, nu-i îmbunătăţise starea de spirit.

Nici perspectiva de a se întoarce în Iad şi de a explica de ce nu se întorsese cu o jumătate de oră mai devreme şi, lucru mult mai important, de ce nu era însoţit de Crowley.

Iadul nu accepta eşecurile.

Dar, lucru pozitiv, ştia măcar care fusese mesajul lui Aziraphale. Probabil că această cunoaştere avea să-i asigure continuarea existenţei.

Oricum, îşi zise el, dacă va trebui să înfrunte posibila mânie a Consiliului Întunecat, măcar n-o va face cu mâna goală.

Încăperea se umplu cu un fum gros, sulfuros. Când acesta se împrăştie, Hastur dispăruse. În încăpere rămăseseră doar zece schelete, curăţate de carne, şi câteva fragmente de plastic topit în care, ici, colo, se afla câte un fragment lucitor de metal care ar fi putut să fi fost, cândva, o bucată dintr-un telefon. Ar fi fost mult mai bine să fi fost asistenta unui dentist…

Dar, dacă vedeai partea bună a lucrurilor, toate astea dovedeau că răul conţine propria-i sământă de distrugere. Chiar în momentul acela, în toată ţara, oameni care altminteri ar fi fost ceva mai încordaţi şi mai furioşi pentru că fuseseră sunaţi în timp ce făceau baie sau pentru că le fusese pronunţat numele greşit, aveau să rămână netulburaţi şi împăcaţi cu lumea. Ca rezultat al acţiunii lui Hastur, un val de bunătate de nivel redus începu să se împrăştie în rândul populaţiei şi milioane de oameni care până la urmă s-ar fi ales cu contuzii minore ale sufletului n-au mai păţit nimic. Deci totul a fost bine.

*

N-ai fi zis că-i aceeaşi maşină. Nu mai rămăsese nicio bucată din ea care să nu fi fost zgâriată. Ambele faruri din faţă erau sparte. Capacele roţilor dispăruseră de multă vreme. Maşina arăta ca un veteran trecut prin o sută de curse de demolare.

Trotuarul fusese rău. Pasajul de trecere pentru pietoni fusese şi mai rău. Partea cea mai rea fusese trecerea peste Tamisa. Măcar fusese prevăzător şi ridicase geamurile de la ferestre.

Dar ajunsese.

După câteva sute de iarzi avea să fie pe M40, după care avea să gonească până în Oxfordshire. Mai exista un singur obstacol: între Crowley şi drumul liber se afla M25. O fâşie lucitoare şi zgomotoasă de durere şi lumină întunecată.[134] *Odegra.* Nimic nu putea s-o traverseze şi să supravieţuiască.

Adică nimic muritor. Iar Crowley nu era sigur că poate fi traversată de un demon. Chiar dacă nu avea să-l ucidă, nu avea să fie plăcut.

În faţa pasarelei din faţa sa se vedea un blocaj rutier al poliţiei. Resturi arse – unele ardeau încă – dovedeau care fusese soarta maşinilor care încercaseră să meargă pe pasarela de deasupra drumului întunecat.

Poliţiştii nu păreau fericiţi.

Crowley vârî în viteza a doua şi apăsă pe acceleraţie.

Trecu prin blocajul rutier cu şaizeci la oră. Asta fusese partea uşoară.

Cazuri de combustie spontană umană au fost înregistrate în toată lumea. La un moment dat, cineva îşi vede fericit de viaţa sa, iar în clipa următoare e o fotografie jalnică a unei grămezi de cenuşă şi a unui picior

[134] Nu-i neapărat o contradicţie în termeni. E culoarea de dincolo de ultraviolete. Termenul tehnic este infranegru. Poate fi văzută destul de uşor în condiţii de laborator. Pentru a face această experienţă, alegeţi pur şi simplu un zid zdravăn de cărămidă cu un spaţiu liber în faţă şi repeziţi-vă în el, cu capul plecat. Culoarea care o să izbucnească în spatele ochilor, dincolo de durere, chiar înainte să muriţi, este infranegru. (na.)

sau mână care, în mod misterios, n-a fost carbonizat. Cazurile de combustie spontană a vehiculelor sunt înregistrate mult mai rar.

Dar, indiferent ce spuneau statisticile, acestea greşiseră cu un caz.

Pielea tapiţeriei începu să fumege. Crowley, uitându-se în faţă, pipăi cu mâna stângă pe scaunul de alături, după *Drăguţele şi Precisele Profeţii* ale lui Agnes Nutter şi le mută în siguranţă, în poala sa. Îşi dori ca Agnes să fi profeţit şi *asta.*[135]

Apoi flăcările cuprinseră maşina.

Crowley continuă să şofeze.

În cealaltă parte a pasarelei se afla alt blocaj rutier al poliţiei, menit să împiedice trecerea maşinilor care încercau să vină dinspre Londra. Poliţiştii râdeau de o poveste pe care o auziseră prin radio, că un motociclist al poliţiei oprise o maşină a poliţiei furată şi descoperise că era şofată de o caracatiţă mare.

Unii poliţişti nu cred nimic. Nu şi cei din poliţia metropolitană. Cei din poliţia metropolitană erau cei mai duri, de cel mai pragmatic cinism şi cei mai încăpăţânaţi poliţişti din Marea Britanie.

Aveai nevoie de ceva ieşit din comun ca să laşi cu gura căscată un tip din poliţia metropolitană.

Cum ar fi, de exemplu, o maşină uriaşă, rablagită, care se transformase într-o minge de foc, o lămâie de metal deformată, ce ardea cu vâlvătăi, venită din Iad, şofată de un ţicnit cu ochelari de soare, care rânjea stând în mijlocul flăcărilor, şi care lăsa în urmă un fum gros, negru, şi care venea drept spre ei prin ploaia cu găleata şi prin vânt, cu optzeci de mile pe oră.

Asta i-ar fi uluit oricând.

---

[135] O făcuse. Textul ei spunea: o stradă de lumină va ţipa, căruţa neagră a Şarpelui va fi cuprinsă de flăcări, iar o regină nu va mai cânta cântece ca argintul viu. Majoritatea familiei fusese de acord cu Gelatly Device, care scrisese prin anii 1830 o scurtă monografie, explicând textul ca o metaforă pentru izgonirea Illuminati-lor lui Weishaupt din Bavaria, în 1785. (na.)

*

Cariera de var era centrul liniştit al unei lumi cuprinsă de furtună.

Tunetul nu numai că bubuia deasupra capetelor, ci sfâşia aerul în două.

— Vin şi alţi prieteni, repetă Adam. Vor fi aici în curând şi atunci vom începe cu adevărat.

Câine începu să urle. Nu mai era urletul de sirenă al unui lup singuratic, ci cel caraghios şi şovăielnic al unui căţel care avea necazuri mari.

Pepper stătea aşezată şi-şi privea genunchii.

Se părea că o preocupa ceva.

În cele din urmă îşi ridică privirea şi se uită la Adam cu ochi cenuşii, inexpresivi.

— Adam, tu ce bucată vei avea? întrebă ea.

Furtuna fu înlocuită de o tăcere bruscă.

— Poftim? făcu Adam.

— Păi ai împărţit lumea şi fiecare dintre noi va avea o bucată – tu ce bucată o să ai?

Tăcerea cânta ca o harpă, subţire şi strident.

— Mda, spuse Brian. Nu ne-ai spus ce parte o să ai *tu.*

— Pepper are dreptate, zise Wensleydale. Mie nu mi se pare că a rămas mare lucru, dacă noi o să avem toate ţările alea.

Gura lui Adam se închise şi se deschise.

— Poftim? zise el.

— Adam, care bucată e a ta? întrebă Pepper.

Adam se uită la ea. Câine încetă să urle şi se uita fix la stăpânul lui, cu privire atentă, gânditoare, de potaie.

— Eu? întrebă Adam.

Tăcerea continuă, un sunet care acoperea zgomotele lumii.

— Dar eu am Tadfield, zise Adam.

Ei se uitară la el.

— Şi Lower Tadfield, şi Norton, şi Norton Woods…

Ei continuau să-l privească.

Privirea lui Adam se abătu asupra feţelor lor.

— Asta e tot ce mi-am dorit vreodată, zise el.

Ei clătinară din cap.

— Pot să le am, dacă vreau, spuse Adam, cu glasul plin de provocare, iar provocarea din glasul său vădea o îndoială subită. Şi pot să le fac mai bune. Cu pomi mai buni pentru căţărat, cu iazuri mai bune, cu…

Vocea îi scăzu în intensitate.

— Nu poţi, zise Wensleydale, pe un ton inexpresiv. Astea nu-s ca America şi alte locuri. Astea sunt cu adevărat *adevărate.* Oricum, ne aparţin nouă, tuturor. Sunt ale noastre.

— Şi nu poţi să le faci mai bune, zise Brian.

— Oricum, dacă ai face-o, am şti cu toţii, spuse Pepper.

— Oh, dacă asta vă îngrijorează, atunci nu mai fiţi îngrijoraţi, zise vesel Adam. Pen'că pot să vă fac să faceţi cum vreau eu…

Se opri, ascultând cu oroare ce spunea gura sa. Ei se traseseră înapoi.

Câine îşi puse labele pe cap.

Figura lui Adam arăta ca o personificare a prăbuşirii unui imperiu.

— Nu! zise el, cu glas răguşit. Nu. Veniţi înapoi! *Vă ordon!*

Ei înţepeniră în mijlocul unui gest.

Adam se uită la ei.

— Nu. N-am vrut asta, începu el. Sunteţi prietenii mei…

Trupul îi tresări. Capul îi fu împins spre spate. Adam îşi ridică braţele şi izbi spre cer cu pumnii.

Faţa i se schimonosi. Podeaua de var trosni sub încălţările sale.

Adam deschise gura şi ţipă. Era un sunet pe care un gât mai de muritor n-ar fi fost în stare să-l scoată. Ţâşni afară din cariera de var, amestecându-se cu furtuna, făcând norii se capete forme noi, neplăcute.

Şi continuă, continuă…

Răsună în întregul univers, care e mult mai mic decât cred fizicienii. Zgudui sferele cereşti.

Urletul acela vorbea de pierdere şi nu se opri un timp

foarte îndelungat.

Şi când încetă…

Ceva se scurse în afară.

Capul lui Adam reveni la poziţia iniţială. Ochii i se deschiseră.

Indiferent cine stătuse înainte în vechea carieră de var, acum acolo stătea Adam Young. Un Adam Young mai informat, însă totuşi Adam Young. Poate că era mai mult Adam Young decât fusese înainte.

Tăcerea fantomatică din cariera de var fu înlocuită de o tăcere mai familiară, mai plăcută, care consta din simpla absenţă a zgomotului.

Asta îi eliberă pe Ei, care erau strânşi pe culmea de var, cu ochii aţintiţi asupra lui Adam.

— E în regulă, zise Adam liniştit. Pepper? Wensley? Brian? Veniţi aici. E în regulă. Acum ştiu totul. Iar voi mă veţi ajuta. Altfel, o să se întâmple toate celea. Chiar o să se întâmple toate celea. Se va întâmpla, dacă n-o să facem ceva.

*

Instalaţia de apă din Jasmine Cottage trăgea, zăngănea şi-l stropea pe Newt cu o apă ce avea o nuanţă uşor kaki. Dar era rece. Era, probabil, cel mai rece duş pe care-l făcuse Newt în viaţa sa.

Nu-i folosea la nimic.

— Cerul e roşu, zise el, când se întoarse, simţindu-se cam ţicnit. E ora patru şi jumătate după-amiaza. În luna *august.* Ce înseamnă asta? Cum ai spune, în termenii unui observator nautic încântat? Adică, dacă e nevoie de un cer roşu seara ca să încânţi un navigator, ce l-ar amuza pe omul care operează calculatoarele unui superpetrolier? Sau cei care sunt încântaţi noaptea sunt păstorii? Nu-mi amintesc.

Anathema se uită la ipsosul din părul lui. Duşul nu-l înlăturase, îl înfundase în păr şi-l împrăştiase, astfel încât Newt arăta ca şi cum ar fi purtat o pălărie albă cu păr în ea.

— Probabil că ai un cucui, zise ea.

— Nu, m-am ales cu asta când m-am lovit cu capul de perete, Ştii, atunci când tu…

— Da, spuse Anathema, uitându-se ciudat la ferestrele sparte. Ai spune că are culoarea sângelui? întrebă ea. E foarte important.

— N-aş zise, spuse Newt, cu trenul gândurilor deraiat temporar. Nu chiar sângeriu. E mai degrabă roz. Probabil că furtuna a ridicat o grămadă de praf în aer.

Anathema răsfoia prin *Drăguţele şi Precisele Profeţii.*

— Ce faci? o întrebă el.

— Încerc să găsesc legături. Încă nu-s…

— Nu cred că e cazul să-ţi baţi capul, zise Newt. Ştiu ce înseamnă restul de 3477 profeţii. Mi-am dat seama când…

— Cum adică, ştii ce înseamnă?

— Am văzut în drumul meu până aici. Şi nu te răsti aşa. Mă doare capul. Vreau să spun că am văzut. Era scris în afara bazei acelea aeriene. N-are nimic de-a face cu mazărea. E „Pacea e profesia noastră“. E soiul de mesaje care e scris pe pancartele din afara unei baze aeriene.[136] Ştii: SAC escadrila 8657745, Demonii albaştrii ţipători, Pacea e profesia noastră. Chestii de felul ăsta, zise Newt, ţinându-se de cap; euforia dispăruse definitiv. Dacă Agnes are dreptate, probabil că un nebun lansează chiar acum toate rachetele, spărgând ferestrele pentru lansare. Sau ce naiba or fi.

— Nu, nu-i asta, îl contrazise Anathema cu fermitate.

— Oh, da? Am văzut filme! Spune-mi un motiv serios pentru care nu poţi fi sigură.

— Nu există bombe aici. Nici rachete. Toată lumea din jur ştie asta.

— Dar e o bază aeriană! Funcţionează!

— E doar pentru avioane de transport şi alte chestii. Au aici doar aparatură de comunicaţii. Radio şi alte chestii. Nimic exploziv.

Newt se uită la ea.

[136] joc de cuvinte: peas — mazăre, peace — pace (nt.)

*

Uite-l pe Crowley, care mergea cu 110 mile pe oră pe M40, îndreptându-se către Oxfordshire. Chiar şi cel mai indiferent observator ar fi remarcat la el anumite lucruri ciudate. De exemplu, dinţii încleştaţi şi lumina de-un roşu mat care ieşea din spatele ochelarilor de soare. Şi maşina. Maşina era o indicație clară.

Crowley îşi începuse călătoria în Bentley-ul său şi afurisit să fie dacă nu-şi termina călătoria în Bentley! Numai că niciun pasionat al maşinilor n-ar fi fost în stare să spună că era un Bentley din perioada 1930. Nu mai era în stare. N-ar fi fost în stare să spună că era un Bentley. Ar fi pus pariu că nici nu fusese cândva o maşină.

Ca să începem cu asta, nu mai avea pic de vopsea. Putea să fie neagră, acolo unde nu era de-un cafeniu roşcat, ruginiu, dar negrul acela era cel de cărbune. Călătorea în interiorul unei sfere proprii de foc, ca o capsulă spaţială ce făcea eforturi deosebite să reintre în atmosferă.

În jurul metalului roţilor rămăsese o crustă subţire de cauciuc topit, dar, având în vedere că obezile roţilor pluteau cumva la un inci deasupra suprafeţei drumului, se părea că acest lucru nu conta prea mult pentru suspensie.

Maşina aia trebuia să se fi făcut bucăţi cu multe mile în urmă.

Efortul de a ţine bucăţile la un loc îl făcea pe Crowley să strângă din dinţi, iar reacţia inversă biospaţială provocase apariţia ochilor roşii, luminoşi. Asta şi efortul de a ţine minte să nu înceapă să respire.

Nu se mai simţise aşa din secolul al paisprezecelea.

*

Atmosfera din cariera de var era acum prietenoasă, dar încă încordată.

— Trebuie să mă ajutaţi să rezolv lucrurile, spuse Adam. Oamenii încearcă să le rezolve de mii de ani, dar noi trebuie să le rezolvăm acum.

Ei dădură din cap, înţelegători.

— Vedeţi, treaba e… zise Adam, treaba e… e ca şi… ei

bine, îl ştiţi pe Greasy Johnson.

Ei dădură din cap. Ei îl cunoşteau cu toţii pe Greasy Johnson şi pe membrii celeilalte bande din Lower Tadfield. Aceştia erau mai mari şi nu foarte plăcuţi. Rareori trecea o săptămână fără o încăierare.

— *Ei bine,* zise Adam, noi învingem întotdeauna, nu-i aşa?

— Aproape întotdeauna, spuse Wensleydale.

— Aproape întotdeauna, zise Adam. Un…

— Oricum, în mai mult de jumătate din cazuri, interveni Pepper. Pen'că, vă amintiţi, atunci când a fost tărăboiul cu petrecerea bătrânilor din primăria satului când noi…

— Asta nu contează, zise Adam. Au încasat-o şi ei la fel de mult ca şi noi. Oricum, se presupune că bătrânilor *le place* să asculte cântece de copii, am citit asta undeva, nu văd de ce să fim certaţi pentru că am nimerit soiul necorespunzător de bătrâni… Oricum, adăugă el, după o pauză, suntem mai buni ca ei.

— Oh, suntem *mai buni* ca ei, zise Pepper. Ai dreptate în privinţa asta. Suntem întotdeauna mai buni ca ei. Numai că nu învingem întotdeauna.

— Hai să presupunem că putem să-i batem definitiv, zise Adam încet. Că putem să-i trimitem undeva, sau ceva de genul ăsta. Cât să fim siguri că nu mai e nicio altă bandă în Lower Tadfield, în afară de noi. Ce ziceţi de asta?

— Adică să… moară? întrebă Brian.

— Nu. Doar să… plece de aici.

Ei se gândiră la cele auzite. Greasy Johnson fusese un aspect al vieţii lor de când fuseseră destul de mari ca să se lovească unii pe alţii cu o locomotivă de jucărie. Ei încercară să conceapă lumea cu o gaură în formă de Johnson.

Brian îşi scărpină nasul.

— Recunosc că ar fi teribil fără Greasy Johnson, zise el. Vă amintiţi ce a făcut la petrecerea de ziua mea? *Şi* eu am avut necazuri din cauza aia.

— Nu ştiu, spuse Pepper. Adică n-ar mai fi la fel de interesant fără bătrânul Greasy Johnson şi gaşca lui. Dacă

vă gândiţi bine. Am avut parte de multă distracţie cu bătrânul Greasy Johnson şi cu johnsoniţii. Probabil că va trebui să găsim altă bandă sau ceva de genul ăsta.

— *Mie* mi se pare, zise Wensleydale, că dacă o să întrebaţi oamenii din Lower Tadfield, or să spună că ar fi mai bine fără johnsoniţi *sau* fără Ei.

Până şi Adam păru şocat de o asemenea idee. Wensleydale continuă, stoic:

— Clubul bătrânilor aşa ar spune. Şi Picky. Şi…

— Dar noi suntem ăia buni, începu Brian, apoi ezită. Bine, în regulă, dar pun pariu că ei cred că, dacă noi toţi n-am mai fi aici, ar fi un peisaj mai vesel, dar mai puţin interesant.

— Da, spuse Wensleydale. Asta am vrut să spun.

— Oamenii de aici nu ne vor pe noi *sau* pe johnsoniţi, continuă el, posomorât, după felul în care ne fac scandal pentru că mergem cu bicicletele sau cu planşele cu rotile pe trotuarul lor şi facem prea mult zgomot şi alte chestii de felul ăsta. Aşa cum zicea tipul din cartea de istorie. O placă pe amândouă casele.

Afirmaţia produse tăcere.

— Una din alea albastre, adăugă mai apoi Brian, pe care scrie „Adam Young a locuit aici“ sau ceva de genul ăsta.

În mod normal, un asemenea subiect ar fi provocat discuţii furtunoase timp de cinci minute, când Ei erau bine dispuşi, dar Adam simţi că de data asta nu era momentul potrivit.

— Spui că n-ar fi deloc bine dacă Greasy şi Johnsoniţii i-ar bătea pe Ei sau invers? rezumă el, cu cea mai bună voce de preşedinte.

— Exact, spuse Pepper. Pentru că, adăugă ea, dacă noi îi batem, trebuie să fim proprii noştri inamici de moarte. Şi o să fim eu şi Adam împotriva lui Brian şi Wensley. Toată lumea are nevoie de un Greasy Johnson, spuse ea şi se aşeză.

— Mda, zise Adam. Asta gândeam şi eu. Nu foloseşte nimănui să învingi. Asta gândeam.

Apoi se uită la Câine, sau prin Câine.

— Mie mi se pare o chestie simplă, zise Wensleydale, aşezându-se. Nu văd de ce a fost nevoie de mii de ani ca să rezolvi o asemenea problemă.

— Pentru că oamenii care încercau s-o rezolve erau bărbaţi, spuse cu înţeles Pepper.

— Nu pricep de ce trebuie să fii părtinitoare, spuse Wensleydale.

— Sigur că sunt părtinitoare, răspunse Pepper. Toată lumea trebuie să fie de o anumită parte în *ceva.*

Adam păru că ajunsese la o concluzie.

— Da. Cred că puteţi să fiţi fiecare de partea voastră. Ar fi mai bine să vă duceţi să vă luaţi bicicletele, zise el liniştit. Cred că-i mai bine să ne ducem să discutăm cu anumite persoane.

*

Putputputputputputputput făcea motorul scuterului lui madam Tracy pe Crouch End Street. Era singurul vehicul care se mişca pe o stradă din Londra, stradă plină de maşini, taxiuri şi autobuze roşii imobile.

— N-am văzut niciodată un asemenea blocaj rutier, zise madam Tracy. Mă întreb dacă a avut loc vreun accident.

— *Foarte posibil,* zise Asiraphale.

— Domnule Shadwell, dacă nu te ţii cu braţul de mine, o să cazi. Ştii, chestia asta n-a fost făcută pentru două persoane.

— Trei, mormăi Shadwell, ţinându-se de scaun cu o mână cu încheieturile albe, iar cu cealaltă ţinând puşca.

— Domnule Shadwell, n-o să-ţi mai spun încă o dată.

— Atunci opreşte, ca să-mi aranjez arma, oftă Shadwell.

Madam Tracy chicoti binevoitoare, dar trase lângă trotuar şi opri motorul scuterului.

Shadwell se aranjă, puse două braţe lipsite de chef în jurul lui madam Tracy, în timp ce puşca stătea între ei, ca o păzitoare a virtuţii.

Timp de zece minute merseră prin ploaie fără să vorbească unul cu celălalt, *putputputputput,* în timp ce madam Tracy îşi făcea loc printre maşini şi autobuze.

Madam Tracy se pomeni că ochii îi fură îndreptaţi către vitezometru – o prostie, îşi zise ea, din moment ce acesta nu mai funcţionase din 1974, şi nu funcţionase prea bine nici înainte de asta.

— *Dragă doamnă, cât de iute spuneaţi că mergem*? întrebă Aziraphale.

— De ce?

— *Pentru că mi se pare că am merge ceva mai iute pe jos.*

— Păi, după mine, viteza maximă e de vreo cincisprezece mile pe oră, dar cu domnul Shadwell, trebuie să fie, ohh, de vreo…

— *Patru sau cinci mile pe oră,* se întrerupse ea.

— Cred că da, fu de acord ea.

Din spatele ei se auzi o tuse:

— Muiere, nu poţi să încetineşti maşinăria asta a iadului? întrebă o voce plină de cenuşă.

În pantheonul infernal, pe care Shadwell îl ura la fel de mult şi de bine, Shadwell rezervase un loc special demonilor vitezei.

— *În acest caz vom ajunge în Tadfield peste vreo zece ore,* spuse Aziraphale.

Din partea lui madam Tracy urmă o pauză, apoi fu pusă întrebarea:

— Cât de departe e Tadfield?

— *Vreo patruzeci de mile.*

— Îhî, spuse madam Tracy, care mersese o dată cu scuterul cele câteva mile până în Finchley, ca să-şi viziteze nepoata, dar care de atunci se dusese cu autobuzul, din cauza zgomotelor ciudate pe care începuse scuterul să le scoată pe drumul de înapoiere.

— … *trebuie să mergem cu vreo şaptezeci la oră, dacă vrem să ajungem la timp,* spuse Aziraphale. *Hmmm. Sergent Shadwell, ţine-te foarte bine acum.*

Putputputputputputput şi un norişor albastru începu să înconjoare scuterul şi ocupanţii săi, care fură cuprinşi de un soi de lucire uşoară, ca o imagine remanentă.

Putputputputputputputput şi scuterul se ridică greoi de

pe sol, fără niciun suport vizibil, clătinându-se uşor, până când atinse înălţimea aproximativă de cinci picioare.

— *Sergent Shadwell, nu te uita în jos,* îl sfătui Aziraphale.

— … zise Shadwell, cu ochii strânşi bine, cu fruntea cenuşie îmbrobonată de sudoare, fără să se uite în jos, fără să se uite nicăieri.

— *Atunci, să pornim.*

În fiecare film SF cu buget mare există momentul în care o navă cosmică de dimensiunile New Yorkului atinge brusc viteza luminii. Un zbârnâit ca acela produs de o riglă de lemn care-i trasă peste marginea unui birou, o refracţie ameţitoare a luminii şi, brusc, toate stelele se risipiră şi dispărură. Lucrurile se petrecură exact la fel, cu excepţia faptului că în loc de o navă cosmică lucitoare, lungă de douăzeci de mile, era un scuter cândva alb, vechi de douăzeci de ani. Şi nu avuseseră loc efectele speciale tip curcubeu. Şi probabil că nu mergea cu mai mult de două sute de mile pe oră. Şi în locul scâncetului ce pulsa urcând cu câte o octavă, făcea doar *putputputputput…*

VROOOSH.

Dar, în rest, fusese exact la fel.

*

Acolo unde M25 – acum un cerc înţepenit de răcnete – se intersectează cu M40, care duce spre Oxfordshire, poliţia se strânsese într-o cantitate aflată în continuă creştere. De când Crowley traversase şoseaua – adică în urmă cu o jumătate de oră – numărul poliţiştilor se dublase. Oricum, în partea dinspre M40. Nimeni nu ieşea din Londra.

Pe lângă poliţie, mai erau alţi vreo două sute de indivizi, care stăteau în jur şi priveau autostrada M25 prin binoclu. Printre aceştia erau reprezentanţi ai Armatei Maiestăţii Sale, ai Echipei de Genişti, ai MI5, ai MI6, ai Ramurii Speciale şi ai CIA. Şi mai era un om care vindea hot dogs.

Toţi erau uzi şi răciţi, uimiţi şi enervaţi, cu excepţia unui poliţist care era ud, răcit, uimit, enervat şi exasperat.

— Uite ce-i, nu-mi pasă dacă mă credeţi sau nu, oftă el, vă spun doar ce-am văzut. Era o maşină veche, un Rolls sau un Bentley, o treabă din aceea care sare în ochi, de dinainte de război, şi a sărit peste pod.

Unul dintre tehnicienii importanţi ai armatei îl întrerupse.

— Nu se poate aşa ceva. Conform instrumentelor noastre, temperatura de deasupra şoselei M25 e superioară cu şapte sute de grade Celsius.

— Sau inferioară cu o sută patruzeci de grade, adăugă asistentul său.

— … sau o sută patruzeci de grade sub zero, fu de acord tehnicianul mai important. La nivelul ăsta pare să existe oarecare confuzie, deci cred că trebuie să considerăm că există o eroare mecanică de vreun fel[137] dar adevărul este că nu putem să trecem cu un elicopter peste M25 fără să se transforme în friptură de elicopter. Cum naiba poţi să-mi spui că o maşină de dinainte de război a trecut dincolo, nevătămată?

— N-am spus că a trecut dincolo nevătămată, îl corectă poliţistul, care se gândea serios să părăsească poliţia metropolitană şi să intre în afaceri împreună cu fratele său, care îşi dăduse demisia din Comitetul pentru Electricitate şi voia să înceapă să crească pui de găină. A izbucnit în flăcări. Dar a continuat să meargă.

— Şi te aştepţi să credem… începu cineva.

Un sunet ascuţit, strident, obsedant şi ciudat. Ca o mie de flaşnete de sticlă care cântau la unison, toate un pic dereglate, precum sunetul moleculelor de aer care se văitau de durere.

Şi *Vroooosh!*

Pe deasupra capetelor lor, în aer, la vreo patruzeci de picioare, înfăşurat într-un nimb de-un albastru profund, care se transforma în roşu la margini, trecu un mic scuter alb, iar călare pe el era o femeie între două vârste, cu

[137] Asta era adevărat. Nu există niciun termometru pe Pământ care poate să înregistreze în acelaşi timp atât 700 grade Celsius şi -140 grade Celsius, care era temperatura corectă. (na.)

cască roz, şi ţinându-se strâns de ea, un bărbat scund în pardesiu şi cu o cască verde, ţipătoare (scuterul era prea departe ca să se vadă că ţinea ochii bine închişi, dar aşa erau).

Femeia ţipa. Iar ceea ce ţipa ea era:

— Gerrrronnnnimooo!

*

Unul dintre avantajele unui Wasabi era – după cum atrăsese întotdeauna atenţia Newt – că atunci când se strica grav era greu să-ţi dai seama. Newt trebuia să meargă cu Dick Turpin pe lângă drum, ca să evite ramurile căzute.

— M-ai făcut să scap toate cartonaşele pe podea!

Maşina ţopăi înapoi pe drum. O voce subţire de undeva, din bord, spuse:

— Plesiunea uleiului s-a oplit.

— N-o să mai reuşesc să le aranjez, gemu ea.

— Nici nu-i nevoie, zise Newt, ca un nebun. Alege una. Oricare. N-o să conteze.

— Ce vrei să spui?

— Dacă Agnes are dreptate şi noi facem toate astea pentru că le-a prezis, atunci orice cartonaş *ales acum* trebuie să fie relevant. E logic.

— E o aiureală.

— Da? Uite ce-i, eşti aici din cauză că ea a prezis asta. Te-ai gândit ce o să-i spui colonelului? Dacă o să ajungem să-l vedem, lucru care nu se va întâmpla.

— Dacă vom fi rezonabili…

— Ascultă-mă, eu cunosc locurile de felul ăsta. Au paznici uriaşi, făcuţi din lemn de tec, care păzesc porţile. Anathema, au căşti albe şi puşti adevărate, înţelegi, care trag cu gloanţe adevărate făcute din plumb adevărat, care pătrund drept în tine şi sar înapoi şi ies prin aceeaşi gaură înainte să apuci să zici „Scuzaţi-mă, avem motive să credem că Al Treilea Război Mondial va izbucni în orice clipă şi circul va începe chiar aici“ iar ei au oameni serioşi în costume cu jachete largi care or să te ducă într-o

cămăruţă fără ferestre şi or să-ţi pună întrebări de felul: Sunteţi sau aţi fost vreodată membru al unei organizaţii subversive de stânga, cum ar fi oricare partid politic britanic? Şi…

— Aproape că am ajuns.

— Uite, are porţi, sârmă ghimpată şi toate celea! Şi, probabil, câini de felul celor care mănâncă oameni.

— Cred că exagerezi, spuse Anathema liniştită, ridicând ultimul cartonaş de pe podeaua maşinii.

— Exagerez? Nu! Sunt îngrijorat în modul cel mai calm de faptul că pot fi împuşcat de cineva.

— Sunt convinsă că Agnes ar fi menţionat, dacă am fi împuşcaţi. E foarte pricepută la lucruri de felul ăsta.

Şi începu să răsfoiască bucăţile de carton, cu mintea în altă parte.

— Ştii, spuse ea, împărţind cu grijă cartonaşele şi punând cele două teancuri la un loc, am citit undeva că există o sectă care crede că orice calculator e un instrument al diavolului. Tipii ăia spun că Harmaghedonul va veni pentru că Antihristul se pricepe la calculatoare. Se pare că lucrul ăsta e menţionat undeva, în Apocalipsă. Cred că am citit recent într-un ziar despre asta…

— În *Daily Mail,* „Scrisori din America". Din 3 august, spuse Newt. Imediat după articolul cu femeia din Worms, Nebraska, care şi-a învăţat raţa să cânte la acordeon.

— Hmm, făcu Anathema, împrăştiind cartonaşele în poala ei, cu faţa în jos.

Deci calculatoarele sunt sculele diavolului? îşi spuse Newt. Nu-i era greu să creadă asta. Calculatoarele trebuiau să fie sculele cuiva, iar el ştia că ale lui nu erau.

Maşina se opri.

Baza aeriană arăta părăginită. Câţiva copaci mari căzuseră în apropierea intrării şi nişte oameni cu un excavator încercau să-i împingă de acolo. Soldatul de gardă se uita la ei fără interes, dar se întoarse pe jumătate şi se uită cu răceală la maşină.

— Bine, zise Newt. Alege un cartonaş.

3001, Dincolo de Cuibul Vulturului o Cenuşă zguduită a căzut.

— Asta-i tot?

— Da. Am crezut întotdeauna că are legătură cu revoluţia din Rusia. Mergi mai departe pe drum şi coteşte la stânga.

Cotiră la stânga pe un drumeag îngust, având în stânga gardul ce înconjura perimetrul bazei.

— Acum opreşte aici. În locul ăsta sunt deseori maşini, aşa că n-o să remarce nimeni, spuse Anathema.

— Ce-i locul ăsta?

— E aleea îndrăgostiţilor locală.

— Şi de ce pare pavată cu cauciuc?

Merseră de-a lungul aleii umbrite de un gard viu de vreo sută de iarzi, până ajunseră la un frasin.[138] Agnes avea dreptate. Fusese zguduit. Căzuse peste împrejmuire.

O santinelă stătea pe el, fumând. Soldatul era negru. Newt se simţea întotdeauna vinovat în prezenţa negrilor americani, în cazul în care aceştia aveau să-l învinovăţească pentru două sute de ani de negoţ cu sclavi.

Omul se ridică la apropierea lor, apoi deveni mai relaxat.

— Oh, salut, Anathema, zise el.

— Salut, George. Teribilă furtună, nu-i aşa?

— Chiar aşa.

Cei doi merseră mai departe. Soldatul îi privi până dispărură din vedere.

— Îl cunoşti? întrebă Newt, cu o nonşalanţă silită.

— Bineînţeles. Uneori, câţiva dintre soldaţi vin la cârciumă. Sunt plăcuţi, par bine educaţi.

— Ne-ar fi împuşcat, dacă am fi intrat pur şi simplu? întrebă Newt.

— Ar fi putut să ne ameninţe cu arma, acceptă Anathema.

— Pentru mine e suficient. Ce sugerezi să facem?

— Agnes trebuie să fi ştiut ceva. Deci presupun că trebuie să aşteptăm. Acum nu-i prea rău, din moment ce

[138] ash tree — frasin, se poate traduce şi prin copacul cenuşii (nt.)

vântul s-a potolit.

— Oh, spuse Newt, uitându-se la norii care se grămădeau la orizont. Draga de Agnes!

*

Adam pedala zdravăn pe drum. Câine alerga în urma sa şi uneori încerca să muşte anvelopa din spate, de aţâţat ce era.

Se auzi un zăngănit şi Pepper ţâşni de pe aleea ei. Recunoşteai întotdeauna bicicleta lui Pepper. Fata credea că fusese improvizată dintr-o bucată de carton prinsă de roată cu un cuier de haine. Pisicile învăţaseră să se ferească de ea încă de când fata se afla la distanţă de două străzi.

— Am putea s-o luăm pe Drovers Lane şi apoi pe Roundhead Woods, zise Pepper.

— E plin de noroi, spuse Adam.

— Ai dreptate, zise Pepper, nervoasă. E noroi pe acolo, ar trebui s-o luăm de-a lungul carierei de var. Acolo e întotdeauna uscat, din cauza varului. Şi apoi pe la ferma care foloseşte apa de canalizare.

Brian şi Wensleydale apărură în urma lor. Bicicleta lui Wensleydale era neagră, lucitoare şi fină. A lui Brian fusese cândva albă, dar culoarea îi dispăruse sub un strat gros de noroi.

— E o prostie să-i spui bază militară, zise Pepper. Am fost acolo când era ziua în care putea fi vizitată şi nu aveau tunuri, nici rachete, nimic. Doar izolatori, cadrane şi fanfare care cântau.

— Da, zise Adam.

— Nu-i prea multă militărie în izolatori şi cadrane, spuse Pepper.

— Sincer vorbind, nu ştiu, răspunse Adam. E uimitor ce poţi face cu izolatori şi cadrane.

— Am primit un set de Crăciun, interveni Wensleydale. Numai bucăţi de aparatură electrică. Erau şi câteva cadrane şi izolatori. Puteai să faci un radio sau o chestie care ţiuia.

— Nu ştiu, spuse Adam gânditor. Mă gândesc mai degrabă la anumiţi oameni care pătrund în reţeaua de comunicaţii mondială a militarilor şi spun calculatoarelor să înceapă lupta.

— Vai, zise Brian. Asta ar fi parşiv!

— Într-un fel, zise Adam.

*

A fi preşedintele Asociaţiei Locuitorilor din Lower Tadfield însemna să ai un destin măreţ şi singuratic.

R. P. Tyler, scund, bine hrănit, mulţumit, mergea pe o cărare de ţară însoţit de Shutzi, potaia în miniatură a soţiei sale. R. P. Tyler cunoştea deosebirea dintre bine şi rău, în viaţa sa nu exista niciun soi de cenuşiu moral. Însă nu se mulţumea să cunoască deosebirea dintre bine şi rău. Simţea că-i datoria sa să spună acest lucru întregii lumi.

Tribunele improvizate, versurile polemice şi pamfletele nu erau potrivite pentru R. P. Tyler. Forul ales de R. P. Tyler era rubrica de scrisori din ziarul *Advertiser*[139] din Tadfield. Dacă arborele unui vecin era suficient de inconştient ca să lase să-i cadă frunze în grădina lui R. P. Tyler, prima grijă a lui R. P. Tyler era să le măture cu grijă, să le pună în cutii şi să lase cutiile în faţa uşii de la intrare a vecinului, cu un bilet dur. Apoi scria o scrisoare către *Advertiser* din Tadfield. Dacă zărea adolescenţi stând pe islazul satului, cu casetofoane portabile care cântau de zor, şi distrându-se, considera că e de datoria sa să le arate greşeala modului lor de comportare. Şi, după ce fugea de băşcălia lor, scria la *Advertiser*-ul din Tadfield despre Declinul moralităţii şi despre tinerii din ziua de azi.

După ce se pensionase, cu un an în urmă, numărul scrisorilor sale crescuse atât de mult încât *Advertiser*-ul din Tadfield nu mai era în stare să le tipărească pe toate. Scrisoarea pe care R. P. Tyler o terminase înainte să pornească la plimbarea de seară începea:

Domnilor,

---

139 ziar pentru anunţuri (nt.)

Remarc cu tristeţe că ziarele de azi nu mai consideră că au obligaţii faţă de cititorii lor, faţă de noi, oamenii care vă plătesc salariile…

Se uită la ramurile căzute care acopereau drumul îngust de ţară. Nu cred că se gândesc la nota noastră de plată când ne trimit asemenea furtuni, îşi zise el. Consiliul parohial o să achite factura pentru curăţarea mizeriei. Iar *noi,* plătitorii de taxe, le plătim indivizilor salariile…

Acei *ei* din gândurile sale erau crainicii de la emisiunea meteorologică de la Radio Four[140] pe care R. P. Tyler îi acuza de starea vremii.

Shutzi se opri lângă un fag de la marginea drumului şi-şi ridică piciorul.

R. P. Tyler se uită în altă parte, jenat. Poate că singurul scop al acestui exerciţiu fizic de seară era de a permite câinelui să se uşureze, dar i-ar fi fost ruşine să recunoască faţă de sine însuşi acest lucru. Se uită la norii de furtună. Se strânseseră sus, în movile de negru şi cenuşiu pătat. Nu se uita numai la limbile pâlpâitoare ale fulgerelor care împungeau prin ei ca în secvenţa de început dintr-un film cu Frankenstein, ci şi la modul în care se opreau când ajungeau la hotarul satului Lower Tadfield. Iar în centrul lor era o pată circulară de lumină a zilei. Dar lumina avea o nuanţă galbenă, diluată, ca un zâmbet silit.

Era atâta linişte…

Şi atunci se auzi un zgomot grav.

Pe aleea îngustă veneau patru motociclişti. Trecură pe lângă el şi cotiră la colţ, deranjând un fazan care zbură pe deasupra drumului într-un arc nervos, alcătuit din roşu şi verde.

— Vandalilor! strigă R. P. Tyler după ei.

---

[140] Tipul nu avea televizor. Sau, cum spunea soţia lui, „Ronald n-ar ţine aşa ceva în casă, nu-i aşa, Ronald?“ iar el era întotdeauna de acord, deşi în secret i-ar fi plăcut să vadă ceva din obscenităţile, murdăria şi violenţa de care se plângea Asociaţia Naţională a Privitorilor şi Ascultătorilor. Sigur, nu pentru că voia să le vadă. Ci numai ca să ştie de ce trebuie apăraţi alţi oameni, (na.)

Zona de la ţară nu era făcută pentru oameni ca ei. Era făcută pentru oameni ca el.

Trase de lesa lui Shutzi şi merseră de-a lungul drumului.

După cinci minute ajunse la colţ şi descoperi trei dintre motociclişti stând în jurul unui indicator rutier prăbuşit, o victimă a furtunii. Al patrulea, un individ înalt, cu o vizieră reflectorizantă, rămăsese pe motocicleta sa.

R. P. Tyler remarcă situaţia şi, fără niciun efort, ajunse la o concluzie. Vandalii aceia – bineînţeles că avusese dreptate – veniseră la ţară ca să spurce Monumentul eroilor de Război şi ca să inverseze indicatoarele rutiere.

Voia să se ducă drept la ei, când îşi dădu seama că era în inferioritate numerică, erau patru contra unu, iar ei erau mai înalţi decât el şi, fără nicio îndoială, erau nişte psihopaţi violenţi. Doar un psihopat violent putea să meargă cu motocicleta prin lumea lui R. P. Tyler.

Aşa că îşi ridică bărbia şi începu să treacă printre ei, făcându-se că nu vede că sunt acolo[141] în timp ce compunea în minte o scrisoare (Domnilor, în seara aceasta am observat cu tristeţe un mare număr de huligani pe motociclete care au infestat Satul Nostru Minunat. De ce, oh, de ce guvernul nu face nimic împotriva acestei molime?...)

— Salut, zise unul dintre motociclişti, ridicându-şi viziera şi scoţând la iveală o figură slabă şi o bărbuţă neagră. Ne-am rătăcit.

— Aha, spuse dezaprobator R. P. Tyler.

— Indicatorul rutier trebuie să fi căzut, zise motociclistul.

— Da, presupun că a căzut, îl aprobă R. P. Tyler, observând cu surprindere că i se făcuse foame.

— Mda. Noi ne îndreptam spre Lower Tadfield.

Sprânceana oficială se ridică.

— Sunteţi americani. Presupun că sunteţi de la baza aeriană. (Domnilor, când mi-am efectuat serviciul militar eram o mândrie pentru ţara mea. Remarc cu groază şi

---

[141] Deşi ca membru (de fapt, fondator) al Pazei Localnicilor, încerca să ţină minte numerele motocicletelor, (na.)

tristeţe că aviatorii de la Baza aeriană Tadfield merg prin nobila noastră ţară îmbrăcaţi ca nişte borfaşi ordinari. Deşi apreciez importanţa lor în apărarea libertăţii lumii occidentale…)

Apoi plăcerea de a da instrucţiuni fu mai mare.

— Vă întoarceţi pe drum o jumătate de milă, apoi prima la stânga, e într-o stare deplorabilă, am scris consiliului local nenumărate scrisori în legătură cu asta, sunteţi servitorii cetăţenilor sau stăpânii lor[142], asta vreau să ştiu, la urma urmei, cine vă plăteşte leafa? Apoi a doua la dreapta, numai că nu-i chiar la dreapta, e la stânga, dar trebuie să ocoliţi la dreapta şi indicatorul rutier spune Porrit’s Lane, dar, bineînţeles, nu-i Porrit’s Lane, dacă vă uitaţi pe harta oficială o să vedeţi că-i pur şi simplu capătul de est al Forest Hill Lane, o să ajungeţi în sat, o să treceţi pe lângă Taurul şi Vioara – e un local public – apoi o să ajungeţi la biserică (am atras atenţia oamenilor care alcătuiesc harta topografică că e o biserică având o clopotniţă, nu una cu turn, şi am scris la Advertiser-ul din Tadfield, sugerând o campanie locală care să ceară corectarea hărţii şi sper că odată şi odată oamenii ăia or să-şi dea seama cu cine au de-a face şi or să schimbe macazul în grabă) şi după aia ajungeţi la o intersecţie, mergeţi drept înainte prin intersecţie şi imediat o să ajungeţi la a doua intersecţie, apoi puteţi s-o luaţi fie la stânga, fie să mergeţi drept înainte, pe oricare drum ajungeţi tot la baza aeriană (deşi ramura din stânga e cu vreo zecime de milă mai scurtă) şi nu puteţi să daţi greş.

Foametea se uită la el inexpresiv.

— Eu, hmmm, nu-s convins că am priceput… bâigui el.

EU AM PRICEPUT. HAI SĂ MERGEM.

Shutzi scoase un scheunat şi se repezi în spatele lui R. P. Tyler, unde rămase, tremurând.

Străinii se urcară pe motocicletele lor. Cel în alb (un hipiot, după cum arăta, îşi zise R. P. Tyler) aruncă un pachet gol de sărăţele pe iarba de lângă drum.

---

[142] civil servant — literalmente servitor al cetăţeanului, înseamnă funcţionar public (nt.)

— Scuzaţi-mă, se răţoi Tyler. E pachetul dumneavoastră de sărăţele?

— Oh, nu-i doar al meu, răspunse băiatul. E al tuturor.

R. P. Tyler se îndreptă, scoţându-şi la iveală înălţimea.[143]

— Tinere, cum ţi-ar plăcea dacă aş veni la tine acasă şi aş arunca gunoi peste tot?

Poluare zâmbi, melancolic.

— Oh, asta ar fi minunat!

Sub motocicleta sa, o pată de ulei arunca un curcubeu pe drumul umed.

Motoarele recăpătară viaţă.

— N-am înţeles ceva, spuse Război. De ce trebuie să schimbăm macazul la biserică?

ŢINEŢI-VĂ DUPĂ MINE, spuse cel înalt din faţă, iar cei patru plecară împreună.

R. P. Tyler se uită după ei, până când atenţia îi fu atrasă de sunetul a ceva care făcea clackclackclack. Se întoarse. Patru siluete pe biciclete trecură pe lângă el, urmate îndeaproape de silueta ce gonea a unui câine.

— Voi! Opriţi-vă! răcni R. P. Tyler.

Ei se opriră şi se uitară la el.

— Ştiu că eşti tu, Adam Young şi cu… hmmm… mica ta clică. Pot să aflu ce faceţi voi, copii, la ora asta din noapte? Taţii voştri ştiu că sunteţi plecaţi de acasă?

Conducătorul cicliştilor se întoarse spre el.

— Nu pricep cum puteţi să spuneţi că-i târziu, spuse el. Mie mi se pare că, dacă soarele e pe cer, atunci nu-i târziu.

— Oricum, a trecut ora de culcare, îi informă R. P. Tyler. Şi nu scoate limba la mine, domnişoară – asta era pentru Pepper – sau o să trimit o scrisoare mamei tale în care o s-o informez despre manierele lamentabile şi nepotrivite pentru o domnişoară ale odraslei sale.

— Scuzaţi-ne, spuse Adam, enervat. Pepper doar se uita la dumneavoastră. Nu ştiam că există ceva împotriva privitului.

Pe iarbă se petrecu ceva. Shutzi, care era un pudel

---

[143] Cinci picioare şase inci. (na.) (nt. aproximativ un metru şaizeci şi doi de centimetri)

franţuzesc deosebit de fin, de soiul celor avuţi doar de oameni cărora bugetul casnic nu le permitea să aibă copii, era ameninţată de Câine.

— Conaşule Young, ordonă R. P. Tyler, vă rog să vă luaţi… *potaia* de lângă Shutzi a mea.

Tyler nu avea încredere în Câine. Când îl întâlnise prima oară, cu trei zile în urmă, câinele mârâise la el şi ochii i se făcuseră roşii, lucioşi. Asta îl făcuse pe Tyler să înceapă o scrisoare în care atrăgea atenţia că animalul era cu certitudine turbat, şi, pentru Binele General, trebuia lichidat. Dar soţia sa îi amintise că ochii roşii, lucitori, nu reprezentau un simptom al rabiei sau al ceva ce se vede în filmele alea la care familia Tyler nu s-ar duce nici moartă, ştiau tot ce trebuiau să ştie, slavă Domnului.

Adam păru uluit.

— Câine nu-i o *potaie.* Câine e un câine remarcabil. E deştept. *Câine,* lasă în pace pudelul ăla oribil al domnului Tyler!

Câine îl ignoră. Avea de învăţat multe lucruri câineşti.

— *Câine!* spuse Adam, ameninţător.

Câinele se strecură înapoi lângă bicicleta stăpânului său.

— Nu cred că mi-aţi răspuns la întrebare. Unde vă duceţi voi patru?

— La baza aeriană, răspunse Brian.

— Dacă asta vi se pare în regulă, zise Adam, care sperase să rostească vorbele cu sarcasm amarnic şi vătămător. Adică n-o să ne ducem acolo, dacă nu vi se pare în regulă.

— Maimuţă obraznică, zise R. P. Tyler. Adam Young, când o să-l văd pe tatăl tău o să-l informez în termeni lipsiţi de dubiu că…

Dar Ei pedalau deja de-a lungul drumului, în direcţia Bazei Aeriene Lower Tadfield – călătorind pe ruta lor, care era mai scurtă, mai simplă şi mult mai interesantă decât cea propusă de domnul Tyler.

*

R. P. Tyler compusese în minte o scrisoare lungă despre

lipsurile tinerilor din ziua de azi. Aceasta cuprindea lipsa standardelor educative, lipsa de respect faţă de cei mai în vârstă şi mai buni decât ei, modul în care păreau că se împleticesc în loc să meargă cu o ţinută dreaptă, aşa cum se cuvine, delincvenţa juvenilă, revenirea la serviciul militar obligatoriu, la bătaia cu nuiaua, la bătaia cu biciul şi la autorizaţia pentru câini.

Era foarte mulţumit de ea. Îl rodea bănuiala că era prea bună pentru *Advertiser*-ul din Tadfield şi decise s-o trimită la *Times.*

Putputputputputputput.

— Scuză-mă, iubire, zise o voce caldă de femeie, cred că ne-am rătăcit.

Era un scuter în vârstă, pe care era călare o femeie între două vârste.

De ea se ţinea strâns, dar cu ochii bine închişi, un omuleţ în impermeabil cu o cască de-un verde sclipitor. Între ei se afla ceva ce părea a fi o puşcă antică, ce avea gura ţevii în formă de pâlnie.

— Oh. Unde vă duceţi?

— În Lower Tadfield. Nu cunosc adresa precisă, dar căutăm pe cineva, spuse femeia, apoi adăugă cu glas complet diferit. *Se numeşte Adam Young.*

R. P. Tyler tresări.

— Îl căutaţi pe băiatul ăla? întrebă el. Ce-a mai făcut – nu, nu, nu-mi spuneţi, nu vreau să ştiu.

— Băiat? zise femeia. Nu mi-ai spus că-i un băiat! Câţi ani are? *Unsprezece,* răspunse tot ea. Aş fi vrut să-mi fi spus asta mai înainte. Chestia asta schimbă complet situaţia.

R. P. Tyler se mulţumea să privească. Apoi îşi dădu seama ce se întâmpla. Femeia era ventrilog. Iar ceea ce considerase că-i un bărbat cu cască verde era păpuşa ventrilogului. Se întrebă cum de putuse să creadă că era un om. Avea impresia că toată treaba aia dovedea prost gust.

— L-am văzut pe Adam Young acum cinci minute, îi spuse el femeii. El şi amicii lui erau în drum către baza

aeriană americană.

— Oh, vai de noi, exclamă femeia, pălind uşor. Nu mi-au plăcut niciodată yankeii. *Să ştii că sunt în realitate oameni foarte drăguţi.* Da, dar nu poţi să ai încredere în nişte oameni care iau mingea în braţe atunci când joacă fotbal.

— Scuzaţi-mă, spuse R. P. Tyler. Cred că-i foarte bine. Foarte impresionant. Eu sunt locţiitorul preşedintelui clubului Rotary local şi mă întrebam dacă daţi reprezentaţii particulare.

— Numai joia, spuse madam Tracy, dezaprobator. Şi cer bani în plus. *Mă întreb dacă aţi putea să ne îndrumaţi către…*

Domnul Tyler mai trecuse prin asta. Întinse un deget, fără să scoată un cuvânt.

Iar micul scuter plecă pe drumeagul îngust de ţară, făcând *putputputputputputput.*

În timp ce se întâmpla asta, păpuşa cenuşie cu casca verde se întoarse şi deschise un ochi.

— Eşti o sulă mare sudistă, croncăni ea.

R. P. Tyler fu jignit, dar şi dezamăgit. Sperase să pară mai reală.

*

R. P. Tyler, aflat la doar zece minute de sat, se opri, în timp ce Shutzi încerca o altă categorie a funcţiilor ei excretoare. Bărbatul se uita peste gard.

Cunoştinţele sale despre tradiţiile de la ţară erau cam vagi, dar era destul de convins că, dacă vacile stau culcate, asta înseamnă ploaie. Dacă ar fi stat în picioare ar fi însemnat, probabil, că va fi timp frumos. Vacile acelea făceau cu schimbul tumbe solemne, lente, iar Tyler se întrebă ce fel de vreme prevedeau.

Mirosi. Ceva ardea – simţea miros neplăcut de metal, cauciuc şi piele care ardea.

— Scuzaţi-mă, spuse o voce din spatele său.

R. P. Tyler se întoarse.

Văzu pe drum o maşină mare, cândva neagră, care ardea. Un bărbat cu ochelari de soare se aplecă pe

fereastră şi spuse prin fum:

— Scuze, am reuşit să mă rătăcesc. Puteţi să mă îndrumaţi către Baza Aeriană Lower Tadfield? Ştiu că-i pe undeva, prin jur.

Maşina dumneavoastră arde.

Nu. Tyler nu se simţea în stare să spună asta. Adică individul ar îi trebuit să ştie, nu-i aşa? Doar stătea în mijlocul focului. Probabil că era un soi de glumă.

Aşa că se mulţumi să zică:

— Cred că aţi cotit greşit, cu o milă în urmă. Indicator rutier a căzut.

Străinul zâmbi.

— Asta trebuie să fie, spuse el.

Flăcările portocalii care pâlpâiau sub el îi dădeau o înfăţişare aproape infernală.

Vântul bătu către Tyler, de dincolo de maşină, iar acesta simţi că i se încreţesc sprâncenele.

Scuză-mă, tinere, dar maşina ta e cuprinsă de flăcări, iar tu stai în ea fără să arzi, deși maşina s-a înroşit în unele locuri.

Nu.

Să-l întrebe dacă voia să sune la Asociaţia Automobiliştilor?

În loc de asta îi explică cu grijă pe ce drum s-o ia, încercând să nu se uite la maşină.

— Grozav. Vă rămân recunoscător, spuse Crowley, în timp ce începu să-şi ridice geamul.

R. P. Tyler avea ceva de spus.

— Scuză-mă, tinere, zise el.

— Da?

Când îţi arde maşina, ăsta nu-i un lucru pe care să nu-l bagi în seamă.

O limbă de foc linse bordul carbonizat.

— Ciudată vreme, nu-i aşa? spuse el, jalnic.

— Oare? răspunse Crowley. Sincer vorbind, n-am băgat de seamă. Şi merse în marşarier pe drumul de ţară, cu maşina sa ce ardea.

— Probabil din cauză că automobilul tău e în flăcări, zise

tăios R. P. Tyler.

Apoi trase de lesa lui Shutzi, făcând căţelul să-l urmeze.

Către redactorul-şef

Domnule,

Aş vrea să vă atrag atenţia asupra tendinţei recente pe care am observat-o astăzi la tinerii de azi, care ignoră complet precauţiile normale privind siguranţa în timpul şofatului. În seara aceasta mi s-a cerut să indic direcţia de către un domn a cărui maşină…

Nu.

Care conducea o maşină care…

Nu.

Era în flăcări…

Enervându-se tot mai mult, R. P. Tyler parcurse partea finală a drumului de întoarcere în sat.

*

— Hei! strigă R. P. Tyler. Young!

Domnul Young era în grădina din faţa casei, pe un şezlong, fumându-şi pipa.

Asta avea de-a face cu recenta descoperire de către Deirdre a pericolului fumatului pasiv şi a interzicerii fumatului în casă, lucru pe care nu voia să-l recunoască faţă de vecini. Chestia asta nu-i crea bună dispoziţie. După cum nu-i plăcea nici faptul că domnul Tyler i se adresase cu *Young.*

— Da?

— Fiul tău, Adam.

Domnul Young oftă.

— Ce-a mai făcut?

— Ştii unde e?

Domnul Young se uită la ceas.

— Presupun că se pregăteşte de culcare.

Tyler rânji zdravăn, triumfător.

— Mă îndoiesc. L-am văzut acum o jumătate de oră, împreună cu micii săi prieteni şi cu potaia aia înspăimântătoare, ducându-se cu bicicleta către baza

aeriană.

Domnul Young trase din pipă.

— Ştii cât de stricţi sunt cei de acolo, spuse domnul Tyler, pentru cazul în care domnul Young nu pricepuse mesajul. Ştii că fiul tău are tendinţa să apese pe butoane şi alte chestii, adăugă el.

Domnul Young îşi scoase pipa din gură şi o privi gânditor.

— Hmm, zise el.

— Înţeleg, zise el.

— Bine, zise el.

Apoi intră în casă.

*

Exact în acelaşi moment, patru motociclişti se opriră la câteva sute de yarzi de poarta principală. Opriră motoarele şi-şi ridicară vizierele căştilor. Adică trei dintre ei le ridicară.

— Speram să trecem prin barieră, zise Războiul, melancolică.

— Asta ar provoca necazuri, spuse Foametea.

— Foarte bine.

— Voiam să spun că-i vorba de necazuri pentru noi. Curentul şi liniile telefonice trebuie să fie întrerupte, dar tipii au generatoare şi mai mult ca sigur că au radio. Dacă cineva anunţă că teroriştii au invadat baza, atunci oamenii or să înceapă să acţioneze logic şi tot planul se prăbuşeşte.

— Hmm…

INTRĂM, NE FACEM TREABA, IEŞIM, LĂSĂM FIREA OMENEASCĂ SĂ-ŞI URMEZE CURSUL, spuse Moartea.

— Nu aşa mi-am imaginat eu treaba, aici, spuse Războiul. N-am aşteptat mii de ani doar ca să mă joc cu nişte bucăţi de sârmă. Asta nu-i ceea ce se cheamă *teatral.* Albrecht Durer n-a pierdut vremea făcând gravuri în lemn cu Cei Patru Apăsători Pe Butoane ai Apocalipsei. Ştiu asta în mod cert.

— Credeam că aici or să fie trompete, spuse Poluarea.

— Priveşte lucrurile ca fiind doar muncă de bază, spuse

Foametea. O să călărim după aceea. O să facem adevărata treabă a celor patru călăreţi. Aripi în furtună şi toată chestia. Trebuie să fim flexibili.

— N-ar fi trebuit să ne întâlnim cu… cineva? zise Războiul.

Nu se auzea niciun sunet, doar zgomotul metalic al motoarelor motocicletelor ce se răceau.

Apoi Poluarea spuse încet:

— Ştiţi, nu pot să spun că mi-am imaginat că o să fie într-un loc ca ăsta. Am crezut că o să fie un oraş mare. Sau o ţară mare. New York, probabil. Sau Moscova. Sau chiar Harmaghedon.

Urmă altă pauză.

După care Războiul zise:

— Şi unde e Harmaghedon-ul?

— Ciudat că întrebi asta, spuse Foametea. Întotdeauna am vrut să aflu.

— Există un Harmaghedon în Pennsylvania, spuse Poluarea. Sau în Massachusetts, sau undeva pe acolo. Cu o grămadă de tipi cu bărbi zdravene şi cu pălării negre, serioase.

— Nu, zise Foametea, cred că-i undeva, în Israel.

MUNTELE CARMEL.

— Credeam că acolo cultivă avocado.

ŞI SFÂRŞITUL LUMII.

— Serios? Ăsta-i un avocado foarte mare.

— Cred că am fost odată acolo, spuse Poluarea. În vechiul oraş Megiddo. Chiar înainte de căderea sa. Un loc drăguţ. Cu nişte porţi regale interesante.

Războiul se uită la islazul din jurul lor.

— Băieţi, zise ea, cred că am greşit cotitura.

GEOGRAFIA E IMATERIALĂ.

— Scuzaţi, seniore, ce-ați spus?

DACĂ HARMAGHEDONUL E UNDEVA, E ŞI PRETUTINDENI.

— Asta aşa e, spuse Foametea, nu mai discutăm de câteva mile pătrate cu mărăcinişuri şi capre.

Urmă altă pauză.

HAI SA MERGEM.
Războiul tuşi.
— Tocmai mă gândeam… *el* va veni cu noi…?
Moartea îşi aranjă mănuşile şi zise:
ASTA E O TREABĂ PENTRU PROFESIONIŞTI.

*

După aceea, sergentul Thomas A. Deisenburger îşi amintea că evenimentele de la poartă se petrecuseră astfel:

O maşină mare, a statului major, veni la poartă. Era lungă şi cu aspect oficial. Dar după aceea sergentul nu mai ştia de ce crezuse asta, nici de ce avusese impresia, pentru moment, că avea motoare de motocicletă.

Din ea coborâseră patru generali. Şi de data asta sergentul nu era sigur de ce crezuse asta. Cei patru avuseseră acte potrivite. Sergentul recunoştea că nu-şi amintea ce fel de acte. Îi salutase.

Unul dintre generali spusese:

— Inspecţie surpriză, soldat.

La care sergentul Thomas A. Deisenburger răspunsese:

— Domnule general, n-am fost informat de posibilitatea unei inspecţii surpriză în acest moment.

— Sigur că nu, spuse unul dintre generali. De aceea e surpriză.

Sergentul salutase din nou.

— Domnule general, cer permisiunea să obţin confirmarea acestei informaţii de la conducerea bazei.

Cel mai înalt şi mai zvelt dintre generali se îndepărtă un pic de grup, se întoarse cu spatele şi-şi încrucişă braţele.

Unul dintre ceilalţi puse braţul prieteneşte pe umerii sergentului şi se aplecă spre acesta, conspirativ.

— Vezi… – zise el, uitându-se la ecusonul cu numele sergentului – Deisenburger, potoleşte-te. E o inspecţie surpriză, ai priceput? Surpriză. Asta înseamnă că nu ne apucăm să trâmbiţăm că am venit, ai înţeles? Şi nu-ţi părăsi postul. Soldaţii de carieră ca tine înţeleg, am dreptate? adăugă el, apoi făcu cu ochiul. Altfel o să te

pomeneşti atât de jos încât o să ajungi să spui „domnule“ unui drăcuşor.

Sergentul Thomas A. Deisenburger se holbă la el.

— *Soldat,* şuieră unul dintre ceilalţi generali.

Conform ecusonului său, se numea Waugh.[144] Sergentul Deisenburger nu mai văzuse niciodată o femeie general ca ea, iar ea reprezenta în mod evident un progres.

— Poftim?

— Soldat. Nu drăcuşor.

— Mda. Asta am vrut să spun. Mda. Soldat. Bine, soldat?

Sergentul se gândi la numărul foarte limitat de opţiuni de care dispunea.

— Domnule general, inspecţie surpriză?

— Clasificată astfel în mod provizoriu, zise Foametea, care petrecuse ani de zile învăţând cum să vândă guvernului federal şi-şi reamintea limbajul.

— Domnule general, da, spuse sergentul.

— Bravo, spuse Foametea, în timp ce bariera era ridicată. O să ajungi departe. Într-un timp foarte scurt, adăugă el, uitându-se la ceas.

*

Uneori, oamenii sunt ca albinele. Albinele sunt apărătoare aprige ale stupului lor, dacă eşti în afara acestuia. O dată ce ai intrat, muncitorii presupun că treaba a fost lămurită de conducere şi nu te mai bagă în seamă. Diferite insecte profitoare au avut o existenţă bazată pe miere din cauza acestui fapt. Oamenii acţionează în acelaşi fel.

Nimeni nu-i opri pe cei patru atunci când pătrunseră într-una dintre clădirile lungi, joase, de sub pădurea de antene radio. Nimeni nu le acordă nicio atenţie. Poate că nici nu-i văzuse nimeni. Poate că oamenii din bază văzuseră ceea ce fuseseră instruite minţile lor să vadă, creierul omenesc nefiind dotat cu cele necesare ca să vadă Războiul, Foametea, Poluarea şi Moartea atunci când acestea nu vor să fie văzute, şi fiind atât de pregătit să nu

[144] joc de cuvinte war – waugh (nt.)

le vadă încât reuşeşte deseori să nu le vadă chiar şi atunci când sunt peste tot.

Dispozitivele de alarmă sunt lipsite complet de creier, aşa că, atunci când descoperiră patru persoane acolo unde nu trebuiau să fie oameni, se declanşară instantaneu.

*

Newt nu fuma, pentru că nu permitea nicotinei să pătrundă în templul trupului său sau, mai bine zis, în altarul mărunt, al metodiştilor galezi, al trupului său. Dacă ar fi fost fumător, s-ar fi înecat cu ţigara pe care ar fi fumat-o în momentul acela, ca să-şi calmeze nervii.

Anathema se ridică şi-şi netezi fusta.

— Nu fi îngrijorat, zise ea. Asta nu-i din cauza noastră. Probabil că se întâmplă ceva înăuntru, îi spuse ea, zâmbind când văzu că Newt pălise. Hai, nu-i încăierarea de la O. K. Corral.[145]

— Sigur că nu. Ăştia au arme mai bune, îi replică Newt.

Tânăra îl ajută să se ridice.

— Nu te sinchisi, îi zise ea. Sunt convinsă că o să găseşti o soluţie.

*

Războiul îşi spuse că era inevitabil ca ei patru să nu contribuie în mod egal. Ea fusese surprinsă de afinitatea pe care o manifesta faţă de sistemele de arme moderne, care erau mult mai eficiente decât bucăţile de metal ascuţit. Bineînţeles că Poluarea râdea de dispozitivele certe şi garantate împotriva defecţiunilor. Până şi Foametea ştia ce sunt calculatoarele. În timp ce… *el* nu făcea decât să se plimbe prin jur – e adevărat, o făcea cu o anumită eleganţă. Dacă Războiului i-ar fi trecut prin minte că ar fi putut să existe o zi în care să se pună capăt Războiului, să se pună capăt Foametei, poate chiar să se pună capăt Poluării, atunci şi-ar fi dat seama de ce al patrulea şi cel mai mare dintre călăreţi nu era pe deplin unul dintre ei. Era ca şi cum ai fi avut un inspector

[145] celebră luptă între pistolari, din Vestul sălbatic (nt.)

financiar în echipa de fotbal. Sigur, era nemaipomenit să-l ai de partea ta, dar nu era persoana cu care te-ai fi dus la băutură şi cu care ai fi pălăvrăgit în bar după aceea. Nu te-ai fi simţit complet în largul tău.

Doi soldaţi alergară pe lângă el, în timp ce acesta se uita peste umărul osos al Poluării.

CE SUNT CHESTIILE ASTEA LUCITOARE? zise el, cu glasul cuiva care ştie că n-o să fie în stare să înţeleagă răspunsul, dar vrea să arate că se interesează.

— Dispozitive de afişare cu LED-uri, răspunse băiatul şi puse mâini iubitoare pe un şir de relee, care se topiră la atingerea sa şi apoi provocară un şuvoi de viruşi ce se autoreproduceau şi care se risipiră în eterul electronic.

— M-aş descurca mai bine fără alarma asta afurisită, bombăni Foametea.

Moartea pocni din degete, cu gândul în altă parte. O duzină de claxoane bolborosiră şi muriră.

— Nu ştiu, mie îmi plăcea, zise Poluarea.

Războiul căută în alt dulap metalic. Lucrurile nu erau aşa cum se aşteptase să fie, recunoscu ea, dar când îşi trecu degetele peste aparatura electronică – uneori şi prin aceasta – simţi ceva familiar. Era un ecou a ceea ce simţi când ţii o spadă în mână, iar Războiul simţi un fior de anticipaţie la gândul că spada aceea cuprindea întreaga lume şi o bucată din cerul de deasupra ei. Îi *plăcu.*

O spadă de flăcări.

Omenirea nu învăţase că spadele sunt periculoase, le lăsa să zacă peste tot, deşi făcuse tot ce putuse cu puterile ei limitate ca să se asigure ca şansele mânuirii accidentale a unei spade de aceste dimensiuni să fie cât mai reduse. Un lucru îmbucurător. Era plăcut să-ţi dai seama că omenirea făcea deosebirea între aruncarea în aer a planetei lor printr-un accident şi efectuarea acestui lucru înadins.

Poluarea îşi vârî mâinile în alt rastel cu aparatură electronică scumpă.

*

Santinela de lângă gaura din gard părea uimită. Îşi dădea seama că în bază era agitaţie, dar radioul său prindea doar zgomot de fond. Se tot uita la cartela din faţa sa.

Văzuse multe cărţi de identitate – militare, ale CIA, FBI, chiar şi ale KGB – şi, cu toate că era un soldat tânăr, ştia deja următorul lucru: cu cât o organizaţie e mai insignifiantă, cu atât e mai impresionantă cartea sa de identitate.

Aceasta era *a naibii* de impresionantă. Buzele sale se mişcau în timp ce o recitea, începând cu „Lordul Protector al Common Wealthului Britaniei[146] pretinde şi cere“, trecând peste partea cu surcele, funii şi ulei ignifug, până la semnătura primului aghiotant al comandantului Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare, Lăuda-ţi-L-pentru-lucrarea-Sa-şi-Freşte-te-de-Preacurvie Smith. Newt ţinea degetul peste partea cu nouă penny pentru fiecare vrăjitoare şi încerca să arate precum James Bond.

În cele din urmă, intelectul pătrunzător al santinelei găsi un cuvânt pe care crezu că-l recunoaşte.

— Ce-i asta? întrebă el bănuitor. Trebuie să vă dăm vreascuri?

— O, trebuie să avem aşa ceva, spuse Newt. Le ardem.

— Poftim?

— Le ardem.

Pe figura santinelei se lăţi un zâmbet. I se spusese că Anglia era idioată.

— Chiar aşa! zise el.

Ceva îl apăsă în spate.

— Aruncă puşca, zise Anathema, din spatele său. Ori o să regret ceea ce o să trebuiască să fac.

E adevărat, îşi zise ea, văzând că omul înţepenise de groază. Dacă nu aruncă arma, o să descopere că-l ameninţ cu un băţ, iar eu o să regret sincer că voi fi împuşcată.

*

La poarta principală, sergentul Thomas A. Deisenburger

[146] acesta era titlul lui Oliver Cromwell (nt.)

avea şi el probleme. Un omuleţ într-un impermeabil murdar întinsese un deget spre el şi mormăia ceva, în timp ce o doamnă care semăna un pic cu mama sa vorbea cu el în grabă şi se tot întrerupea, cu voci diferite.

— *E de-o importanţă vitală să ni se permită să vorbim cu cel aflat la comandă,* zise Aziraphale. *Chiar trebuie să cer asta* ştii, are dreptate, ţi-aş spune dacă ar minţi, *mulţumesc, cred că am face ceva dacă aţi fi drăguţă şi mi-aţi permite să continui* bine *mulţumesc* încercam doar să pun o vorbă bună *Da. Hmmm.* Tocmai îi cereai să *da, bine… acum…*

— Vezi deştul meu? răcni Shadwell, a cărui sănătate mintală rămăsese ataşată de el, dar la capătul unui fir lung şi şubred. Îl vezi? Degetul ăsta, puştiule, poate să te trimită să-ţi întâlneşti Creatorul!

Sergentul Deisenburger se uită la unghia neagră şi purpurie aflată la câţiva inci de figura sa. Ca armă de atac avea valoare foarte mare, mai ales dacă era folosită la pregătirea hranei.

Telefonul recepţiona doar zgomot de fond. I se spusese să nu părăsească postul. Rana căpătată în Vietnam începu să-l doară mai puternic.[147] Se întrebă ce necazuri o se aibă dacă împuşca nişte civili neamericani.

*

Cele patru biciclete se opriră la mică distanţă de bază. Urme de anvelope prin praf şi o pată de ulei indicau că şi alţi călători poposiseră pentru scurt timp acolo.

— De ce ne-am oprit? întrebă Pepper.

— Mă gândesc, zise Adam.

Era greu. Bucata de minte despre care ştia că e *el însuşi* se afla încă acolo şi încerca să plutească deasupra izvorului de întuneric tumultuos. Era conştient de faptul că cei trei tovarăşi ai lui erau sută la sută oameni. Le mai provocase necazuri şi înainte, de genul haine sfâşiate, bani

---

[147] Alunecase şi căzuse în duşul de la hotel pe când îşi petrecuse vacanta acolo, în 1983. Acum, simpla vedere a unei bucăţi de săpun galben îi provoca amintiri aproape fatale, (na.)

de buzunar care nu mai erau daţi de părinţi şi alte chestii de felul ăsta, dar de data asta era aproape sigur că va fi vorba de mult mai mult decât de consemnare în casă şi obligaţia de a face curat în cameră.

Pe de altă parte, nu exista altcineva la care să apeleze.

— Bine, zise el. Cred că avem nevoie de nişte materiale. Avem nevoie de o spadă, de o coroană şi de un cântar.

Ei se uitară la el.

— Aici? întrebă Brian. Nu-i nimic de felul ăsta pe aici.

— Nu ştiu, zise Adam. Când te gândeşti la jocurile pe care le-am jucat…

*

Tocmai bine ca să încheie cu bine ziua sergentului Deisenburger, apăru o maşină, care plutea la câţiva inci de sol, pentru că nu avea anvelope. Sau vopsea. Avea doar o dâră de fum albastru. Iar când se opri scoase un *ping,* cum face metalul care se răceşte de la temperatură foarte înaltă.

Maşina părea să aibă geamuri fumurii, dar acesta era o impresie provocată de faptul că avea geamuri obişnuite, dar interiorul plin de fum.

Uşa şoferului se deschise şi un nor de fum sufocant ieşi afară. Acesta fu urmat de Crowley.

Crowley izgoni fumul de pe faţa sa, clipi, apoi îşi transformă gestul într-o fluturare de mână prietenoasă.

— Salut, zise el. Cum merge? Lumea s-a sfârşit deja?

— Crowley, nu ne lasă să intrăm, spuse madam Tracy.

— Tu eşti, Aziraphale? Frumoasă rochie, spuse Crowley, fără vlagă.

Nu se simţea prea bine. Pe parcursul ultimelor treizeci de mile îşi imaginase că o tonă de metal, cauciuc şi piele care ardeau erau un automobil funcţional, iar Bentley-ul i se opusese cu ferocitate. Partea cea mai grea fusese să menţină întreaga chestie în mişcare după ce arseseră anvelopele radiale. Lângă el, rămăşiţele Bentleyului se prăbuşiră brusc pe obezile distorsionate ale roţilor, de îndată ce Crowley încetase să-şi imagineze că aveau

anvelope.

Crowley mângâie cu mâna suprafaţa suficient de fierbinte ca să prăjeşti ouă pe ea.

— Nu poţi să faci aşa ceva cu o maşină modernă, zise el, drăgăstos.

Ceilalţi se uitară la el.

Se auzi un clincăit uşor, electronic.

Poarta se ridica. Carcasa care conţinea motorul electric scoase un mormăit mecanic, apoi cedă în faţa forţei de neoprit care acţiona bariera.

— Hei! strigă sergentul Deisenburger. Care dintre voi a fă-făcut asta?

Zip. Zip. Zip. Zip. Şi un căţel, cu picioarele formând un adevărat vârtej.

Se uitară cu toţii la cele patru siluete care pedalau cu ferocitate şi care se strecuraseră pe sub barieră, după care dispăruseră în tabără.

Sergentul se strădui să-şi revină.

— Hei, zise el, dar de data asta ceva mai fără vlagă, unul dintre puştii ăia avea în coşul bicicletei vreun extraterestru cu figura ca un rahat prietenos?

— Nu cred, zise Crowley.

— Atunci au încurcat-o, zise sergentul Crowley şi ridică puşca, sătul de atâta învârtit în jurul cozii; începuse să se gândească la săpun. Şi voi aţi încurcat-o, adăugă el.

— Te avertizez… începu Shadwell.

— Chestia asta a durat prea mult, spuse Aziraphale. *Crowley, lămureşte lucrurile, tipul e un scump.*

— Hmmm? făcu Crowley.

— Eu sunt tipul cel bun, spuse Aziraphale. *Nu te aştepţi din partea mea să… oh, gata! Încerci să faci lucruri decente şi unde ajungi?*

Apoi pocni din degete.

Se auzi un pocnet, ca atunci când se ardea un bec de tip vechi, iar sergentul Thomas A. Deisenburger dispăru.

— Hmm, făcu Aziraphale.

— Aţi văzut? zise Shadwell, care nu se obişnuise cu personalitatea dublă a lui madam Tracy. N-a rămas nimic

din el. Dacă stai lângă mine o să-ţi fie bine.

— Foarte bine, spuse Crowley. Nu m-am gândit niciodată că ai asta în tine.

— Nu, zise Aziraphale. *Nici eu nu m-am gândit. Sper că nu l-am trimis în vreun loc groaznic.*

— Ar fi bine să te obişnuieşti cu gândul, spuse Crowley. L-ai trimis undeva. Ar fi mai bine să nu-ţi faci griji în legătură cu locul în care l-ai trimis. Nu vrei să mă prezinţi băieţilor tăi cei noi? adăugă el, părând fascinat.

— Oh! Da. Da, bineînţeles. Madam Tracy, vi-l prezint pe Crowley. Crowley, ţi-o prezint pe madam Tracy. Mă bucur să vă cunosc.

— Hai să intrăm, zise Crowley.

Se uită întristat la epava Bentley-ului, apoi se lumină la faţă. Un jeep se îndrepta hotărât spre poartă. Părea plin cu oameni care arătau ca şi cum ar fi fost gata să urle întrebări şi să tragă cu armele, fără să le pese de ordinea în care ar fi făcut asta.

Crowley se lumină. Era ceva care ţinea de domeniul său de competenţă.

Îşi scoase mâinile din buzunare şi le ridică precum Bruce Lee, apoi zâmbi precum Lee van Cleef.

— Ah, zise el, vine distracţia.

*

Ei îşi parcară bicicletele lângă una dintre clădirile joase. Wensleydale puse cu grijă lacătul la bicicleta sa. Era tipul de băiat care făcea asta.

— Şi cum or să arate tipii ăia? întrebă Pepper.

— Pot să arate oricum, spuse nesigur Adam.

— Sunt adulţi, nu-i aşa? vru să ştie Pepper.

— Da, răspunse Adam. Mai adulţi decât ai văzut vreodată.

— Nu foloseşte la nimic să te cerţi cu adulţii, spuse mohorât Wensleydale. Ai parte doar de necazuri.

— Nu trebuie să vă certaţi cu ei, zise Adam. Ci să faceţi ce vă spun eu.

Ei se uitară la lucrurile pe care le duceau. Nu păreau

deosebit de eficiente, având în vedere rolul lor de scule menite să schimbe în bine lumea.

— Cum o să-i găsim? spuse Brian, plin de îndoieli. Îmi amintesc când am fost aici, în ziua de vizitare a bazei. E numai camere şi tot felul de chestii. O grămadă de camere şi de lumini sclipitoare.

Adam privi gânditor clădirile. Alarma chiuia încă.

— Ei bine, zise el, mi se pare că…

— Hei, copii, ce faceţi acolo?

Nu era o voce sută la sută ameninţătoare, dar se apropia de această limită şi aparţinea unui ofiţer care petrecuse zece minute încercând să găsească logica unei lumi ilogice în care porneşte alarma, iar uşile nu se deschid. Lângă el stăteau doi soldaţi la fel de chinuiţi, care nu prea ştiau cum să se poarte cu patru delincvenţi minori evident caucazieni, unul dintre ei părând oarecum de genul feminin.

— Nu vă faceţi griji în ceea ce ne priveşte, răspunse vesel Adam. Ne uitam şi noi prin preajmă…

— Voi tocmai aţi… începu locotenentul.

— Du-te şi te culcă, îi spuse Adam. Pur şi simplu, du-te şi te culcă. Toţi soldaţii de aici să se culce. Aşa n-o să păţiţi nimic. Duceţi-vă la culcare toţi, *acum!*

Locotenentul se uită la el, încercând să se concentreze. Apoi se prăbuşi în faţa sa.

— Grozav! exclamă Pepper, când se prăbuşiră şi ceilalţi. Cum ai făcut asta?

— Vă amintiţi chestia aia despre hipnoză din *Cartea cu cele 101 lucruri pe care trebuie să le facă un băiat*, chestie pe care n-am reuşit-o niciodată? întrebă Adam.

— Da.

— Acum e cam la fel, numai că am descoperit cum trebuie s-o fac.

Apoi se întoarse către clădirea pentru comunicaţii.

Se concentră, iar trupul i se despături din cocârjeala obişnuită, devenind drept, într-un fel care l-ar fi făcut pe domnul Tyler să se mândrească cu el.

— Bine, zise Adam.

Se mai gândi un pic, apoi spuse:

— Hai să vedem.

*

Dacă dai planeta de-o parte şi laşi doar electricitatea, ce rămâne o să arate precum cel mai scump filigran făcut vreodată – o sferă de linii arginti clipitoare cu fulgerările scânteietoare întâmplătoare ale undelor unui satelit. Chiar şi zonele din întuneric vor lumina datorită radarului şi undelor posturilor radio. Ca şi cum ar fi fost sistemul nervos al unui animal mare.

Ici, colo, oraşele ar fi reprezentat noduri în reţea, dar majoritatea electricităţii este – aşa cum a fost – îndeosebi musculatură, ce se referă doar la muncă brută. Dar de vreo cincizeci de ani oamenii au făcut creiere electrice.

Iar acum era vie, în acelaşi fel în care este viu focul. Întrerupătoarele erau închise prin sudare. Releele se topiseră. În inima cipurilor de siliciu, a căror arhitectură microscopică arată ca planul stradal al Los Angeles-ului, se deschiseră căi noi. La sute de mile distanţă, telefoanele sunau în încăperi subterane, iar oamenii priveau cu groază la ceea ce le spuneau anumite ecrane. Uşi grele de oţel se închiseră zdravăn în caverne secrete din munţi, lăsând oamenii din cealaltă parte să bocăne cu pumnii în ele şi să se chinuie cu cutiile de siguranţă care se topiseră. Bucăţi de deşert sau de tundră se traseră la o parte, lăsând să pătrundă aer proaspăt în morminte cu aer condiţionat, iar obiecte cu forme boante îşi ocupară poziţiile.

Şi, în timp ce electricitatea potopea locurile în care n-ar fi trebuit să fie, se retrăgea din albiile ei normale. În oraşe, semafoarele se stinseră, apoi se stinseră şi luminile stradale, după care se stinseră toate luminile. Ventilatoarele se încetiniră, fâlfâiră, se opriră. Reşourile se stinseră. Lifturile înţepeniră. Posturile radio se sufocară, muzica lor liniştitoare tăcu.

Se zice că civilizaţia e la distanţă de douăzeci şi patru de ore şi de două mese de barbarie.

Noaptea se împrăştia încet în jurul Pământului ce se

rotea. Ar fi trebuit să fie plină de punctişoare de lumină. Nu era.

Acolo, jos, erau cinci miliarde de oameni. Ceea ce avea să se întâmple în curând avea să facă astfel încât barbaria avea să pară o distracţie – ceva aprig, nasol, care avea să lase loc liber pentru furnici.

*

Moartea se îndreptă. Părea că ascultă cu atenţie. Oricine putea să ghicească ce asculta.

EL E AICI, spuse Moartea.

Ceilalţi trei îşi ridicară privirile. Avu loc o schimbare abia perceptibilă a felului în care stăteau. Cu un moment înainte ca Moartea să le fi vorbit, partea lor care nu mergea şi nu vorbea precum oamenii fusese înfăşurată în jurul planetei. Acum se întorseseră.

Mai mult sau mai puţin.

În ei exista o oarecare stranietate. De parcă în loc de costume ce nu li se potriveau purtau acum trupuri ce nu li se potriveau. Foametea arăta ca şi cum ar fi fost uşor dereglat, astfel încât semnalul dominant până atunci – cel al unui om de afaceri plăcut, plin de încredere, plin de succes – începuse să fie acoperit de zgomotul de fond vechi, groaznic, al personalităţii sale de bază. Pielea Războiului lucea de transpiraţie. Pielea Poluării lucea, pur şi simplu.

— E totul... Am avut grijă de tot, zise Războiul, vorbind cu oarecare efort. E totul... în desfăşurare.

— Nu-s numai arme nucleare, zise Poluarea. Sunt şi arme chimice. Mii de galoane de substanţă în... rezervoare mici, în toată lumea. Lichide minunate... cu nume de optsprezece silabe. Şi... vechile rezerve. Spuneţi-le cum vreţi. Plutoniul poate să facă rău mii de ani, dar arsenicul e veşnic.

— Şi apoi... iarnă, spuse Foametea. Mie *îmi place* iarna. E ceva... *curat* în iarnă.

— Puişorii vin acasă... să se cuibărească, zise Războiul.

— N-or să mai existe pui de găină, spuse cu glas

inexpresiv Foametea.

Doar Moartea nu se schimbase. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Cei Patru părăsiră clădirea. Era de remarcat faptul că Poluarea, cu toate că mergea, nu lăsa niciodată impresia că păşeşte.

Iar acest lucru fu remarcat de Anathema şi de Newton Pulsifer.

Era prima clădire la care se duseseră. Li se păruse că vor fi mai în siguranţă înăuntru decât afară, unde avea să fie multă agitaţie. Anathema deschisese o uşă acoperită cu semne care sugerau că acest lucru era foarte periculos. Uşa se deschisese de cum o atinsese. După ce intraseră înăuntru, uşa se închisese şi se încuiase singură.

Nu prea avuseseră timp de discutat, după venirea Celor Patru.

— Ce sunt ăştia? întrebă Newt. Un fel de terorişti?

— Cred că ai dreptate, dacă ţinem seama de sensul foarte drăguţ şi foarte precis[148] al cuvântului, spuse Anathema.

— Despre ce era discuţia aceea bizară?

— Cred că era vorba de sfârşitul lumii, spuse Anathema. Ai văzut aurele lor?

— Nu, zise Newt.

— Nu erau drăguţe.

— Oh!

— De fapt, erau negative.

— Oh?

— Ca nişte găuri negre.

— Asta-i rău?

— Da.

Anathema se uită la şirurile de dulapuri din metal. De data asta, şi numai de data asta, maşinăria care trebuia să provoace sfârşitul lumii – sau măcar a acelei părţi a ei ocupată de stratul ce începea la doi metri de la sol şi se întindea până la stratul de ozon – nu funcţiona conform manualelor obişnuite. Nu se vedeau cutii mari de tablă

---

[148] joc de cuvinte, autorul reia titlul cărţii lui Agnes Nutter (nt.)

roşie cu luminiţe pâlpâitoare. Nu se vedeau fire încolăcite care arătau de parcă pe ele ar îi scris „taie-mă“. Nici dispozitive de afişare suspect de mari care numărau invers către un zero ce puteau fi oprite când mai rămâneau câteva secunde. În loc de asta, dulapurile de metal arătau solide, grele şi foarte rezistente la un eroism de ultimă oră.

— De ce au luat-o în direcţia asta? întrebă Anathema. Au făcut ceva, nu-i aşa?

— Poate există un întrerupător, spuse binevoitor Newt. Sunt convins că, dacă ne uităm în jur…

— Chestiile astea sunt cablate. Nu fii caraghios. Am crezut că te pricepi la aşa ceva.

Newt dădu disperat din cap. Se aflau departe de paginile din *Electronica pentru toţi.* Ca să pară că face ceva, se uită în spatele unui dulap.

— Comunicaţii pe întinsul întregii lumi, spuse el, nedesluşit. Poţi să faci practic orice. Să modulezi curentul principal, să opreşti sateliţii… Absolut orice. Poţi – *zhip* – oh, poţi – *zhap* – vaii, poţi să faci – *zipt* – uh, doar să – *zzap* – văleu!

— Ce faci acolo?

Newt îşi sugea degetele. Până în momentul acela nu văzuse nimic care să semene a tranzistor. Îşi înfăşură mâna în batistă şi scoase două mufe din soclul lor.

Cândva, una dintre revistele de electronică la care fusese abonat publicase un circuit-glumă, care era garantat că n-o să funcţioneze. Cel puţin asta e ceva pe care o să-l faceţi ştiind că n-o să facă nimic, dar o să funcţioneze, se scria în revistă, într-un fel amuzant. Avea diodele montate aiurea, tranzistorii pe dos şi un acumulator descărcat. Newt îl făcuse şi prinsese cu el radio Moscova. Trimisese la revistă o reclamaţie, dar nu primise niciodată răspuns.

— Chiar nu ştiu dacă foloseşte la ceva ceea ce fac, zise el.

— James Bond se mulţumea să deşurubeze lucrurile, spuse Anathema.

— Nu se mulţumea să deşurubeze, spuse Newt,

enervându-se. Iar eu nu-s – *zhip* – James Bond. Dacă aş fi fost – *whizz* – tipii cei răi mi-ar fi arătat toate comutatoarele de megamorţi şi mi-ar fi spus cum naiba funcţionează, nu-i aşa? – *fwizzpr* – Numai că în viaţa adevărată nu se întâmplă aşa ceva! Eu *nu ştiu* ce se întâmplă şi *nu pot* să opresc nimic!

*

Norii se strângeau la orizont. Deasupra, cerul era încă senin, iar aerul era mişcat doar de o briză uşoară. Dar nu era aer normal. Avea un aspect cristalin, aveai impresia că, dacă îţi întorci capul puteai să vezi faţete noi. Sclipea. Dacă ai fi căutat un cuvânt cu care să-l descrii, în minte ţi s-ar fi strecurat cuvântul *înghesuit.* Înghesuit cu făpturi imateriale care aşteptau doar momentul potrivit ca să devină foarte materiale.

Adam privi în sus. Într-un sens, deasupra sa era doar aer limpede, în altul, întinzându-se spre infinit se aflau locuitorii Raiului şi ai Iadului, aripă lângă aripă. Dacă te uitai foarte bine şi erai pregătit în mod special, puteai să vezi deosebirea.

Tăcerea ţinea în strânsoarea sa bula lumii.

Uşa clădirii de deschise şi Cei Patru ieşiră. Trei dintre ei nu mai aveau acum decât o urmă de aspect uman – păreau siluete omeneşti făcute din lucrurile care erau sau pe care le reprezentau. Asta făcea ca Moartea să pară omenească. Haina sa de piele şi casca cu vizieră întunecată devenise o robă cu glugă, dar astea erau simple amănunte. Un schelet, chiar unul care merge, e cel puţin omenesc. Moartea se află, într-un fel, în orice făptură vie.

— Chestia e că nu-s cu adevărat adevăraţi, zise în grabă Adam. Sunt doar un coşmar, ăsta-i adevărul.

— D-dar noi nu dormim, spuse Pepper.

Câine scheună şi încercă să se ascundă în spatele lui Adam.

— Ăla arată de parcă se topeşte, spuse Brian, arătând spre silueta care înainta a Poluării, dacă mai putea fi numită aşa.

— Vedeţi, spuse Adam, încurajator. Nu pot fi adevăraţi, nu-i aşa? E o chestie de bun simţ. Aşa ceva nu poate fi *cu adevărat* adevărat.

Cei Patru se opriră la distanţă de câţiva metri.

S-A FĂCUT, spuse Moartea. Se aplecă un pic şi se uită fără ochi la Adam. Era greu de spus dacă era surprinsă.

— Foarte bine, zise Adam. Treaba e că eu nu vreau să fie făcută. N-am *cerut* să fie făcută.

Moartea se uită la ceilalţi trei, apoi din nou la Adam.

În spatele lor se opri un jeep. Ei îl ignorară.

NU ÎNŢELEG, spuse Moartea. E CERT CĂ EXISTENȚA TA IMPUNE SFÂRŞITUL LUMII. AŞA E SCRIS.

— Nu văd de ce a scris cineva aşa ceva, spuse calm Adam. Lumea e plină de tot felul de chestii grozave şi încă nu le-am descoperit pe toate, aşa că nu vreau s-o strice cineva sau să-i pună capăt înainte să am şansa să descopăr ce-i cu ea. Aşa că puteţi să plecaţi cu toţii.

(— Ăla e, domnule Shadwell, ăla cu... cu... tricou... spuse Aziraphale, cuvintele devenindu-i nesigure chiar în clipa în care le rostea.)

Moartea se uită la Adam.

— Tu... eşti o parte... din noi, spuse Războiul printre dinţii ca nişte gloanţe minunate.

— S-a făcut... Vom face... o... lume... nouă, spuse Poluarea, cu vocea insidioasă, precum ceva care se scurge în suprafaţa apei dintr-un butoi ruginit.

— Tu... ne... conduci, spuse Foametea.

Iar Adam ezită. Vocile din interiorul său strigau că acesta e adevărul, că lumea era a lui, că trebuia doar să se întoarcă şi să-i conducă de-a curmezişul planetei îngrozite. Ei erau de-ai lui.

În rândurile de sus, locuitorii cerului aşteptau Cuvântul.

(— Nu poci să-mi ceri să-l împuşc! E doar un ţânc!

— Hmm, spuse Aziraphale. Hmmm. Da. Poate că-i mai bine să mai aşteptăm un pic, ce crezi?

— Adică până o să crească? zise Crowley.)

Câine începu să urle.

Adam se uită la Ei. Şi *Ei* erau de-ai lui.

Trebuie să te hotărăşti care îşi sunt cu adevărat prieteni.

Se întoarse către Cei Patru.

— Daţi-i gata, zise Adam, liniştit.

Nehotărârea şi lipsa de vlagă dispăruseră din glasul său. Acesta avea armonii ciudate. Niciun om nu putea să nu se supună unei voci ca aceea.

Războiul râse şi se uită, aşteptând, către Ei.

— Copilaşi cu jucării, zise ea. Gândiţi-vă la jucăriile pe care vi le pot oferi eu… gândiţi-vă la *jocuri.* Pot să vă fac să vă îndrăgostiţi de mine, băieţaşi. Băieţaşi cu puşti mici.

Râse din nou, dar răpăitul de mitralieră dispăru atunci când Pepper făcu un pas înainte şi ridică mâna tremurătoare.

Nu era o spadă prea grozavă, dar era tot ce se putuse face din două bucăţi de lemn şi o bucată de sfoară. Războiul se uită la ea.

— *Văd,* zise Războiul. Deci *mano e mano?*

Îşi trase spada din teacă şi o ridică în sus, scoţând un sunet ca de unghie trasă în jurul unui pahar pentru vin.

Când spadele se atinseră, avu loc o fulgerare.

Moartea îl privi pe Adam în ochi.

Se auzi un zăngănit patetic.

— N-o atingeţi! se răsti Adam, fără să-şi mişte capul.

Iar Ei se uitară la spada care se rostogoli şi se opri pe aleea de ciment.

— „Băieţaşi“, mormăi scârbită Pepper.

Mai devreme sau mai târziu, fiecare trebuie să hotărască din care bandă face parte.

— Dar… dar… zise Brian, felul în care a smuls spada…

Aerul dintre Adam şi Moarte începu să vibreze, ca şi cum ar fi fost un val de căldură.

Wensleydale îşi înălţă capul şi privi Foametea în ochii vârâţi în orbite. Ridică apoi ceva care, cu un pic de imaginaţie, putea fi considerată o balanţă făcută din sfori şi rămurele. După care o răsuci în jurul capului.

Foametea întinse braţul, să se apere. Urmă o altă fulgerare şi zăngănitul unei balanţe de argint ce ţopăia pe sol.

— N-o… atingeţi, zise Adam.

Poluarea începuse deja să fugă, sau măcar să se scurgă iute, dar Brian îşi înhăţă cununa de fire de iarbă de pe cap şi o aruncă. N-ar fi putut s-o manevreze aşa, dar o forţă i-o smulse din mâini şi o răsuci ca pe un disc.

De data asta, explozia fu o flacără roşie în interiorul unui nor de fum negru, şi mirosi a petrol.

Cu un sunet slab de rostogolire, o coroană de argint înnegrită ţâşni din fum şi se răsuci cu un zgomot ca acela scos de un bănuţ scăpat pe jos.

De data asta nu fu nevoie de niciun avertisment. Coroana lucea într-un fel în care n-ar fi strălucit niciun metal.

— Unde s-au dus? întrebă Wensley.

ACOLO UNDE LE E LOCUL, spuse Moartea, încă înfruntând privirea lui Adam. UNDE AU FOST ÎNTOTDEAUNA: ÎNAPOI ÎN MINŢILE OMULUI.

Şi rânji spre Adam.

Se auzi un zgomot de sfâşiere. Roba Morţii se despică şi aripile i se desfăcură. Aripi de înger. Dar nu din pene. Erau aripi din noapte, aripi a căror formă fusese decupată de substanţa creaţiei din ceea ce se află sub beznă, în care luceau câteva lumini îndepărtate, lumini care puteau fi stele sau cu totul altceva.

EU NU SUNT CA EI, zise Moartea. EU SUNT AZRAEL, CREAT SĂ FIU UMBRA CREAŢIEI. NU POȚI SĂ MĂ DISTRUGI. ASTA AR DISTRUGE LUMEA.

Căldura privirilor lor dispăru. Adam se scărpină la nas.

— Nu ştiu, zise el. Trebuie să existe o cale, spuse el, apoi rânji. Oricum, acum se va opri totul. Chestia asta cu maşinile. De acum trebuie să faci ce-ţi spun, iar eu îţi spun să opreşti totul.

Moartea ridică din umeri. S-A OPRIT DEJA. FĂRĂ EI, spuse ea arătând spre rămăşiţele patetice ale celorlalţi trei Călăreţi, NU SE POATE MERGE MAI DEPARTE. ENTROPIA NORMALĂ TRIUMFĂ, adăugă Moartea, ridicând o mână osoasă în ceea ce ar fi putut să fie un gest de omagiu. OR SĂ SE ÎNTOARCĂ. NU PLEACĂ

NICIODATĂ PREA DEPARTE.

Aripile fâlfâiră, o singură dată, ca un bubuit de tunet, iar îngerul morţii dispăru.

— Bine, spuse Adam aerului gol. Bine. N-o să se întâmple nimic. Tot ce au început ei trebuie să se oprească *acum.*

*

Newt se uita disperat la rastelurile cu echipament electronic.

— Crezi că există pe aici vreun manual, sau ceva de genul ăsta? întrebă el.

— Am putea să vedem dacă Agnes are ceva de spus, îi propuse Anathema.

— Oh, da! exclamă muşcător Newt. E logic, nu-i aşa? Să sabotezi aparatură electronică din secolul al douăzecilea cu ajutorul unui manual de meşteşugar din secolul al şaptesprezecelea. Ce ştia Agnes Nutter despre tranzistori?

— Ei bine, bunicul meu a interpretat prezicerea 3328 foarte bine în 1948 şi a făcut nişte investiţii foarte isteţe, spuse Anathema. Sigur, Agnes nu ştia cum o să li se spună, şi, în general, nu prea pricepea cum e cu electricitatea, dar…

— A fost o întrebare retorică.

— Păi nu trebuie să faci aparatura să funcţioneze, trebuie s-o faci să înceteze să funcţioneze. Pentru asta n-ai nevoie de cunoştinţe, ai nevoie de ignoranţă.

Newt scoase un geamăt.

— Bine, zise el, fără vlagă. Hai să încercăm. Dă-mi o prezicere.

Anathema luă un cartonaş, la întâmplare.

— El nu e Ceea ce Spune Că e, citi ea. E cea cu numărul 1002. E foarte simplă. Ai vreo idee?

— Uite ce-i, zise Newt, jalnic. Ştiu că nu-i momentul pentru asta, dar… spuse el şi înghiţi în sec – nu mă pricep prea mult la electronică. Nu mă pricep deloc.

— Dacă-mi amintesc bine, ai spus că eşti inginer în calculatoare.

— Am exagerat. Adică, o exagerare obişnuită, nu-i mare lucru, de fapt, era doar o ocolire a adevărului.

— Adică o minciună? întrebă cu dulceaţă în glas Anathema.

— Oh, n-aş merge chiar atât de departe, zise Newt. Dar, adăugă el, nu-s inginer în calculatoare. Niciun pic. Chiar dimpotrivă.

— Şi ce înseamnă acest „dimpotrivă“?

— Ştii, de fiecare dată când încerc să fac să funcţioneze un aparat electronic, acesta se opreşte.

Anathema îi zâmbi uşor şi luă o poză teatrală, ca aceea din oricare piesă de teatru cu conjuraţi când doamna în rochie cu paiete dă înapoi, ca să dezvăluie înşelăciunea.

— Tra-la, zise ea. Repară-l, spuse ea.

— Poftim?

— Fă-l să meargă mai bine, îi zise ea.

— Păi nu ştiu. Nu sunt convins că pot, spuse Newt şi puse mâna pe dulapul cel mai apropiat.

Se auzi zgomotul a ceva ce se oprea brusc şi văicăritul descrescător al unui generator îndepărtat. Luminile de pe panou pâlpâiră, apoi majoritatea se stinseră.

Pe toată planeta, oamenii care se luptaseră cu comutatoarele descoperiră că acestea se comutau. Întrerupătoarele se deschiseră. Calculatoarele încetară să plănuiască Al Treilea Război Mondial şi reveniră la cercetarea leneşă a stratosferei. În buncărele din Novaia Zemlia, oamenii descoperiră că siguranţele pe care încercaseră frenetic să le scoată căzură singure în mâinile lor; în buncărele din Wyoming şi Nebraska, oameni cuprinşi de oboseală încetară să ţipe şi să se ameninţe cu armele şi ar fi băut o bere, dacă alcoolul ar fi fost permis într-o bază de rachete. Nu era permis, dar oricum băură una.

Luminile se aprinseră. Civilizaţia încetă să alunece în haos şi începu să scrie scrisori către ziare despre felul în care, în zilele acestea, oamenii reacţionează exagerat la orice lucru mărunt.

În Tadfield, maşinile încetară să radieze ameninţare.

Ceva ce fusese în ele dispăruse, ceva ce nu era electricitate.

— Doamne! exclamă Newt.

— Gata, zise Anathema. Ai reparat aparatura *bine.* Crede-mă, poţi să ai încredere în bătrâna Agnes. Acum hai să plecăm de aici.

*

— El nu vrea să facă asta, spuse Aziraphale. Crowley, nu ţi-am spus deja? Dacă ţi-ai fi dat osteneala să te uiţi adânc în interiorul cuiva, ai fi descoperit că la fund era…

— Nu s-a terminat, zise Crowley, pe un ton inexpresiv.

Adam se întoarse şi păru să-i observe pentru prima oară. Crowley nu era obişnuit cu persoane care să-l identifice atât de iute, dar Adam se uita la el de parcă întreaga istorie a vieţii lui Crowley fusese copiată în craniul lui, iar el, Adam, o citea. Pentru o clipă, Crowley simţi o groază adevărată. Crezuse întotdeauna că felul de groază pe care o simţise mai înainte fusese cea mai deplină, dar aceea fusese una măruntă pe lângă această nouă senzaţie. Cei din Lumea de Dedesubt puteau să te facă să încetezi să exişti, puteau să te chinuie într-un fel insuportabil, dar băiatul acela nu numai că putea să te facă să încetezi să exişti doar gândindu-se la asta, dar probabil că putea aranja astfel lucrurile încât să nu fi existat niciodată.

Privirea lui Adam se aţinti asupra lui Aziraphale.

— Scuzaţi-mă, de ce dumneavoastră sunteţi două persoane? întrebă Adam.

— Ei bine, zise Aziraphale, *asta-i o poveste lungă…*

— Nu-i bine să fii două persoane, zise Adam. Cred că ar fi mai bine să reveniţi la două persoane separate.

Nu urmă niciun efect special spectaculos. Pur şi simplu Aziraphale apăru lângă madam Tracy.

— Ooh, zise ea şi-l privi pe Aziraphale de sus şi până jos. Oh, exclamă ea, cu glas uşor dezamăgit. Nu ştiu de ce am crezut că eşti mai tânăr.

Shadwell se holbă gelos la înger şi puse degetul pe

trăgaciul puştii într-un mod demonstrativ.

Aziraphale se uită la noul său trup care, din nefericire, semăna foarte mult cu vechiul său trup, doar pardesiul era mai curat.

— Gata, s-a terminat, zise el.

— Nu, zise Crowley. Nu. Nu s-a terminat, o să vezi. Nu s-a terminat deloc.

Deasupra lor erau nori, care se ondulau ca o oală de tăiţei care fierbeau.

— Vedeţi, spuse Crowley cu glas încărcat de o posomorală fatalistă, lucrurile nu-s chiar atât de simple. Credeţi că războaiele au început pentru că un duce bătrân a fost împuşcat sau pentru că cineva a tăiat urechea altcuiva sau pentru că cineva şi-a plasat rachetele într-un loc nepotrivit. Nu-i aşa. Există *motive* care n-au nimic de-a face cu astea. Ceea ce provoacă de fapt războaiele e existenţa a două tabere care nu suportă să se vadă şi presiunea creşte şi creşte, până când orice provoacă războiul. Orice. Cum te numeşti… hmmm… băiete?

— Adam Young, spuse Anathema, apărând cu Newt după ea.

— Exact. Adam Young, spuse Adam.

— Frumoasă treabă. Ai salvat lumea. Meriţi o jumătate de zi liberă, spuse Crowley. Dar, de fapt, nu contează.

— Cred că ai dreptate, spuse Aziraphale. Sunt convins că ai mei *doresc* Harmaghedonul. E un lucru foarte trist.

— Vrea cineva să ne spună ce se întâmplă? întrebă Anathema, încrucişându-şi braţele.

Aziraphale ridică din umeri.

— E o poveste lungă, începu el.

Anathema îşi înălţă bărbia.

— Atunci, dă-i drumul, zise ea.

— Bine. La început…

Fulgerul lumină puternic şi izbi pământul la câţiva metri de Adam, apoi rămase acolo, o coloană ce sfârâia, mai lată la bază, ca şi cum electricitatea sălbatică umpluse un şablon invizibil. Oamenii se traseră înapoi, spre jeep.

Fulgerul dispăru şi în locul lui rămase un tânăr făcut din

foc auriu.

— Oh, vai, e el! zise Aziraphale.

— Care el? întrebă Crowley.

— Vocea lui Dumnezeu, spuse îngerul. Metatron.

Ei se uitară.

Apoi Pepper zise:

— Nu, nu este. Metatron e făcut din plastic, are tunuri laser şi poate să se transforme în elicopter.

— Ăla e Cosmic Megatron, spuse Wensleydale, fără vlagă. Am avut unul, dar i-a căzut capul. Cred că ăsta e altfel.

Privirea minunată, inexpresivă, se aţinti asupra lui Adam Young, apoi se întoarse către cimentul de lângă el, care clocotea.

O siluetă se ridică din solul încins, în felul în care apare regele demonilor într-o pantomimă, dar dacă acesta fusese vreodată într-o pantomimă, fusese una de la care nimeni nu plecase viu şi după aceea fusese nevoie de un preot care să ardă locul. Nu se deosebea prea mult de cealaltă siluetă, cu excepţia faptului că flăcările erau roşii ca sângele.

— Hmm, făcu Crowley, încercând să se cufunde în scaun. Salut…

Chestia roşie îi aruncă o privire scurtă, de parcă l-ar fi însemnat pentru o folosire ulterioară, apoi se uită la Adam. Când vorbi, glasul său era ca bâzâitul unui milion de muşte ce zburau în grabă.

Bâzâi un cuvânt care li se păru oamenilor ce-l auziră ca o pilă trasă de-a lungul şirei spinării.

Vorbise cu Adam, care răspunse:

— Hmm? Nu. Am spus deja. Numele meu e Adam Young. Dar al tău? întrebă el, privind silueta de sus şi până jos.

— Beelzebub, interveni Crowley. El este domnul…

— Mulţumesc, Crowzzley, zise Beelzebub. O zzză zzzavem mai târzzziu o dizzzcuţie zzzerioasă. Zzunt zzzigur că ai multe zzză-mi zzzpui.

— Hmm, vedeţi, ce s-a întâmplat a fost…

— Tăcere!

— Bine, bine, zise Crowley în grabă.

— Adam Young, zise Metatron, deşi apreciem ajutorul tău, trebuie să adăugăm că Harmaghedonul trebuie să aibă loc *acum.* Vor fi nişte inconveniente temporare, dar astea nu prea contează faţă de binele final.

— Aha, îi şopti Crowley lui Aziraphale, asta înseamnă că trebuie să distrugem lumea, ca s-o salvăm.

— Cât dezzzpre cel ce ne zztă în cale, zzze va decide ce păţezzzte, bâzâi Beelzebub. Dar, băiete, zze va decide *acum.* Âzzzta e dezztinul tău. Aşa e zzcrizzz.

Adam trase aer în piept. Oamenii care-l priveau îşi ţinură răsuflarea. Crowley şi Aziraphale uitaseră să respire de ceva vreme.

— Nu văd de ce tot şi toate trebuie arse şi să păţească alte chestii, zise Adam. Milioane de peşti şi balene şi copaci şi oi şi alte chestii. Şi nici măcar pentru ceva important. Doar ca să se vadă cel mai tare. Ca şi noi şi johnsoniţii. Dar chiar dacă ai câştigat nu poţi să învingi cealaltă tabără, pentru că nu vrei asta cu adevărat. Adică nu în mod serios. Vrei doar să începi din nou toată chestia. Continui să trimiţi indivizi ca ăştia doi, spuse el şi arătă spre Crowley şi Aziraphale, ca să zăpăcească lumea. E greu să fii om şi fără să vină tot felul de indivizi şi să te zăpăcească.

Crowley se întoarse către Aziraphale:

— Ce-s johnsoniţii?

Îngerul ridică din umeri.

— Cred că vreo sectă dispărută de mult. Un soi de gnostici. Ca şi ofiţii. Sau era vorba de setiţi? întrebă el, încruntându-se. Nu, mă gândeam la colliridieni. Oh, scuze, au fost sute de secte, e greu să le ţii socoteala.

— Oameni care sunt zăpăciţi de alţii, murmură Crowley.

— Nu contează! se răsti Metatron. Întregul sens al creării Pământului, al Binelui şi Răului…

— Nu văd ce-i atât de grozav să creezi oamenii ca oameni, apoi să te superi că se poartă ca oamenii, zise cu severitate Adam. Oricum, dacă încetezi să spui oamenilor că totul o să fie pus în ordine după ce or să fie morţi, poate

încearcă să facă ordine cât sunt în viaţă. Dacă *eu* aş conduce, aş încerca să-i fac pe oameni să trăiască mult mai mult, ca bătrânul Matusalem. Ar fi mult mai interesant şi ar putea să se gândească la lucrurile pe care le fac mediului şi ecologiei, pentru că ar fi acolo şi după o sută de ani.

— Aha, zise Beelzebub şi începu să zâmbească. Tu vrei zză conduci lumea. Azzzta-i mai pe potriva…

— Mă gândesc la toate astea şi nu vreau să conduc lumea, zise Adam, întorcându-se pe jumătate şi dând din cap încurajator către Ei. Adică se pot face nişte chestii cu distrugerea mediului, dar când mă gândesc că oamenii or să vină la mine să lămuresc tot felul de chestii şi să-i scap de gunoi şi să fac mai mulţi copaci pentru ei, atunci la ce foloseşte asta? E ca şi cum ai face ordine în dormitoarele oamenilor, în locul lor.

— Tu n-ai făcut ordine nici în dormitorul *tău,* zise Pepper, din spatele lui.

— N-am zis nimic de dormitorul *meu,* spuse Adam, referindu-se la o încăpere al cărui covor nu mai putea fi văzut de mulţi ani. Vorbeam de dormitoare în general. Nu mă refeream la dormitorul meu. E o analogie. Asta spuneam.

Beelzebub şi Metatron se priviră.

— Oricum, zise Adam, e destul de greu că trebuie să mă gândesc tot timpul ce să facă Pepper şi Wensley şi Brian ca să nu se plictisească, aşa că nu mai vreau mai multă lume decât am. Mulţumesc!

Figura lui Metatron începu să capete aspectul obişnuit celor supuşi raţionamentelor idiosincratice ale lui Adam.

— Nu *poţi* să refuzi să fii ceea ce eşti, spuse el, în cele din urmă. Ascultă-mă. Naşterea ta, destinul tău fac parte din Marele Plan. Lucrurile *trebuie* să se întâmple aşa. Toate alegerile au fost făcute.

— Răzzvrătirea ezzte un lucru bun, zise Beelzebub, dar unele lucruri zzzunt dincolo de răzzzvrătire. Trebuie zză înţelegi azzzta.

— Nu mă răzvrătesc împotriva nimănui, spuse Adam, cu

un glas raţional. Vă atrăgeam atenţia asupra unor lucruri. Cred că nu puteţi să condamnaţi pe cineva pentru că atrage atenţia asupra unor lucruri. Mi se pare că ar fi mai bine să nu vă luptaţi şi să vedeţi ce fac oamenii. Dacă încetaţi să-i zăpăciţi s-ar putea să înceapă să gândească aşa cum se cuvine şi s-ar putea să înceteze să distrugă lumea din jur. Nu spun că aşa *or să facă,* adăugă el, scrupulos, ci că ar putea să facă asta.

— N-are nicio logică, zise Metatron. Nu poţi să te împotriveşti Marelui Plan. Trebuie să te *gândeşti.* E în genele tale. *Gândeşte-te!*

Adam ezită.

Curentul contrar, întunecat, era gata să se întoarcă, şoapta lui stridentă spunând da, asta e, despre asta e vorba, trebuie să urmezi Planul pentru că faci parte din el…

Fusese o zi lungă. Era obosit. Salvarea lumii epuizase trupul de unsprezece ani.

Crowley îşi luă capul în mâini.

— Pentru o clipă, doar o clipă, am crezut că avem o şansă, zise el. Băiatul îi speriase. Oh, a fost frumos cât a fost…

Îşi dădu seama că Aziraphale se ridicase în picioare.

— Scuzaţi-mă, spuse îngerul.

Cei trei se uitară la el.

— Marele plan, spuse el, ar trebui să fie Planul *inefabil,* nu-i aşa?

Urmă un moment de tăcere.

— E Marele Plan, zise Metatron, cu glas inexpresiv. Şi tu ştii foarte bine asta. Există o lume care a durat şase mii de ani şi se va termina cu…

— Da, da, ăsta-i Marele Plan, zise Aziraphale, vorbind politicos şi respectuos, dar cu aerul cuiva care tocmai a pus o întrebare neagreată la un miting politic şi nu vrea să se lase până nu primeşte răspuns. Am întrebat doar dacă e şi inefabil. Voiam doar să lămurim acest aspect.

— Nu contează! se răsti Metatron. Bineînţeles că-i acelaşi lucru.

Bineînţeles? îşi zise Crowley. Însemna că *nu ştiau.* Începu să rânjească precum un idiot.

— Deci nu sunteţi lămurit sută la sută? întrebă Aziraphale.

— Nu ne este dat nouă să înţelegem Planul *inefabil,* spuse Metatron, dar bineînţeles că Marele Plan…

— Dar Marele Plan ar putea să fie doar o părticică din inefabilitatea generală, spuse Crowley. Nu puteţi fi sigur că ceea ce se întâmplă acum nu-i corect, dintr-un punct de vedere inefabil.

— Dar ezzzte zzgrizzz! răcni Beelzebub.

— S-ar putea ca în altă parte să fie scris altfel, zise Crowley. Undeva unde dumneavoastră nu puteţi să citiţi.

— Cu litere mai mari, zise Aziraphale.

— Subliniat, adăugă Crowley.

— De două ori, sugeră Aziraphale.

— Poate că nu-i decât o testare a lumii, zise Crowley. Şi s-ar putea să fie şi o testare a voastră. Hmmm…

— Dumnezeu nu joacă jocuri cu servitorii Săi loiali, zise Metatron, dar cu glas îngrijorat.

— Hei! spuse Crowley, unde ai *fost?*

Toţi se pomeniră privind spre Adam. Acesta părea că gândeşte foarte atent.

Apoi spuse:

— Nu văd de ce contează ce-i scris. Nu atunci când e vorba de oameni. Poate fi încălcat oricând.

O briză suflă peste aerodrom. Deasupra, oştirile adunate se văluriră, ca un miraj.

Urmă o tăcere precum cea ce existase în ziua dinaintea Facerii.

Adam rămase zâmbind către cele două tabere, o siluetă măruntă plasată exact între Rai şi Iad.

Crowley îl prinse pe Aziraphale de braţ.

— Ştii ce s-a întâmplat? şuieră el. A fost lăsat singur. A crescut ca om! Nu-i Răul întrupat, e doar… un *om* întrupat…

— Cred, zise Metatron, că trebuie să primesc alte instrucțiuni.

— Şi eu, spuse Beelzebub, întorcându-şi figura furioasă către Crowley. O zzză fac un raport dezzpre partea ta în toate azztea, fii zzzigur! Şi, adăugă el privind către Adam, nu ştiu ce-o zzză zzică *Tatăl tău…*

Se auzi o explozie tunătoare. Shadwell, care trebăluise cu o agitaţie îngrozită vreo câteva minute, reuşise în cele din urmă să-şi controleze suficient degetele ce-i tremurau şi apăsase pe trăgaci.

Alicele trecură prin spaţiul în care fusese Beelzebub. Shadwell nu ştiu niciodată cât de norocos fusese că nu-l nimerise.

Cerul se văluri şi deveni doar cer. În jurul orizontului, norii începură să se deşire.

*

Madam Tracy întrerupse tăcerea.

— Erau ciudaţi, zise ea.

Nu voia să spună „erau ciudaţi", ceea ce dorise să spună nu se putea exprima decât prin ţipete, dar creierul omenesc are puteri recuperatoare uimitoare şi rostirea cuvintelor „erau ciudaţi" făcea parte din procesul de vindecare rapidă. După o jumătate de oră avea să creadă că băuse prea mult.

— Nu crezi că s-a terminat? întrebă Aziraphale.

Crowley ridică din umeri.

— Mi-e teamă că pentru noi nu s-a terminat.

— Nu cred că aveţi de ce să fiţi îngrijoraţi, spuse Adam sentenţios. Ştiu totul despre voi doi. Nu vă faceţi griji.

Se uită apoi la ceilalţi Ei, care încercaseră să nu dea înapoi. Păru să se gândească un timp, apoi zise:

— A fost prea multă aiureală pe aici. Dar am impresia că toţi vor fi mai fericiţi dacă vor uita ce-a fost. Nu chiar *să uite,* ci doar să nu-şi mai amintească exact. Şi după aia putem să ne ducem acasă.

— Dar nu poţi să laşi lucrurile aşa! zise Anathema, păşind în faţă. Gândeşte-te la toate lucrurile pe care poţi să le faci! Lucruri *bune!*

— De exemplu? întrebă Adam, bănuitor.

— Păi… pentru început ai putea să aduci toate balenele înapoi.

Adam îşi lăsă capul într-o parte.

— Şi asta i-ar face pe oameni să înceteze să le ucidă?

Anathema ezită. Ar fi fost frumos să zică da.

— Şi dacă oamenii or *să înceapă* să le omoare, ce-o să-mi ceri să le fac? întrebă Adam. Nu. O să mă opresc aici. Dacă începi să te amesteci, nu mai ai cum să te opreşti. Cred că singurul lucru logic e ca oamenii să ştie că dacă omoară o balenă or să se aleagă cu o balenă moartă.

— Asta demonstrează o atitudine foarte responsabilă, zise Newt.

Adam ridică din sprânceană.

— E doar bun simţ, spuse el.

Aziraphale îl bătu pe Crowley pe spate.

— Se pare că am supravieţuit, zise el. Imaginează-ţi cât de groaznic ar fi fost dacă am fi fost competenţi.

— Hmm, făcu Crowley.

— Maşina ta funcţionează?

— Cred că are nevoie de un pic de reparaţii, recunoscu Crowley.

— Mă gândeam să-i ducem pe oamenii aceştia cumsecade în oraş, zise Aziraphale. Îi sunt dator lui madam Tracy o masă. Şi, bineînţeles, şi tânărului ei.

Shadwell se uită peste umăr, la madam Tracy.

— Despre cine vorbeşte? o întrebă el, văzându-i expresia triumfătoare.

Adam se duse lângă Ei.

— Cred că o să ne ducem acasă, zise el.

— Dar ce *s-a întâmplat?* întrebă Pepper. Adică, aici a fost…

— Nu mai contează, zise Adam.

— Dar poţi să ajuţi atât de mult… începu Anathema, în timp ce Ei se duceau spre bicicletele lor.

Newt o luă cu blândeţe de mână.

— Nu-i o idee bună, spuse el. Mâine e prima zi a restului vieţilor noastre.

— Ştii, zise ea, dintre toate expresiile răsuflate pe care

nu le pot suferi, pe asta o urăsc cel mai mult.

— Ciudat, nu-i aşa? zise Newt, fericit.

— De ce ai scris „Dick Turpin“ pe uşa maşinii tale?

— E o glumă, îi răspunse Newt.

— Hmmm?

— Pentru că oriunde mă duc, opreşte circulaţia[149], mormăi el, jenat.

Crowley se uită mohorât la comenzile jeepului.

— Îmi pare rău pentru maşină, zise Aziraphale. Ştiu cât de mult ţineai la ea. Poate că dacă te concentrezi foarte tare…

— Nu va mai fi la fel.

— Cred că nu.

— Ştii, o aveam de nouă. Nu era o maşină, era ca o mănuşă pentru întregul trup…

Apoi mirosi în jur.

— Ce arde?

Briza ridică praful, apoi îl lăsă jos. Aerul deveni fierbinte şi greu, capturând ce era în el ca nişte muşte prinse în sirop.

Crowley întoarse capul şi se uită la expresia îngrozită a lui Aziraphale.

— S-a *terminat,* zise el. Nu *poate* să se mai întâmple acum! Chestia, momentul potrivit sau ce-o fi fost – a trecut. S-a *terminat*!

Solul începu să se zguduie. Zgomotul era ca acela produs de un tren de metrou, dar nu ca unul ce trecea pe dedesubt. Era ca al unuia care se apropia.

Crowley trăgea nebuneşte de maneta schimbătorului de viteze.

— Nu-i Beelzebub, răcni el, mai tare decât zgomotul vântului. E *El.* Tatăl. Nu-i Harmaghedonul, e ceva *personal.* Porneşte, maşină afurisită!

Solul se mişcă sub Anathema şi Newt, aruncându-i pe aceştia pe cimentul care ţopăia. Din crăpături ţâşnea fum galben.

---

149 Dick Turpin era un bandit la drumul mare, specializat în oprirea şi jefuirea diligenţelor (nt.)

— E ca un vulcan! răcni Newt. Ce-i asta?

— Indiferent cine-o fi, e furios, spuse Anathema.

În jeep, Crowley înjura. Aziraphale îi puse mâna pe umăr.

— Sunt oameni de faţă, îi atrase el atenţia.

— Da, răspunse Crowley. *Şi* eu.

— Adică n-ar trebui să lăsăm să li se întâmple asta.

— Şi ce… începu Crowley, apoi se opri.

— Adică, dacă te gândeşti bine, le-am provocat destule necazuri. Tu şi cu mine. În decursul anilor. Într-un fel sau altul.

— Ne-am făcut doar meseria, mormăi Crowley.

— Da. Şi ce-i cu asta? O grămadă de oameni din istorie şi-au făcut doar meseria şi uite câte necazuri au provocat!

— Adică zici că ar trebui să încercăm să-l oprim pe *El?*

— Ce ai de pierdut?

Crowley vru să-l contrazică, apoi îşi dădu seama că nu avea niciun argument. Nu avea nimic de pierdut, nimic ce nu pierduse deja. Nu avea ce să i se întâmple şi să fie mai rău decât era. În sfârşit se simţea liber.

Căută sub scaun şi găsi o bară de fier. Dacă asta nu folosea la nimic, atunci nimic nu putea să-i fie de folos. De fapt, ar fi fost mult mai înfiorător să-l înfrunţi pe Duşman cu o armă decentă. Asta ar fi însemnat să ai un pic de speranţă, ceea ce ar fi fost şi mai rău.

Aziraphale ridică spada scăpată mai devreme de Război şi îi cântări greutatea, gânditor.

— Doamne, câţi ani au trecut de când n-am mai folosit asta!

— Vreo şase mii de ani.

— Pe cuvântul meu, ai dreptate, zise îngerul. Ce zi a fost şi asta! Ca în zilele bune de altădată.

— Nu chiar, spuse Crowley.

Zgomotul se înteţi.

— Pe atunci, lumea ştia diferenţa dintre bine şi rău, zise Aziraphale, visător.

— Ei bine, *da.* O să mă gândesc la asta.

— Ah. Da. Prea multă aiureală?

— Da.

Aziraphale ridică spada. Se auzi un *whoomph,* iar spada se aprinse brusc, ca o bară de magneziu.

— Dacă ai învăţat o dată să faci asta, nu mai uiţi niciodată, zise el şi-i zâmbi lui Crowley. Aş vrea să-ţi spun... dacă nu scăpăm cu bine din povestea asta... am ştiut că în străfundul tău există o scânteie de bine.

— Grozav, spuse Crowley cu amărăciune. M-ai făcut fericit.

Aziraphale îşi întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Crowley i-o strânse.

— Pe rândul viitor, zise el. Şi... Aziraphale...

— Da?

— Ţine minte că am ştiut că în străfundul tău eşti suficient de ticălos ca să meriţi să te placă cineva.

Se auzi un sfârâit, iar cei doi fură împinşi într-o parte de silueta mică, dar dinamică, a lui Shadwell, care agita puşca străveche.

— Voi doi, băieţaşi sudişti dichisiţi, nu sunteţi în stare să omorâţi un şobolan amărât dintr-un butoi, zise el. Cu cine ne luptăm acuşica?

— Cu Diavolul, îi răspunse Aziraphale, direct.

Shadwell dădu din cap, ca şi cum asta nu l-ar fi surprins, aruncă puşca şi-şi scoase pălăria, scoţând la iveală o frunte cunoscută şi temută în locurile în care se strângeau oamenii care luptau pe străzi.

— Aha, zise el. În cazul ăsta, o să-mi folosesc *căpăţâna.*

Newt şi Anathema îi priviră pe cei trei îndepărtându-se cu dificultate de jeep. Având-l pe Shadwell în mijloc, arătau ca un W stilizat.

— Ce Dumnezeu au de gând să facă? întrebă Newt. Şi ce se întâmplă – *ce se întâmplă cu ei?*

Hainele lui Aziraphale şi Crowley se despicară de-a lungul cusăturilor. Dacă trebuie să te duci, atunci mai bine s-o faci în forma ta adevărată. Aripile se despăturiră spre cer.

Contrar credinţei populare, aripile demonilor sunt la fel

ca ale îngerilor, doar că deseori sunt mai îngrijite.

— Shadwell n-ar fi trebuit să se ducă împreună cu ei, zise Newt, ridicându-se greoi în picioare.

— Ce-i un Shadwell?

— E serg... e bătrânul ăla uimitor, n-ai fi crezut niciodată... mă duc să-l ajut!

— Să-l *ajuţi?* întrebă Anathema.

— Am depus un jurământ, spuse Newt şi ezită o clipă. Bine, un fel de jurământ. Şi mi-a plătit salariul pe o lună în avans!

— Ceilalţi doi cine sunt? Prieteni ai tăi, începu Anathema, apoi se opri.

Aziraphale se întorsese pe jumătate, iar ea recunoscu, în cele din urmă, profilul acela.

— Ştiu unde l-am mai văzut! strigă ea, ţinându-se de Newt în timp ce solul se zguduia. Vino!

— Dar o să se întâmple ceva groaznic!

— Dacă a distrus cartea, fii sigur că aşa o să fie!

Newt căută la reverul hainei şi găsi acul cu gămălie oficial. Nu ştia împotriva a ce aveau să lupte de data asta, dar acul cu gămălie era tot ce avea.

Alergară cu toţii...

Adam privi în jur. Privi în jos
Figura sa căpătă o expresie de nevinovăţie
calculată.

Avea să aibă loc un conflict.
Dar Adam era pe terenul său. Mereu şi
definitiv pe terenul său.

Mişcă o mână
în jur, într-un semicerc
neclar.

...Aziraphale şi Crowley simţiră cuvântul *schimbare.*

Nu se mai auzi niciun zgomot. Niciun trosnet. Era doar ceea ce fusese acolo atunci când începuse vulcanul puterii

satanice, doar fum ce se împrăştia şi o maşină care se oprea încet, cu motorul auzindu-se puternic în liniştea serii.

Era o maşina veche, dar bine păstrată. Nu fusese folosită metoda lui Crowley, care dorise pur şi simplu ca uzura să fie îndepărtată. Îţi dădeai seama instinctiv că maşina aceea arăta aşa cum arăta pentru că proprietarul ei îşi petrecuse fiecare week-end timp de două decenii făcând tot ce scrie la manual că trebuie făcut în fiecare week-end. Înainte de fiecare drum mergea în jurul ei şi verifica luminile şi încerca roţile. Oamenii serioşi care fumează pipă şi au mustaţă scriseseră instrucţiuni serioase, în care spuseseră ce trebuie făcut, iar el făcuse întocmai aşa, pentru că era un om serios, care fuma pipă şi avea mustaţă, şi nu lua uşor asemenea recomandări, pentru că unde am ajunge, dacă am face aşa ceva? Avea asigurarea potrivită. Conducea cu trei mile sub limita de viteză sau cu patruzeci de mile pe oră, care era limita cea mai mică. Purta cravată, chiar şi duminica.

Arhimede spusese că putea să mişte lumea, dacă dispunea de o pârghie suficient de lungă şi de un loc suficient de solid pe care să rezeme.

Ar fi putut să se rezeme pe domnul Young.

Uşa maşinii se deschise, iar domnul Young ieşi afară.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el. Adam? Adam?

Dar Ei se grămădeau către poartă.

Domnul Young se uită la adunarea şocată. Aziraphale şi Crowley avură încă suficientă stăpânire de sine să-şi strângă aripile.

— Ce-a mai făcut de data asta? întrebă domnul Young şi oftă, fără să aştepte cu adevărat un răspuns. Unde s-a dus băiatul ăsta? Adam! Întoarce-te imediat!

Adam făcea rareori ce voia tatăl lui.

*

Sergentul Thomas A. Deisenburger deschise ochii. Singurul lucru ciudat în legătură cu lucrurile din jur era că acestea erau foarte familiare. Pe perete se afla fotografia

liceului său şi micul său drapel american făcut cu pastă de dinţi, alături de peria sa de dinţi, chiar şi ursuleţul său mititel, îmbrăcat încă în uniforma sa micuţă. Soarele după-amiezii pătrundea prin fereastra dormitorului.

Sergentul simţi miros de plăcintă cu mere. Acesta era lucrul căruia îi simţea cel mai mult lipsa când îşi petrecea nopţile de duminică la mare distanţă de casă.

Coborî la parter.

Mama sa era lângă sobă şi scotea din cuptor o plăcintă cu mere, una uriaşă, ca să se răcească.

— Bună, Tommy, zise ea. Credeam că eşti în Anglia.

— Da, mămică, normaliceşte sunt în Anglia, apărând democratismul, mămico, domnule, zise sergentul Thomas A. Deisenburger.

— Foarte drăguţ din partea ta, dragule, zise mama sa. Tăticul tău e jos, pe Câmpul Mare, cu Chester şi Ted. Or să fie încântaţi să te vadă.

Sergentul Thomas A. Deisenburger dădu din cap.

Îşi scoase casca de tip militar şi jacheta de tip militar şi-şi suflecă mânecile sale de tip militar. Pentru o clipă, păru mai gânditor decât fusese în întreaga sa viaţă. O parte din gândurile sale erau ocupate cu plăcinta cu mere.

— Mămico, dacă îşi permiţionează cineva să ia legătura telefonic cu sergentul Thomas A. Deisenburger, mămico, domnule, acest individ va fi…

— Poftim, Tommy?

Tom Deisenburger îşi atârnă puşca pe perete, lângă arma veche şi rablagită a tatălui său.

— Mămico, spuneam că dacă sună cineva, spune-i că sunt pe Câmpul Mare, cu tăticul, cu Chester şi cu Ted.

*

Camioneta merse încet spre poarta aerobazei. Se opri. Santinela din schimbul de noapte se uită pe fereastră. Verifică documentele şoferului şi-i făcu semn să intre.

Camioneta şerpui de-a lungul cimentului.

Parcă pe asfaltul unei piste de aterizare goale, lângă locul în care stăteau doi indivizi ce împărţeau o sticlă de

vin. Unul dintre ei purta ochelari de soare. Surprinzător, dar nimeni altcineva nu părea să le acorde atenţie.

— Spui că El a plănuit lucrurile aşa de la început? întrebă Crowley. Chiar de la început?

Aziraphale şterse cu grijă gura sticlei şi i-o dădu înapoi.

— Se poate, zise el. Se poate. Presupun că putem să-L întrebăm.

— Din câte ţin eu minte, spuse gânditor Crowley, deşi nu am fost niciodată în relaţii care ne permiteau discuţii deschise, El nu e tipul care-ţi răspunde direct. De fapt, nu răspunde deloc. Pur şi simplu *zâmbeşte,* ca şi cum El ar şti ceva ce tu nu ştii.

— Şi bineînţeles că-i adevărat, zise îngerul. Altfel, care ar fi poanta?

Urmă o pauză, iar cei doi priviră gânditori în gol, ca şi cum şi-ar fi amintit lucruri la care niciunul dintre ei nu se mai gândise de mult timp.

Şoferul camionetei ieşi din maşină, ducând o cutie de carton şi un cleşte.

Pe asfalt se afla o coroană şi o balanţă, din metal înnegrit. Omul le luă cu cleştele şi le puse în cutie.

Apoi se apropie de perechea cu sticla.

— Scuzaţi-mă, oameni buni, zise el, dar aici ar fi trebuit să fie şi o spadă, cel puţin aşa scrie aici, aşa că mă întrebam…

Aziraphale păru stânjenit. Se uită în jur, un pic uimit, apoi se ridică şi descoperi că stătea pe spadă de vreo oră. Se aplecă şi o ridică.

— Scuze, spuse el şi puse spada în cutie.

Şoferul camionetei, care purta o şapcă a firmei International Express, spuse că nu-i nimic, că Dumnezeu îi trimisese acolo pe ei doi, pentru că trebuia să-i semneze cineva că îşi făcuse datoria şi strânsese lucrurile după care fusese trimis şi că ziua aceea era una demnă de ţinut minte, ei?

Aziraphale şi Crowley fură de acord amândoi că era, într-adevăr, şi Aziraphale semnă în registrul pe care i-l dădu şoferul camionetei, fiind martor că o coroană, o

balanţă şi o spadă fuseseră primite în bună ordine şi urmau a fi livrate la o adresă mâzgălită, plata făcându-se dintr-un număr neclar de cont.

Omul începu să se îndrepte spre camioneta sa. Apoi se opri şi se întoarse.

— Dacă i-aş povesti nevestei mele ce mi s-a întâmplat astăzi, nu m-ar crede niciodată, le spuse el, cam trist. Şi nu pot s-o condamn, pentru că nici eu n-aş crede.

Apoi se urcă în camionetă şi plecă.

Crowley se ridică, puţin stânjenit. Întinse mâna spre Aziraphale, să-l ajute să se ridice.

— Hai, mergem cu maşina înapoi, în Londra, zise el.

Luă un jeep. Nu-l opri nimeni.

Maşina avea casetofon. Nu asta era regula, nici măcar pentru vehiculele militare americane, dar Crowley presupuse în mod automat că toate vehiculele pe care le şofa el trebuie să aibă casetofon şi maşina avu, în secunda următoare.

Caseta pe care o puse în timp ce şofa avea scris pe ea *Muzica apei* de Handel şi ascultară *Muzica apei* a lui Handel tot drumul până acasă.

Duminică
(prima zi a restului vieţii lor)

Pe la zece şi jumătate, băiatul cu ziarele lăsă ziarele de duminică la uşa din faţă de la Jasmine Cottage. Trebui să facă trei drumuri.

Bocănitul lor, când loviră preşul, îl trezi pe Newton Pulsifer.

O lăsă pe Anathema să doarmă. Sărmana de ea, era destul de şocată. Fusese destul de incoerentă, când o dusese la culcare. Anathema îşi dusese viaţa conform profeţiilor, iar acum nu mai existau profeţii. Probabil că se simţea ca un tren care ajunsese la capătul liniei, dar continua să meargă.

De acum încolo avea să fie silită să treacă prin viaţă având parte de orice ca o surpriză, ca toţi ceilalţi. Dacă avea noroc.

Sună telefonul.

Newt se duse în bucătărie şi ridică receptorul la al doilea ţârâit.

— Alo? spuse el.

O voce plină de prietenie silită cu o nuanţă de disperare începu să-i pălăvrăgească.

— Nu, răspuse el. Nu sunt. Şi numele nu-i Devissey, ci Device. Ca în Nice. Şi doarme.

— Bine, spuse el. Sunt foarte sigur că nu vrea etanşarea vreunei cavităţi. Nici termopane. Ştiţi, nu-i proprietara casei. E doar chiriaşă.

— Nu, n-am de gând s-o trezesc ca s-o întreb, zise el. Spuneţi-mi, domnişoară… hmmm… da, domnişoară Morrow, de ce nu vă luaţi liber duminica, precum toată lumea?

— *Duminică,* zise el. Bineînţeles că nu-i sâmbătă. De ce să fie sâmbătă? Sâmbătă a fost ieri. Sincer vorbind, azi e

duminică. Cum adică, aţi pierdut o zi? Eu n-am găsit-o. Mi se pare că exageraţi un pic cu vânzarea… Alo?

Mormăi ceva şi puse receptorul în furcă.

Vânzători prin telefon! O să li se întâmple ceva groaznic.

Pentru moment, fu năpădit de o îndoială subită. Azi era duminică, nu-i aşa? O privire pe ziarele de duminică îl linişti. Dacă *Times* de duminică spune că-i duminică, poţi să fi sigur că investigase problema.

Şi ieri a fost sâmbătă. Sigur. Ieri a fost sâmbătă şi n-o să uite câte zile o trăi sâmbăta aia, dacă ar putea să-şi amintească de ce nu trebuia s-o uite.

Văzând că se afla în bucătărie, Newt decise să ia micul dejun.

Se mişcă prin bucătărie cât mai tăcut cu putinţă, ca să evite să trezească restul casei, şi descoperi că fiecare sunet era amplificat. Frigiderul străvechi avea o uşă care se închidea de parcă anunţa Judecata de Apoi. Robinetul din bucătărie picura ca un gerbil diuretic,[150] dar scotea un zgomot ca Old Faithful.[151] Şi nu găsea unde se aflau toate celea. Până la urmă, făcu ceea ce făcuse de la începuturile lumii orice om care luase micul dejun de unul singur în bucătăria altcuiva, adică se mulţumi cu cafea neagră solubilă, fără zahăr.[152]

Pe masa din bucătărie se afla o bucată de zgură oarecum dreptunghiulară, legată în piele. Reuşi să

---

[150] gerbil — un mic rozător (nt.)

[151] Old Faithful — geiser din Parcul Naţional Yellowstone (nt.)

[152] Cu excepţia lui Giovanni Jacopo Casanova (1725 – 1798), faimos amorez şi literat, care a dezvăluit în volumul 12 al memoriilor sale că obişnuia să aibă cu el *permanent* o valijoară care conţinea „o bucată de pâine, un borcan cu marmeladă aleasă de Sevilia, un cuţit, o furculiţă şi o linguriţă pentru amestecat, două ouă proaspete împachetate cu grijă în lână netoarsă, o tomată sau mărul dragostei, o tigăiţă, o crăticioară, o lampă cu spirt, o cutie de tablă cu unt sărat de tip italian, două farfurii de porţelan. Şi o porţie de miere de albine, ca îndulcitor, pentru respiraţia mea şi pentru cafeaua mea. Cititorii trebuie să mă înţeleagă când spun că un adevărat domn trebuie să fie întotdeauna în stare să dejuneze ca un domn, indiferent de locul în care se găseşte". (na.)

descifreze cuvintele „Drăg ţ şi Pre“ pe coperta carbonizată. Ce înseamnă o zi, îşi zise el. Transformă cartea de referinţă deplină într-un cărbune pentru grătar.

Da, dar cum o primiseră aşa? Îşi aminti un bărbat care mirosea a fum şi care purta ochelari de soare şi în întuneric. Şi mai era ceva, fugeau cu toţii… băieţi pe biciclete… un bâzâit neplăcut… o figură mică, murdară, care privea… Toate rătăceau prin mintea sa, nu chiar uitate, dar atârnând în colţul amintirii, o amintire despre lucruri care nu se întâmplaseră. Cum puteai sa ai aşa ceva?[153]

Stătea şi se uita la pereţi când un ciocănit în uşă îl aduse înapoi pe pământ.

În prag stătea un bărbat scund, bine îmbrăcat. Ţinea în mână o cutie de carton şi-i zâmbi lui Newt.

— Domnul… – se uită la o bucată de hârtie pe care o ţinea în mână – Pulzifer?

— Pulsifer, spuse Newt. Cu un s tare.

— Îmi cer scuze, spuse bărbatul. Cunosc numele doar scris. Hmmm… Se pare că asta e pentru dumneavoastră şi doamna Pulsifer.

Newt se uită la el fără nicio expresie.

— Nu există o doamnă Pulsifer, zise el sec.

Bărbatul îşi scoase melonul.

— Oh, condoleanţe, spuse el.

— Adică… mda, există mama mea, spuse Newt. Dar nu-i

---

[153] Mai era şi problema cu Dick Turpin. Arăta ca aceeaşi maşină, cu excepţia faptului că după aceea părea în stare să parcurgă 250 de mile cu un galon de benzină, mergea atât de tăcută că, practic, trebuia să-ţi pui gura la ţeava de eşapament ca să vezi că motorul funcţiona, iar avertismentele vocii sintetizate erau exprimate în haiku-uri elegante şi perfect formulate, fiecare dintre ele original şi oportun…

Toamna târzie păleşte florile
Ce nebun n-ar lăsa centura
Să-i ţină trupul?
…spunea maşina. Sau
Florile de cireş
Atârnă în copacul înalt.
E nevoie de benzină. (na.)

moartă, e în Dorking. Nu sunt căsătorit.

— Ce ciudat! Scrisoarea era clară.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă Newt.

Era îmbrăcat doar cu pantalonii, iar în prag era frig.

Bărbatul legănă cu greu cutia şi pescui o carte de vizită dintr-un buzunar interior. I-o înmână lui Newt.

Pe ea scria:

Giles Baddicombe
Robey, Robey, Redfearn şi Bychance
Avocaţi
PRESTON
Demdyke Chambers nr 13

— Da? zise el politicos. Şi ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Baddicombe?

— Puteţi să mă lăsaţi să intru, zise domnul Baddicombe.

— Nu-mi aduceţi cumva o citaţie sau ceva de genul ăsta? întrebă Newt.

Evenimentele din seara trecută atârnau în amintirea sa ca un nor, schimbându-se fără încetare de fiecare dată când credea că poate să-şi facă o imagine, dar era vag conştient de lucruri distruse şi că se aşteptase la o răsplată, într-o anumită formă.

— Nu, zise domnul Baddicombe, părând un pic jignit. Avem oameni pentru asta.

Apoi trecu pe lângă Newt şi puse cutia pe masă.

— Sincer vorbind, spuse el, suntem cu toţii foarte interesaţi de treaba asta. Domnul Bychance a fost gata să vină în persoană, dar în zilele astea nu prea mai poate călători.

— Uite ce-i, zise Newt, n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi.

— Acest obiect e al dumneavoastră, spuse domnul Baddicombe, arătând cutia şi radiind ca Aziraphale pe cale să încerce un descântec de invocare. Cineva dorea să-l aveţi. A dat indicaţii foarte clare.

— Un cadou? întrebă Newt.

Se uită la cutia de carton lipită cu bandă adezivă, apoi scotoci prin sertarul din bucătărie, după un cuţit ascuţit.

— Cred că-i mai degrabă un legat testamentar, spuse domnul Baddicombe. Vedeţi dumneavoastră, îl avem de trei sute de ani. Scuze. Am spus ceva? Ar trebui să-mi ţin gura.

— Despre ce naiba e vorba? spuse Newt, dar o anumită bănuială începuse să se furişeze în el; îşi vârî degetul la care se tăiase în gură.

— E o poveste amuzantă – îmi permiteţi să iau loc? – şi bineînţeles că nu cunosc toate amănuntele, pentru că fac parte din firmă doar de cincisprezece ani…

…Fusese o firmă de avocatură foarte mică atunci când cutia îi fusese livrată în mod oficial. Redfearn, Bychance şi ambii Robey, fără a mai pomeni de domnul Baddicombe, se aflau la mare distanţă în viitor. Funcţionarul juridic care acceptase pachetul fusese surprins să găsească, legată cu sfoară deasupra pachetului, o scrisoare care-i era adresată chiar lui.

Scrisoarea conţinea anumite instrucţiuni şi cinci fapte interesante din istoria următorilor zece ani, fapte care, dacă ar fi fost folosite cu cap de un tânăr deştept, i-ar fi asigurat acestuia un venit suficient pentru a avea o carieră juridică de succes.

Tot ce avea de făcut era să aibă grijă ca acea cutie să fie încuiată cu grijă pentru mai mult de trei sute de ani, apoi să fie livrată la o anumită adresă…

— … deşi, bineînţeles, firma şi-a schimbat de multe ori proprietarii în decursul veacurilor, spuse domnul Baddicombe. Dar scrisoarea a făcut parte întotdeauna din patrimoniu.

— Nu ştiam că în secolul al șaptesprezecelea se producea Heinz Baby Food, zise Newt.

— Cutia asta e doar ca să păstrez pachetul în maşină, nevătămat, spuse domnul Baddicombe.

— Şi nimeni n-a deschis pachetul în toţi anii aceştia? întrebă Newt.

— Cred că a fost deschis de două ori, spuse domnul

Baddicombe. În 1757, de domnul George Cranby, şi în 1928, de domnul Arthur Bychance, tatăl actualului domn Bychance. Se pare, zise avocatul şi tuşi, se pare că domnul Cranby a găsit o scrisoare…

— … care-i era adresată, zise Newt.

Domnul Baddicombe se aşeză la loc, în grabă.

— Pe cuvântul meu! Cum de-aţi ghicit?

— Cred că am început să recunosc stilul, spuse Newt, mohorât. Ce s-a întâmplat cu ei?

— Aţi mai auzit lucrurile astea? întrebă domnul Baddicombe, bănuitor.

— Nu în atât de multe cuvinte. Au fost aruncaţi în aer?

— Ei bine… Se crede că domnul Cranby a avut un atac de cord. Iar domnul Bychance, din câte am înţeles eu, a devenit foarte palid şi a pus scrisoarea înapoi în plic, apoi a dat instrucţiuni foarte stricte să nu se mai deschidă cutia în timpul vieţii sale. A spus că oricine va deschide cutia va fi dat afară fără scrisoare de recomandare.

— O ameninţare groaznică, zise Newt, sarcastic.

— În 1928 era o ameninţare groaznică. Oricum, scrisorile lor sunt în cutie.

Newt tăie cartonul.

Înăuntru se afla un cufăr mic, legat în fier. Nu avea încuietoare.

— Hai, deschideţi-l, spuse domnul Baddicombe, aţâţat. Mărturisesc că aş vrea foarte mult să ştiu ce-i acolo. La noi în birou s-au pus pariuri…

— Vă spun eu ce facem, spuse Newt, generos. O să fac nişte cafea pentru amândoi, iar *dumneavoastră* puteţi deschide cutia.

— Eu? Ar fi bine?

— Nu văd de ce nu.

Newt se uită la tigăile ce atârnau deasupra plitei. Una dintre ele era suficient de mare pentru ce avea în minte.

— Hai, spuse el, fiţi curajos. Nu-mi pasă. Dumneavoastră… puteţi să aveţi drepturile unui procuror, sau ceva de genul ăsta…

Domnul Baddicombe îşi scoase pardesiul.

— Bine, zise el frecându-şi mâinile, dacă aşa puneţi problema… o să fie ceva de povestit nepoţilor mei.

Newt înhăţă tigaia şi-şi puse mâna uşor pe clanţa uşii.

— Sper să fie aşa, zise el.

— Gata.

Newt auzi un scârţâit slab.

— Ce vedeţi? întrebă el.

— Sunt două scrisori deschise… oh, şi o a treia… adresată lui…

Newt auzi pocnetul cerii de sigilat şi zgomotul a ceva pus pe masă. Apoi se auzi un gâfâit, zăngănitul unui scaun, zgomot de picioare care alergau pe coridor, pocnetul unei uşi trântite, apoi sunetul unui motor de maşină ce fusese pornit şi după aceea al unei maşini care gonea nebuneşte pe drum.

Newt îşi luă tigaia din dreptul capului şi ieşi de după uşă.

Ridică scrisoarea şi nu fu surprins să vadă că fusese adresată domnului G. Baddicombe. O despături. În ea scria: „Ţine un florin[154], avocatule. Acuma, fugi răpide, că aliminteria trei Lumi o să ştie Adevărul diespre tinie şi Jupâniţa Spiddon, sclava Maşinei De Scrips."

Newt se uită şi la celelalte scrisori. Pe hârtia uscată a celei adresate lui George Cranby scria: „Mută-ţi mâinile furăcioase, jupâne Cranby. Eu cunosc foarte bine cum jefuit-o-ai pe Văduva Plashkin, de Ziua Sfinţilor Arhangheli, pastramă de tâlhariu râncedă şi uscată ce iaşti."

Newt se întrebă ce era pastrama de tâlhar. Putea să pună pariu că nu avea legătură cu gătitul.

Cea care-l aşteptase pe curiosul domn Bychance spunea: „I-ai părăsit, laşiule. Înapoiază scrisoaria în cutiie, alminteria Lumia o să ştie adevăratili Evenimente din 7 iunie, O Mie Nouă Sute şi Şaişpe."

Sub scrisoare se afla un manuscris. Newt se uită la el.

— Ce-i asta? întrebă Anathema.

Newt se întoarse. Tânăra stătea rezemată de tocul uşii, ca un căscat frumos cu picioare.

[154] florin — monedă de doi şilingi (nt.)

Newt se dădu înapoi spre masă.

— Oh, nimic. Au greşit adresa. Nimic. Doar o cutie veche. Reclame. Ştii cum…

— Duminica? exclamă ea, împingându-l la o parte.

Newt ridică din umeri, în timp ce ea punea mâna pe manuscrisul îngălbenit şi-l scotea din cufăr.

— „Alte drăguţe şi Precise Profeţii de Agnes Nutter“, citi ea încet. „Privind Lumea Care Va Veni; Saga Voastră Continuă! Oh, vai!“

Anathema puse textul pe masă, cu respect, şi se pregăti să dea prima pagină.

Newt îşi puse cu blândeţe mâna pe mâna ei.

— Gândeşte-te la asta: vrei să fii o descendentă tot restul vieţii? întrebă el, liniştit.

Anathema îşi ridică privirea şi cei doi se priviră în ochi.

*

Era duminică, prima zi a restului lumii, pe la unsprezece şi jumătate.

Parcul St. James era destul de liniştit. Raţele, care erau experte în *realpolitik* văzută din partea cu pâinea, contribuiseră la scăderea încordării internaţionale. Chiar fusese o scădere a încordării internaţionale, dar o grămadă de oameni se aflau în birouri încercând să afle de ce, încercând să afle unde dispăruse Atlantida cu cele trei delegaţii internaţionale pentru urmărirea evenimentelor, încercând să afle ce se întâmplase cu o zi înainte cu toate calculatoarele lor.

Parcul era pustiu, cu excepţia unui membru al MI9 care încerca să recruteze pe cineva care, spre ulterioara lor jenă reciprocă, se dovedi a fi un alt membru al MI9, şi un bărbat înalt care hrănea raţele.

Şi mai erau acolo Crowley şi Aziraphale.

Mergeau alături prin iarbă.

— La fel e şi aici, spuse Aziraphale. Magazinul e la locul lui. Nu-i nici măcar o pată de funingine.

— Vreau să spun că nu poţi *să faci* un Bentley vechi, spuse Crowley. Nu poţi să obţii patina. Şi cu toate astea e

aici, mare ca viaţa. Chiar în stradă. Nu poţi să vezi nicio diferenţă.

— Eu pot să-ţi spun care-i diferenţa, spuse Aziraphale. Sunt sigur că n-o să mai găsesc cărţi cu titluri precum *Biggles se duce pe Marte* sau *Jack Cade, eroul frontierei* şi *101 lucruri pe care poate să le facă un băiat* sau *Câinii sângeroşi pe Marea Craniilor.*

— Îmi pare rău, spuse Crowley care ştia cât de mult ţinuse îngerul la colecţia sa de cărţi.

— N-ai de ce, spuse fericit Aziraphale. Erau toate prima ediţie tipărită şi le-am căutat în Skindle's Price Guide. Cred că expresia pe care o foloseai tu e *iuhuu!*

— Cred că a făcut lumea la loc, aşa cum fusese, zise Crowley.

— Da, mai mult sau mai puţin, spuse Aziraphale. Cât de bine a putut. Dar are şi simţul umorului.

Crowley se uită la el.

— Ai tăi au luat legătura cu tine? întrebă el.

— Nu. Ai tăi?

— Nu.

— Cred că pretind că nu s-a întâmplat nimic.

— Presupun că şi ai mei fac la fel. Asta-i birocraţia.

— Şi mai cred că ai mei aşteaptă să vadă ce-o să se întâmple în continuare, zise Aziraphale.

Crowley dădu din cap.

— Un moment de respiro, zise el. O ocazie de refacere a moralului. Îşi ridică metereze. Se pregătesc pentru războiul cel mare.

Rămaseră lângă iaz, privind raţele ce scotoceau după pâine.

— Pardon, zise Aziraphale, am crezut că ăsta *a fost* războiul cel mare.

— Nu-s convins, zise Crowley. Ia gândeşte-te. Din punctul meu de vedere, războiul cel mare cu adevărat ar fi când toţi ai noştri ar lupta cu toţi ai lor.

— Poftim? Adică Raiul şi Iadul împotriva omenirii?

Crowley ridică din umeri.

— Sigur, dacă el *a schimbat* totul, poate s-a schimbat şi

pe el însuşi. Poate s-a debarasat de puteri. A decis să rămână om.

— Oh, sper să fie aşa, zise Aziraphale. Oricum, sunt sigur că nu i-ar fi fost permisă altă alternativă. Hmm. Oare?

— Nu ştiu. Nu poţi să fii sigur în legătură cu intenţiile adevărate. Planuri în cadrul planurilor.

— Poftim? întrebă Aziraphale.

— Ei bine, zise Crowley care se gândise la lucrurile astea de-l duruse capul, tu nu ţi-ai pus întrebări? Ştii, ai tăi şi ai mei, Raiul şi Iadul, binele şi răul, toate chestiile astea… Adică, întreb eu, *de ce?*

— Dacă ţin bine minte, spuse băţos îngerul, a existat o răzvrătire şi…

— Aha! Şi de ce *a existat*? Adică eu zic că nu trebuia să existe, spuse Crowley, cu o lucire nebunească în ochi. Cineva care poate construi un univers în şase zile nu lăsă să existe un lucruşor ca ăsta. Sigur, cu excepţia cazului în care vrea să existe.

— Hai, fii serios! zise Aziraphale, neîncrezător.

— Nu-i un sfat bun, răspunse Crowley. Nu-i de loc un sfat bun. Dacă stai şi te gândeşti *serios,* ajungi la nişte concluzii foarte amuzante. Cum ar fi: de ce să faci oamenii curioşi din fire, apoi să le pui în faţă nişte fructe interzise, într-un loc unde să le poţi vedea şi cu un deget mare din neon care luminează, zicând „ASTA E!"?

— Nu-mi amintesc de vreun neon.

— Vorbeam metaforic. Adică de ce să faci asta, dacă nu vrei cu adevărat să-l mănânce? Adică, poate că vrei doar să vezi cum se dă totul peste cap. Poate că toate fac parte dintr-un plan măreţ, inefabil. Toate. Tu, eu, el, totul. Poate că-i un test mare de tot ca să vezi dacă ai construit totul aşa cum se cuvine, ei? Începi să crezi că *nu se poate* să fie un mare joc de şah cosmic, că *trebuie* să fie doar o pasienţă foarte complicată. Şi nu te osteni să-mi răspunzi. Dacă noi am putea să înţelegem, n-am mai fi noi. Pentru că totul… totul… e…

INEFABIL, zise silueta care hrănea raţele.

— Da. Corect. Mersi.

Cei doi îl priviră pe străinul înalt punând punga goală într-un coş de gunoi şi plecând pe iarbă. Apoi Crowley clătină din cap.

— Ce spuneam? întrebă el.

— Nu ştiu, zise Aziraphale. Cred că nu era nimic important.

Crowley dădu din cap, mohorât.

— Hai să te ispitesc cu un prânz, şuieră el.

Se duseră din nou la Ritz, unde o masă rămăsese liberă, în mod misterios. Probabil că evenimentele recente avuseseră unele efecte ciudate asupra naturii realităţii, pentru că în timp ce mâncară, o privighetoare cântă în Berkeley Square, pentru prima oară de când exista piaţa aceea.

Nimeni nu o auzi în zgomotul traficului, dar era acolo.

*

Era ora unu, duminica.

În ultimul deceniu, prânzul de duminică al Descoperitorului de vrăjitoare Sergent Shadwell urmase o rutină invariabilă. Se aşeza la masa şubredă, arsă de ţigări, din camera sa, răsfoind un exemplar vechi dintre cărţile bibliotecii Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare[155], cărţi despre magie şi demonologie – *Necrotelecomnicon* sau *Liber Fulvarum Paginarum* sau favorita sa *Malleus Malleficarum.*[156] Este o carte reală, un manual al anchetatorilor de vrăjitoare.

Apoi urma un ciocănit în uşă şi madam Tracy striga:

— Prânzul, domnule Shadwell.

Iar Shadwell mormăia:

---

[155] Descoperitorul de vrăjitoare Caporal Carpet, bibliotecar, salariu anual 11 penny (na.)

[156] O cartie de marie succes, o recomandiăm din siuflet – Papa Inocenţiu VIII (na.) (nt. Necrotelecomnicon, o combinaţie inventată de autori, poate fi tradusă drept Cartea numerelor de telefon moarte; Liber Fulvarum Paginarum înseamnă, într-o latină aproximativă, Cartea Paginilor galbene; Malleus Malleficarum, Ciocanul vrăjitoarelor)

— Putoare neruşinată.

Şi aştepta şaizeci de secunde ca să-i lase timp putorii neruşinate să se întoarcă în camera ei. Apoi deschidea uşa şi lua farfuria cu ficat, care era de obicei acoperită cu altă farfurie, ca să ţină mâncarea caldă. Şi aducea farfuria înăuntru şi mânca, având o grijă moderată să nu împrăştie grăsime pe paginile pe care le citea.[157]

Aşa se întâmplase întotdeauna.

Numai că în duminica asta nu se întâmplă la fel.

Pentru început, bătrânul nu citea. Doar stătea pe scaun.

Iar când auzi ciocănitul în uşă se ridică imediat şi deschise. Nu avusese de ce să se grăbească.

Nu exista nicio farfurie. Era doar madam Tracy, care avea o broşă cu camee şi o urmă de ruj, cum nu-i stătea în obicei. Femeia stătea în centrul unei zone de parfum.

— Vai, Izabela![158]

Vocea lui madam Tracy era senină, iute şi încărcată de nesiguranţă.

— Bună, domnule S. Mă gândeam că, după cele prin care am trecut în ultimele două zile, ar fi caraghios din partea mea să-ţi las o farfurie la uşă, aşa că ţi-am pus un tacâm. Hai, vino…

Domnule S? Shadwell o urmă, prudent.

Avusese alt vis, noaptea trecută. Nu şi-l amintea cum se cuvine, doar o frază îi răsuna în minte şi-l tulbura. Visul dispăruse într-o ceaţă, ca şi evenimentele din noaptea trecută.

Fraza era: *Nu iaste nemica rău în descopieriria de vrăjitoare. Mi-ar plăcia să fiu descoperitor de vrăjitoare. Numa că trebe s-o faci pe rând. Astăzi noi o să descopierim*

---

[157][157] Pentru colecţionarul potrivit, biblioteca Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare ar fi valorat milioane. Colecţionarul potrivit ar fi trebuit să fie foarte bogat şi să nu se sinchisească de pete de grăsime, arsuri de ţigară, note pe marginea paginii sau de patima răposatului Descoperitor de vrăjitoare Caporal Wotling de a desena mustăţi şi ochelari tuturor gravurilor în lemn cu vrăjitoare şi demoni, (na.)

[158] Izabela, soţia regelui Ahab, este descrisă în Biblie ca un personaj negativ, este prototipul desfrânatei (nt.)

vrăjitoarili şi mâine o să ne ascundiem, şi o să fie rândul vrăjitoarilor să ne găsiască pre NOI…

Pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore – pentru a doua oară în viaţa sa – Shadwell intră în camerele lui madam Tracy.

— Stai jos aici, îi spuse ea, arătându-i un fotoliu.

Fotoliul avea un şerveţel în partea unde se rezemă capul, o pernă umflată pe locul în care se şedea şi un scăunel mic.

Bătrânul se aşeză.

Femeia îi aşeză o tavă în poală şi-l privi cum mănâncă, apoi îi luă farfuria când termină. După care deschise o sticlă de Guinness, turnă într-un pahar şi i-l dădu, după care îşi sorbi ceaiul în timp ce el îşi bea berea. Când îşi puse ceaşca jos, aceasta zăngăni energic în farfurie.

— Am pus nişte bănuţi de-o parte, zise ea, apropo de nimic. Ştii, mă gândesc uneori că ar fi drăguţ să cumpăr un bungalou micuţ, undeva, la ţară. Să mă mut din Londra. I-aş spune Dafinii sau Stai-acasă sau… sau…

— Shangri-La, sugeră Shadwell, fără să-şi dea seama de ce.

— Exact, domnule S. Exact. Shangri-La, zise ea şi-i zâmbi. Te simţi bine, iubire?

Shadwell îşi dădu seama cu groază că se simţea bine. Groaznic, înfiorător de bine.

— Da, zise el, prudent.

Nu se simţise niciodată atât de bine.

Madam Tracy deschise altă sticlă de Guinness şi o puse în faţa lui.

— Singurul necaz cu un bungalou numit – care fusese ideea ta foarte deşteaptă, domnule S?

— Oh. Shangri-La.

— Shangri-La, exact – e că nu-i pentru o singură persoană. Adică două persoane, se zice că doi pot trăi la fel de ieftin ca unul singur.

(Sau cinci sute şi optsprezece, îşi zise Shadwell, amintindu-şi rândurile strânse ale Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare.)

Femeia chicoti:

— Mă întreb doar *unde* pot să găsesc pe cineva cu care să mă aşez la casa mea…

Shadwell îşi dădu seama că femeia se referea la el.

Nu era sigur de asta. Avusese simţământul clar că faptul că-l lăsase pe Descoperitorul de vrăjitoare Soldat Pulsifer cu tânăra aceea în Tadfield fusese o greşeală, din punct de vedere al *Cărţii de Rieguli şi Regulamiente* al Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare. Iar ce se întâmpla acum părea şi mai periculos.

Dar, la vârsta lui, când ai devenit prea bătrân ca să te mai târăşti prin iarba înaltă, când frigul adus de roua dimineţii îţi intră în oase…

(şi mâine o să ne ascundiem, şi o să fie rândul vrăjitoarilor să ne găsiască pre NOI…)

Madam Tracy deschise altă sticlă de Guinness, chicotind.

— Oh, domnule S, zise ea, o să crezi că încerc să te îmbăt.

Bătrânul mormăi. Existau nişte reguli care trebuiau respectate în toată chestia asta.

Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell sorbi zdravăn din bere, apoi lansă întrebarea.

Madam Tracy chicoti.

— Vai, caraghios bătrân ce eşti! zise ea şi se înroşi zdravăn. Tu câte crezi că am?

Shadwell lansă din nou întrebarea.

— Două, răspunse madam Tracy.

— Ah, bine. Atuncia totul ie în regulă, zise Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell (în rezervă).

*

Era duminică după-amiaza.

Sus, deasupra Angliei, un Boeing 747 se îndrepta spre vest. În cabina de clasa întâia, un băiat numit Warlock îşi puse jos cartea cu benzi desenate şi se uită afară, pe fereastră.

Fuseseră două zile foarte ciudate. Nu era încă lămurit

de ce tatăl său fusese trimis în Orientul Mijlociu. Era convins că nici tatăl lui nu ştia de ce. Probabil pentru ceva cultural. Tot ce se întâmplase fusese că o grămadă de tipi cu aspect caraghios, cu prosoape pe cap şi cu dinţi foarte stricaţi le arătaseră nişte ruine foarte vechi. Ca ruine, Warlock văzuse altele mai grozave. Apoi unul dintre bătrânii ăia îl întrebase dacă voia să facă ceva. Iar Warlock spusese că ar vrea să plece.

Indivizii păruseră foarte nefericiţi când îl auziseră.

Iar acum se întorcea în Statele Unite. Fuseseră nişte probleme cu biletele, cu zborul, cu stabilirea aeroportului de destinaţie sau ceva de genul ăsta. O chestie ciudată: era sigur că tatăl lui intenţionase să se întoarcă în Anglia. Lui Warlock îi plăcea Anglia. Era plăcut să fii american în ţara asta.

În momentul acela avionul trecea chiar pe deasupra dormitorului lui Greasy Johnson din Lower Tadfield, care răsfoia fără vreun scop anume o revistă cu poze pe care o cumpărase mai mult pentru că avea pe copertă o imagine destul de bună a unui peşte tropical.

La câteva pagini de degetul nepăsător al lui Greasy se afla un articol despre fotbalul american şi despre modul în care acesta se răspândea în Europa. Iar asta era ciudat – pentru că atunci când revista fusese tipărită, paginile respective fuseseră despre fotografierea în condiţiile din deşert.

Viaţa lui era pe cale să se schimbe.

Şi Warlock zbura spre America. Merita ceva (la urma urmei, nu-ţi uiţi niciodată primii prieteni pe care i-ai avut, chiar dacă în momentul ăla eraţi cu toţii în vârstă de doar câteva ore) şi puterea care controla soarta întregii omeniri chiar în momentul acela se gândea: ei bine, se duce în America, nu-i aşa? Nu văd ce-ar fi mai bun decât să te duci în America.

Acolo existau treizeci şi nouă de arome pentru îngheţată. Poate chiar mai multe.

*

Există un milion de lucruri atrăgătoare pe care le poate face un băiat şi câinele său într-o după-amiază de duminică. Adam se putea gândi la patru, cinci sute dintre ele fără să se străduiască prea mult. Lucruri palpitante, lucruri tulburătoare, planete de cucerit, lei de îmblânzit, lumi dispărute din America de Sud pline cu dinozauri de descoperit şi de cunoscut.

Rămase în grădină şi scormoni în praf cu o piatră, părând abătut.

Tatăl său îl găsise pe Adam dormind atunci când se întorsese de la baza aeriană – dormea de zor, de parcă ar fi fost în pat toată seara. Ba chiar sforăise o dată, pentru verosimilitudine.

Dar la micul dejun de a doua zi dimineaţa, se lămurise că toate astea nu fuseseră de ajuns. Domnului Young nu-i plăcea hoinăreala după cai verzi pe pereţi, sâmbătă seara. Şi, dacă printr-o baftă inimaginabilă, Adam nu fusese responsabil de tulburările din seara aceea – indiferent care fuseseră ele, pentru că nimeni nu părea să cunoască prea limpede amănuntele, doar că fuseseră tulburări de-un oarecare fel – atunci era el vinovat de ceva. Aceasta era poziţia domnului Young şi îi fusese de folos în ultimii unsprezece ani.

Adam stătea abătut în grădină. Soarele de august atârna sus pe cerul de august, albastru şi fără nori, dincolo de gardul viu cânta un sturz, iar lui Adam i se părea că asta făcea ca situaţia să fie şi mai rea.

Câine stătea la picioarele lui Adam. Încercase să-l ajute, în principal dezgropând un os pe care-l îngropase cu patru zile în urmă şi aducându-l la picioarele lui Adam, dar Adam se mulţumise să se uite posomorât la el, iar în cele din urmă Câine îl luase şi-l îngropase încă o dată. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă.

— Adam?

Adam se întoarse. Trei figuri se uitau la el peste gardul grădinii.

— Salut, zise Adam, nemângâiat.

— A venit un circ la Norton, zise Pepper. Wensley a fost

acolo şi l-a văzut. Tocmai se instalează.

— Au corturi şi elefanţi şi jongleri, tot felul de animale sălbatice şi alte chestii şi… şi de toate! zise Wensleydale.

— Ne-am gândit că am putea să ne ducem acolo şi să privim cum se instalează, zise Brian.

Pentru o clipă, mintea lui Adam fu năpădită de imagini cu circuri. Circurile erau plicticoase, după ce se instalau. Puteai să vezi oricând chestii mai frumoase la televizor. Dar instalarea… Sigur că trebuiau să se ducă toţi acolo, şi să ajute la întinsul corturilor, la spălatul elefanţilor, iar tipii de la circ aveau să fie impresionaţi de relaţia lui Adam cu animalele încât în seara aceea Adam (şi Câine, Cea Mai Celebră Potaie Artist Din Lume) va conduce elefanţii în arena circului şi…

Nu folosea la nimic.

Adam clătină trist din cap.

— Nu pot să merg nicăieri, zise el. Ei au hotărât aşa.

Urmă o pauză.

— Adam, întrebă Pepper, un pic jenată, ce s-a întâmplat aseară?

Adam ridică din umeri.

— Diferite chestii. Nu contează. Întotdeauna e acelaşi lucru. Încerci să fii de folos şi oamenii se poartă de parcă *ai fi omorât* pe cineva sau ceva de genul ăsta.

Urmă altă pauză, în care Ei se uitară la conducătorul lor prăbuşit.

— Şi când crezi că or să te lase să ieşi? întrebă Pepper.

— Peste ani şi ani. Peste ani şi ani şi *ani.* O să fiu bătrân când or să mă lase să ies, zise Adam.

— Ne vedem mâine? întrebă Wensleydale.

Adam se lumină la faţă.

— Oh, *mâine* e perfect, decise el. Până atunci or să uite. Vedeţi voi, aşa fac întotdeauna, concluzionă el, privindu-i ca un Napoleon neglijent, cu şireturile atârnându-i, exilat pe o insulă Elba acoperită de trandafiri. *Voi* duceţi-vă, le spuse el, cu un râs sec, scurt. Nu vă faceţi griji în privinţa mea. O să fiu bine. Ne vedem mâine.

Ei ezitară. Loialitatea era un lucru mare, dar niciun

locţiitor nu trebuie să fie obligat să aleagă între conducătorul lor şi un circ cu elefanţi. Ei plecară.

Soarele continuă să strălucească. Sturzul continuă să cânte. Câine îşi părăsi stăpânul şi începu să urmărească un fluture prin iarba de lângă gardul viu. Era un gard viu serios, solid, de netrecut, din lemn-câinesc gros şi bine tuns. Adam îl ştia de multă vreme. Dincolo de el se întindeau câmpuri deschise şi băltoace minunate cu noroi şi fructe necoapte şi deţinători de copaci, furioşi, dar cu picioare încete, şi circuri şi pârâuri de zăgăzuit şi ziduri şi copaci tocmai buni de căţărat…

Dar nu exista niciun loc de trecere prin gardul viu.

Adam se uită, gânditor.

— Câine, spuse Adam sever, pleacă de lângă gardul viu, pentru că, dacă o să treci prin el, atunci o să trebuiască să alerg după tine să te prind şi va trebui să ies din grădină, iar eu n-am voie să fac asta. Dar va trebui s-o fac… dacă o să ieşi şi o să fugi.

Câine ţopăi aţâţat şi rămase unde era.

Adam se uită în jur, cu grijă. Apoi, şi mai grijuliu, se uită în Sus, apoi în Jos. Şi apoi în Interior.

Apoi…

Acum în gardul viu exista o gaură mare – suficient de mare ca să fugă un câine prin ea şi pentru ca un băiat să se strecoare prin ea, după câine. Şi era o gaură care fusese întotdeauna acolo.

Adam îi făcu cu ochiul lui Câine.

Câine fugi prin gaura din gardul viu. Şi, strigând clar, tare şi distinct:

— Câine, câine rău! Stai! Vino înapoi!

Adam se ghemui şi se duse după el.

Ceva îi spunea că ceva se apropia de sfârşit. Nu lumea. Doar vara. Aveau să fie alte veri, dar aici nu avea să mai fie una ca aceea. Niciodată.

Atunci era mai bine să profite de ea.

Se opri la jumătatea câmpului. Cineva ardea ceva. Adam se uită la norişorul de fum alb de deasupra căminului de la Jasmine Cottage şi se opri. Apoi ascultă.

Adam putea să audă lucruri pe care alţi oameni le-ar fi ratat.

Auzi râsete.

Nu era un chicotit de vrăjitoare, era hohotul grav şi zdravăn al cuiva care ştia ce-i bine pentru el.

Fumul alb se chircea şi se bucla deasupra căminului căsuţei. Pentru o frântură de clipă, Adam văzu, conturată în fum, o figură frumoasă, feminină. O faţă care nu mai fusese văzută pe Pământ de peste trei sute de ani.

Agnes Nutter îi făcu cu ochiul.

Briza uşoară de vară împrăştie fumul, iar faţa şi râsul dispărură.

Adam rânji şi începu din nou să fugă.

Pe o pajişte, la mică distanţă de locul acela, dincolo de un pârâu, băiatul prinse câinele ud şi noroit.

— Câine rău, zise Adam, scărpinându-l pe Câine după ureche.

Câine căscă, extaziat.

Adam privi în sus. Deasupra sa atârna un măr bătrân, noduros şi zdravăn, Părea să fie acolo din zorii timpului. Ramurile lui erau îndoite de greutatea merelor, mici, verzi şi necoapte.

Băiatul ţâşni în copac, cu viteza unei cobre care muşcă. Se întoarse pe sol după câteva secunde, cu buzunarele umflate, ronţăind zgomotos dintr-un măr perfect, acru.

— *Hei! Tu! Băiete!* se auzi o voce morocănoasă din urma sa. Eşti Adam Young! Te văd! O să te spun tatălui tău, o să vezi tu!

Pedeapsa părintească era acum un lucru sigur, îşi spuse Adam, în timp ce gonea, cu câinele alături, cu buzunarele pline cu fructe furate.

Întotdeauna fusese. Dar nu avea să fie aplicată decât diseară.

Iar până seara mai era mult.

Adam aruncă apoi cotorul mărului spre urmăritorul său şi căută în buzunar alt măr.

Nu vedea de ce lumea făcea atâta tărăboi pentru că oamenii mâncau fructele alea caraghioase, dar viaţa ar fi

fost mult mai puţin amuzantă dacă n-ar fi făcut-o. După părerea lui Adam, nu a existat niciodată un măr care să nu merite necazurile de care aveai parte pentru că-l mâncai.

*

Dacă vreţi să vă imaginaţi viitorul, imaginaţi-vă un băiat cu câinele său şi cu prietenii săi. Şi o vară ce nu se sfârşeşte niciodată.

Şi dacă vreţi să vă imaginaţi viitorul, imaginaţi-vă o gheată… nu, imaginaţi-vă un pantof cu şireturile atârnând, lovind o piatră; imaginaţi-vă un băţ, cu care să scormoneşti după lucruri interesante şi să-l arunci să alerge după el un câine care poate să alerge după el sau să nu alerge; imaginaţi-vă un fluierat nemelodios, ce te face să devii indiferent faţă de un cântec popular care avusese ghinion; imaginaţi-vă o figură, pe jumătate îngerească, pe jumătate diabolică, omenească în totalitate…

Care merge plină de speranţă către Tadfield…

…pentru veşnicie.